

การปฏิรูปการศึกษา สำหรับศตวรรษที่ 21

เพื่อความเป็นผู้นำในยุคสารสนเทศและโลกาภิวัตน์

นำเสนอโดย

คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี

สาธารณรัฐเกาหลี

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

สำนักนายกรัฐมนตรี

การปฏิรูปการศึกษา สำหรับศตวรรษที่ 21

เพื่อความเป็นผู้นำในยุคสารสนเทศและโลกาภิวัตน์

นำเสนอโดย

คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี

สาธารณรัฐเกาหลี

Education Reform for the 21st Century

To Ensure Leadership in the Information and Globalization Era

The Presidential Commission on Education Reform

The Republic of Korea

จัดแปลและพิมพ์เผยแพร่โดย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

สำนักนายกรัฐมนตรี

คำนำ

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สาธารณรัฐเกาหลีถือว่า การศึกษาเป็นหนทางหลักหรืออาจเป็นหนทางเดียวในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลจึงได้ดำเนินการพัฒนาการศึกษาจนกระทั่งการขยายตัวทางการศึกษาในเกาหลีทางด้านปริมาณถึงจุดอิ่มตัวตั้งแต่กลางทศวรรษที่ผ่านมา หลังจากนั้น รัฐบาลจึงได้หันมาพัฒนาในเรื่องคุณภาพการศึกษามากขึ้น

เมื่อประธานาธิบดีคิม ยัง ชัม เข้ารับตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีที่มาจากพลเรือนคนแรกในรอบ 32 ปี จึงได้ประกาศนโยบายปฏิรูปเพื่อสร้างประเทศเกาหลีใหม่ คือ ปฏิรูปการเมือง การทหาร และเศรษฐกิจ โดยใช้การปฏิรูปการศึกษาเป็นปัจจัย สนับสนุนที่สำคัญ

ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี (The Presidential Commission on Education Reform) ขึ้น เพื่อเสนอแนะนโยบายและมาตรการในการปฏิรูปการศึกษาแก่ประธานาธิบดี โดยมีกระทรวงศึกษาธิการรับหน้าที่นำไปปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมต่อไป คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาได้นำเสนอข้อเสนอแนะว่าด้วยการปฏิรูปการศึกษาต่อประธานาธิบดีรวม 4 ครั้ง ดังปรากฏในรายงานการปฏิรูปการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 ฉบับนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติพิจารณาเห็นว่า รายงานของคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดีของสาธารณรัฐเกาหลีดังกล่าวนี้ นำเสนอข้อเสนอแนะการปฏิรูปการศึกษาที่มีวิสัยทัศน์ก้าวไกลและครอบคลุมการศึกษาทั้งระบบ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินงานปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ต่อไป ซึ่งในร่างพระราชบัญญัติ

ที่กำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรขณะนี้ได้กำหนดให้มี
คณะกรรมการเฉพาะกิจดำเนินการปฏิรูปการศึกษาไว้ด้วย

สำนักงานฯ จึงได้จัดแปลรายงานการปฏิรูปการศึกษา
สำหรับศตวรรษที่ 21 ของคณะกรรมการการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อ
ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐเกาหลีดังกล่าวนี้ขึ้น เพื่อเผยแพร่ให้นักการเมือง
ผู้บริหาร นักการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทุกระดับ ตลอดจน
ประชาชนทั่วไปนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงาน เพื่อเป็นพลังผลักดัน
ให้การปฏิรูปการศึกษาของไทยประสบผลสำเร็จตามเจตนารมณ์ต่อไป

สำนักงานฯ ขอขอบคุณนางสาวพิศवास ปทุมต์ตังษ์ ซึ่งเป็นผู้
แปลรายงานฉบับนี้ด้วยความวิริยะอุตสาหะ และอาจารย์ศรีน้อย โปวาทอง ที่
ปรึกษาด้านต่างประเทศของสำนักงานฯ ซึ่งได้อุทิศเวลาในการพิจารณาและ
เรียบเรียงรายงานฉบับนี้ให้อีกครั้งหนึ่ง

(นายรุ่ง แก้วแดง)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

คำนำ

ของ

ประธานคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดีสาธารณรัฐเกาหลี

คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี หรือ The Presidential Commission on Education Reform (PCER) ซึ่งได้รับการจัดตั้งขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 1994 ได้ให้แนวทางการปฏิรูปการศึกษาในสาธารณรัฐเกาหลี คณะกรรมการฯ ในฐานะองค์กรให้คำแนะนำทางด้านนโยบายแก่ประธานาธิบดี ได้นำเสนอมาตรการปฏิรูปการศึกษามากมาย โดยมีกระทรวงศึกษาธิการรับหน้าที่นำไปปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมต่อไป ทั้งนี้จะได้รับการสนับสนุนตลอดทั้งกระบวนการตามนัยแห่งอำนาจของประธานาธิบดี จุดประสงค์ของรายงานเล่มนี้มุ่งให้ผู้อ่านทั่วโลกได้ทราบถึงข้อเสนอแนะการปฏิรูปการศึกษาดังกล่าว

การปฏิรูปการศึกษานับเป็นสาร์ตอะสากล ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเห็นได้อย่างชัดเจนในหลาย ๆ ด้าน ซึ่งรวมทั้งเทคโนโลยีและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศด้วย เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งซึ่งส่งผลให้นานาประเทศตระหนักดีว่าการให้การศึกษาย่างเหมาะสมกับพลเมืองของตนคือหนทางเดียวที่จะทำให้ประเทศชาติสามารถรับมือกับปัญหาท้าทายทั้งหลายในศตวรรษที่ 21 ได้สำเร็จ การที่จะดำรงตนให้อยู่รอดได้ในกระแสโลกาภิวัตน์และยุคสารสนเทศที่กำลังจะมาถึงนั้น เราจำเป็นต้องพัฒนาระบบการศึกษาให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับยุคสมัยที่เปลี่ยนไปเพื่อสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสามารถในด้านการแข่งขัน ด้วยเหตุนี้การปฏิรูปการศึกษาจึงเป็นภารกิจของชาติที่จะพึงละเลยไม่ได้โดยเด็ดขาด

แรงจูงใจโดยทั่วไปของการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษาในเกาหลีก็คล้ายคลึงกับอีกหลาย ๆ ประเทศซึ่งวางนโยบายการศึกษาไว้ในลำดับความสำคัญสูงสุดเพื่อเตรียมประชากรเข้าสู่ศตวรรษหน้า อย่างไรก็ตามแนวคิดและแนวปฏิบัติในการปฏิรูปการศึกษาของเรานั้น มีความเป็นเอกลักษณ์ตรงที่ว่าเป็นการปฏิรูปที่ออกมาจากจารีตประเพณีทางการศึกษาของประเทศเกาหลีโดยแท้จริง เพื่อมุ่งแก้ไขปัญหาที่มีลักษณะเฉพาะตัวในสังคมเกาหลีเท่านั้น

รูปลักษณะของข้อเสนอการปฏิรูปโดยคณะกรรมการฯ นั้น ออกมาเป็นรายงาน 4 ฉบับด้วยกัน ฉบับแรกได้รับการนำเสนอต่อประธานาธิบดีเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 1995 ฉบับที่สองเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1996 ฉบับที่สามเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 1996 และฉบับสุดท้ายเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1997

ในการดำเนินงานร่างข้อเสนอแนะว่าด้วยการปฏิรูปการศึกษานั้น คณะกรรมการฯ ได้ตั้งเป้าหมายไว้ที่ “การศึกษาในอุดมคติ” ซึ่งมีการบัญญัติ “**Edutopia**” ซึ่งมาจาก “Education” (การศึกษา) และ “Utopia” (อุดมคติ) ขึ้นมาใช้ โดยหมายถึง “รัฐสวัสดิการทางการศึกษา” (Education Welfare State) ที่พึงเปิดโอกาสทางการศึกษาให้แก่พลเมืองทุกคนได้พัฒนาศักยภาพของตนได้อย่างเต็มขีดความสามารถตามเวลาที่ปัจเจกชนแต่ละคนเป็นผู้กำหนดเอง ท่านผู้อ่านจะเห็นได้จากรายงานฉบับนี้ว่ามาตรการการปฏิรูปทั้งหลาย ทั้งปวงโดยละเอียดนั้น ก็คือพิมพ์เขียวของการรังสรรค์การศึกษาในอุดมคตินั้นเอง และหากว่าเราสามารถนำมาตรการเหล่านั้นมาสู่แนวปฏิบัติได้อย่างสัมฤทธิ์ผล ก็คาดว่าจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันสำคัญมากมายหลายประการในเรื่องโครงสร้างและการดำเนินการในระบบการศึกษาของเกาหลี เมื่อมองดูในระดับปฏิบัติการ กระทรวงศึกษาธิการได้จำแนกภารกิจที่

จำต้องกระทำออกได้เป็น 120 มาตรการด้วยกัน และหลาย ๆ มาตรการก็ได้ถูกนำไปปฏิบัติแล้วด้วย

ภารกิจของคณะกรรมการข้าราชการเกี่ยวข้องกับบุคคลจำนวนมากมิได้จำกัดวงอยู่แต่เฉพาะสมาชิกของคณะกรรมการเท่านั้น หากยังรวมถึงผู้คนอีกมากหน้าหลายตาที่ได้กรุณารับเชิญเข้าร่วมในการอภิปรายว่าด้วยเรื่องการปฏิรูปการศึกษา แม้กระทั่งเหล่าบุคคลที่มีปรารถนาให้มีการอ้างถึงชื่อเสียงเรียงนามของท่านเพื่อจะได้วิพากษ์ได้อย่างหน้าใจก็ได้มีส่วนช่วยเหลือลดขัดเกลาข้อเสนอการปฏิรูปดังกล่าว ฉะนั้นจึงพึงควรกล่าวถึงคุณูปการของทุก ๆ ท่านและที่ต่อกรกล่าวถึงเป็นพิเศษก็คือ ดร. ยง-หลิน มูน ดร. เต-จุง กาอิ่ง และดร.คูกหยาง โร ที่ได้กำกับดูแลการตีพิมพ์รายงานฉบับนี้มาโดยตลอด สำหรับการแปลรายงานออกเป็นภาษาอังกฤษนั้นต้องขอบคุณ ดร.ฮอเรส อันเตอร์วู้ด และ ดร.มิรา ซุน

เราหวังว่า รายงานฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษของคณะกรรมการข้าราชการ จะช่วยให้นักการศึกษา ผู้วางนโยบาย ผู้ปกครอง และทุกท่านที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นภายในประเทศเกาหลีเองหรือนอกประเทศก็ตามสามารถทำความเข้าใจและติดตามกระแสการเคลื่อนไหวในเรื่องการปฏิรูปการศึกษาของเกาหลีได้โดยสะดวก ทั้งนี้เพราะความเข้าใจอันดีระหว่างกันและกันซึ่งจะเป็นผลพวงตามมาย่อมส่งผลให้การอภิปรายถกเถียงในเรื่องดังกล่าวสัมฤทธิ์ผลเพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาการศึกษาในเกาหลีอย่างยั่งยืนในภายภาคหน้า

ชง-ซูห์ คิม

ประธาน

คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี

สารบัญ

คำนำ

ภาค 1	ข้อเสนอแนะการปฏิรูป (I)	1
	(นำเสนอ การปฏิรูปการศึกษาเมื่อ 31 พฤษภาคม 1995)	
I.	ภูมิหลังสำหรับระบบการศึกษาใหม่	3
	1. มิติทางประวัติศาสตร์	3
	2. ประเด็นและปัญหาต่าง ๆ	9
	3. ระบบการศึกษาใหม่ : กุญแจสำคัญในการแก้ไขปัญหาในปัจจุบัน	12
II.	วิสัยทัศน์และวัตถุประสงค์ของระบบการศึกษาใหม่	14
	1. วิสัยทัศน์และคุณลักษณะของระบบการศึกษาใหม่	14
	2. วัตถุประสงค์ของระบบการศึกษาใหม่	16
	3. หลักการว่าด้วยการจัดวางระบบการศึกษาใหม่	19
III.	แผนปฏิรูป	20
	1. การสร้างฐานรากสำหรับการศึกษาในอุดมคติรัฐสวัสดิการทางการศึกษา	20
	2. ความหลากหลายและความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของมหาวิทยาลัย	23

3. การรังสรรค์ “ประชาคมโรงเรียนที่ดำเนินงาน อย่างมีอิสระ”	29
4. หลักสูตรใหม่ว่าด้วยเรื่องมนุษยธรรมกับความคิด สร้างสรรค์	31
5. ระบบใหม่ในการรับนักศึกษาเข้าเรียน ในมหาวิทยาลัย	37
6. การประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่ตอบสนองความต้องการ อันหลากหลายของผู้เรียน	41
7. ระบบการประเมินผลและการสนับสนุนการศึกษา	44
8. การฝึกอบรมนักการศึกษาให้กลายเป็นผู้ทรงเกียรติ และทรงภูมิความรู้ความสามารถ	45
9. การเพิ่มงบประมาณการศึกษาร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์ มวลรวมประชาชาติ	48

IV. ผลที่คาดว่าจะได้รับ 50

1. ผลที่นักเรียน นักศึกษาและผู้ปกครองจะได้รับ	50
2. ปรับปรุงสภาพการทำงานของครู	51
3. ยกกระดับโรงเรียนของเราให้ดีขึ้น	52
4. คุณูปการต่อภาคอุตสาหกรรม	52
5. บทบาทที่เปลี่ยนไปของรัฐ	53
6. ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในสังคม	54

ภาค 2	ข้อเสนอแนะการปฏิรูป (II)	56
	(นำเสนอ การปฏิรูปการศึกษาเมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 1996)	
	I. แผนงานปฏิรูปการศึกษา	57
	1. ระบบอาชีวศึกษาในรูปแบบใหม่	57
	2. การปฏิรูปหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ในโรงเรียน	82
	3. ระบบบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพ	95
	4. การปฏิรูปกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในลักษณะ เบ็ดเสร็จ	99
	II. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	110
	1. ร่องนายกรัฐมนตรีดูแลทางด้านการบริหารนโยบาย ว่าด้วยทรัพยากรมนุษย์	110
	2. กระแสความเคลื่อนไหวใหม่ทางการศึกษา	111
ภาค 3	ข้อเสนอแนะการปฏิรูป (III)	112
	(นำเสนอการปฏิรูปการศึกษาเมื่อ 20 สิงหาคม 1996)	
	I. ภูมิหลังและภาพรวมของการปฏิรูปการศึกษา	113
	1. หลักการสำคัญ : การจัดการศึกษา อย่างมีประสิทธิภาพ	114

2. ทักษะและประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาอย่างมีอิสระ ในระดับท้องถิ่น	115
3. การทบทวนนโยบายเพื่อฟื้นฟูวิชาชีพครู	116
4. การกระตุ้นให้โรงเรียนเอกชนมีความรับผิดชอบต่อสังคมและการขยายความช่วยเหลือจากรัฐ	117
5. การจัดสร้างเครือข่ายสารสนเทศและการปฏิรูป การเรียนรู้ของสังคม	118

II. ข้อเสนอแนะการปฏิรูปการศึกษา (III) 119

1. การปฏิรูปการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น ให้มีอิสระยิ่งขึ้น	119
2. การปฏิรูปนโยบายการฝึกหัดครูเพื่อฟื้นฟู วิชาชีพครู	124
3. การส่งเสริมให้โรงเรียนเอกชนทำงาน โดยอิสระและมีความรับผิดชอบต่อสังคม	134
4. พิมพ์เขียวกับการปฏิรูปนโยบายการสร้างเครือข่าย สารสนเทศทางการศึกษา	139
5. การปฏิรูปการเรียนรู้ของสังคมสู่การเรียนรู้ ตลอดชีวิต	146

ภาค 4	ข้อเสนอแนะการปฏิรูป (IV)	151
	(นำเสนอการปฏิรูปการศึกษาเมื่อ 2 มิถุนายน 1997)	
I.	ภูมิหลังและภาพรวมของการปฏิรูปการศึกษา	152
II.	ข้อเสนอแนะการปฏิรูปการศึกษา (IV)	156
	1. การปฏิรูปเพื่อส่งเสริมหน้าที่พลเมืองศึกษา	156
	2. การปฏิรูปการประถมศึกษาและการมัธยมศึกษา กับนวัตกรรมในระดับอุดมศึกษา	167
	3. การเสริมสร้างการศึกษาเพื่อเป็นการเตรียมตัว ปวงชนให้พร้อมรับมือกับสังคมสารสนเทศ	178
	4. การจัดสร้างระบบการศึกษาของรัฐในระดับ ปฐมวัย	183
	5. มาตรการในการจำกัดการกวาดวิชาและการลดภาระ ทางด้านค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง	187
ภาคผนวก		202
I	ขั้นตอนในการจัดตั้ง	202
II	ภาระหน้าที่	202
III	การจัดองค์การกับการดำเนินงาน	203
IV	กิจกรรมหลัก ๆ ของคณะกรรมการ	205
V	สมาชิกในคณะกรรมการ	208

บทนำ

ดูเหมือนว่าการปฏิรูปการศึกษาจะกลายเป็นเรื่องยอดนิยมไปในทั่วทุกมุมโลกเลยก็ว่าได้ แม้ว่าเหตุผลสำหรับการลุกขึ้นมาปฏิรูปการศึกษาอาจจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศ ทว่าทุกประเทศก็ดูจะเห็นพ้องต้องกันว่า การปฏิรูปการศึกษานับเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์ที่สำคัญและมีประสิทธิภาพที่สุดในการเตรียมรับมือกับศตวรรษที่ 21 เหตุผลของการปฏิรูปการศึกษาในเกาหลีก็สืบเนื่องมาจากประเด็นนี้เช่นกัน อย่างไรก็ตามหากมองในบริบทสากลจะเห็นว่าการปฏิรูปในเกาหลีนั้นแสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงจารีตประเพณีทางวัฒนธรรมและการศึกษาของตนเอง ดังนั้นความคิดรวบยอดในโครงการปฏิรูปการศึกษา หลาย ๆ แนวซึ่งดูว่าเหมือนกับของประเทศอื่น ๆ ย่อมจะส่งผลในลักษณะที่แตกต่างออกไปในบริบทของประเทศเกาหลี

เกาหลีมีประวัติศาสตร์ความเป็นมาในเรื่องการศึกษา ยาวนาน ลัทธิขงจื้อในสถานะของสถาบันการศึกษา สังคม และวัฒนธรรม มีอิทธิพลอย่างมากในการหล่อหลอมกลมกล่อมเกลาทางวัฒนธรรมแก่ประชากรเกาหลี นับตั้งแต่อรุณรุ่งแห่งประวัติศาสตร์ของเกาหลีในราว 100 ปีก่อน คริสตกาล แนวทางของลัทธิขงจื้อส่งผลให้ประชาชนชาวเกาหลีให้ความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการศึกษาและให้การเคารพยกย่องผู้มีการศึกษา ค่านิยมด้านการศึกษาตามจารีตประเพณีเยี่ยงนี้ นับว่าเป็นพลังผลักดันอันสำคัญในการสร้างชาติให้ก้าวหน้าและในการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง การศึกษาในเกาหลีได้ขยายขอบข่ายไปอย่างโดดเด่น อัตราและขอบข่ายของการขยายตัวทางการศึกษาในเกาหลีก้าวไปไกลกว่าประเทศอื่น ๆ ที่มีลักษณะเงื่อนไขคล้ายคลึงกับเกาหลี ประชากรที่เป็นนักเรียนนักศึกษา มีจำนวนหนึ่งในสี่ของประชากรทั้งประเทศ จำนวนปีเฉลี่ยของการเข้ารับการศึกษา ก็มากกว่า 12 ปีในปัจจุบัน

ภาพนี้ดูช่างแตกต่างอย่างลิบลับกับภาพที่ปรากฏในปี 1944 ซึ่งเป็นปีก่อนได้รับเอกราช นโยบายล่าอาณานิคมของญี่ปุ่นส่งผลให้สถิติทางการของผู้ไม่รู้หนังสือของประชากรเกาหลีสูงถึงร้อยละ 86 ทว่าเบื้องหลังของความสำเร็จในการเพิ่มจำนวนผู้รู้หนังสือได้อย่างมหาศาลเช่นนี้มีได้เกิดจากความกระตือรือร้นใฝ่ใจในการศึกษาของเกาหลีเพียงประการเดียว เท่านั้น แต่เป็นเพราะคนทั่วไปตระหนักดีว่าการศึกษาคือวิถีหลักหรืออาจจะเป็นวิถีทางเดียวก็เป็นได้ในการพัฒนาเศรษฐกิจ เมื่อคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเกาหลีเป็นชาติที่ขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ

เมื่อการศึกษาขยายตัวในด้านปริมาณจนถึงจุดอิ่มตัวในตอนกลางทศวรรษ 1980 รัฐบาลหันมาใส่ใจการศึกษาในเชิงคุณภาพเพิ่มมากขึ้น จนกลายมาเป็นประเด็นถกเถียงที่ชุมชนการศึกษาในเกาหลีให้ความสำคัญมากที่สุด ความห่วงใยในเรื่องคุณภาพการศึกษาจุดประกายให้เกิดการแต่งตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดีขึ้นมาในเดือนกุมภาพันธ์ 1994 คณะกรรมการฯ ได้ให้คำแนะนำแก่ประธานาธิบดีเกี่ยวกับประเด็นการศึกษาอย่างกว้างขวาง และได้นำเสนอข้อเสนอว่าด้วยการปฏิรูปในท้ายที่สุดหลังจากได้รับความเห็นชอบจากประธานาธิบดีแล้ว ข้อเสนอแนะการปฏิรูปดังกล่าวก็ได้ถูกส่งผ่านไปยังกระทรวงศึกษาธิการเพื่อนำไปปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมต่อไป

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อเสนอแนะทุกข้อที่ยื่นเสนอต่อประธานาธิบดี แต่เดิมนั้นคณะกรรมการฯ ได้เสนอข้อเสนอแนะการปฏิรูปรวม 4 ครั้งด้วยกัน โดยแยกเสนอครั้งละ 1 ฉบับ ทว่าเพื่อความสะดวกต่อสาธารณชน จึงได้มีการจัดแปลข้อเสนอแนะทั้ง 4 ฉบับเป็นภาษาอังกฤษในลักษณะคำต่อคำ จากนั้นก็จัดตีพิมพ์รวมกันเป็นรายงานเพียงฉบับเดียวโดยแบ่งออกเป็น 4 ภาคด้วยกัน ข้อเสนอแนะทุกภาค ยกเว้นภาคที่ 2 จะเริ่มที่ "ภูมิหลัง" ด้วยการเสนอภาพบริบทของมาตรการปฏิรูปที่เฉพาะเจาะจงพร้อมด้วยเป้าหมาย และหลักการต่าง ๆ ที่เป็นรากฐานและปัจจัยชี้้นำการพัฒนาข้อ

เสนอแนะดังกล่าวของคณะกรรมการฯ ถัดจากภูมิหลังก็จะเป็นการนำเสนอ
ข้อเสนอแนะการปฏิรูปโดยละเอียด รายงานฉบับแรกซึ่งได้รับการนำเสนอเมื่อ
วันที่ 31 พฤษภาคม 1995 นั้น ได้เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึง ภูมิหลังของกระแส
การปฏิรูปการศึกษาในปัจจุบัน พร้อมกับกล่าวถึง “ระบบการศึกษาใหม่”
ตามวิสัยทัศน์ของคณะกรรมการฯ องค์ประกอบทั้งสองนี้จะช่วยให้ผู้อ่าน
เห็นภาพรวมของการปฏิรูปการศึกษาในประเทศเกาหลีได้ดียิ่งขึ้น

ส่วนท้ายของรายงานฉบับรวมนี้จะเป็นภาคผนวกเพื่อสรุป
คร่าวๆ เกี่ยวกับคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี
ชุดนี้ ตลอดจน ภารกิจ โครงสร้าง ขั้นตอนการดำเนินงาน และรายชื่อของ
คณะกรรมการทั้งหมด

ภาค 1

ข้อเสนอแนะการปฏิรูป (I) (นำเสนอเมื่อ 31 พฤษภาคม 1995)

สารบัญ

- I. ภูมิหลังสำหรับระบบการศึกษาใหม่
 1. มิติทางประวัติศาสตร์
 2. ประเด็นและปัญหาต่าง ๆ
 3. ระบบการศึกษาใหม่ : กุญแจสำคัญในการแก้ไขปัญหาในปัจจุบัน

- II. วิสัยทัศน์และวัตถุประสงค์ของระบบการศึกษาใหม่
 1. วิสัยทัศน์และคุณลักษณะของระบบการศึกษาใหม่
 2. วัตถุประสงค์ของระบบการศึกษาใหม่
 3. หลักการว่าด้วยการจัดวางระบบการศึกษาใหม่

- III. แผนปฏิรูป
 1. การสร้างฐานรากสำหรับการศึกษาในอุดมคติ-สวัสดิการทางการศึกษาของรัฐ
 2. ความหลากหลายและความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของมหาวิทยาลัย
 3. การรังสรรค์ “ประชาคมโรงเรียนที่ดำเนินงานอย่างมีอิสระ”
 4. หลักสูตรใหม่ว่าด้วยเรื่องมนุษยธรรมกับความคิดสร้างสรรค์
 5. ระบบใหม่ในการรับนักศึกษาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย

6. การประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่ตอบสนองความต้องการอันหลากหลายของผู้เรียน
7. ระบบการประเมินผลและการสนับสนุนการศึกษา
8. การฝึกอบรมนักการศึกษาให้กลายเป็นผู้ทรงเกียรติและทรงภูมิความรู้ความสามารถ
9. การเพิ่มงบประมาณการศึกษาร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ

IV. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลที่นักเรียน นักศึกษาและผู้ปกครองจะได้รับ
2. ปรับปรุงสภาพการทำงานของครู
3. ยกระดับโรงเรียนของเราให้ดีขึ้น
4. คุณูปการต่อภาคอุตสาหกรรม
5. บทบาทที่เปลี่ยนไปของรัฐ
6. ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในสังคม

I. ภูมิหลังสำหรับระบบการศึกษาใหม่

1. มิติทางประวัติศาสตร์

1.1 หัวเลี้ยวหัวต่อที่น่าระทึกใจของอารยธรรม

สังคมข้อมูลและข่าวสาร ขณะที่เรากำลังก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ซึ่งใกล้เข้ามาเต็มที่เราจำเป็นต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยควบคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของสังคม อารยธรรมอุตสาหกรรมในแบบที่เราใช้ดำเนินชีวิตอยู่ในปัจจุบันสะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวของเราในการเตรียมพร้อมรับมือกับปัญหาใหม่ ๆ ในช่วงเวลาการเปลี่ยนแปลงจากอารยธรรมในแบบเกษตรกรรมมาเป็นอารยธรรมอุตสาหกรรม ขณะนี้เรากำลังเผชิญหน้าอยู่กับอารยธรรมใหม่ซึ่งส่งผลให้เกิดสังคมสารสนเทศขึ้นมา ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อมรับมือกับสังคมใหม่ให้ดีที่สุด

โลกาภิวัตน์ ปัจจัยอันโดดเด่นที่สุดที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงก็คือกระแสโลกาภิวัตน์ โลกซึ่งครั้งหนึ่งเคยดูเหมือนกับว่า “กว้างใหญ่ไพศาลเหลือประมาณ” ได้กลายมาเป็นประชาคมโลกหรือหมู่บ้านโลกอันเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าอย่างลึกล้ำในด้านการสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ นอกจากนี้อุปสรรคในเรื่องอุดมการณ์ทางการเมือง สูญสลาย ผนวกกับการก่อตั้งองค์การการค้าโลกหรือ The World Trade Organization (WTO) ส่งผลให้โลกใบนี้กลายเป็น “โลกที่ไร้พรมแดนทางด้านเศรษฐกิจ” ด้วยเหตุนี้การจัดร่างยุทธศาสตร์การพัฒนาและการอยู่รอดของชาติเพื่อรับมือกับปัญหาท้าทายทั้งหลายในศตวรรษหน้าจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงกระแสโลกาภิวัตน์ด้วย หากเราละเลยไม่มีการวางแผนรับมือกับปัญหาท้าทายอันเนื่องมาจากอารยธรรมใหม่และกาลสมัยใหม่ได้อย่างเหมาะสมเราก็จะถูกประเทศอื่นๆ ทั่วทุกมุมโลกทอดทิ้งไว้เบื้องหลังในหน้าประวัติศาสตร์โลก

กระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมกับระบบการศึกษาใหม่
เราได้เรียนรู้หน้าประวัติศาสตร์ว่า บรรดาผู้นำของโลกล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ได้จัดวางรากฐานการศึกษาที่เหมาะสมเสียใหม่ในช่วงเวลาที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของอารยธรรม ยกตัวอย่างเช่น นโปเลียน ได้วางรากฐานการศึกษาในระบบใหม่ขึ้นโดยอาศัยระบบ The Grandes ecoles* ขณะที่ เยอรมันนี้รังสรรค์ระบบเทคนิคและอาชีวศึกษาชั้นสูง หรือ Hochschule ขึ้น เพื่อเป็นอีกทางเลือกหนึ่งซึ่งนอกเหนือไปจากระบบมหาวิทยาลัยแบบเก่าแก่ ทั้ง 2 กรณี คือ แนวทางปฏิบัติเพื่อรับมือภายหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรม ในส่วนของสหรัฐอเมริกานั้นก็เริ่มจัดตั้งระบบวิทยาลัยของรัฐซึ่งประสบความสำเร็จในการมีบทบาทชี้้นำในสังคมอุตสาหกรรมของซีกโลกตะวันตก

“เกาหลีใหม่” กับการปฏิรูปการศึกษา แต่ละประเทศทั่วโลกต่างก็พยายามประชันขันแข่งในอันที่จะเป็นผู้นำในเรื่องการปฏิรูปการศึกษา ทั้งนี้ทั้งนั้นหากว่าเราปรารถนาที่จะเป็นศูนย์กลางของอารยธรรมใหม่ อย่างน้อยที่สุดเราก็จำเป็นต้องดำเนินการปฏิวัติการศึกษา การรังสรรค์ “เกาหลีในรูปแบบใหม่” ให้มีสภาพเป็นศูนย์กลางของโลกจึงต้องเริ่มที่การปฏิวัติการศึกษา ทั้งนี้เพราะแต่ไหนมาไรมาแล้วที่ผู้คนเกาหลีมองการศึกษาว่าเป็น **“พันธกิจอันศักดิ์สิทธิ์”**

เราจำเป็นต้องเริ่มที่การศึกษา เพราะการศึกษามีบทบาทสำคัญในการผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่สามารถสร้างสรรค์สารสนเทศใหม่ ๆ การพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นพลวัตของอารยธรรมใหม่ ยิ่งไปกว่านั้น เรายังควรตั้งข้อสังเกตไว้ด้วยว่าการศึกษาใช้ว่าจะมีบทบาทเพียงแต่เสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้แก่ปวงชนเท่านั้น หากแต่ยังเป็นดัชนีบ่งชี้คุณภาพชีวิตอีกด้วย

*สถาบันอุดมศึกษา ซึ่งผลิตบุคลากรผู้นำทางวิชาชีพทั้งในภาคเอกชนและภาครัฐ - ผู้แปล

1.2 สังคมสารสนเทศ

สังคมสารสนเทศกับการศึกษา ในยุคของสังคมสารสนเทศนั้น ข้อมูลข่าวสารจะกลายมาเป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาสังคม ชีตความสามารถในด้านความคิดสร้างสรรค์ของชาติในเรื่องวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีผนวกกับความรู้และวัฒนธรรม จึงนับเป็น ตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่จะชี้ชะตากรรมของประเทศ สิทธิทรัพย์ทางปัญญาที่กว้างไกลและ ลุ่มลึกซึ่งรวมเทคโนโลยีสารสนเทศ ความรู้และวัฒนธรรมจึงเป็นปัจจัยกำหนดอำนาจความมั่นคงและมาตรฐานการดำเนินชีวิตของประชากรในชาตินั้น ๆ

คลังแห่งสิทธิทรัพย์ทางปัญญาของชาติยึดโยงอยู่กับชีตความสามารถในการเรียนรู้และความคิดสร้างสรรค์ของพลเมือง การศึกษามีบทบาทสำคัญที่สุดในการพัฒนาพลังทางภูมิปัญญาของชาติให้ก้าวไกล ฉะนั้นหนทางที่ดีที่สุดในการเตรียมรับมือกับปัญหาในอนาคต ก็คือ การลงมือจัดสร้างกระดูกสันหลังที่เหมาะสมให้กับระบบการศึกษา ประสบการณ์ในอดีตหลายครั้งหลายคราเหลือเกินทั้งในซีกโลกตะวันออกและตะวันตกต่างก็ชี้ให้เห็นความเป็นจริงข้อที่ว่าประเทศชาติย่อมจะไปไม่รอดหากไม่มีการวางรากฐานที่สำคัญอันแข็งแกร่งทางการศึกษาให้เหมาะสมควรเป็นลำดับแรกเสียก่อน ในหนังสือ *The Republic* บ่งชี้ว่าทฤษฎีพื้นฐานของเพลโตอยู่ที่ว่าการศึกษาเป็นปัจจัยจัดวางรากฐานซึ่งเป็นภารกิจทั้งหลายทั้งปวงของรัฐ

เทคโนโลยีสารสนเทศกับการขยายโอกาสทางการศึกษา ประวัติศาสตร์อันยาวนานของมนุษยชาติแสดงให้เห็นกระบวนการพัฒนาและสั่งสมข้อมูลความรู้ในลักษณะทั้งลึกและกว้างซึ่งตามติดมาด้วยกระบวนการทางการศึกษาที่มีขอบเขตกว้างไกลและลุ่มลึกไม่แพ้กัน ในอดีตการศึกษาเป็นอภิสิทธิ์ของชนชั้นนำเพียงจำนวนหยิบมือเท่านั้น แต่เมื่อมาถึงยุคปัจจุบันโอกาสทางการศึกษาก็แผ่ไปถึงมวลชน ปรัชญาการศึกษาที่เป็นสากลในอันที่จะเปิดโอกาสการศึกษาพื้นฐานให้ปวงชนทุกคนโดยเท่าเทียมกันได้ดียังราก

ลึกลงในสังคม ซึ่งส่งผลกระทบต่ออันใหญ่หลวงต่อวิถีการดำเนินชีวิตในทุก ๆ มิติของมนุษย์

ความจำเป็นเร่งด่วนในการนำเทคโนโลยีทางการศึกษาที่นำสมัยมาใช้ ประวัติศาสตร์อีกเช่นกันที่สะท้อนให้เห็นว่า อารยธรรมทั้งหลายที่นำเทคโนโลยีในการพิมพ์มาใช้ในการศึกษาล้วนแล้วแต่เป็นอารยธรรมที่มีบทบาทโดดเด่นในการสรรค์สร้างประวัติศาสตร์โลกด้วยกันทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามบางอารยธรรมที่ถึงแม้จะเป็นผู้นำในด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในยุคกลาง ทว่ากลับมิได้นำผลมาประยุกต์ใช้กับการศึกษาให้มากเท่าที่ควรจะเป็น ก็ไม่สามารถแข่งขันเคียงบ่าเคียงไหล่กับประเทศที่นำมาประยุกต์ใช้ได้ตลอดไป

เทคโนโลยีสารสนเทศคือฐานรากของยุคสมัยข้อมูลข่าวสาร ดังนั้นวิธีที่มั่นคง ที่สุดในการนำพาชาติให้อยู่ในแถวหน้าของกาลสมัยข้อมูลข่าวสารก็ด้วยการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในการศึกษา การกระทำดังกล่าวอาจจะก่อให้เกิดการปฏิวัติทางการศึกษาในหลาย ๆ ลักษณะขึ้นได้ ซึ่งรวมไปถึงปฏิวัติวิธีการสอนด้วย และใครก็ตามที่สามารถผสมผสานเทคโนโลยีเข้ากับการศึกษาได้สำเร็จก็จะเป็นประเทศผู้นำในการ สรรค์สร้างอนาคตของอารยธรรมมนุษย์

สังคมสารสนเทศกับนัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา
การก้าวเข้ามาของสังคมสารสนเทศมีนัยสำคัญดังต่อไปนี้ คือ

- 1) กระแสอันเชี่ยวกรากของข้อมูลสารสนเทศก่อให้เกิดความจำเป็นในการขยายระยะเวลาในการให้การศึกษาพื้นฐาน
- 2) แผนการฝึกอบรมด้านอาชีพศึกษาเพื่อให้เยาวชนได้ฝึกฝนทักษะที่จำเป็นในการหาเลี้ยงชีพจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงร่างในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา
- 3) แผนการเรียนสำหรับผู้ใหญ่ที่ต้องการศึกษาต่อควรจะต้องเข้ามาเป็นส่วนกระแสหลักในยุคสมัยของสังคมสารสนเทศ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงและ

การเผยแพร่ข้อมูลความรู้อย่างจับใจ จะนั้น การศึกษาต่อเนื่องและการศึกษาตลอดชีวิตจึงนับเป็นองค์ประกอบสำคัญของสังคมสารสนเทศ

4) การนำเทคโนโลยีสารสนเทศในลักษณะสื่อประสมหลากหลายมิติมาใช้ในการศึกษาจะก่อให้เกิดการปฏิวัติในเชิงปฏิบัติในการจัดระบบการศึกษา เนื้อหาและวิธีการสอน

การศึกษาพื้นฐานกับการศึกษาตลอดชีวิต ผลพวงที่จะเกิดตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้จากการกระตุ้นให้มนุษย์ตระหนักรู้ในคุณค่าของตนเองและการคิดค้น นวัตกรรมทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ ก็คือ การขยายการศึกษาพื้นฐานและการศึกษาตลอดชีวิตให้แก่ปวงชน นี่คือนโยบายใหม่ในปัจจุบันที่เกิดขึ้นในประเทศที่พัฒนาแล้ว และนับเป็น จุดประสงค์ของยุคสมัยใหม่โดยแท้

เทคโนโลยีใหม่กับการศึกษาที่เปิดกว้าง แม้กระทั่งผู้ที่ได้ชื่อว่าจะได้รับการศึกษาในขั้นสูงสุดแล้วก็ตาม หากไม่มีโอกาสได้เข้ารับความรู้และทักษะใหม่ๆ ก็จะต้องประสบกับปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนทำให้ความรู้และข้อมูลต่าง ๆ ล้าสมัยอย่างรวดเร็วเช่นกัน ด้วยเหตุนี้แผนการฝึกอบรมใหม่สำหรับผู้ใหญ่จึงเป็นมาตรการสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องสามารถปรับตัวรับมือกับความเปลี่ยนแปลงได้สำเร็จ สิ่งสำคัญที่รัฐพึงกระทำ คือ การเปิดประตูทางการศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ให้กว้างกว่าเดิม เพื่อส่งเสริมให้เขาเหล่านั้นสามารถเข้ารับการศึกษาฝึกอบรมได้ในทุกโอกาสและทุกสถานที่ ในการที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ได้ นั้นรัฐจะต้องวางมาตรการที่เหมาะสมเพื่อนำเทคโนโลยีสารสนเทศที่นำสมัยที่สุดมาใช้ในการศึกษา ซึ่งจะช่วยสร้างมิติใหม่ในกระบวนการเรียนการสอน

ประเทศพัฒนาแล้วหลายประเทศได้ลงมือสร้างมิติใหม่เกี่ยวกับระบบการศึกษาเปิดกันแล้วโดยการนำเครื่องมือที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เช่น ดาวเทียมมาใช้ในการศึกษาทางไกล ไม่ว่าจะเป็นระบบการศึกษาที่เปิดกว้าง

เช่น ที่ the Open Learning Agency (OLA) ในแคนาดา หรือ the Open Training and Education Network (OTEN) ในออสเตรเลีย หรือ the National Technological University (NTU) ในสหรัฐอเมริกา ก็ตาม ต่างก็ประสบความสำเร็จในการพัฒนาแผนการเรียนการสอนที่ก้าวไกลที่สุดในด้านการศึกษาทางไกลและการศึกษาที่เปิดกว้าง

การเปลี่ยนแปลงความคิดรวบยอดทางการศึกษาในแนวอนุรักษนิยม ความเจริญก้าวหน้าอันน่าอัศจรรย์ใจในด้านเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศย่อมต้องเข้ามาปรับเปลี่ยนมโนทัศน์ดั้งเดิมว่าด้วยเรื่องการจัดห้องเรียน วิธีการเรียนการสอน หลักสูตร ตลอดจนการบริหารโรงเรียน เทคโนโลยีสารสนเทศที่อาศัยสื่อหลากหลายมิติอันทันสมัยจะช่วยให้เราสามารถก้าวพ้นข้อจำกัดในเรื่องสถานที่และเวลาซึ่งจะช่วยสร้างแนวทางใหม่ๆ ที่เป็นไปได้ทางการศึกษา ตัวอย่างเช่น ในอนาคต ผู้เรียนอาจจะสามารถเลือกรับฟังคำบรรยายของอาจารย์ในเวลาที่คุณเองเป็นผู้กำหนดและเรียนรู้ในอัตราช้า/เร็วที่เหมาะสมกับตนเอง ไม่เร็วหรือช้าเกินไป ซึ่งมักเกิดขึ้นเมื่อต้องเรียนร่วมกับผู้อื่นในห้องเรียนขนาดใหญ่ นอกจากนี้ความก้าวหน้าอันสุดประมาททางเทคโนโลยียังจะช่วยให้สามารถจัดแผนการศึกษาที่มีคุณภาพให้แก่ผู้ด้อยโอกาส และผู้เรียนในซอกหลืบของสังคมที่ไม่เคยได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพมาก่อนได้อย่างทั่วถึงอีกด้วย ในจุดนี้จะช่วยให้การให้โอกาสทางการศึกษาโดยเท่าเทียมเป็นรูปธรรมขึ้นมาได้ในที่สุด

1.3 โลกาวัด

โลกาวัดกับการศึกษา การพัฒนาอันน่าระทึกใจในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและคมนาคม ผนวกกับการล่มสลายของอุดมการณ์ ซึ่งเคยเป็นปัจจัยแบ่งแยกโลกออกเป็นหลายค่าย ได้ส่งผลให้โลกใบนี้ของเรา กลายมาเป็น “ชุมชน” ที่แวดล้อมด้วยเพื่อนบ้านมากหน้าหลายตา ในตอนแรก

ที่เดิยวั้นัพรหมแดนทางเศรษฐกิจเกือบจะ สูญสลายไปจนหมด โดยมีการจัดตั้งกลุ่มประเทศทางเศรษฐกิจขึ้นตามภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลก เช่น สหภาพยุโรป หรือ EU และกลุ่มประเทศผู้ค้าในภูมิภาคอเมริกาเหนือ (NAFTA) รวมทั้งระบบเศรษฐกิจที่ไร้พรมแดน นั่นคือ องค์การการค้าโลก หรือ WTO ซึ่งได้รับการจัดตั้งขึ้นในปี 1995 กล่าวได้ว่าเรากำลังอยู่ในยุคสมัยที่เขตแดนของประเทศไม่สามารถที่จะช่วยปกป้องความคิด สถาบัน และระบบต่าง ๆ ของเราได้อีกต่อไป

ยุคสมัยใหม่กับภัยต่าง ๆ ที่สำคัญเกี่ยวกับการศึกษา ยุคสมัยใหม่แห่งกระแสโลกาภิวัตน์ก่อให้เกิดภัยสำคัญว่าด้วยทิศทางในอนาคตของระบบการศึกษาของเรา ดังนี้ คือ

1) การที่จะรับมือกับปัญหาต่าง ๆ อันเนื่องมาจากกระแสโลกาภิวัตน์ได้นั้นเราจึงต้องยกระดับคุณภาพการศึกษาของเราให้เท่าเทียมกับมาตรฐานโลก

2) การที่จะสามารถธำรงรักษามรดกทางวัฒนธรรมของเราไว้ได้ควบคู่ไปกับการดำเนินชีวิตอย่างสันติสุขร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ในกระแสโลกาภิวัตน์ได้นั้นเรา จำเป็นต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับการส่งเสริมและสรรค์สร้างความเข้าใจอันดีต่อมรดกทางวัฒนธรรมของเราเองให้เกิดขึ้น

3) การที่จะเป็นพลเมืองสากลอย่างแท้จริงได้นั้น เราจะต้องไม่เพียงแต่เปิดใจให้กว้างและปลูกฝังมิติวัฒนธรรมอันหลากหลายให้เกิดขึ้นในตนเองเท่านั้น แต่ยังต้องพัฒนาทักษะในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมอีกด้วย

4) เราจะต้องนำหลักการดำเนินงานอย่างอิสระ และการกระจายอำนาจมาใช้ในการศึกษาด้วย

มาตรฐานสากลทางการศึกษา ประเด็นสำคัญในการยกระดับคุณภาพการศึกษาของเกาหลีให้ทัดเทียมมาตรฐานสากลได้นั้นก็คือต้องปรับเปลี่ยนระบบการศึกษาในปัจจุบันที่ให้ความสำคัญกับการเรียนแบบท่องจำข้อ

มูลความรู้ในลักษณะปลีกย่อยให้ หันเหไปสู่ระบบที่ปลูกฝังบ่มเพาะความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน ในบริบทดังกล่าว สถานศึกษาชั้นสูงจะต้องฟื้นฟูบทบาทของตนเอง มีใช้เพียงแค่คนกลางส่งผ่านความรู้หากแต่ยังต้องพากเพียรสร้างบทบาทในการเป็นแหล่งกำเนิดของทฤษฎีและการค้นพบใหม่ ๆ ด้วย

ความเป็นสากลกับเอกลักษณ์ กระแสโลกาภิวัตน์ที่พัดผ่านเข้ามาไม่ได้ หมายความว่า เราควรจะต้องตั้งคำถามเดิมของเราเพื่อหันมายอมรับค่านิยมภายนอกโดยไร้ซึ่งวิจรรณญาณ สิ่งที่เราควรกระทำคือ พยายามธำรงรักษาวัฒนธรรมของเราเอาไว้ให้ดี ในขณะที่เดียวกันก็เปิดใจรับวัฒนธรรมอื่น ๆ ด้วย กระแสโลกาภิวัตน์ที่เหมาะสมย่อมจะเกิดขึ้นได้เมื่อมีการปลูกฝังความเป็นสากลภายในขอบเขตของความเป็นปัจเจกชน ซึ่งมีลักษณะจำเพาะแตกต่างกันออกไป ฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นการศึกษาผู้ใหญ่ การศึกษาต่อเนื่อง หรือการศึกษาในโรงเรียน ก็ตามเราจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนมรดกวัฒนธรรมด้วยกันทั้งสิ้น

การศึกษาที่สอดคล้องกับโลกาภิวัตน์ ปัจเจกชนจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ฝึกฝนทักษะและบ่มเพาะความเข้าใจในสาระบางเรื่องเป็นพิเศษในการที่จะดำรงตนเป็นพลเมืองที่ดีของโลกได้ การศึกษาในเรื่องสันติภาพก็เป็นสาระสำคัญเร่งด่วนประการหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้เยาวชนของเราสามารถเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ได้อย่างสงบสุข ฉะนั้นการดำรงตนในยุคสมัยโลกาภิวัตน์อย่างเหมาะสมก็ย่อมหมายถึงว่าอย่างน้อยทุกคนก็ควรมีทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 1 ภาษา การศึกษาเพื่อสร้างสรรค์ความเข้าใจอันดีระหว่างชาติจึงมีภารกิจยิ่งใหญ่ในอันที่จะเปิดโลกทัศน์ปัจเจกชนให้กว้างไกลยิ่งขึ้น

อิสรภาพในการดำเนินการของชุมชนกับการศึกษา คำกล่าวที่ว่า “จงนึกคิดแบบโลกาภิวัตน์ แต่จงปฏิบัติแบบชุมชน” หรือ “Think globally, act locally” ซึ่งเราได้ยินจนคุ้นหูนี้ดูเหมือนจะเสนอแนะว่า “ชุมชนภิวัตน์” (localization) ควรจะดำเนินไปพร้อม ๆ กับโลกาภิวัตน์ มิติของโลกาภิ

วัดนี้ในบริบทการศึกษาจะเน้นที่การเห็นเหกรควบคุมและการใช้อำนาจจากหน่วยงานส่วนกลางมาเป็นการกระจายอำนาจเพื่อให้อิสระแก่หน่วยงานในท้องถิ่น รวมทั้งการปรับเปลี่ยนจากการใช้มาตรฐานเดียวกันหมดมาเป็นการเน้นความหลากหลายด้วย ลักษณะพึงประสงค์อีกประการหนึ่งก็คือ ฝ่ายบริหารส่วนท้องถิ่นที่สามารถดำเนินงานอย่างอิสระควรจะสามารถรับผิดชอบในเรื่องการเงินสำหรับการศึกษาทั้งในระดับประถมและมัธยม อีกทั้งควรส่งเสริมให้ชุมชนดูแลงานเองเพื่อกระตุ้นให้การศึกษาในชุมชนนั้น ๆ สามารถตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นนั้นจริง ๆ นอกจากนี้ ก็ควรจะเพิ่มขอบเขตของการควบคุมดูแลตนเองของแต่ละโรงเรียนในชุมชนด้วย

2. ประเด็นและปัญหาต่าง ๆ

2.1 การศึกษาของเกาหลี

การศึกษาคือพลังขับเคลื่อนหลักอันก่อให้เกิดการพัฒนาประเทศชาติ ความเจริญรุ่งเรืองทางด้านการศึกษาในเชิงปริมาณของเกาหลีเป็นไปอย่างน่าทึ่งจนยากที่หาประเทศอื่นใดในโลกมาเปรียบเทียบได้ พลเมืองเกาหลีทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาในระดับประถมและมัธยมศึกษา ส่วนอุดมศึกษาก็กำลังจะก้าวเข้ามาถึงจุดนี้เช่นกัน เมื่อมองในแง่การขยายตัวเชิงปริมาณนับได้ว่าการศึกษาของเกาหลีติดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีความก้าวหน้ามากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้สาเหตุส่วนใหญ่มาจากความกระตือรือร้นอย่างสุดขีดในด้านการศึกษาของประชากรชาวเกาหลีเอง เกาหลีเป็นชาติที่ขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ ฉะนั้นจึงนับได้ว่าแรงงานที่ได้รับการศึกษาดี ซึ่งมีอยู่อย่างเหลือเฟือคือ ปัจจัยผลักดันให้ประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองก้าวไกล นอกจากนี้การส่งเสริมให้ประชากรทั่วประเทศได้รับการศึกษาก็นับได้ว่ามีส่วนอย่างมากในการสร้างเสริมให้สังคมเกาหลีปรับเปลี่ยนไปสู่วิถีทางแห่งระบอบ

ประชาธิปไตยเพิ่มมากขึ้น ข้อเท็จจริงที่ว่าการศึกษาคือปัจจัยหลักที่ผลักดันให้เกาหลีเจริญก้าวหน้าขึ้นเป็นที่รับรู้กันไปทั่วโลก และประเทศที่กำลังพัฒนาหลายต่อหลายประเทศก็ยึดถือเกาหลีเป็นแบบอย่างทางด้านการจัดการศึกษา

2.2 ปัญหาที่ยังค้างคาใจของการศึกษาในเกาหลี

ความจำเป็นในการปฏิรูป การศึกษาของเกาหลี ซึ่งขยายตัวอย่างฉับไวในเชิงปริมาณในยุคสมัยของการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้น มิได้เหมาะสมสอดคล้อง สำหรับยุคสมัยเทคโนโลยีสารสนเทศและโลกาภิวัตน์อีกต่อไป เนื่องจากไม่สามารถผลิตประชากรที่มีความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูง และมีความละเอียดอ่อนในเรื่องคุณธรรมอันเป็นคุณลักษณะที่พึงปรารถนา เพื่อช่วยให้ประเทศชาติมีขีดความสามารถในการแข่งขันในศตวรรษหน้าได้ ก็แล้วอะไรเล่าคือตัวปัญหา? ปัญหาแรกที่พึงควรพิจารณาก็คือ ปัญหาระบบการศึกษาซึ่งให้ความสำคัญกับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ส่งเสริมเกื้อกูลการศึกษาเล่าเรียนในลักษณะท่องจำ ทั้งนี้เมื่อจบการศึกษาผู้เรียนก็จะลืมเลือนความรู้ที่เคยท่องจำมาจนกลายเป็นความรู้ที่ไร้ค่า เพราะมีค่าเฉพาะตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น ระบบท่องจำดังกล่าวจะกลายเป็นระบบที่ไร้ความสำคัญในยุคสมัยเทคโนโลยีสารสนเทศที่กำลังจะมาถึง ดังนั้น การปฏิรูปการศึกษาอย่างขนานใหญ่จึงนับเป็นความจำเป็นเร่งด่วน ไม่มีประเทศไหนในโลกที่จะมีความกระตือรือร้นในเรื่องการศึกษาอย่างแรงกล้าเท่าประเทศเกาหลี และก็ไม่มีเด็กชาติไหนที่จะได้รับแรงกดดันในการศึกษาหาความรู้เท่ากับนักเรียนเกาหลี ถึงกระนั้นเมื่อคนเกาหลีที่มีการศึกษาดีอย่างก้าวเข้าไปทำงานพวกเขา ก็มักจะได้รับ การตีตราว่าเป็นคนประเภท “บกพร่อง” หรือ “ขาดการเตรียมพร้อมที่จะเข้าสู่โลกของการทำงาน”

การศึกษาที่เน้นการสอบเข้ามหาวิทยาลัยกับการไร้ซึ่งความคิดสร้างสรรค์ ความคาดหวังที่สูงของผู้ปกครองส่งผลให้เด็กเกาหลีต้องตกอยู่ใน “ขุมนรกของการสอบ” และถึงแม้ว่านักเรียนเกาหลีจะต้องศึกษา

สรรพความรู้มากมายหลายวิชา ทว่าการไร้ซึ่งทางเลือกในวิชาเรียนก็ส่งผลอย่างรุนแรงต่อเสรีภาพทางความคิด ด้วยเหตุนี้การบ่มเพาะความนึกคิดที่เป็นตัวของตัวเอง และความคิดสร้างสรรค์ให้แก่นักเรียนจึงแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

ภายใต้ระบบการศึกษาในปัจจุบัน นักเรียนไม่มีโอกาสได้ทำการศึกษาวิจัยหรือวิเคราะห์ได้ด้วยตนเอง ฉะนั้น ความอยากรู้อยากเห็นโดยธรรมชาติ และจิตใจที่ใฝ่รู้ของ นักเรียนจึงต้องถูกเก็บกักไว้โดยปริยาย เพื่อสภาพการณ์เป็นเช่นนี้จึงไม่มีประโยชน์อันใดที่จะไปผลักดันให้มีการพัฒนาศักยภาพและความถนัดที่หลากหลายในเด็กแต่ละคน ยิ่งเยาวชนเกาหลีศึกษาเล่าเรียนอยู่ในระบบการศึกษาเช่นนี้นานเท่าไร มาตรฐานของความคิดสร้างสรรค์ และความนึกคิดทั่วไปก็จะยิ่งตกต่ำลงมากเท่านั้น

ฉะนั้นภายใต้ระบบการศึกษาในปัจจุบันจึงเป็นเรื่องเพื่อฝันโดยสิ้นเชิง หากเราจะคาดหวังให้สังคมเกาหลีผลิตนักวิทยาศาสตร์ชื่อเสียงก้องโลก เช่น นิวตัน หรือศิลปินที่มีพรสวรรค์ เช่น ปิกัสโซ่ หรือนักประดิษฐ์ที่โดดเด่น เช่น เอดิสัน หรือผู้มีอัจฉริยภาพทางคอมพิวเตอร์ เช่น บิลล์ เกตส์

ค่าใช้จ่ายส่วนตัวในเรื่องการศึกษามากกว่างบประมาณที่รัฐเจียดให้ กว่า 3 ทศวรรษที่ผ่านมาการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้เกิดขึ้นในลักษณะที่หายใจหายคอแทบจะไม่ทันกันเลยทีเดียว อย่างไรก็ตามการลงทุนทางด้านการศึกษากลับเพิ่มขึ้นช้ามากจนน่าท้อแท้ใจ ขณะที่หลายประเทศทั่วโลกกำลังเพียรพยายามบูรณาการการใช้ดาวเทียมและเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ากับการศึกษาในศตวรรษที่ 21 เรายังคงอาศัยพึ่งพิงการใช้ชอล์กกับกระดานดำอยู่เหมือนเดิม เมื่อไม่มีงบประมาณเพื่อการศึกษา สภาพของโรงเรียนและเครื่องมือกับอุปกรณ์ทางการศึกษาก็ดูทรุดโทรมเต็มทน แม้ว่าสภาพเศรษฐกิจของเกาหลีจะอยู่ในลำดับที่ 12 ของโลก แต่ก็น่าละอายใจเหลือเกินที่สภาพทางกายภาพของอุปกรณ์ทางการศึกษากลับอยู่ในลำดับเกือบสุดท้าย ขณะที่การศึกษาในโรงเรียนกำลังรอเวลาที่

ก้าวให้พันยุคโบราณอยู่นี้ บรรดาผู้ปกครองก็ต้องแบกรับภาระในการหาเงิน มาให้บุตรหลานของตนได้กวดวิชา ทั้งนี้เพราะความรู้ที่ได้รับจากโรงเรียนไม่มี คุณภาพดีพอ งานสำรวจชิ้นหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ โดยสถาบันพัฒนาการศึกษา ของเกาหลี (KEDI) เผยให้เห็นว่า จำนวนเงินที่ผู้ปกครองใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ของบุตรหลาน ซึ่งไม่รวมค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาในโรงเรียนมีแนวโน้มเพิ่ม สูงขึ้น และมีปริมาณที่มากกว่าค่าใช้จ่ายทั้งหมดของรัฐในเรื่องการศึกษาเสีย อีก ในปี 1994 ขณะที่งบประมาณการศึกษาของรัฐเท่ากับ 11.5 ล้านล้านวอน หรือ ร้อยละ 3.8 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ แต่ประมาณเงินทองที่ผู้ปก ครองใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของบุตรหลาน ซึ่งไม่นับรวมค่าใช้จ่ายสำหรับการ ศึกษาในโรงเรียนสูงถึง 17.5 ล้านล้านวอน หรือร้อยละ 5.8 ของผลิตภัณฑ์ มวลรวมของประเทศ

กฎระเบียบอันเข้มงวดของการบริหารการศึกษา กฎเกณฑ์ ของรัฐที่ไร้ความยืดหยุ่นในการบริหารโรงเรียนเข้าไปบั่นทอนนิสรภาพของโรง เรียนในการที่จะบริหารจัดการดูแลตนเอง สาเหตุนี้ส่งผลให้โรงเรียนไม่ สามารถจัดแผนการเรียนการสอนให้มีความหลากหลาย ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อ การปลูกฝังความคิดสร้างสรรค์และตอบสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละ คน

ผู้มีอำนาจในการควบคุมดูแลการจัดการศึกษาจะสั่งการและจัด วางแผนการศึกษามาให้เสร็จสรรพโดยมิได้อินซังขบกับความต้องการส่วน บุคคลของผู้เรียน ดังนั้นหนังสือเรียนที่เหมือน ๆ กันและระบบการศึกษาที่ เน้นการท่องจำ ซึ่งใช้ทุนน้อยจึงกลายเป็นผลพวงของการกำกับดูแลการศึกษา อย่างเข้มงวดจากศูนย์รวมอำนาจในส่วนกลาง

จริยธรรมที่ถูกกัดกร่อนในระบบการศึกษา ผลกระทบร้าย แรงของระบบการศึกษาที่มุ่งเน้นไปที่การสอบเข้ามหาวิทยาลัย ก็คือ การวาง เป้าหมายไปที่การเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาในลักษณะมีดบอด ซึ่งได้รับแรง โหมกระพือจากความปรารถนาที่จะได้รับการศึกษาในแบบการต้อหรือรันทอน

เกินขนาด ช่องว่างขนาดใหญ่ระหว่างจำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษากับจำนวนที่เรียนอันแสนจะจำกัดในมหาวิทยาลัยในแต่ละปี ซึ่งมีลักษณะคล้ายคอขวด ส่งผลให้การสอบเข้ามหาวิทยาลัยต้องแข่งขันกันอย่างสูงกระทั่งส่งผลร้ายต่อเนื่องไปยังสภาพการเรียนการสอนทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษาด้วย ความอภิมรณจากงานสอนหนังสือ อีกทั้ง ความตื่นตัวที่เร้าใจจากการเรียนรู้ก็มีอันมลายหายสูญไปในบรรยากาศของการเตรียมตัวรับมือสอบเข้ามหาวิทยาลัยในลักษณะดุเดือดเลือดพล่าน นักเรียนพากันเข้าสมรภูมิตรบอย่างกร้าวแกร่งโดยหวังที่จะเป็นผู้เก่งที่สุด ทั้งนี้เพราะอนาคตของพวกเขาแขวนอยู่กับคะแนนสอบในครั้งนี้อย่างยิ่งยวด ผลของการศึกษาในระบบปัจจุบันก็คือ เราผลิตนักเรียนที่ขาดมนุษยธรรมและไร้ซึ่งความละเอียดอ่อนในเรื่องคุณธรรม ระบบการเรียนที่อิงอยู่กับการท่องจำมิได้เอื้ออำนวยต่อการปลูกฝังบ่มเพาะบุคลิกลักษณะที่พึงประสงค์ อีกทั้งศีลธรรมจรรยา ซึ่งช่วยเติมชีวิตมนุษย์ให้สมบูรณ์ขึ้น

ความกระตือรือร้นจนเกินพอดีในเรื่องการศึกษาของชาวเกาหลี หนึ่งในค่านิยมที่ชาวเกาหลีให้ความสำคัญสูงสุด คือ การศึกษา อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าเสียดายว่าค่านิยมดังกล่าวมักจะเป็นไปในลักษณะที่กระตือรือร้นจนเกินขนาด และมักจะได้รับบาดเจ็บอย่างผิด ๆ ฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนทิศทางของพลังอันแรงกล้าในอันที่จะเข้ารับการศึกษากลายเป็นพลังสร้างสรรค์ให้ได้ หากว่าชาวเกาหลีมีโอกาสที่จะได้ใช้ศักยภาพที่มีอยู่อย่างเต็มกำลังแล้วละก็ เชื่อได้ว่าการที่จะกลายมาเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการสรรค์สร้างระเบียบของโลกใหม่ก็คงไม่ไกลเกินเอื้อม

3. ระบบการศึกษาใหม่ : กุญแจสำคัญในการแก้ไขปัญหาในปัจจุบัน

นอกจากระบบการศึกษาในปัจจุบันจะไม่สามารถเตรียมสังคมให้พร้อมที่จะรับมือกับอนาคตได้แล้ว ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาของเกาหลีในปัจจุบันอีกด้วย ดังนั้นความจำเป็นเร่งด่วนจึงไม่เพียงแต่จะต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างของระบบการศึกษาในปัจจุบันเสียใหม่เท่านั้น แต่ยังจะต้องปรับเปลี่ยนทิศทางของแรงปรารถนาในการศึกษาในลักษณะหมกมุ่นจนเกินพอดีให้เป็นไปในลักษณะสร้างสรรค์ ควบคู่กันไปด้วย ระบบการศึกษาใหม่จะต้องหาหนทางแก้ไขปัญหาท้าทายดังกล่าวให้สำเร็จทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งจะเป็นการฟื้นฟูความพยายามในอันที่จะแก้ไขปัญหการศึกษาที่เรื้อรังในแบบลงลึกในรายละเอียด

การที่จะสร้าง “เกาหลีใหม่” ที่มีบทบาทสำคัญบนเวทีโลกได้นั้น เราจำเป็นต้องมีความกล้าหาญที่จะปฏิรูประบบการศึกษาในปัจจุบันในทุกแง่มุม และนี่ก็คือมิติที่เป็นตัวกำหนดระบบการศึกษาใหม่ รวมทั้งกรอบงานอย่างกว้าง ๆ

II. วิสัยทัศน์ และวัตถุประสงค์ของระบบการศึกษาใหม่

1. วิสัยทัศน์ และคุณลักษณะของระบบการศึกษาใหม่

1.1 วิสัยทัศน์ : การศึกษาในอุดมคติ

วิสัยทัศน์ในระบบการศึกษาใหม่อยู่ที่การสรรค์สร้าง “การศึกษาในอุดมคติ” ซึ่งหมายถึงสวัสดิการทางการศึกษาของรัฐ ที่พึงจัดให้บริการทางการศึกษาแก่ปัจเจกชนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยสามารถเข้ารับการศึกษได้อย่างง่ายดายในระบบการศึกษาที่เปิดกว้างตลอดชีวิต ทั้งนี้ผู้เรียนสามารถกำหนดเวลาและสถานที่ที่สะดวกที่จะเรียนได้ด้วยตนเอง

คุณลักษณะของ “การศึกษาในอุดมคติ”

- เวลา : จัดให้บริการทางการศึกษาในทุกช่วงเวลาของชีวิตโดยปัจเจกชนจะเป็นผู้เลือกเวลาที่เหมาะสมด้วยตนเอง
- สถานที่ : นำเทคโนโลยีการสื่อสารทางไกลที่ทันสมัยมาใช้ในการจัดการศึกษาให้กับประชากรทุกคนในทุกเวลา และทุกสถานที่
- สถานศึกษา : การจัดตั้งธนาคารสะสมหน่วยกิตจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถค่อย ๆ เก็บเล็กผสมน้อยหน่วยกิตไปได้ตลอดช่วงเวลาการศึกษาของตน และช่วยเอื้อต่อการถ่ายโอนหน่วยกิตระหว่างสถานศึกษาในทุกระดับ
- มหาวิทยาลัย : การลดจำนวนหน่วยกิตต่ำสุดสำหรับแผนการเรียนในแต่ละสาขาจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าเรียนในลักษณะควบสองสาขาหรือสามสาขาได้ในเวลาเดียวกัน

- โรงเรียนมัธยมศึกษา : เปิดโอกาสให้นักเรียนจากสายอาชีพศึกษาย้ายโอนไปเรียนในโรงเรียนสายสามัญได้สะดวกมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการย้ายโอนในทิศทางกลับกันด้วย นอกจากนี้การจัดทำหลักสูตรให้มีทั้งความหลากหลายและมีการลงลึกในแต่ละสาขาวิชาชีพจะช่วยให้นักเรียนมีแผนการเรียนสำหรับเลือกมากขึ้นด้วย

- การศึกษาในระบบเปิด : ระบบใหม่จะสามารถให้บริการทางการศึกษาได้สะดวกขึ้นสำหรับผู้เรียนที่มีความพิการทางกายและผู้ที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ปรัชญาพื้นฐานของระบบใหม่ก็คือ “การศึกษาที่ลงทุนต่ำแต่คุณภาพสูงสำหรับปวงชน

1.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนภายใต้ระบบการศึกษาใหม่ มีมนุษยสัมพันธ์ดี เป็นคนที่ให้ความร่วมมือกับผู้อื่น เป็นปกติวิสัย มีน้ำใจ มีคุณธรรมสูง มีความรับผิดชอบต่อชุมชน มีแนวทางปฏิบัติตนอยู่บนความเชื่อมั่นว่ามนุษย์จะสามารถค้นพบความหมายของชีวิตได้ก็ด้วยการรักษาสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างมนุษย์ด้วยกัน และระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม

มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นวิญญูชนที่มีความคิดสร้างสรรค์ผู้สามารถติดตามและกระตุ้นให้เกิดความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในด้านเทคโนโลยีข่าวสารและ ความรู้ โดยมุ่งมั่นที่จะนำความรู้นั้นมาช่วยยกระดับคุณภาพชีวิต ในขณะที่เดียวกันก็มุ่งรักษาสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมไว้ด้วย

มีใจที่เปิดกว้าง เป็นผู้ที่มีโลกทัศน์กว้างไกลซึ่งตระหนักดีว่าวิถีชีวิตของแต่ละคนมิได้มีขอบเขตจำกัดอยู่แต่ในบ้านเรือนและประเทศชาติของตนเท่านั้น แต่ยังต้อง คบหาสมาคมกับโลกกว้างด้วยโดยที่สามารถดำเนินชีวิตร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ได้อย่างสงบสุข นอกจากบุคคลดังกล่าวจะได้ชื่อว่าเป็นพลเมืองของโลกอย่างแท้จริงแล้วยังได้ชื่อว่าเป็นพลเมืองเกาหลีผู้มี

เกียรติภูมิ สามารถเปิดประตูประเทศชาติออกไปสู่ยุคสมัยโลกาภิวัตน์ ความเป็นสากล และลัทธิเสรีนิยมได้อย่างเต็มภาคภูมิ

มีความใส่ใจในงาน มิใช่เป็นเพียงผู้ทุ่มเทให้กับหน้าที่การงานเท่านั้น แต่ยังต้องเป็นผู้มีอิสระและมีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงานควบคู่ไปกับการมีจรรยาบรรณอีกด้วย นอกจากนี้ยังจะต้องมองว่างานการทุกประเภทล้วนมีคุณค่าน่ายกย่องเหมือนกันหมด โดยไม่แบ่งแยกงานที่ต้องใช้แรงกายว่าต่ำต้อย

1.3 ทิศทางของระบบการศึกษาใหม่

ศูนย์กลางอยู่ที่ตัวผู้เรียน ระบบการศึกษาใหม่จะให้ความสำคัญกับความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก แทนที่จะเป็นความต้องการของครูและผู้บริหารดังเช่นที่เป็นอยู่ในระบบปัจจุบัน การแข่งขันระหว่างสถานศึกษาทั้งหลายจะทำให้นักเรียนและผู้ปกครองมีโอกาสเลือกแผนการเรียนได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น

การศึกษาที่หลากหลาย การจัดตั้งโรงเรียนที่เชี่ยวชาญเฉพาะด้านและการนำเสนอแผนการเรียนที่หลากหลาย ซึ่งแตกต่างไปจากระบบปัจจุบันที่เน้นแผนการเรียนในลักษณะเหมือนกันหมด จะเป็นการช่วยบ่มเพาะความคิดสร้างสรรค์และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้แก่นักเรียน

การดำเนินงานโดยอิสระของโรงเรียน โรงเรียนมีอิสระในการบริหารงานในโรงเรียนมากขึ้น โดยมีผู้ปกครองและผู้ทรงภูมิปัญญาในชุมชนเป็นอาสาสมัครเข้ามาช่วยงาน

เสรีภาพกับความเสมอภาค หลักการจัดการดูแลการให้บริการทางด้านการศึกษาอยู่ที่การเปิดโอกาสให้มากที่สุดเพื่อให้ปัจเจกชนทุกคนพัฒนาศักยภาพของตนได้อย่างเต็มขีดความสามารถ ขณะเดียวกันก็ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ด้อยโอกาสให้สามารถเข้ารับการศึกษาที่มีคุณภาพได้ เสรี

ภาพและความเสมอภาคเท่านั้นที่เป็นเครื่องรับประกันความเป็นเลิศทางการศึกษา

การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการศึกษา ควรจะได้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อหลายมิติมาใช้ในการเปิดระบบการศึกษาให้กว้างไกลเหมาะสมสำหรับศตวรรษที่ 21 ซึ่งจะช่วยเปิดโอกาสให้ทุกคนสามารถเข้ารับการศึกษได้ทุกเวลาในทุกสถานที่

ความเป็นเลิศทางการศึกษา เป้าหมายระยะยาวของระบบการศึกษาใหม่คือ การยกคุณภาพการศึกษาให้สูงถึงระดับความเป็นเลิศของมาตรฐานโลก เป้าหมายอันสูงส่งเช่นนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ มากมาย อาทิ วัตถุประสงค์และโครงการที่มีคุณประโยชน์ กลุ่มนักเรียนเป้าหมาย ครูอาจารย์ โรงเรียน การให้ความช่วยเหลือด้านงบประมาณในเวลาที่เหมาะสมตลอดจนการบริหารในลักษณะให้การสนับสนุน

2. วัตถุประสงค์ของระบบการศึกษาใหม่

2.1 ระบบการศึกษาเปิด

ระบบการศึกษาเปิด คือ ระบบการศึกษาที่เปิดกว้างสำหรับคนทุกคน โดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาและสถานที่ โดยมีวัตถุประสงค์สูงสุดอยู่ที่การจัดสร้าง “การศึกษาในอุดมคติ” (สวัสดิการทางการศึกษาของรัฐ) เพื่อเป็นหลักประกันให้พลเมืองทุกคนสามารถพัฒนาได้อย่างเต็มศักยภาพ ระบบใหม่นี้จะให้ความสำคัญต่อเรื่องดังต่อไปนี้ :-

ระบบการศึกษาใหม่จะเอื้ออำนวยให้มีการย้ายโอนอย่างง่ายดายระหว่าง นักเรียนนักศึกษาต่างสถานศึกษา รวมทั้งการย้ายโอนระหว่างแผนการเรียนหรือการศึกษาเฉพาะทางภายในสถานศึกษาเดิม ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้ารับการศึกษ ตามแผนการเรียนที่เหมาะสมและสอดคล้องที่สุดกับความสามารถและความถนัด

นอกจากนี้ระบบใหม่ยังสนับสนุนให้จัดสร้างระบบสะสมหน่วยกิตของผู้เรียนในช่วงที่ได้รับการศึกษาไปเรื่อย ๆ นอกเหนือจากสถานศึกษาหลัก เช่น โรงเรียนแล้ว บ้านและที่ทำงานก็สามารถเป็นแหล่งให้การศึกษาได้ โดยการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้ในการศึกษาเพื่อมุ่งจัดการศึกษาให้ทั่วถึงปวงชนในทุกแห่งหน

2.2 การประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

ระบบการศึกษาใหม่มุ่งปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เช่น คุณธรรม มนุษยสัมพันธ์ที่ดี ความมีสุนทรียภาพ และการมีความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้นในปัจเจกบุคคล การให้ความสำคัญกับความถนัดและคุณลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล จะส่งผลให้สามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคนได้สูงสุด

- จะมีความหลากหลายในส่วนของโรงเรียนและแผนการเรียนเพื่อขยายขอบเขตทางเลือกให้แก่ผู้เรียน ตัวหลักสูตรก็จำเป็นต้องได้รับการขยายขอบเขตเช่นกัน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเลือกหลักสูตรได้สอดคล้องกับความถนัดของตนเอง

- ครูอาจารย์จะได้รับโอกาสมากขึ้นในการพัฒนาวิชาชีพ รวมทั้งมีอิสระในการสอนมากกว่าเดิม โดยจะได้รับการดูแลเป็นพิเศษโดยพิจารณาจากความสามารถที่ปรากฏ

- ทั้งครูและผู้บริหารจะกลายเป็นหุ้นส่วนโดยสมัครใจในการพัฒนาโรงเรียน

- อาคารเรียนที่เสื่อมโทรมจะได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยเพื่อสะดวกในการนำอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ รวมทั้งจัดเตรียมสถานที่ให้พร้อมสำหรับการเรียน

- การประเมินผลการดำเนินงานของแต่ละโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอจะช่วยสร้างความน่าเชื่อถือ และความโปร่งใสด้วยการบริหารจัดการโรงเรียนใน

ระบบการศึกษาใหม่ ผู้เรียนจะสามารถตัดสินใจได้อย่างง่ายดายในเรื่องคุณภาพของโรงเรียน ทั้งนี้โดยดูจากผลการประเมินดังกล่าวนั่นเอง

2.3 การอุดมศึกษา

มหาวิทยาลัยจะมีอิสรภาพอย่างเต็มที่ในการดำเนินงาน รัฐจะให้ความสนับสนุนที่จำเป็นในการทำงานวิจัยที่มีคุณภาพสูง ขณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยจะเป็นแบบอย่างอัน หลากหลายเพื่อก้าวไปสู่สถานภาพของการเป็นแหล่งกำเนิดของนวัตกรรมใหม่ ๆ ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งการเป็นแหล่งผลิตปัจเจกชนที่มีคุณวุฒิสูง

จะมีการจัดตั้งศูนย์สารสนเทศทางวิชาการแห่งชาติขึ้น เพื่อช่วยยกระดับแผนการเรียนในมหาวิทยาลัยให้มีความเป็นเลิศระดับมาตรฐานโลก นอกจากนี้ก็จะมีการจัดวางระบบให้การสนับสนุนทางการเงินและการบริหารเสียใหม่ โดยอิงผลการประเมินมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยที่จัดการศึกษาชั้นสูง

มหาวิทยาลัยจะมีรูปแบบที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการแผนการเรียนที่แตกต่างกันออกไป ขณะเดียวกันก็มีอิสรภาพอย่างเต็มที่สำหรับการตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ อาทิ โควตาการรับนักศึกษา และประเด็นทางการต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการจัดหลักสูตร

ระบบการสอบเข้ามหาวิทยาลัยจะมีความยืดหยุ่น โดยแต่ละมหาวิทยาลัยจะสามารถกำหนดแบบแผนและวิธีการในการรับนักศึกษาได้เอง อย่างไรก็ตามสำหรับมหาวิทยาลัยแห่งชาติและมหาวิทยาลัยของรัฐนั้น อาจจะต้องดำเนินการตามกรอบนโยบายที่กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้วางไว้ ทั้งนี้เพื่อบรรเทาความร้อนแรงของการแข่งขันลง

ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมปลายและไม่ประสงค์ที่จะศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยควรได้รับโอกาสเข้าทำการศึกษาในระดับสูงในสายอาชีพศึกษาต่อไป โดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่นำสมัยผนวกกับการศึกษาทางไกล

ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งสถานศึกษาวิชาชีพเพื่อผลิตบุคลากรในระดับ
มืออาชีพทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและแขนงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แพร่
ขยายอย่างกว้างไกลในยุคโลกาภิวัตน์

2.4 ระบบสนับสนุนการศึกษาในลักษณะรอบด้าน

งบประมาณการศึกษาที่เพิ่มปริมาณสูงขึ้นมาก ผนวกเข้ากับการ
ผ่อนคลายกฎระเบียบการบริหารจะเป็นการช่วยแผ้วถางทางให้กับระบบสนับสนุน
การศึกษา ซึ่งจะเป็นเครื่องประกันคุณภาพการศึกษา

ภายใต้หลักปฏิบัติของระบบการศึกษาใหม่ รัฐมีหน้าที่ที่จะต้อง
เพิ่มงบประมาณการศึกษาให้เท่ากับร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ
ภายในปี 1998

จะต้องจัดสร้างกระบวนการประเมินที่ลุ่มลึกและกว้างไกล ควบคู่ไป
กับระบบเผยแพร่ข่าวสารการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ เพื่อป้อนข้อมูลที่สำคัญให้แก่
ผู้เรียนได้พิจารณาใช้ในการเลือกแผนการเรียนรวมทั้งช่วยในการกำกับดูแลคุณ
ภาพการศึกษาในโรงเรียน

ความรับผิดชอบในส่วนของผู้บริหารท้องถิ่น และความเป็นมืออาชีพ
ในด้านการศึกษาจะต้องเพิ่มขึ้นในลักษณะมีคุณภาพควบคู่ไปกับการเปิดโอกาส
ให้กับประชาชนทั่วไปเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในประเด็นต่าง ๆ
ทางการศึกษา

รัฐพึงเข้ามาจัดการในด้านอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี เพื่อสร้าง
หลักประกันว่าคุณภาพการศึกษาดังกล่าวจะสอดคล้องกับยุคเทคโนโลยีสาร
สนเทศ

การศึกษามีใช้สิ่งที่อยู่ได้โดยลำพัง หากแต่เป็นองค์ประกอบหนึ่งของ
สังคมที่กำลังโลดแล่นอยู่ ฉะนั้นจึงควรได้รับการพัฒนาให้สอดคล้องกับเป้าหมาย
ต่าง ๆ ที่องค์ประกอบของสังคมได้จัดวางไว้

3. หลักการว่าด้วยการจัดวางระบบการศึกษาใหม่

โรงเรียนจะมีอิสระในการแสวงหาความเป็นเลิศ โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของการจัดการด้วยตนเองและการแข่งขัน เป้าหมายของความเสมอภาคว่าด้วยโอกาสในการเข้าถึง การศึกษาที่มีคุณภาพนั้นจะบรรลุได้โดยการใช้มาตรการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องเนื่องกับสถานที่ทุรกันดารและกลุ่มประชากรที่ด้อยโอกาส ทั้งนี้จะมีการติดตามและรักษาคุณภาพทางการศึกษาโดยกระบวนการประเมินผลอย่างเป็นระบบ

นักเรียนและผู้ปกครองมีอิสระในการเลือกแผนการเรียนที่สอดคล้องที่สุดกับความสนใจและความถนัดของนักเรียน โดยพิจารณาจากข้อมูลที่ได้รับ

ครูอาจารย์ในสถานะจักรกลของการปฏิรูปการศึกษา จะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในนวัตกรรมทั้งหลายในระดับรากหญ้า ในขณะที่เดียวกันก็ช่วยเปิดทางสู่นวัตกรรมให้แก่ชุมชนรุ่นต่อไป

รัฐพึงประเมินสถานศึกษาทั้งหลายทั้งปวง นอกจากนี้ก็ยังคงให้การสนับสนุนที่จำเป็นแก่สถานศึกษาเหล่านั้นโดยอิงผลการประเมิน และต้องจัดสร้างโครงสร้างสำหรับการกระจายข้อมูลทางการศึกษา ตลอดจนต้องประกันการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพโดยเสมอภาคในกลุ่มคนทุกระดับในสังคมอีกด้วย

ส่งเสริมอย่างเต็มที่กำลังให้บริษัทต่าง ๆ หยุดการเลือกปฏิบัติอย่างมีอคติต่อพนักงานโดยดูจากผลการศึกษา หรือสถานการศึกษาที่พนักงานจบมา ทั้งนี้ควรโน้มน้าวให้หันมาใส่ใจความสามารถในการทำงานแทนเจตคติแบบเดิม นอกจากนี้สื่อสารมวลชน ผู้สื่อข่าว องค์กรต่าง ๆ ของนักการศึกษา กลุ่มบุคคลที่ทำงานเกี่ยวกับสังคมโดยตรง รวมทั้งสมาคม ผู้ปกครองก็ล้วนจำเป็นต้องผลักดันตนเองให้เข้าไปช่วยเปลี่ยนแปลงเจตคติของผู้คนทั่วไป และลงไปร่วมมือบทบาทในการปรับปรุงสภาพของการศึกษาด้วย

III. แผนปฏิรูป

1. การสร้างฐานรากสำหรับการศึกษาในอุดมคติ - สวัสดิการทางการศึกษาของรัฐ

แนวโน้มที่สำคัญ 2 ประการในยุคสมัยนี้ก็คือ การส่งสมรรถนะความรู้ และกระแสโลกาภิวัตน์ ซึ่งส่งผลให้เกิดอัตราการเปลี่ยนแปลงความรู้ใหม่ ๆ อย่างรวดเร็วเหลือประมาณ ดังนั้นการสร้างเชื่อมั่นว่าประชากรทุกคนจะมีโอกาสในการได้รับการศึกษาตลอดชีวิต จึงกลายมาเป็นความจำเป็นเร่งด่วน ถึงเวลาแล้วที่จะต้องวางฐานรากของระบบการศึกษาแบบเปิดกว้าง ซึ่งปัจเจกชนสามารถเข้าถึงแผนการเรียนโดยง่ายทั้งในด้านเวลาและสถานที่ตามความสะดวกของผู้เรียน

สองนวัตกรรมหลักในการก้าวเดินอย่างเป็นรูปธรรมให้ถึงเป้าหมายดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษา ได้แก่ “ระบบธนาคารหน่วยกิต” และการลงทะเบียนเรียนนอกเวลาเรียนปกติ การเข้ารับการศึกษาในลักษณะไม่เต็มเวลาช่วยให้นักศึกษาผู้ใหญ่สามารถเลือกแผนการเรียนด้วยตนเองในเวลาที่เหมาะสมสำหรับตนได้ โดยสนับสนุนให้มีความพยายามที่จะนำระบบการศึกษาทางไกลที่ใช้เทคโนโลยีสื่อประสมมาใช้ นอกจากนี้ก็จะส่งเสริมให้เกิดเสรีภาพในการย้ายโอนต่างโรงเรียน หรือย้ายสาขาได้โดยสะดวก ตลอดจนลดจำนวนหน่วยกิต ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องสะสมให้ได้ในการเรียนแต่ละสาขา ส่วนแผนการเรียนก็ต้องมีความหลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการทางการศึกษาที่หลากหลายของชุมชนและปัจเจกชน

ศูนย์สื่อผสมเพื่อการศึกษาแห่งชาติ ในสถานะเครื่องมือทางเทคโนโลยีที่จะช่วยเปิดระบบการศึกษาให้กว้างไกลและยาวนานตลอดชีวิต จะได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อให้ทุกคนเข้าถึงเนื้อหาและข้อมูลทางการศึกษาได้โดยเสมอภาค

1.1 โครงสร้างสถานศึกษาที่เอื้อต่อระบบการศึกษาซึ่งเปิดกว้าง

ระบบธนาคารหน่วยกิต ระบบนี้จะช่วยให้หน่วยกิตที่ผู้เรียนสะสมไว้จากระบบการศึกษาแบบเปิดได้รับการยอมรับเทียบเท่าปริญญาบัตร ทั้งนี้จะมีองค์กรใหม่ขึ้นมารับภารกิจนี้ นั่นคือ “ศูนย์หลักสูตรและประเมินผล”

การขยายแผนการเรียนในโรงเรียนและในมหาวิทยาลัย การศึกษาในมหาวิทยาลัยควรจะเปิดกว้างสำหรับปัจเจกชนที่มีได้เป็นนักศึกษาพร้อมกันไปด้วย โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษแก่ผู้ที่มีประสบการณ์ภาคสนามเป็นอย่างดี ทำนองเดียวกันโรงเรียนก็ควรจะเปิดกว้างให้ชุมชนได้เข้ามาใช้เป็นศูนย์วัฒนธรรมของชุมชน

การลงทะเบียนเรียนนอกเวลาเรียนปกติ กลุ่มเป้าหมายของหลักสูตรนี้ คือ ผู้ที่ทำงานอยู่แล้ว โดยมุ่งสร้างความเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียนกับสถานประกอบการ ในทางปฏิบัติจะมีการส่งเสริมระบบธนาคารหน่วยกิต ส่งเสริมการปรับโครงสร้างการรับนักศึกษาได้โดยเสรี ตลอดจนการขยายช่วงเวลาสำหรับเก็บสะสมหน่วยกิตเพื่อรับปริญญาให้ยาวนานขึ้นด้วย

แผนการเรียนที่หลากหลาย จะมีการปรับเปลี่ยนจัดแผนการเรียนในปัจจุบันเสียใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการที่หลากหลายของผู้เรียน แต่ละหลักสูตรจะมีลักษณะพิเศษที่แตกต่างไปจากหลักสูตรอื่นๆ การกระตุ้นให้เกิดการแข่งขันระหว่างโรงเรียนจะช่วยส่งเสริมให้คุณภาพของแผนการเรียนต่างๆ ดีขึ้น

เสรีภาพในการย้ายโอนสถานศึกษา แผนการเรียนที่หลากหลาย ย่อมเอื้อต่อการย้ายโอนผู้เรียนอย่างเสรีระหว่างมหาวิทยาลัย และระหว่างโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างโรงเรียนสายสามัญถึงสายอาชีพ ในการนี้ผู้เรียนมี เสรีภาพในการเลือกหลักสูตรที่ตนคิดว่าสำคัญยิ่งต่ออาชีพที่ตนเองใฝ่ฝัน

การลดจำนวนหน่วยกิตในวิชาเอก การลดหน่วยกิตสำหรับวิชาเอกทั้งหลายจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิชาเลือกกว้างขวางเพิ่มขึ้นกว่าเดิม ขณะเดียวกันก็เป็นการลดช่องว่างระหว่างสาขาวิชาลงด้วย ทั้งนี้จะลดจำนวนหน่วยกิตวิชาเอกลงเหลือเพียงหนึ่งในสี่ถึงหนึ่งในหกของหน่วยกิตทั้งหมดที่นักศึกษาจำเป็นต้องสะสมให้ได้เท่านั้น

การเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพสำหรับชุมชนชนบท การสร้างระบบการศึกษาทางไกลขึ้นจะส่งผลทำให้การศึกษาที่มีคุณภาพเข้าถึงชุมชนชนบทได้ง่ายขึ้น โดยให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกต่อการสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานสำหรับการให้บริการข้อมูลทางระบบการศึกษาในชนบทและควรมีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยพร้อมหอพักในชนบทด้วย เพื่อพัฒนาชุมชนให้กลายมาเป็นเมืองนักศึกษา

การให้การศึกษาเพิ่มเติมแก่สตรีและผู้สูงอายุ การนำเทคโนโลยีสื่อหลายมิติมาใช้จะช่วยเปิดโอกาสให้สตรีได้รับการฝึกอบรมการทำงานในอุตสาหกรรมสารสนเทศมากขึ้น สำหรับผู้สูงอายุ ก็จะมีหลักสูตรเกี่ยวกับสวัสดิการซึ่งรวมหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ไว้ด้วย

การตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของผู้ใหญ่ เพื่อตอบสนองความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและสังคม ซึ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและบ่อยครั้ง จึงควรจัดให้มี หลักสูตรที่ต่ำกว่าปริญญาบัตรว่าด้วยเรื่องการศึกษาเพิ่มเติมและการปรับตัวทางสังคม การศึกษาสำหรับผู้ปกครอง ตลอดจนการฝึกอบรมนักศึกษา

การสร้างระบบสนับสนุนการศึกษาทางไกล จะมีการนำเทคโนโลยีสื่อหลายมิติที่น่าสนใจ อาทิ เคเบิลทีวี คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล วิดีทัศน์ซีดี-รอม และวีดิทัศน์ตามคำขอ มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อยกระดับคุณภาพทางการศึกษาและเพื่อให้สามารถเข้าถึง ผู้เรียนจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ การศึกษาทางไกลในลักษณะนี้จะช่วยลดปัญหาห้องเรียนแออัดได้ อีก

ทั้งยังช่วยให้ผู้พิการทางกายและคนยากจนสามารถเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพได้แก่เช่นผู้อื่น

โครงการนำร่อง : มหาวิทยาลัยใหม่ ภายใต้โครงการนำร่องนี้ มหาวิทยาลัยใหม่ทั้งปวงจะทำหน้าที่เป็นสถาบันวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้เวลาในการศึกษา 2 - 4 ปี ทั้งนี้จะดำเนินงานในสถานะมหาวิทยาลัยเสมือนจริง ซึ่งจะเป็นไปตามระบบการศึกษาแบบเปิดกว้างที่อิงกับระบบธนาคารหน่วยกิต ผู้เรียนจะศึกษาได้ทั้งที่บ้าน ที่ทำงานและที่โรงเรียนได้ทุกเวลา แม้จะมีศูนย์กลางการบริหารอยู่ ณ สถานที่แห่งหนึ่ง แต่ศูนย์การเรียนรู้ก็จะเผยแพร่ขยายไปตามสถานประกอบการภาคสนาม (เช่น เขตอุตสาหกรรม) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการฝึกอบรม ณ สถานประกอบการด้วยการประสานเข้ากับประสบการณ์การทำงานในภาคปฏิบัติ การจัดทำแต่ละหลักสูตรนั้นก็พิจารณาความต้องการของแต่ละสถานที่ประกอบด้วย

1.2 รากฐานทางเทคนิคสำหรับระบบการศึกษาแบบเปิด

ศูนย์แห่งชาติว่าด้วยสื่อประสมทางการศึกษา จะมีการจัดตั้งศูนย์สื่อประสมเพื่อการศึกษาแห่งชาติขึ้น เพื่อสนับสนุนระบบการศึกษาเปิด

- เป้าหมาย : ศูนย์ฯ มีหน้าที่พัฒนาการเรียนที่จำเป็นทั้งหมด เพื่อระบบการศึกษาผ่านสื่อหลากหลายมิติ โดยผู้เรียนสามารถรับบริการสื่อเหล่านี้ได้ตามสถานที่และเวลาที่เหมาะสมกับตนเอง

- สถานภาพ : ศูนย์ฯ ได้ดำเนินงานโดยใช้งบของรัฐ ทว่าเป็นอิสระในการดำเนินงานจากรัฐ

- บทบาท :

1) สนับสนุนการพัฒนาซีดี-รอม และซอฟต์แวร์ประสมประเภทอื่น เพื่อให้คณาจารย์และนักศึกษานำไปใช้

2) เก็บรวบรวม ซื่อหา และจัดทำสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อการศึกษาสำหรับ ปวงชน

- 3) จัดสร้างฐานข้อมูลและจัดเก็บข้อมูลจากสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีความสำคัญทางการศึกษาทั้งหมด โดยใช้เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์
- 4) จัดเตรียมสื่อสารสนเทศทางการศึกษาทั้งหมด สำหรับหลักสูตรการเรียนรู้และฝึกอบรมทั้งในประเทศ และนอกประเทศ
- 5) พัฒนาสื่อการเรียนรู้ที่จำเป็น รวมทั้งหลักสูตรการเรียนรู้ที่หลากหลาย ซึ่งจำเป็นสำหรับระบบธนาคารหน่วยกิต
- 6) สำรวจหนทางการนำศักยภาพของจันดาวเทียม เคเบิลทีวี และทางด่วนข้อมูลมาใช้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
- 7) จัดฝึกอบรมการใช้สื่อหลายมิติให้แก่ครูผู้สอน
- 8) ประสานงานและหารือกับหน่วยงานทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับระบบการศึกษาทางไกล

คณะกรรมการส่งเสริมการให้บริการสารสนเทศทางการศึกษา ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาเฉพาะกิจขึ้น โดยขึ้นตรงกับประธานาธิบดี ภารกิจคือ ช่วยเหลือและให้คำแนะนำแก่ประธานาธิบดีในเรื่องการจัดตั้งศูนย์สื่อประสมทางการศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพว่าด้วยการให้บริการสารสนเทศทางการศึกษา คณะกรรมการประกอบด้วยบุคคลต่อไปนี้ คือ ผู้แทนจากกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงแรงงาน กระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กระทรวงสารสนเทศ ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญจากชุมชนวิชาการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมบุคลากรทางด้านอุตสาหกรรม และเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา เอาไว้ด้วย

2. ความหลากหลายและความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของมหาวิทยาลัย

สาเหตุที่ทำให้คุณภาพของอุดมศึกษาในเกาหลีไม่อยู่ในระดับที่ควรจะเป็น ได้แก่ การเข้าไปควบคุมวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยซึ่งรวมสถานศึกษาของเอกชนด้วยอย่าง เข้มงวด การขาดแคลนแรงสนับสนุนอย่างแข็งขันในด้านการวิจัยและพัฒนา รวมทั้งด้านการจัดการทางวิชาการ ซึ่งมีได้ส่งผลให้นักเรียนนักศึกษาเรียนรู้อย่างเข้มข้น ดังที่ควรจะเป็น

มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องจัดแผนการเรียนทางวิชาการ ให้มีความหลากหลาย และหากมีคุณลักษณะที่โดดเด่นผนวกกับมีความสำคัญต่อความต้องการอันเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนนั้นๆ แล้ว ก็ควรจะได้รับ การส่งเสริมให้เป็นสถานศึกษาที่เชี่ยวชาญเฉพาะทาง ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการทักษะและคุณวุฒิอันหลากหลายในสังคมที่กำลังปรับเปลี่ยนอยู่ในขณะนี้ ความหลากหลายของมหาวิทยาลัยควรจะไปคู่กับการให้อิสระภาพในการตัดสินใจในเรื่องวิชาการและการบริหารที่สำคัญๆ เกณฑ์การจัดตั้งมหาวิทยาลัยที่ระบุไว้ตามกฎหมายก็ควรจะเป็นไปในลักษณะหลากหลาย ให้สอดคล้องกับความต้องการที่แตกต่างกันไป ในสังคม

การปรับปรุงคุณภาพอุดมศึกษาในเกาหลีให้ดีขึ้นได้นั้น จำต้องอาศัยแรงสนับสนุนจุนเจือจากศูนย์สารสนเทศงานวิจัย ซึ่งมีมาตรฐานทัดเทียมสากล ขณะเดียวกันก็ควรเพิ่มเงินทุนเพื่อการวิจัยโดยจัดสรรปันส่วนตามผลที่ได้จากการประเมินมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง

2.1 ความหลากหลายและความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของมหาวิทยาลัยบางแห่ง

อุปสงค์อันหลากหลายและคาดเดาไม่ได้ ซึ่งเพิ่มขึ้นทุกขณะของสังคมในเรื่องของนักวิชาชีพที่มีทักษะ ทำให้มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องได้รับอิสระ

อย่างเต็มที่ในการจัดหลักสูตรทางการศึกษารวมทั้งควรส่งเสริมให้แต่ละมหาวิทยาลัยสร้างหลักสูตรเฉพาะด้าน ซึ่งตอบสนองความต้องการของชุมชนนั้นๆ ขึ้นมา จากนั้นก็ลดหน่วยกิตบังคับในแต่ละวิชาเอกลงมาให้เหลือหนึ่งในสี่ถึงหนึ่งในหกของจำนวนหน่วยกิตทั้งหมด

บางรูปแบบของมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง (พร้อมตัวอย่าง)

1) มหาวิทยาลัยที่ยินยอมให้ผู้เรียนที่เลือกสายวิชาการสามารถเลือกเรียนวิชาเลือกที่หลากหลายในระดับปริญญาตรี โดยที่ไม่ต้องเลือกวิชาเอกเลย (เช่น University College the United States)

2) มหาวิทยาลัยที่ยินยอมให้ผู้เรียนเลือกวิชาเอกได้ถึง 2-3 วิชา ซึ่งเป็นการผสมผสานข้ามสาขาวิชา (เช่น หลักสูตร PPE ซึ่งผสมผสานวิชาเอกปรัชญา รัฐศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ เข้าด้วยกัน หรือหลักสูตร EEM ซึ่งผสมผสานวิศวกรรมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และการจัดการ ที่มหาวิทยาลัยอ็อกฟอร์ด)

3) มหาวิทยาลัยที่จัดการศึกษาวิชาชีพเพื่อมุ่งผลิตผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน (เช่น สถาปนิก)

4) มหาวิทยาลัยที่มีคณะวิจิตรศิลป์ที่หลากหลาย

5) มหาวิทยาลัยที่เสนอหลักสูตรที่เชื่อมโยงประสบการณ์ในทางปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับช่างเทคนิค

6) มหาวิทยาลัยที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทางเลือกมากมาย โดยการกำหนดจำนวนหน่วยกิตขั้นต่ำของวิชาเอกเอาไว้เพียง 1/4 ถึง 1/6 ของจำนวนหน่วยกิตที่ผู้เรียนจะต้องสะสมให้ได้ก่อนที่จะได้รับมอบปริญญาบัตร

บัณฑิตวิทยาลัยว่าด้วยอาชีพสารสนเทศ และโลกาภิวัตน์
ควรมีการจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพ เพื่อผลิตบุคลากรที่ก้าวทันพัฒนาการทางวิชาการใหม่ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับสารสนเทศและโลกาภิวัตน์ ภารกิจคือ การฝึกอบรมนักวิชาชีพในลักษณะเร่งรัด เพื่อช่วยให้พวกเขาสามารถผสมผสานภาคทฤษฎีเข้ากับภาคปฏิบัติได้ บัณฑิตวิทยาลัยสำหรับนักการ

ทูตพาณิชย์อาจจะเรียนโดยการใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือสื่อสารเท่านั้นก็ได้

2.2 มหาวิทยาลัยมีอิสรภาพในเรื่องการจัดตั้ง โควตาการรับนักศึกษาและเรื่องทางวิชาการ

ระบบการให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยโดยอิงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในปัจจุบันการจะจัดตั้งมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งแห่งใดขึ้นมาได้นั้นจำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลเสียก่อน โดยพิจารณาดูว่ามหาวิทยาลัยนั้นจะบรรลุเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ได้หรือไม่ ดังนั้นจึงควรมีการปรับเกณฑ์ดังกล่าวให้มีความ หลากหลาย เพื่อให้สอดคล้องกับประเภทและความเชี่ยวชาญเฉพาะทางของแต่ละมหาวิทยาลัย

- เกณฑ์การจัดตั้งมหาวิทยาลัยฉบับใหม่ ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ในปี 1996 ระบุว่า หากการจัดตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ในภูมิภาคต่างๆ เป็นไปตามกฎเกณฑ์ใหม่ๆ ที่กำหนดก็ไม่จำเป็นต้องเข้ามาทำการประเมินเพิ่มเติมแต่อย่างใด ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยขนาดเล็กที่มีหลักสูตรวิชาการเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ซึ่งจะตอบสนองความต้องการที่เฉพาะเจาะจงของชุมชนในแต่ละภูมิภาคได้เป็นอย่างดี

การจัดตั้งมหาวิทยาลัยอิงเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ :

1) การจัดตั้งมหาวิทยาลัย จักต้องอยู่ภายในกรอบงานของนโยบายพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ

2) เกณฑ์ที่ถูกกำหนดขึ้นมา สำหรับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยถือเป็นเกณฑ์ในระดับต่ำสุด ส่วนเป้าหมายการพัฒนาเพื่อบรรลุการศึกษาที่มีคุณภาพภายหลังการจัดตั้งมหาวิทยาลัยแล้วนั้น จะได้รับการกำหนดโดยศูนย์หลักสูตรและประเมินผล

3) แต่ละมหาวิทยาลัยจะได้รับการส่งเสริมให้มีการจัดร่าง “กฎบัตรมหาวิทยาลัย” ซึ่งจะรวมเป้าหมายและแผนการดำเนินงานทางวิชาการเอาไว้ และต่อมากจะถูกนำมาเป็นบรรทัดฐานในการประเมินผลการดำเนินงาน

4) หากมูลนิธิของวิทยาลัยแห่งใด ซึ่งมีสถานศึกษาอยู่ในความดูแลอยู่แล้วต้องการจะตั้งมหาวิทยาลัยขึ้น ก็สามารถกระทำได้โดยการจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ อุปกรณ์การเรียนการสอน เครื่องอำนวยความสะดวก บุคลากร ผู้สอน และทุนดำเนินการมาเพิ่มเติม

- คณะกรรมการจัดสร้างเกณฑ์การจัดตั้งมหาวิทยาลัย : ภารกิจ คือ จัดสร้างเกณฑ์ที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงในการจัดตั้งมหาวิทยาลัย โดยพิจารณาจากคุณภาพ บทบาท และขีดความสามารถของมหาวิทยาลัย คณะกรรมการจะประกอบด้วย นักการศึกษาที่มากด้วยประสบการณ์ ผู้บริหารมหาวิทยาลัย นักอุตสาหกรรม นายความ ผู้สื่อข่าว ผู้ปกครอง ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของรัฐจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1) กฎบัตรมหาวิทยาลัย ควรระบุอุดมการณ์ของสถานศึกษาเป้าหมายทางวิชาการและแผนดำเนินงาน หลักการทั้งทางสายปฏิบัติและสายบริหาร เกณฑ์ในการ คัดเลือกอาจารย์ประจำคณะ โควต้าในการรับนักศึกษา สถานภาพทางการเงิน ขั้นตอนในการคัดเลือกผู้เรียน ประวัติความเป็นมาของแต่ละคณะ ทิศทางการดำเนินการในเรื่องวิชาการ และการแนะแนวด้านอาชีพให้แก่บัณฑิต เป็นต้น รายละเอียดเหล่านี้จะได้รับการนำเสนอให้ทั้งนักศึกษาและผู้ปกครองพิจารณาประกอบการตัดสินใจก่อนที่จะตกลงปลงใจเลือกวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยได้เป็นสถานศึกษาต่อไป

2) เมื่อเกณฑ์ทางกฎหมายฉบับใหม่ ได้รับการยกร่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว สถาบันอุดมศึกษาแห่งนั้น ซึ่งได้ดำเนินการมาแล้วก็จำเป็นต้องบรรลุเกณฑ์ที่กำหนดไว้ให้ได้ภายในเวลา 3-5 ปี

3) สถาบันอุดมศึกษาดังกล่าวมีอิสระในการใช้ชื่อของสถาบันเช่นใดก็ได้ ตัวอย่าง เช่น อาจจะขนานนามสถาบันว่า วิทยาลัย หรือวิทยาลัยอาชีว

ศึกษาก็ได้ แต่ตามนัยของกฎหมายแล้ว ควรจะเรียกตามสถานภาพที่เป็นทางการ

มีอิสรภาพในการตัดสินใจเกี่ยวกับโควตาการรับนักศึกษาและเรื่องวิชาการ โควตาการรับนักศึกษานั้นจะได้รับการกำหนดแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยทางวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยจะเป็นผู้กำหนดเอง โดยพิจารณาจากผลที่ได้จากการประเมิน ขณะเดียวกันมหาวิทยาลัยก็มีอิสระอย่างเต็มที่ที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องทางวิชาการที่สำคัญๆ นอกจากนี้จะมีการจัดสร้างระบบการรับรองวิทยฐานะให้แก่สถาบันที่ตั้งขึ้นตามเกณฑ์ทางกฎหมายฉบับใหม่เหล่านี้ด้วย ซึ่งนับเป็นมาตรการหนึ่งของความพยายามยกระดับคุณภาพหลักสูตรการศึกษาให้มีมาตรฐานสากล

2.3 พุ่มพักความเป็นเลิศในด้านการวิจัย

การวิจัยกับโลกาภิวัตน์ จะมีการเพิ่มทุนสนับสนุนนักวิชาการเกาหลีที่ไปร่วมงานวิจัยกับนักวิชาการที่มีชื่อเสียงในต่างแดน เพื่อมุ่งยกระดับงานวิจัยในงานวิชาการทุกสาขาวิชา นอกจากนี้ก็ยังคงจะให้การสนับสนุนเพิ่มขึ้นแก่การวางรากฐานงานตีพิมพ์วารสารวิชาการต่างๆ ที่มีมาตรฐานสากล ซึ่งรวมถึงการจัดตั้งคณะบรรณาธิการที่ประกอบด้วยนักวิชาการที่มีชื่อเสียงก้องโลก ภารกิจอื่นๆ ได้แก่ การเลือกสรรนักวิทยาศาสตร์เก่ง ๆ เข้ามาร่วมงาน การปรับปรุงอุปกรณ์และเครื่องมือในการวิจัยให้ทันสมัย เพื่อให้มหาวิทยาลัยกลายเป็นป้อมกำเนิดของการประดิษฐ์คิดค้นทางวิทยาศาสตร์ วางมาตรการต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการแข่งขันระหว่างมหาวิทยาลัยด้วยกัน เพื่อยกระดับคุณภาพของงานวิจัย ในขณะที่เดียวกันมหาวิทยาลัยคู่แข่งเหล่านี้ก็จะมาร่วมแจกแจงปัญหาที่พบร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือร่วมใจไปพร้อมๆ กัน

การจัดตั้งศูนย์สารสนเทศงานวิจัย จะมีการจัดสร้างเครือข่ายสารสนเทศขึ้นเพื่อสนองความต้องการของนักวิจัย โดยทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงสถาบันอุดมศึกษาในระดับสากลเข้าด้วยกัน รวมทั้งความเชื่อมโยงระหว่างมหาวิทยาลัยในเกาหลีด้วย รัฐจะเพิ่มงบประมาณสนับสนุนมหาวิทยาลัยให้สามารถพัฒนาฐานข้อมูลเกี่ยวกับสาขาวิชาที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ศูนย์ฯ ดังกล่าวจะจัดให้บริการสารสนเทศและสื่อที่เป็นวิชาการทุกประเภทซึ่งจะครอบคลุมทุกแขนงสาขาวิชาการ ทั้งนี้อาจจะผนวกศูนย์สารสนเทศงานวิจัยเข้ากับหอสมุดของรัฐสภาแห่งชาติเกาหลี ซึ่งคล้ายๆ กับหอสมุดของสภาองเกรสสหรัฐอเมริกาก็ได้

การเชื่อมโยงการสนับสนุนทางการเงินเข้ากับการประเมินผลมหาวิทยาลัย

- การประเมินผลกับงบประมาณสนับสนุน : ความเป็นอิสระของมหาวิทยาลัย หมายถึงว่า จะต้องมีการประเมินหลักสูตรการศึกษาและผลการประเมินก็จะถูกนำมาเชื่อมโยงกับการให้งบประมาณสนับสนุนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ รัฐพึงสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยจัดประเมินผลงานของตนเองในแต่ละปี ส่วนการประเมินโดยละเอียดจากภายนอกนั้นจะกระทำขึ้นทุกๆ 3 หรือ 4 ปี โดยให้ความสำคัญกับคุณภาพของงานวิจัย และจำนวนบุคลากรที่ทรงคุณค่าที่จบจากมหาวิทยาลัยนั้นๆ ในขณะที่เดียวกันก็จะมีการประเมินผลความพึงพอใจในหลักสูตรการเรียนการสอนของนักศึกษา รวมทั้งการสำรวจตรวจตราในด้านความเชี่ยวชาญเฉพาะทางของแต่ละสถาบันทุกๆ หนึ่งหรือสองปี การประเมินสำรวจจากบุคคลภายนอกจะกระทำโดยรัฐ สภาอุดมศึกษาเกาหลี บริษัทห้างร้าน นักศึกษา และผู้ปกครอง

รัฐจะให้การสนับสนุนแก่มหาวิทยาลัย โดยพิจารณาจากผลการประเมินด้วยตนเองผนวกกับผลการประเมินจากบุคคลภายนอก ทั้งนี้มหาวิทยาลัยจะมีอิสระในการแบ่งสรรปันส่วนเงินทุนในมหาวิทยาลัยอย่างเต็มที่

- การวิจัยกับงานสนับสนุน : รัฐบาลกลางมีงบประมาณสนับสนุนวิจัย
เพื่อ สนับสนุนให้บรรดาคณาจารย์ทั้งหลายเข้ามามีบทบาทที่เข้มแข็งกว่า
เดิม เพื่อเพิ่มผลผลิตทุนวิจัยของรัฐรวมค่าใช้จ่ายต่อหัวให้กับแต่ละ
มหาวิทยาลัยด้วย

การจัดการทางด้านบัญชีและการเงินโดยอิสระ ถึงแม้ว่า
มหาวิทยาลัยจะมีอิสระภาพและความยืดหยุ่นมากกว่าเดิมก็ตาม แต่ก็มีพันธกิจที่จะ
ต้องเปิดเผยสถานภาพทางการเงินและบัญชีให้ประจักษ์

2.4 มหาวิทยาลัยสู่ความเป็นสากล

หล่อหลอมผู้เชี่ยวชาญด้านความสัมพันธ์ต่างประเทศ จะมีการ
จัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพขึ้น โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การผลิตผู้เชี่ยวชาญในเรื่อง
ที่เกี่ยวข้องกับนานาชาติประเทศ รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญในแต่ละภูมิภาคด้วยและจะมีการ
จัดเก็บประวัติของ นักวิชาชีพ และผู้เชี่ยวชาญที่ผ่านการฝึกอบรมไปแล้ว
เอาไว้ในฐานข้อมูลเพื่อใช้อ้างอิงในภาคหน้าต่อไป

นโยบายว่าด้วยนักศึกษาต่างชาติ รัฐบาลเกาหลีจะเพิ่มจำนวน
ทุนการศึกษาแก่นักศึกษาต่างชาติที่เข้ามาศึกษาในเกาหลีให้มากขึ้น และจะมีการ
ปรับปรุงการฝึกอบรมทักษะภาษาเกาหลีให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อตอบ
สนองจำนวนนักศึกษาต่างชาติที่เพิ่มขึ้น ส่วนมหาวิทยาลัยที่ให้การศึกษาแก่นัก
ศึกษาต่างชาติเป็นจำนวนมากก็จะจัดให้มีการตั้งสำนักงานช่วยเหลือนักศึกษาต่าง
ชาติโดยตรงด้วย

สถาบันอุดมศึกษาเกาหลีในต่างแดน รัฐจะสนับสนุนให้
มหาวิทยาลัยเกาหลีวางแผนจัดตั้งวิทยาเขตในต่างแดนในอนาคต

เอกลักษณ์ของวัฒนธรรมเกาหลี หลักสูตรการเรียนทุกระดับควร
ครอบคลุมแผนการเรียนที่เน้นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเกาหลี โดยมุ่งปลูกฝัง
และบ่มเพาะความรัก และความผูกพันต่อความเป็นเกาหลีที่แท้จริง มีการกำหนด

ให้นักเรียนทุกคนมีความคุ้นเคยกับศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมของเกาหลีอย่างน้อยหนึ่งประเภท นอกจากนี้ก็จะมีการจัดระบบการศึกษาทางไกลโดยการถ่ายทอดผ่านดาวเทียม เพื่อให้ชาวต่างชาติและชาวเกาหลีในต่างแดนสามารถรับชมรายการการศึกษาวัฒนธรรมเกาหลีได้ ผลที่ได้รับย่อมจะทำให้เกิดเอกภาพขึ้นระหว่างชาวเกาหลีในประเทศกับชาวเกาหลีที่พำนักอยู่ในต่างแดน

3. การรังสรรค์ “ประชาคมโรงเรียนที่ดำเนินงานอย่างมีอิสระ”

ในปัจจุบันโรงเรียนในระดับประถมและมัธยมศึกษาแทบจะไม่มีอิสรภาพในการตัดสินใจที่สำคัญๆ ในเรื่องการบริหารโรงเรียน และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเอาเสียเลย ทั้งนี้เนื่องจากเพราะระบบการศึกษาที่กุมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางผนวกกับการไม่มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในเรื่องของโรงเรียนของบรรดาผู้ปกครองและชุมชน มโนทัศน์การจัดตั้ง “ประชาคมโรงเรียน” ก็เพื่อให้เป็นหนทางที่จะนำไปสู่การมอบอิสรภาพสูงสุดในการจัดการดูแลดำเนินงานของโรงเรียน ให้อยู่ในความรับผิดชอบของครู ผู้ปกครอง และบรรดาผู้นำชุมชนในละแวกนั้นๆ อิสรภาพทางการศึกษาเริ่มต้นที่แต่ละโรงเรียนมีอำนาจอย่างเต็มที่ เพื่อให้บริการทางการศึกษาตอบสนองต่อความต้องการของภูมิภาคนั้น ๆ ทั้งนี้กำหนดให้ทุกโรงเรียนจัดตั้งสภาโรงเรียนขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่คัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมเข้ามาบริหารจัดการโรงเรียนรวมถึงครูด้วย บางโรงเรียนจะได้รับอนุญาตให้ดำเนินการแต่งตั้งผู้อำนวยการโรงเรียน และครูผู้สอนที่ทำการคัดเลือกขึ้นมาเองโดยให้อยู่ในขั้นทดลองก่อน

สภาโรงเรียน ตามกรอบแนวคิดของ “ประชาคมโรงเรียน” โรงเรียนประถมและมัธยมของรัฐจะต้องจัดตั้งสภาโรงเรียนขึ้น ประกอบด้วยผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์ใหญ่ ครู ผู้ปกครอง ผู้นำชุมชน นักเรียนเก่า และผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา สภาโรงเรียนจะดูแลในเรื่องการใช้จ่ายงบประมาณ การจัดการบัญชีการ

เงิน การนำเสนอวิชาเลือกและแผนการศึกษาอื่นๆ ตลอดจนการพิจารณากฎบัตรโรงเรียนและกฎระเบียบที่ใช้ในโรงเรียน

1) สภาโรงเรียนจะตัดสินใจในเรื่องการแต่งตั้งผู้อำนวยการและครู รวมทั้งจัดการในเรื่องเงินทั้งหมดที่ได้รับการบริจาคเพื่อการพัฒนาโรงเรียนและการนำไปใช้ ทั้งนี้ครอบคลุมการบริจาคของชุมชนด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับประเภทของหลักสูตรที่จะให้บริการนอกเวลาเรียน รวมไปถึงงบค่าใช้จ่ายในการนี้ด้วย

2) สภาโรงเรียนจะให้คำปรึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการโรงเรียนใน ทุก ๆ ด้าน

3) ในกรณีของโรงเรียนเอกชน บทบาทของสภาโรงเรียนอาจจะจำกัดอยู่แค่การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการจัดการโรงเรียนหรืออาจจะเข้ามาดูแลเงินบริจาคสำหรับเป็นทุนพัฒนาโรงเรียนด้วยก็ได้

การคัดเลือกผู้อำนวยการโรงเรียน/อาจารย์ใหญ่โดยเปิดเผย

จะมีการคัดเลือกโรงเรียนบางแห่งเพื่อกระตุ้นให้ผู้ปกครองนักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการคัดเลือกผู้บริหารโรงเรียนที่ดีที่สุดสำหรับโรงเรียนของบุตรหลานของตน ส่วนช่วงเวลาและขั้นตอนที่จะลงมือปฏิบัติจะขึ้นอยู่กับวิจาร์ณญาณของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด สำนักงานศึกษาธิการจะคัดเลือกผู้ที่มีศักยภาพเข้ารับตำแหน่งโดยเปิดเผย พร้อมทั้งทำการประเมินผลงานที่แต่ละบุคคลได้ทำไว้กับโรงเรียนและชุมชน ตามเกณฑ์คุณสมบัติซึ่งสภาโรงเรียนแต่ละแห่งเป็นผู้กำหนดไว้ คณะกรรมการสรรหาผู้อำนวยการ/อาจารย์ใหญ่ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของสภาโรงเรียน จะทำการคัดเลือกให้เหลือ ตัวเลือกที่ดีที่สุดเพียง 2 ท่าน จากนั้นก็นำเสนอสำนักงานศึกษาธิการเพื่อคัดเลือกผู้ที่จะเข้ารับตำแหน่งต่อไป ผู้บริหารโรงเรียนที่ได้รับตำแหน่งจากกระบวนการคัดเลือก ดังกล่าวสามารถอยู่ในตำแหน่งได้ติดต่อกันหลายวาระโดยไม่มีข้อจำกัด จะมีการเริ่มลงมือปฏิบัติมาตรการนี้ในปี 1996 เป็นต้น

ไป เพื่อคัดเลือกผู้เหมาะสมมาลงแทนตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน/อาจารย์ใหญ่ในโรงเรียนของรัฐที่กำลังจะเกษียณอายุ

การคัดเลือกครูโดยเปิดเผย โรงเรียนใดก็ตามที่ผู้บริหารโรงเรียนผ่านกระบวนการคัดเลือกดังกล่าวข้างต้นมาแล้วก็สามารถเลือกสรรครูได้เองเป็นจำนวน ร้อยละ 1 - 20 ของจำนวนครูในโรงเรียน โดยมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้ :-

เริ่มแรกสำนักงานศึกษาธิการจะติดประกาศรับสมัครครูอย่างเป็นทางการ จากนั้นผู้บริหารโรงเรียนจะคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมที่สุด ซึ่งสภาโรงเรียนเป็นผู้นำเสนอขึ้นมาเพื่อส่งไปให้สำนักงานศึกษาธิการคัดเลือกเป็นขั้นตอนสุดท้าย มาตรการนี้ช่วยให้ทั้งผู้บริหารโรงเรียนและสภาโรงเรียนได้เข้ามามีสิทธิมีเสียงในกระบวนการเลือกสรรครูโดยเปิดเผย สำหรับโรงเรียนที่มีได้มีการคัดเลือกผู้บริหารโรงเรียนในลักษณะที่กล่าวแล้ว ข้างต้น สภาโรงเรียนก็จะเข้ามามีบทบาทคัดเลือกครูร้อยละ 1- 20 ของจำนวนครูทั้งหมดในโรงเรียน โดยดำเนินการตามมาตรการคัดเลือกที่เปิดเผยในลักษณะเดียวกัน ต่างกันที่ว่าสภาโรงเรียนจะเป็นผู้พิจารณาตัดสินจากตัวเลือกที่ผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้นำเสนอ ในกรณีนี้สภาโรงเรียนอาจจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการเลือกสรรครูขึ้นมาหนึ่งคณะก็ได้ ส่วนวิธีการในระดับปฏิบัติคัดเลือกครูในระบบเปิดกว้างเช่นนี้ ศึกษาธิการจังหวัดจะเป็นผู้กำหนด

4. หลักสูตรใหม่ว่าด้วยเรื่องมนุษยธรรมและความคิดสร้างสรรค์

สังคมอุตสาหกรรมที่แผ่ขยายอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้เป้าหมายชีวิตของปัจเจกชนมุ่งไปที่ความสุขในลักษณะวัตถุนิยม ขณะเดียวกันสื่อมวลชนเชิงพาณิชย์ก็มีส่วนเร่งให้อัตราอันธพาลเยาวชนและอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นด้วย

ระบบการสอบเข้ามหาวิทยาลัยทำให้การเรียนอิงอยู่กับระบบการ
ท่องจำแบบนกแก้วนกขุนทองซึ่งมีผลกระทบทางลบต่อพัฒนาการของเยาวชน
โดยที่ความหลากหลายของปัจเจกบุคคลถูกละเลยอย่างสิ้นเชิง นักเรียนถูก
หล่อหลอมให้ออกมาในลักษณะเดียวกัน โดยไม่คำนึงถึงเอกลักษณ์ส่วนบุคคล
ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ หลักสูตรใหม่จะต้องให้ความสำคัญกับการปลูก
ฝังมนุษยธรรมและความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งได้สูญหายไปจากระบบการศึกษา
เป็นเวลาช้านานให้กลับมาเติบโตขึ้นในปัจเจกชนอีกรวบรวมหนึ่ง

หลักสูตรจะต้องได้รับการปรับเปลี่ยนและจัดแต่งเสียใหม่เพื่อใช้
เป็น เครื่องมือในการปลูกฝังมนุษยธรรม คุณธรรม ให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน
อย่างเป็นระบบบทบาทของการศึกษามีควรจะจำกัดอยู่ที่การประสิทธิ์ประสาท
ความรู้ให้แก่ผู้เรียนเท่านั้น หากแต่ควรต้องช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางความ
คิดสร้างสรรค์และความอ่อนไหวในเรื่องคุณธรรมไปพร้อมๆ กันด้วย การ
ศึกษาในระบบใหม่จะเน้นแนวปฏิบัติในระบบการจัดทำ “ประวัติส่วนบุคคลโดย
ละเอียด” ให้กับนักเรียนทุกคนซึ่งจะครอบคลุมข้อมูลส่วนตัวในทุก ๆ ด้าน และ
จะมีการนำประวัตินี้มาพิจารณาประกอบเมื่อเด็กประสงค์จะเข้าเรียนใน
มหาวิทยาลัยด้วย การปลูกฝังคุณธรรมให้แก่เด็กจะเริ่มกระทำตั้งแต่เด็กยัง
เล็ก ๆ โดยจะมีการเชื่อมโยงอย่างมีประสิทธิภาพกับการดูแลของผู้ปกครองที่บ้าน
นอกจากนี้ก็จะมีการเน้นบทบาทของสื่อมวลชนเพื่อช่วยปลูกฝังคุณธรรมอีก
แรงหนึ่งด้วย

4.1 การปลูกฝังบ่มเพาะคุณธรรม

**การปรับเปลี่ยนหลักสูตรการศึกษาเพื่อสร้างบุคลิกภาพอันดี
งาม** หลักสูตรการศึกษาจะต้องได้รับการจัดแต่งเสียใหม่เพื่อให้มีการปลูก
ฝังคุณธรรมอย่างเป็นระบบในลักษณะค่อยเป็นค่อยไปและเหมาะสมกับนัก

เรียนแต่ละระดับชั้นโรงเรียนจะต้องบูรณาการการปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์เข้าไปในทุกรายวิชา

- อนุบาลถึงประถมปีที่สาม : เน้นเรื่องบรรยาย ความเป็นระเบียบในสังคม กฎจราจร และจิตสำนึกการอยู่ร่วมกันในชุมชน

- ประถมปีที่สี่ถึงมัธยมต้น : เน้นสิทธิและหน้าที่ของพลเมืองภายใต้ระบอบประชาธิปไตย (เคารพศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของมนุษย์ เคารพกฎหมายบ้านเมือง การตัดสินใจที่ชอบด้วยเหตุและผล เป็นต้น)

- มัธยมปลาย : เน้นสิทธิและหน้าที่ของการเป็นพลเมืองของโลก (ความเข้าใจอันดีต่อวัฒนธรรมอื่นๆ สันติภาพศึกษา มรรยาทสากล เป็นต้น)

การปรับปรุงวิธีการเรียนการสอน วิธีการสอนแบบเดิมที่เน้นการให้ความรู้ทางจริยธรรมในแบบทฤษฎีจะถูกแทนที่โดยการสอนที่เน้นภาคปฏิบัติทางจริยธรรม ซึ่งครอบคลุมการเสวนา การอภิปราย การให้คำปรึกษา และการให้บริการแก่สังคม มาตรการทั้งหลายเหล่านี้มุ่งปลูกฝังคุณงามความดีทางจริยธรรมให้กลายมาเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะขาดเสียมิได้ในการดำเนินชีวิตประจำวันของแต่ละคน การบูรณาการจริยศึกษาเข้าไปในทุกสาขาวิชา ย่อมทำให้โรงเรียนกลายเป็นแหล่งศึกษาและเรียนรู้ทางด้านจริยธรรมไปโดยปริยาย

นอกเหนือไปจากนั้นโรงเรียนยังจะต้องให้ความสำคัญกับจริยธรรม ซึ่ง เชื่อมโยงกับประเด็นของสังคมสารสนเทศและการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม ตลอดจนการปลูกฝังจิตสำนึกในเรื่องเมตตาธรรม และมนุษยธรรมในกระแสโลกาภิวัตน์ควบคู่กันไปด้วย

กิจกรรมกลุ่มและงานอาสาสมัครของเยาวชน การเพิ่มจำนวนวัสดุอุปกรณ์และศูนย์ฝึกอบรมนอกสถานศึกษาให้มากยิ่งขึ้นจะช่วยให้นักเรียนสามารถ ทำกิจกรรมเป็นหมู่คณะได้โดยสะดวก ซึ่งจะเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น วิธีการจัดการกับภารกิจอันเป็นธรรมดาสมาัญควควบคู่ไปกับการปลูกฝังจิตสำนึกในฐานะสมาชิกชุมชน

งานอาสาสมัครและกิจกรรมกลุ่มที่นักเรียนได้เข้าไปมี ส่วนร่วมจะได้รับการ บันทึกไว้ในประวัติส่วนบุคคลโดยละเอียด ซึ่งจะใช้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพิจารณารับนักเรียนเข้าศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป

การบ่มเพาะคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในระดับการศึกษาปฐมวัย เริ่มแรกของวัยเด็กการศึกษาจะเน้นที่การปลูกฝังกิจกรรมร่ายาที่ดี การทำความคุ้นเคยกับระเบียบของสังคมและการบ่มเพาะสำนึกของความรับผิดชอบ การศึกษาก่อนวัยเรียนจะเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับการอบรมสั่งสอนเด็กที่บ้าน และจะมีการจัดให้บริการ หลักสูตรสำหรับผู้ปกครองเพื่อช่วยชี้แนะบทบาทในการให้ความรู้แก่บุตรหลานที่บ้านด้วย ศูนย์ดูแลเด็กเล็กและโรงเรียนสำหรับเด็กปฐมวัย จะได้รับการสนับสนุนให้มีการแพร่กระจายมากขึ้น โดยส่งเสริมให้ตั้งแม่บ้านที่ว่างงานเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาก่อนวัยเรียน สื่อการเรียนการสอนจะได้รับการพัฒนาและเผยแพร่ไปตามโรงเรียนอนุบาลและศูนย์เลี้ยงเด็กตอนกลางวันอย่างทั่วถึง

การให้การอบรมดูแลเด็กที่บ้าน การศึกษาในโรงเรียนมีขีดจำกัดในเรื่องการปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้แก่นักเรียน แรงสนับสนุนในการอบรมดูแลเด็กโดยผู้ปกครองที่บ้านจึงเป็นสิ่งจำเป็น ก้าวต่อไปก็คือการบูรณาการการปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์แก่เด็กเข้ากับโครงการฝึกอบรมทั้งหลายที่ภาคอุตสาหกรรมและองค์กรทางสังคมจัดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นบทบาทของผู้ปกครอง ทฤษฎีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีทักษะในการบ่มเพาะคุณลักษณะที่ดี การทำความเข้าใจกับชีวิตของเด็กในโรงเรียน ตลอดจนการเผยแพร่สารสนเทศทางการศึกษาและการให้คำปรึกษา

สื่อมวลชนควรมีส่วนช่วยเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้เห็นความสำคัญของการให้การศึกษที่บ้านว่าด้วยการบ่มเพาะคุณลักษณะอันดีงามให้แก่บุตรหลานของตน ระบบถ่ายทอดข้อมูลทางการศึกษาและเคเบิลทีวีเพื่อการศึกษาจะต้องเข้ามารับผิดชอบในงานพัฒนารายการการศึกษาสำหรับผู้ปกครองและครอบครัว

บทบาทสื่อมวลชนในการเผยแพร่ความรู้ทางการศึกษา สื่อมวลชนควรมุ่งเน้นจัดทำรายการทางการศึกษาในเรื่องพัฒนาการทางอารมณ์ของเยาวชน เพื่อทำหน้าที่เสมือนยาถอนพิษให้แก่เด็กที่เติบโตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายอันเต็มไปด้วยปัญหา ยาเสพติด อันธพาล และความรุนแรง นอกจากนี้ควรจัดให้บริการทางด้านกฎหมายและการบริหารรวมเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อปกป้องเยาวชนให้พ้นจากความรุนแรง อาชญากรรม และการถูกล่อลวงที่พบเห็นได้ในจอโทรทัศน์ นิตยสาร และวีดีทัศน์ เป็นอาทิ

4.2 หลักสูตรใหม่สำหรับความคิดสร้างสรรค์

การปรับแต่งแปลงโฉมหลักสูตรเสียใหม่ หลักสูตรจำต้องได้รับการปรับเปลี่ยนตามหลักการดังต่อไปนี้ คือ

- ลดจำนวนวิชาบังคับลง ขณะเดียวกันก็เพิ่มจำนวนวิชาเลือกให้มากขึ้น ทั้งนี้การลดและเพิ่มดังกล่าวในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะต้องกระทำให้สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถที่หลากหลายของนักเรียนแต่ละโรงเรียนจะเข้ามามีส่วนในการจัดหลักสูตรของตนเอง

- การเตรียมรับมือกับยุคสังคมสารสนเทศ และกระแสโลกาภิวัตน์ : จะเน้นความสำคัญในเรื่องคอมพิวเตอร์ศึกษา ภาษาต่างประเทศ ตัวอักษรแบบจีน และวัฒนธรรมโลกกับประวัติศาสตร์

- จัดหลักสูตรในลักษณะรายบุคคล (individualized curriculum) : สื่อการเรียนการสอนจะได้รับการจัดอย่างเป็นระบบเพื่อตอบสนองความต้องการและขีดความสามารถที่แตกต่างกันไปของผู้เรียนในแต่ละคน

- คณะกรรมการพิเศษทางด้านพัฒนาหลักสูตร : คณะกรรมการคณะนี้จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งขึ้นตรงกับประธานาธิบดี โดยมีภารกิจในการจัดร่างกรอบงานของหลักสูตรใหม่ภายใต้หลักการ ข้างต้นในเสร็จสิ้นภายในปี 1995

ความยืดหยุ่นในการนำหลักสูตรไปประยุกต์ใช้ วิชาบังคับพื้นฐาน ทั้งหลายที่นักเรียนจำเป็นต้องเรียนตลอดระยะเวลา 3 ปี ในระดับมัธยมปลาย จะถูกลดจำนวนลง รวมทั้งลดระดับความยากของเนื้อหาลงพร้อมๆ กันด้วย ทั้งนี้จะให้มีการสอนวิชาดังกล่าวเฉพาะในปีแรกเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จะช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกวิชาเรียนที่สอดคล้องกับความถนัดและแผนการอาชีพในอนาคตของนักเรียนได้ในปีการศึกษาที่สอง การจัดหลักสูตรที่หลากหลายดังกล่าวจำเป็นต้องมีบุคลากรดำเนินการหลายประเภทด้วยกัน อาทิ อาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งสามารถช่วยเหลือนักเรียนได้ทั้งในเรื่องทางวิชาการ และการแนะแนวในเรื่องอาชีพ นอกจากนี้ก็ยังมีครูอาจารย์พิเศษที่หมุนเวียนสอนให้กับหลายๆ โรงเรียน (circuit teachers) ครูสอนพิเศษในลักษณะไม่เต็มเวลา ครูที่มีทักษะทางด้านวิชาการและอาชีพศึกษา รวมทั้งครูอาจารย์ที่มีวุฒิทางการศึกษาสำเร็จวิชาเอก 2 วิชา

การพัฒนาความสามารถพื้นฐานในการเรียนรู้ จะเน้นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาเกาหลี คือ การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือและปลูกฝังทักษะในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ก็จะมีการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กด้วยการสนับสนุนให้นักเรียนได้อ่านหนังสือให้มากนอกเหนือไปจากหนังสือตำราเรียน

การทบทวนนโยบายเพื่อการพัฒนาตำราเรียน บทบาทของกระทรวงศึกษาธิการและสำนักงานการศึกษาส่วนภูมิภาคในเรื่องนโยบายการผลิตตำราเรียนนั้นควรจะจำกัดอยู่เพียงแค่เสนอแนะทางกว้างๆ เท่านั้น ควรส่งเสริมให้นักเขียนตำราเรียนมีการแข่งขันกันโดยอิสระ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาหนังสือเรียนที่มีคุณภาพสูงขึ้น ในที่สุด

สภาโรงเรียนจะเป็นผู้ทบทวนการเลือกใช้ตำราเรียน เมื่อคำนึงถึงสภาพสังคมสารสนเทศที่เป็นอยู่ก็ควรจะได้รับการพัฒนาจัดทำซีดี-รอม และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ นอกเหนือไปจากการเรียนการสอนที่มีอยู่แล้ว การ

ทบทวนหลักสูตรจะกระทำต่อเมื่อมีความจำเป็นแทนการทบทวนเป็นช่วงเวลา
เช่นที่กระทำกันอยู่ในแบบเดิม

4.3 วิธีการสอนแบบใหม่ซึ่งตอบสนองความต้องการที่หลากหลาย หลายของผู้เรียน

การเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ระบบใหม่จะส่งเสริมให้
นักเรียนได้ถกเถียงอภิปรายในหมู่นักเรียนด้วยกัน ทำการวิจัยและทดลอง ใ้
ถาม ร่วมแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์และเรียนรู้ “วิธีการในการเรียน” ตำรา
เรียนจะได้รับการทบทวน ปรับปรุง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้
ด้วยตนเอง ขณะเดียวกัน ก็จะมีการพัฒนาวิธีการสอนใหม่ ๆ ให้สอดคล้องกับ
ลักษณะเฉพาะของเนื้อหาแต่ละวิชา นอกจากนี้ยังกำหนดให้โรงเรียนแต่ละ
แห่งจัดตั้งห้องสมุดที่สามารถทำหน้าที่เป็นศูนย์สื่อประสม เพื่อช่วยให้ นัก
เรียนรายบุคคลเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ตามความช้า/เร็วของผู้เรียนแต่ละคน การนำ
เทคโนโลยีทางการศึกษาที่ทันสมัยมาใช้จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนสามารถปรับ
ความเร็วในการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความช้าหรือเร็วในการเรียนรู้ของตน
เองได้อย่างเหมาะสม รูปแบบการเรียนรู้ในลักษณะส่วนบุคคลเช่นนี้ช่วยเอื้อ
อำนวยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถพัฒนาศักยภาพได้ตามความช้าหรือเร็วใน
การเรียนรู้ของตนเอง

การนำเทคโนโลยีทางการศึกษาที่ทันสมัยมาใช้ เทคโนโลยีการ
สื่อสารและสารสนเทศที่ก้าวหน้าจะช่วยส่งผลให้การศึกษาทางไกลเป็นการ
ศึกษาที่เข้ามาเสริมการเรียนรู้ในลักษณะตัวต่อตัวได้ดี หากสามารถทำให้ผู้
เรียนสามารถเข้าถึงสื่อการเรียนและสารสนเทศที่หลากหลายได้โดยง่าย การ
จัดหลักสูตรขั้นสูงสำหรับผู้เรียนที่เรียนรู้ได้เร็วและหลักสูตรเสริมสำหรับผู้
เรียนที่เรียนรู้ได้ช้าก็จะเป็นเรื่องที่ทำให้สำเร็จได้ การศึกษาทางไกลซึ่งทำให้

ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารกับนักวิทยาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญในหลายสาขาวิชา นักการศึกษาที่มีชื่อเสียงในระดับสากลและนักเรียนต่างชาติได้นับว่าเป็นการจัดการศึกษาที่ก้าวข้ามข้อจำกัดทั้งในด้านเวลาและสถานที่อย่างแท้จริง

การศึกษาที่ตอบสนองความสนใจและความถนัดของปัจเจกชน จะต้องมีการพัฒนาซอฟต์แวร์ให้มีความหลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมกับความถนัดและความสนใจของตนมากที่สุด

กิจกรรมนอกเวลาเรียน สภาโรงเรียนทุกแห่งควรได้รับการสนับสนุนให้มีการจัดหลักสูตรนอกเวลาเรียนที่สนองความต้องการของนักเรียนและของชุมชนด้วยในขณะเดียวกัน อย่างไรก็ตามผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการนี้จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นด้วย หลักสูตรดังกล่าวจะต้องได้รับการดำเนินการโดยพิจารณาจากค่าใช้จ่ายเป็นหลักและต้องจัดแยกเป็นบัญชีออกต่างหาก ทั้งนี้อาจจะเลือกวิทยากรสำหรับ หลักสูตรนอกเวลานี้จากบุคคลดังต่อไปนี้ คือ ครูอาจารย์ในโรงเรียน ครูที่มีวุฒิและกำลังรอการบรรจุ นักวิชาชีพที่มีทักษะ ผู้นำชุมชน และผู้ปกครองเด็ก วิทยากรที่นอกเหนือไปจากครูในโรงเรียนและผู้ปกครองนั้น อาจจะได้รับการว่าจ้างโดยการทำสัญญาตามเงื่อนไขที่จะตกลงกันหรือไม่ก็อาจจะร่วมกันจัดหลักสูตรประเภทนี้กับทางมหาวิทยาลัย หรือองค์กรทางสังคมก็ได้

การศึกษาพิเศษและการศึกษาสำหรับเด็กอัจฉริยะ จะต้องมีการสร้างโรงเรียนพิเศษขึ้นมาอีกหลาย ๆ แห่ง เพื่อรองรับนักเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการและความพิการเฉพาะด้าน การศึกษาพิเศษจะต้องเข้ามาเป็นองค์ประกอบหนึ่งของโรงเรียนในระดับประถมและมัธยมศึกษา การทดสอบทางวิทยาศาสตร์จะต้องได้รับการพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้ในการคัดสรรเด็กเล็กที่มีอัจฉริยภาพทั้งในด้านวิชาการและศิลปะแขนงต่าง ๆ จะต้องมีการเน้นความสำคัญของหลักสูตรสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ทั้งในโรงเรียนปกติและในสถาบันเอกชน สำหรับเด็กอัจฉริยะรัฐจำต้องเข้ามาส่งเสริมและ สนับสนุนให้

สถาบันวิจัยและมหาวิทยาลัยจัดตั้งศูนย์การศึกษาสำหรับเด็กอัจฉริยะขึ้นมา เพื่อช่วยปูทางให้กับการจัดสร้างหลักสูตรพิเศษสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้

4.4 การศึกษาเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างชาติและภาษาต่างประเทศ

การศึกษาสู่โลกาภิวัตน์ เปิดโอกาสให้นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาไปศึกษาต่อหรือไปเยี่ยมชมการเรียนการสอนในต่างประเทศได้มากขึ้น ระบบการถ่ายโอนหน่วยกิตและสัมพันธภาพระหว่างโรงเรียนพี่โรงเรียนน้อง ในต่างแดนจะมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษา ระหว่างชาติ นอกจากนี้การแลกเปลี่ยน ข่าวสารข้อมูลก็จะเป็นไปอย่างสะดวก ผ่านการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และ ดาวเทียม การศึกษาเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างชาติและสันติภาพจะได้รับการ เน้นย้ำ ในทุกระดับการศึกษาทั้งในโรงเรียนปกติและในสถาบันการศึกษาผู้ใหญ่ เพื่อมุ่งปลูกฝังเมล็ดพันธุ์แห่งการเป็นพลเมืองที่ดีของโลก

การศึกษาภาษาต่างประเทศ จะต้องมีการปรับปรุงการศึกษา ภาษาต่างประเทศดังนี้ คือ

- **ปรับปรุงเนื้อหาและวิธีการสอน** : ควรเน้นการพัฒนาทักษะในการสนทนาให้กับผู้เรียนแทนการสอนหลักภาษาหรือโครงสร้างประโยคเป็นสำคัญ ดังที่ได้ปฏิบัติกันอยู่จนถึงปัจจุบัน โดยจะต้องมีกิจกรรมวัดผลสัมฤทธิ์ในทุกๆ ด้านที่โรงเรียน รวมทั้งมีการทดสอบด้านวิชาการในระดับชาติและทดสอบความถนัดควบคู่กันไปด้วย นอกจากนี้ก็จะมีคำแนะนำสื่อต่าง ๆ มาช่วยสอน พร้อมกันนี้ก็เสนอแนะให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับผู้เรียนตลอดเวลา

- **ปรับปรุงระบบสนับสนุน** : จะมีการจ้างครูเจ้าของภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น ขณะเดียวกันก็จะเปิดโอกาสให้ครูเกาหลีที่สอนภาษาต่าง

ประเทศได้รับการฝึกอบรมประจำการทั้งในประเทศและต่างประเทศได้มากขึ้นกว่าเดิม ครูสอนภาษาต่างประเทศจะได้รับผลตอบแทนโดยยึดทักษะในการสื่อสารและความสามารถในการสอนเป็นบรรทัดฐาน นอกจากนี้ก็จะมีการจัดตั้งสถานีเคเบิลทีวีที่ถ่ายทอดเฉพาะภาษาต่างประเทศเท่านั้นด้วย

● การสอนภาษาต่างประเทศในชั้นเด็กเล็ก : ตั้งแต่ปี 1997 เป็นต้นไป จะเริ่มมีการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่สาม นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถเลือกภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้นอีก 1 ภาษาได้ ถึงแม้ว่าโรงเรียนของตนจะไม่มีครูสอนภาษาที่เลือกนั้นได้ก็ตาม ทั้งนี้เพราะจะมีการจัดสร้างระบบครูหมุนเวียน คือ ครูหนึ่งคนจะรับผิดชอบสอนภาษาต่างประเทศในหลาย ๆ โรงเรียนที่อยู่ในละแวก เดียวกัน

5. ระบบใหม่ในการรับนักศึกษาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย

ระบบการสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยที่เป็นอยู่ในปัจจุบันส่งผลให้การเตรียมตัวสอบของนักเรียนเป็นไปในลักษณะการเรียนรู้แบบท่องจำตามตำรา การเตรียมพร้อมซึ่งเป็นไปอย่างดุเดือดทำให้โรงเรียนละเลยการเรียนรู้ที่มุ่งปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้แก่ นักเรียน การเรียนพิเศษก็กลายเป็นปัจจัยที่สร้างความ มั่นใจอีกเปลาะหนึ่งให้แก่ผู้เข้าสอบแข่งขัน แต่ทว่าทำให้ผู้ปกครองต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายไปกับการนี้เป็นจำนวนมาก

ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการคิดหาทางเลือกใหม่พร้อมกับกรอบการดำเนินการ ขึ้นมา โดยกำหนดให้มหาวิทยาลัยของรัฐปฏิบัติตามเกณฑ์และมาตรการในการคัดเลือกนักศึกษาที่รัฐได้วางเอาไว้ ขณะเดียวกันมหาวิทยาลัยเอกชนสามารถพัฒนาเกณฑ์และมาตรการดังกล่าวได้ด้วยตนเอง โดยต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดกับการศึกษาในระดับมัธยม และภาระของผู้ปกครองเป็นสำคัญ

ในกระบวนการคัดเลือกนักศึกษานั้น มหาวิทยาลัยของรัฐจะใส่ใจอย่างเต็มที่กับประวัติส่วนบุคคลโดยละเอียดของนักเรียน นอกจากนี้การ

คัดเลือกจะอิงอยู่กับ 1) การทดสอบความถนัดทางวิชาการ 2) การเรียงความ 3) การสอบสัมภาษณ์ และ 4) การทดสอบทักษะเฉพาะทาง คาดกันว่าระบบใหม่ในการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยจะช่วยทำให้การศึกษาเล่าเรียนในระดับมัธยมศึกษาเป็นไปตามสภาวะปกติได้ อีกทั้งช่วยลดการแข่งขันกันอย่างรุนแรงในการเรียนพิเศษของนักเรียนได้อีกประการหนึ่งเช่นกัน

หลักการการปรับปรุงการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เกณฑ์และมาตรการในการคัดเลือกของมหาวิทยาลัยของรัฐนั้นจะมีรัฐเป็นผู้กำหนด ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชนสามารถพัฒนาระบบการคัดเลือกได้เอง

ระบบใหม่ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐ ตั้งแต่ปี 1997 เป็นต้นไป มหาวิทยาลัยของรัฐจะคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียน โดยพิจารณาจาก

1) องค์ประกอบหลัก : ประวัติส่วนบุคคลโดยละเอียดของนักเรียนแต่ละคน

2) องค์ประกอบเสริม : คะแนนการทดสอบทางวิชาการ การเรียงความ การสัมภาษณ์ และคะแนนทดสอบทักษะเฉพาะทาง อย่างไรก็ตาม อาจจะมีบางกรณีก็ได้ที่รับนักศึกษาเข้าเรียนโดยดูจากทะเบียนประวัติของนักเรียนเพียงอย่างเดียว

● **ประวัติส่วนบุคคลโดยละเอียดของนักเรียน** : ระบบในปัจจุบันซึ่งพิจารณาจากคะแนนรวมสูงสุดทางด้านวิชาการจากวิชาต่าง ๆ จะถูกแทนที่ด้วยระบบประเมินผลแบบใหม่ ซึ่งอิงอยู่กับประวัติส่วนบุคคลที่ปรากฏอยู่ในทะเบียนประวัตินักเรียนโดยละเอียด ข้อมูลทางด้านความถนัดของนักเรียน บุคลิกลักษณะ ความเป็นผู้นำ และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในแต่ละวิชา จะปรากฏอยู่ในทะเบียนเล่มนี้ ทั้งนี้แต่ละมหาวิทยาลัยจะเป็นผู้ให้น้ำหนักความสำคัญในแต่ละด้านเอง คะแนนทางวิชาการจะคิดเป็นร้อยละ 40 ของคะแนนรวมในการสอบเข้าจนถึงปี 1997

● การทดสอบทางด้านวิชาการ : จะเพิ่มหัวข้อในการทดสอบให้มากขึ้น เพื่อในระยะยาวจะได้สะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายของวิชาเลือกที่เปิดสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

● การเขียนเรียงความ : ในเมื่อความสามารถในการคิดพินิจพิเคราะห์อย่างกว้างไกลมีความสำคัญเพิ่มขึ้น จำเป็นยิ่งที่นักศึกษาจะต้องสามารถเขียนเรียงความได้

● การสอบสัมภาษณ์และการทดสอบเฉพาะทาง : นี่คือวิธีการเสริมเพื่อช่วยชี้ให้เห็นความแตกต่างของผู้สมัครเข้าเรียน

● มีอิสระมากขึ้นในด้านอื่น ๆ : รัฐจะให้มหาวิทยาลัยของรัฐมีอิสระมากขึ้นในการตัดสินใจเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อคะแนนทดสอบของวิชาเลือกทั้งหลายทั้งปวง นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับคุณลักษณะพิเศษของแต่ละมหาวิทยาลัยและแต่ละหลักสูตรด้วย มหาวิทยาลัยของรัฐจะต้องเปลี่ยนมาใช้ระบบใหม่ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยภายในปี 1997

ระบบใหม่ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยเอกชน ตั้งแต่ปี 1997 เป็นต้นไป มหาวิทยาลัยเอกชนสามารถใช้ระบบการคัดเลือกนักศึกษาได้เองโดยไม่ต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้

1) ระบบใหม่จะต้องมีบทบาทในการส่งเสริมมัธยมศึกษาให้อยู่ในสภาวะปกติของกระบวนการเรียนรู้

2) ระบบใหม่ไม่ควรกระตุ้นให้เกิดการเรียนการสอนพิเศษ

3) แต่ละมหาวิทยาลัยควรจะพยายามพัฒนาระบบสอบเข้าของตนขึ้นให้เร็วที่สุด เพื่อที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจะได้มีเวลาเพียงพอในการปรับเปลี่ยน เนื้อหาและวิธีการสอนที่จำเป็น

4) รัฐให้คำมั่นว่าระบบที่พัฒนาขึ้นมาใหม่จะมีความน่าเชื่อถือและระบบที่ว่านี้ก็กลายเป็นปัจจัยหลักที่จะนำมาใช้ในการประเมินผลของแต่ละมหาวิทยาลัย ทั้งนี้การให้การสนับสนุนแก่มหาวิทยาลัยจากภาครัฐจะคำนึงถึงผลการประเมินเป็นสำคัญ

5) เมื่อจำนวนวิชาหลักน้อยลงเรื่อย ๆ เมื่อเทียบกับวิชาเลือก ถึงเวลานั้นแต่ละมหาวิทยาลัยอาจจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างของเนื้อหาวิชาในแต่ละสาขาเสียใหม่ให้สอดคล้องกัน

การคัดเลือกนักศึกษา เมื่อมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนมีอิสระอย่างเต็มที่ในการจัดการทางด้านวิชาการได้ด้วยตนเองแล้ว ก็ย่อมจะสามารถคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในสถาบันนั้น ๆ ได้ตลอดทั้งปี ทว่ามหาวิทยาลัยทั้งหลายควรจะร่วมมือกันกำหนดช่วงเวลาในการรับสมัครไม่ให้เหลื่อมเวลากัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้สมัครสามารถเข้ารับการทดสอบได้ในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง ระบบการจับฉลากเพื่อกำหนดวันสอบ ข้อเขียน และสัมภาษณ์ระหว่างมหาวิทยาลัยจะช่วยหลีกเลี่ยงปัญหากำหนดเวลาสอบในวันเดียวกันให้หมดไปได้

ศูนย์สารสนเทศสำหรับมหาวิทยาลัย รัฐมีแผนการส่งเสริมให้มีการจัดตั้งศูนย์สารสนเทศสำหรับมหาวิทยาลัยขึ้น โดยให้เป็นหน่วยงานสมทบของศูนย์หลักสูตรและประเมินผล ภารกิจคือจัดทำฐานข้อมูลว่าด้วยเรื่องคุณลักษณะของแต่ละมหาวิทยาลัย ผลการประเมิน กระบวนการจัดระเบียบวินัย ข้อมูลของแต่ละคณะ เป็นต้น รวมทั้งนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นให้แก่โรงเรียนแต่ละแห่งผ่านทางเครือข่ายสารสนเทศทางการศึกษาแห่งชาติ

ประวัติส่วนบุคคลโดยละเอียดของนักเรียน ในปัจจุบันเมื่อนักเรียนสมัครเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย คณะวิชาการที่ทำได้ในมัธยมปลายจะถูกแบ่งออกเป็น 15 ลำดับ ระบบนี้จะถูกแทนที่โดยการนำทะเบียนประวัตินักเรียนโดยละเอียดมาให้ทางมหาวิทยาลัยใช้ตัดสิน ทะเบียนดังกล่าวจะต้องได้รับการพัฒนาตามหลักการดังต่อไปนี้

1) การประเมินผลในลักษณะอิงเกณฑ์ในระบบใหม่จะเข้ามาแทนที่ระบบการประเมินแบบที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นในลักษณะอิงบรรทัดฐานของผู้เรียนหมู่มาก

2) คะแนนของนักเรียนที่ทำได้ในแต่ละวิชาจะได้รับการบันทึกไว้ตามลำดับที่ทำได้ในชั้นเรียน ทว่าจะไม่มีการลำดับคะแนนรวมที่ออกมาเป็นเกรดเฉลี่ย

3) ทะเบียนนี้มีได้มุ่งแสดงเพียงการประเมินผลคะแนนสะสมเท่านั้น หากยังมุ่งแสดงการประเมินผลในลักษณะวินิจฉัยและประเมินความก้าวหน้าควบคู่กันไปด้วย

● องค์ประกอบสำคัญของประวัติส่วนบุคคลโดยละเอียด : ข้อมูลส่วนบุคคลนี้ควรครอบคลุมคะแนนและลำดับที่ของนักเรียนในแต่ละวิชา ความสามารถพิเศษของนักเรียนหรือความสนใจในวิชาใดเป็นพิเศษ การเข้า/ขาดเรียน กิจกรรมนอกหลักสูตร การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม งานอาสาสมัคร ประกาศนียบัตร รางวัลที่ได้รับ และคุณลักษณะส่วนบุคคล

1) จำนวนวิชาที่นักเรียนลงทะเบียนเรียนจะขึ้นอยู่กับทางเลือกของตัว นักเรียนเอง ดังนั้น จำนวนวิชาที่ปรากฏในทะเบียนย่อจะแตกต่างกันไปในนักเรียนแต่ละคน

2) ตั้งแต่ปี 1996 เป็นต้นไป นักเรียนทุกชั้นในระดับประถมและมัธยมศึกษา จะต้องมียุทธศาสตร์นักเรียนอย่างละเอียดดังกล่าวทุกคน

3) ทะเบียนของโรงเรียนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันจะได้รับการพิจารณา ร่วมกับทะเบียนประวัติอย่างละเอียดจนถึงปี 1998 โดยที่จะมีการใช้ทะเบียนใหม่อย่างเดี่ยวตั้งแต่ปี 1999 เป็นต้นไป

4) เมื่อใดก็ตามที่มหาวิทยาลัยมีอิสระในการวางเกณฑ์และมาตรการในการคัดเลือกนักศึกษาได้เอง เมื่อนั้นก็จะมีมีการนำระบบโครงสร้างในภูมิภาคมาใช้สำหรับนักเรียนที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคนั้น ๆ

6. การประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่ตอบสนองความต้องการอันหลากหลายของผู้เรียน

หลักสูตรของโรงเรียนที่อยู่ในลักษณะเดียวกันหมด ผนวกกับกระบวนการคัดเลือกนักเรียนส่งผลกระทบต่อการพัฒนาศักยภาพอันหลากหลายของปัจเจกชน ดังนั้นจึงควรสนับสนุนให้มีการจัดตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในลักษณะที่หลากหลายพร้อมกับหลักสูตรที่จัดขึ้นเป็นพิเศษโดยเฉพาะ ซึ่งหากว่าโรงเรียนเหล่านี้มีคุณลักษณะสอดคล้องกับเกณฑ์ที่ได้วางไว้ก็ไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐก่อน ทั้งนี้คาดว่า การเชื่อมโยงการให้การสนับสนุนทางการเงินและการบริหารเข้ากับผลการประเมินของโรงเรียนแต่ละแห่งจะเป็นแรงกระตุ้นให้สถานศึกษาดังกล่าวทุ่มเทความพยายามอย่างเต็มที่ในอันที่จะยกระดับคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนของตนให้สูงขึ้น จากนั้นกระบวนการคัดเลือกตัวนักเรียนเองก็จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถเลือกโรงเรียนที่ต้องการเข้าศึกษาได้ด้วยตนเอง

6.1 ความหลากหลายกับโรงเรียนที่เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

ความหลากหลายของโรงเรียนระดับมัธยมปลาย รูปแบบของสถานศึกษาในระดับนี้จะมี ความหลากหลายซึ่งสอดคล้องกับความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง โดยอาจจะจำแนกตามหลักสูตรพิเศษ อาทิ ความสัมพันธ์ต่างประเทศ ภาษาต่างประเทศ สารสนเทศ การออกแบบ ผู้เรียนซ้ำ เป็นต้น ครอบคลุมที่โรงเรียนซึ่งมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง และความหลากหลายสามารถดำเนินการตามกฎเกณฑ์พื้นฐานในการจัดตั้งโรงเรียนได้สำเร็จ โรงเรียนนั้นก็มีสถานภาพโดยชอบธรรม

ความเชี่ยวชาญทางด้านศิลปศึกษา โรงเรียนศิลปศึกษาจะได้รับ การจำแนกแจกแจงออกไปเป็นสาขาย่อย ๆ เพื่อการให้การศึกษแบบเข้ม

ชั้น โดยใส่ใจเป็นพิเศษกับการจัดหลักสูตรที่เกี่ยวข้อง อาจจะมีการจัดตั้งโรงเรียนศิลปศึกษาที่มีหลักสูตรหลากหลายขึ้นมาอีกหลาย ๆ แห่งก็ได้ หากสามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ในการจัดตั้งโรงเรียนได้

6.2 การปรับปรุงคุณภาพการประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

การปรับปรุงสภาพการให้บริการทางการศึกษา จะต้องทุ่มเทความพยายามยกเลิกการเรียนสองผลัด คือ เข้ากับบ่าย ด้วยการแก้ปัญหาจำนวนนักเรียนแออัดในห้องเรียนตามเมืองใหญ่ ๆ ให้ได้ นอกจากนี้ ยังต้องปรับปรุงวัสดุอุปกรณ์ พื้นฐานที่จะเอื้อต่อการเรียนการสอน ในเรื่องสุขอนามัยและเครื่องมือเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับห้องเรียนทั่วไป ห้องเรียนพิเศษเฉพาะด้าน และห้องปฏิบัติการควบคู่ไปด้วย ส่วนเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนที่เก่าแล้ว ก็จะได้รับดูแลรักษาให้มีความปลอดภัยในการใช้ โดยจะค่อย ๆ นำของใหม่เข้ามาแทนที่ในที่สุด

การสนับสนุนทางด้านการบริหารและการเงินโดยเชื่อมโยงกับผลการประเมินแต่ละโรงเรียน การประเมินผลการดำเนินงานของโรงเรียนทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษาโดยบุคคลภายนอกจะต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอเพื่อกระตุ้นให้เกิดการแข่งขัน ทั้งนี้คาดว่าผลการประเมินผลดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดการยกระดับคุณภาพการศึกษาตามมา ศูนย์หลักสูตรและประเมินผลจะเป็นผู้พัฒนาเกณฑ์ในการประเมินโรงเรียน

รัฐจะให้ความช่วยเหลือโรงเรียนแต่ละแห่งโดยอิงผลจากการประเมินข้างต้น ซึ่งจะกระตุ้นให้โรงเรียนต้องทุ่มเทความพยายามอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับปรุงคุณภาพการบริการทางการศึกษาให้ดีขึ้น นอกจากนี้การสนับสนุนของรัฐก็จะมุ่งไปที่การจัดหลักสูตรที่หลากหลายและเชี่ยวชาญเฉพาะทางอีกด้วย ระบบการคัดนักเรียนเข้าเรียนแบบใหม่จะอนุญาตให้นักเรียนเลือกสถานศึกษาในละแวกบ้านได้หลายแห่ง ส่วนการที่นักเรียนจะได้ไปเรียน

ในโรงเรียนใดที่ตนเลือกเอาไว้ นั้น จะกระทำโดยวิธีจับสลาก ซึ่งต่างไปจากระบบเก่าที่ใช้วิธีจับสลากแล้วส่งนักเรียนไปเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยไม่มีสิทธิ์เลือกโรงเรียนแต่อย่างใด โรงเรียนที่มีนักเรียนประสงค์ที่จะเข้าเรียนเป็นจำนวนมากก็จะมีผลดีต่อการประเมินผลของบุคคลภายนอก

6.3 การปรับปรุงการรับนักเรียนเข้าเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

อายุเด็กในการเข้าเรียนในระดับประถมศึกษา กฎหมายจะได้รับการปรับปรุงเพื่อกำหนดให้เด็กอายุ 5 ปี ที่มีความสามารถในการเรียนรู้ขั้นพื้นฐาน เข้าศึกษาในโรงเรียนที่ต้องการทราบใดที่โรงเรียนนั้นยังมีที่นั่งว่างอยู่

การเลือกโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ตั้งแต่ปี 1996 เป็นต้นไป เด็กที่จบชั้นประถมศึกษาจะสามารถเลือกโรงเรียนมัธยมในละแวกบ้านที่ต้องการเข้าเรียนต่อได้มากกว่า 1 แห่ง โดยจะใช้วิธีจับสลากในการตัดสินใจขั้นสุดท้าย ทั้งนี้หากจำเป็นศึกษาธิการจังหวัดก็สามารถแบ่งเขตจัดกลุ่มโรงเรียนเสียใหม่ได้ เพื่อให้ นักเรียนมีโรงเรียนให้เลือกมากกว่าเดิม

- ระบบใหม่นี้จะได้รับการบังคับใช้ตั้งแต่ปี 1996 เฉพาะในภูมิภาคที่กำลังดำเนินการตามนโยบายปรับให้โรงเรียนมัธยมศึกษา มีความเสมอภาคโดยถ้วนหน้าอยู่ ทั้งนี้ ศึกษาธิการจังหวัดสามารถปรับขยายแบ่งเขตจัดกลุ่มโรงเรียนเสียใหม่ เพื่อให้ทางเลือกมากกว่าเดิมแก่เด็กนักเรียน

- ระบบการศึกษาใหม่จะเริ่มจัดตั้งโรงเรียนประเภทใหม่ขึ้นในลักษณะของ “โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเอกชนที่เลี้ยงตนเองได้” แต่โรงเรียนดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อรูปแบบของสถาบันการศึกษาในระดับอุดม

ศึกษามีความหลากหลาย และระบบใหม่ในการรับนักศึกษาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้หยั่งรากลึกลงในระบบดีแล้ว

- ผู้ดูแลการศึกษาจะอนุญาตให้เด็กเลือกเรียนในโรงเรียนเอกชนดังกล่าวได้หลังจากปี 1998 ไปแล้ว โดยในขั้นแรกโรงเรียนประเภทนี้จะคัดเลือกนักเรียนที่สนใจเข้าเรียนมากกว่าโควตาการรับนักเรียนถึงร้อยละ 50 โดยอิงทะเบียนประวัตินักเรียนโดยละเอียด การทดสอบทักษะเฉพาะหรือการสัมภาษณ์ ส่วนการตอบรับในขั้นสุดท้ายจะกระทำโดยวิธีจับสลาก

ระบบใหม่ในการรับเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแบบเฉพาะทาง การสอบข้อเขียนเพื่อเข้าศึกษาในโรงเรียนเฉพาะทางอาทิ โรงเรียนศิลปะและโรงเรียนกีฬา ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันจะถูกยกเลิกในปี 1997 โดยหันมาใช้วิธีพิจารณาคัดเลือกจากทะเบียนประวัติอย่างละเอียดของนักเรียน การสอบสัมภาษณ์และการทดสอบทักษะเฉพาะ การจะให้ความสำคัญเพียงใดต่อทะเบียนประวัตินั้นขึ้นอยู่กับหลักสูตรและแผนการเรียนของแต่ละโรงเรียน เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารจะเข้าไปช่วยดูแลโรงเรียนเฉพาะทางเหล่านี้ เพื่อสร้างความมั่นใจว่าแผนการเรียนการสอนนั้นจะนำพา ผู้เรียนไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ได้ และหากว่าหลักสูตรเหล่านั้นยังไม่ได้มาตรฐานก็อาจส่งผลให้ถูกยกเลิกได้ในที่สุด

7. ระบบการประเมินผลและการสนับสนุนการศึกษา

มาตรการควบคุมที่เข้มงวดทั้งหลายส่งผลในเชิงลบต่อพลังความคิด สร้างสรรค์ของนักการศึกษา เรายังไม่มีการประเมินผลอย่างเป็นทางการสำหรับโรงเรียน ทั้งปวง อีกทั้งยังมิได้มีระบบให้การสนับสนุนโรงเรียนโดยอิงผลการดำเนินงานมาก่อน นอกจากนี้ “ผู้บริโภคร” การศึกษา ซึ่งได้แก่ นักเรียนและผู้ปกครอง ก็เข้าไปไม่ถึงสารสนเทศในเรื่องทางเลือกต่าง ๆ เกี่ยวกับอาชีพ หลักสูตร และระบบการคัดเลือก นักเรียนของโรงเรียนที่ตนปรารถนาจะเข้าศึกษา

ด้วยเหตุนี้ จึงมีการวางแผนจัดตั้งคณะกรรมการผ่อนคลายกฎระเบียบ ขึ้นควบคู่ไปกับการจัดตั้งสถาบันดูแลในเรื่องหลักสูตรและการประเมินผลให้มีศักยภาพระดับมืออาชีพ เพื่อช่วยยกระดับคุณภาพการศึกษาในโรงเรียน ผลการประเมินและการจัดบริการทางการศึกษาของแต่ละโรงเรียนจะได้รับการเปิดเผยให้สาธารณชน รับทราบด้วย การจัดการอย่างเป็นระบบเช่นนี้จะสร้างหลักประกันให้ได้ว่างบประมาณสนับสนุนจากรัฐจะเชื่อมโยงกับผลการประเมินอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ก็จะมีการสนับสนุนส่งเสริมให้มีการแข่งขันระหว่างโรงเรียนเพื่อมุ่งยกระดับคุณภาพการศึกษาโดยทั่วไป หน่วยงานทั้งสองนี้จะต้องรับผิดชอบในด้านการเผยแพร่ข้อมูลเพื่อช่วยให้สาธารณชนสามารถเข้ามาตรวจสอบได้เสมอ

7.1 คณะกรรมการผ่อนคลายกฎระเบียบ

การจัดตั้งคณะกรรมการผ่อนคลายกฎระเบียบ คณะกรรมการจะทำหน้าที่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ โดยมุ่งไปที่ภารกิจลดทอนกฎหมาย กฎ ระเบียบการควบคุมโรงเรียนในเรื่องการจัดตั้ง การดำเนินงาน การจัดหลักสูตร และระบบการคัดเลือกนักเรียนให้เหลือน้อยที่สุด การผ่อนคลายกฎระเบียบดังกล่าวจะช่วยปลุกฝังให้เกิดพลังความคิดสร้างสรรค์และพลังการทำงานในลักษณะสมัครใจทำขึ้นในทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง อาทิ ผู้ปกครอง ครู ผู้บริหาร ซึ่งล้วนวางเป้าหมายร่วมกันอยู่ที่การจัดให้บริการการศึกษาที่มีคุณภาพแก่นักเรียน

- คณะกรรมการจะประกอบด้วยนักวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ที่มุ่งมั่นทำงานเพื่อส่วนรวม ครูอาจารย์ นักเรียนและผู้ปกครอง

- ภารกิจ ได้แก่ 1) ร่างแผนผ่อนคลายกฎระเบียบอย่างเป็นระบบ รวมทั้งดูแลให้มีการดำเนินการในภาคปฏิบัติต่อไป 2) ศึกษาวิเคราะห์รายงานเกี่ยวกับกฎระเบียบที่มากมายเกินความจำเป็น และเสนอแนะมาตร

การแก้ไข 3) สํารวจความเที่ยงตรงของกฎระเบียบควบคุมที่จัดขึ้นใหม่ รวมทั้งพยายามลดกลไกการควบคุมในปัจจุบันให้เหลือน้อยที่สุด

7.2 ศูนย์หลักสูตรและประเมินผล

การจัดตั้งศูนย์หลักสูตรและประเมินผล ภารกิจคือ พัฒนาหลักสูตรและเครื่องมือประเมินผล รวมทั้งให้คำปรึกษาในประเด็นต่าง ๆ ที่จำเป็นในการปฏิบัติการประเมินผลและวัดผลการดำเนินงานของโรงเรียน

● เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ฯ แห่งนี้ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา และ ผู้บริหารการศึกษา โดยฝ่ายหลังจะมีจำนวนเท่าที่จำเป็นเท่านั้น แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งดูแลการอุดมศึกษา ขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งดูแลการประถมและมัธยมศึกษา

● ภาระหน้าที่ของศูนย์ฯ มีดังนี้ คือ

1) การประถมและมัธยมศึกษา : พัฒนาหลักสูตร ประเมินผลแผนการเรียน ประเมินผลโรงเรียน วัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ตามระดับชั้น การเรียนและรายวิชา รวมทั้งพัฒนาและจัดการทดสอบความสามารถทางวิชาการของนักเรียน

2) การอุดมศึกษา : จัดตั้งคณะบุคคลภายนอกเพื่อเข้าไปประเมินผลสถานศึกษา ให้การสนับสนุนกิจกรรมประเมินผลของบุคคลภายนอก จัดตั้งระบบธนาคารหน่วยกิต รวมทั้งการรับรองวิทยฐานะและการจัดสร้างเกณฑ์การรับรองหน่วยกิตสะสมดังกล่าว

3) ประกาศผลการประเมินสถานศึกษาให้สาธารณชนรับทราบ : แสดงผลโดยเปิดเผยเกี่ยวกับผลการประเมินและเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหลายทั้งปวง ตลอดจนให้คำแนะนำในเรื่องการให้การสนับสนุนทางการเงิน และการบริหารจากภาครัฐ โดยอิงอยู่กับผลการประเมินที่ปรากฏ

8. การฝึกอบรมนักศึกษาให้กลายเป็นผู้ทรงเกียรติและทรงภูมิ ความรู้ความสามารถ

ระบบการฝึกหัดครูในปัจจุบันควรได้รับการตำหนิติเตียนว่าเป็นมูลเหตุก่อให้เกิดการขาดแคลนความเป็นนักวิชาชีพอย่างแท้จริงในกลุ่มครูบาอาจารย์ จำนวนครูที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่ามาตรฐานที่มากมายก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่สังคมไม่ให้การยอมรับนับถือในอาชีพครู จนกระทั่งทำให้เป็นการยากขึ้นในทุกขณะที่จะคัดเลือกครูที่มีความสามารถเข้ามาทำหน้าที่ดูแลสั่งสอนนักเรียน

- ฉะนั้นความจำเป็นเร่งด่วนที่สุดในปัจจุบันก็คือ จะต้องมีการปลูกฝังและผลิตนักการศึกษาที่มีความรู้ความสามารถ ผู้ซึ่งสามารถสอนสั่งเยาวชนรุ่นต่อไปให้สามารถแบกรับอนาคตของสังคมในภายภาคหน้าได้ อีกทั้งจะต้องเป็นผู้ที่ยึดมั่นอย่างแรงกล้าต่อพันธกิจอันศักดิ์สิทธิ์ของการเป็นครู
- การจะยกมาตรฐานทั่วไปและคุณภาพของครูให้สูงขึ้นได้ สำเร็จนั้นต้อง

อาศัยการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของครูผู้สอน รวมทั้งปรับปรุงการฝึกอบรมครูประจำการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าเดิม การระบุให้ชัดถึงจำนวนชั่วโมงสูงสุดที่ครูควรทำการสอนต่อสัปดาห์จะช่วยแก้ปัญหาภาระการสอนที่หนักเกินไปของครูได้ นอกจากนี้ก็ควรจะมีการจัดการทางด้านบุคลากรอย่างเป็นธรรมโดยอิงความสามารถของครูเป็นปัจจัยสำคัญ

8.1 การปฏิรูปการฝึกหัดครูและการฝึกอบรมครู

การปฏิรูปหลักสูตรการฝึกอบรมครู จะต้องปฏิรูปหลักสูตรให้ตอบสนองต่อแนวทางปฏิบัติในการเรียนการสอนในโรงเรียนอย่างจริงจัง เพื่อปลูกฝังความรู้ในทางปฏิบัติตามวิถีชีวิตประจำวันในโรงเรียนให้แก่นักเรียนฝึกหัดครู การรับมือกับจำนวนครูระหว่างที่เพิ่มมากขึ้น เช่น ครูวิทยาศาสตร์ ครู

ดนตรี ครูศิลปศึกษา และครูพลศึกษาในระดับประถมศึกษา ผนวกกับขนาดที่เล็กของห้องเรียนในระดับมัธยมปลาย ซึ่งให้เห็นว่าเราจำเป็นต้องส่งเสริมระบบการเรียนที่ควบวิชาเอก 2 วิชา เพื่อขยายฐานความรู้และโลกทัศน์ของครู

การปฏิรูประบบการคัดเลือกครู ระบบการคัดเลือกครูจะต้องได้รับการปฏิรูปเพื่อเน้นความสำคัญให้มากขึ้นในเรื่องขีดความสามารถของครู การสอบคัดเลือกครูเข้ารับตำแหน่งในโรงเรียนของรัฐจะเปลี่ยนจากการทดสอบในลักษณะปรนัยมาเป็นการเรียบเรียงความแทน ทั้งนี้เพื่อความสำคัญกับคุณลักษณะที่จำเป็น อย่างยิ่งต่อการสอนสั่งของวิชาชีพครู ขณะเดียวกันก็จะส่งเสริมให้โรงเรียนเอกชน คัดเลือกครูเข้ารับตำแหน่งในโรงเรียนของตนโดยเปิดเผย

การส่งเสริมการฝึกอบรมครูประจำการ ครูอาจารย์จะได้รับการฝึกอบรมประจำการเป็นระยะ ๆ โดยที่หลักสูตรการฝึกอบรมจะได้รับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา การฝึกอบรมครูประจำการทางไกลจะนำเทคโนโลยีนำสมัยมาใช้เพื่อให้เข้าถึงครูได้มากขึ้น หลักสูตรบัณฑิตวิทยาลัยในสาขาที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครู ซึ่งเปิดสอนโดยสถาบันทางสังคมทั้งหลายก็นับเป็นการฝึกอบรมประจำการได้เช่นกัน

- หน่วยกิตสะสมหรือคุณวุฒิที่ได้รับเพิ่มเติมจากการฝึกอบรมประจำการนี้ จะได้รับการนำมาพิจารณาประกอบการปรับเลื่อนตำแหน่งและการพิจารณาเงินเดือน

การเลือกสถาบันฝึกอบรมครูประจำการ ระบบใหม่ในการฝึกอบรมครูประจำการจะอนุญาตให้ครูสามารถเลือกสถาบันฝึกอบรมที่ตนต้องการได้ด้วยตนเอง ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการแข่งขันระหว่างสถาบันที่จัดหลักสูตรอบรมครูประจำการทั้งหลายและจะช่วยให้เกิดการปรับปรุงคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอย่างยั่งยืนในที่สุด

8.2 ระบบการปรับเลื่อนตำแหน่งและการให้รางวัลซึ่งอิงความสามารถ

การปรับเลื่อนตำแหน่งที่อิงความสามารถ จะต้องมีการจัดร่างระบบการปรับเลื่อนตำแหน่งเสียใหม่ เพื่อให้ตั้งอยู่บนเกณฑ์ของความสามารถอย่างแท้จริง ทั้งนี้จะมีการพิจารณาความดีความชอบในการเลื่อนตำแหน่งให้แก่ครูอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถในการสอนสั่งนักเรียนเป็นพิเศษ

ค่าตอบแทนพิเศษสำหรับงานพิเศษและยากยิ่ง จะมีการบรรจุอย่างแน่ชัดถึงจำนวนชั่วโมงที่มากที่สุดต่อสัปดาห์สำหรับครูที่จะต้องทำการสอน ทั้งนี้เพื่อช่วยไม่ให้ครูต้องแบกรับภารกิจการสอนอย่างเกินขนาด ถ้าครูสอนเกินชั่วโมงที่กำหนดไว้ก็จะได้รับค่าตอบแทนพิเศษ

8.3 สภาพการทำงานและการวิจัยที่ดีขึ้นสำหรับครู

ครูวิจัยพิเศษ ครูบาอาจารย์ที่สร้างชื่อเสียงอย่างโดดเด่นทั้งในด้านการสอน และการวิจัยจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์วิจัยพิเศษในวาระหนึ่ง (เช่น 6-12 เดือน) และหากครูอาจารย์เหล่านี้สมัครไปศึกษาวิจัยต่อในต่างประเทศ ก็จะได้รับพิจารณาเป็นพิเศษ นอกจากนี้ก็จะมีการแบ่งปันงบประมาณไปช่วยสนับสนุนงานวิจัยของครูอาจารย์เหล่านี้ด้วย

การขยายห้องเรียนและสำนักงาน ครูอาจารย์จะได้รับการสนับสนุนให้ทำการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่ตนเองสอนหรือปัญหาที่พบได้ทั่วไปในห้องเรียนแต่ละระดับชั้น จะมีการจัดสถานที่ให้มีสภาพเหมาะสมและเอื้อต่อการฝึกอบรมและการวิจัยด้วย

สำนักงานที่ใช้สมองกล จะมีการพัฒนาซอฟต์แวร์เพื่อนำมาใช้ลดภาระงานจัดเก็บเอกสารทั้งปวง และเพื่อให้เข้าถึงสารสนเทศได้โดยง่าย การกระทำดังกล่าว จะช่วยแบ่งเบาภาระของครูในด้านการบริหารได้โสดหนึ่ง

ชั่วโมงการทำงานที่ยืดหยุ่น ครูอาจารย์จะสามารถออกจากโรงเรียนไปได้หากไม่มีชั่วโมงสอนหรือภารกิจอื่น ๆ ในโรงเรียนอีกต่อไป ผู้ดูแลสำนักงานการศึกษาส่วนท้องถิ่นอาจจะกำหนดพื้นที่เพื่อทดลองใช้ระบบใหม่นี้เสียก่อนก็ได้

การเกษียณอายุอย่างทรงเกียรติ ครูหรืออาจารย์ที่ประสงค์จะเกษียณอายุราชการก่อนวาระจะได้รับการยกย่องในการเกษียณอายุอย่างทรงเกียรติ

9. การเพิ่มงบประมาณการศึกษาให้เป็นร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ

การลงทุนทางการศึกษา คือ หัวใจของการพัฒนาทรัพยากรแห่งชาติ สิทธิพลทางปัญญาจะเป็นตัวกำหนดคุณภาพชีวิตของประชากรรวมทั้งอำนาจและความมั่งคั่งของประเทศ การศึกษาเท่านั้นที่จะช่วยก่อให้เกิดการสังคมนวัตกรรมทางปัญญาให้เกิดขึ้นได้ อย่างไรก็ดี สภาพการเรียนการสอนที่พึ่งพาซอลล์และกระดานดำในห้องเรียนที่เด็กต้องแออัดยัดเยียดกันถึง 40-50 คน แต่เพียงส่วนเดียวย่อมจะไม่สามารถรับมือกับความจำเป็นใหม่ ๆ อันหลากหลายในสังคมสารสนเทศในกระแสโลกาภิวัตน์ได้อย่างแน่นอน และหากการลงทุนทางการศึกษายังคงอยู่ในระดับปัจจุบันที่เป็นอยู่แล้วละก็ ภารกิจการปรับปรุงสภาพต่าง ๆ ทางการศึกษา ตลอดจนการยกระดับคุณภาพทางการศึกษาก็ย่อมเกิดขึ้นไม่ได้

- ในขณะที่การลงทุนของรัฐในเรื่องการศึกษาหยุดนิ่งอยู่กับที่ การใช้จ่ายในเรื่องนี้ของตัวประชาชนเองกลับทะยานสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจนถึงร้อยละ 6 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ผลพวงที่ตามมาก็คือความไม่เสมอภาคในการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ

- คาดหวังกันว่าเมื่อถึงปี 1998 งบประมาณทางการศึกษาจะเพิ่มขึ้นจนถึงร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ และเชื่อว่าระบบการศึกษาของรัฐที่ได้รับการปรับปรุงขึ้นนี้จะช่วยบรรเทาอุปสงค์การตีวเข้มเป็นการส่วนตัวที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ให้ลดลงได้ในที่สุด ทั้งนี้จะมีการส่งเสริมให้รัฐบาลในส่วนท้องถิ่นเข้ามารับผิดชอบงบประมาณใหญ่ของรัฐในเรื่องการลงทุนทางการศึกษา

ตั้งเป้างบการศึกษาไว้ที่ร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GNP) จะต้องเพิ่มงบการศึกษาให้ได้ตามเป้าหมายภายในปี 1998 ทั้งนี้ การจัดทำแผนดำเนินการเพิ่มงบประมาณในรายละเอียดจะกระทำกันในที่ประชุมรัฐมนตรีต่างกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วยผู้ทำหน้าที่ประสานงานบริหารจากสำนักนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีช่วยว่าการจากกระทรวงที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวงการคลังและเศรษฐกิจ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม กระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงก่อสร้างและคมนาคม แผนปฏิบัติการอย่างละเอียดนี้จะต้องแล้วเสร็จภายในเดือนกันยายน 1995 เพื่อนำเสนอประธานาธิบดีต่อไป และจะสะท้อนให้เห็นผลใน งบประมาณปี 1996

ประเด็นที่จะต้องถกเถียงกันในที่ประชุมรัฐมนตรีต่างกระทรวง มีดังนี้

● การเพิ่มงบประมาณเพื่อการศึกษาให้สูงถึงร้อยละ 5 ของ GNP ตามเป้าหมาย

- 1) การเพิ่มงบประมาณรายปี
- 2) การวางมาตรการเพื่อประกันการใช้จ่ายงบประมาณเพื่อการศึกษา

จากรัฐส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น

● แหล่งเงินทุนอื่น ๆ

- 1) การแปรค่าใช้จ่ายทางการศึกษาส่วนตัวให้กลายเป็นเพื่อส่วนรวม
- 2) การลงทุนทางการศึกษาจากภาคเอกชน
 - การประมาณการการลงทุนทางการศึกษา
 - 1) การประมาณการในเรื่องค่าใช้จ่ายในการปฏิรูปการศึกษาตามแผนต่าง ๆ ที่จัดวางไว้
 - 2) การจัดวางลำดับความสำคัญของการลงทุน
 - 3) ค่าเล่าเรียนของโรงเรียนแห่งชาติและโรงเรียนรัฐบาล จะไม่อยู่ภายใต้งบประมาณการศึกษา ทั้งนี้เพราะไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการรับการสนับสนุนจากรัฐ

IV ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลที่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครองจะได้รับ

นักเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะสามารถศึกษาเล่าเรียนในสิ่งที่แต่ละคนปรารถนาและสอดคล้องกับความถนัดของตน

- การประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะเข้าสู่สภาวะปกติ และการแข่งขันในเรื่องการติวเข้มส่วนตัวจะค่อย ๆ หายไปในที่สุด

- การศึกษาจะเสริมบทบาทให้แข็งแกร่งขึ้นในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง

- การศึกษาจะมุ่งปลูกฝังบ่มเพาะจิตสำนึกในเรื่องมนุษยธรรมและคุณธรรม และจะมีการพัฒนาเครื่องมือขึ้นมาวัดประสิทธิผลของแผนการเรียนการสอนในการสร้างคุณลักษณะดังกล่าวด้วย

- โรงเรียนจะมีความหลากหลายและนักเรียน ก็สามารถเลือกเข้าเรียนในโรงเรียนที่ตนปรารถนาได้

- แผนการเรียนที่หลากหลายช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกแผนการเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการและความถนัดของตน

- จะมีการส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาปฐมวัย การศึกษาเพื่อสตรี การศึกษาพิเศษ และการศึกษาสำหรับเด็กอัจฉริยะ

การศึกษาในสถานศึกษาทั้งหลายเปิดกว้างสำหรับบุคคลที่มีงานทำและบุคคลที่ปรารถนาจะศึกษาต่อ

- บุคคลทำงานสามารถเข้ารับการศึกษาในโรงเรียน โดยศึกษาได้ทั้งที่บ้านและที่ทำงาน

โอกาสเปิดกว้างมากขึ้นในการศึกษาต่อ โดยที่นักเรียนนักศึกษาจะมีแผนการเรียนให้เลือกอย่างหลากหลาย

- นักเรียนนักศึกษา สามารถเลือกวิชาเรียนได้กว้างขวางขึ้น โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิชาเอกของตน

- ผู้เรียนจะเข้ารับบริการสารสนเทศที่เกี่ยวกับอาชีพที่เป็นทางเลือกได้ง่ายขึ้นกว่าเดิม

- การเพิ่มจำนวนทุนการศึกษา และเพิ่มความช่วยเหลือทางการเงินในอีกหลายรูปแบบ ช่วยทำให้ผู้เรียนเข้ารับบริการทางการศึกษาได้มากขึ้น

นักเรียนนักศึกษาในชนบทสามารถเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพโดยเสมอภาคกับผู้ที่อยู่ในชุมชนเมือง

- ผู้เรียนในเขตชนบทจะได้รับบริการทางการศึกษาในลักษณะเกี่ยวกับ นักเรียนในเขตเมือง

2. ปรับปรุงสภาพการทำงานของคุณ

ครูอาจารย์ที่ทรงภูมิความรู้ความสามารถ จะได้รับการดูแลที่ดีขึ้น

- ระบบการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง และค่าตอบแทนจะอิงความสามารถ

การปฏิรูปการฝึกอบรมครูจะช่วยยกระดับความเป็นมืออาชีพของครูอาจารย์

- ครูอาจารย์จะได้รับการส่งเสริมให้มีความรู้ความสามารถมากขึ้นกว่าเดิม

- การปรับปรุงคุณภาพการฝึกอบรมครูประจำการจะเน้นที่เนื้อหาสาระ ซึ่งจะช่วยให้ครูอาจารย์สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

สิทธิทั้งหลายของครูอาจารย์และเสรีภาพทางวิชาชีพจะได้รับการดูแล

- สิทธิของครูในเรื่องการสอน พร้อมทั้งเสรีภาพในวิชาชีพ จะไม่ถูกละเมิด
- ครูอาจารย์ที่ทำงานสอนและงานวิจัยได้ดีเยี่ยมจะได้รับผลตอบแทนมากกว่าครูผู้อื่น
ครูอาจารย์จะทุ่มเทความสามารถอย่างเต็มที่ในการสอนและการวิจัย
- จะมีการจัดสภาพการเรียนการสอนให้ดีขึ้นกว่าเดิม
ศาสตราจารย์ทั้งหลายจะได้รับการสนับสนุนให้สามารถทำงานวิจัยได้ทุกเวลาและทุกสถานที่
- ศาสตราจารย์สามารถเข้าถึงสารสนเทศงานวิจัยได้ทั้งในระดับประเทศและระดับสากล
- ศาสตราจารย์จะได้รับการสนับสนุนให้ยกระดับคุณภาพงานวิจัยให้สูงทัดเทียมมาตรฐานสากล

3. ยกระดับโรงเรียนของเราให้ดีขึ้น

- ชุมชนท้องถิ่นร่วมมือกับครูอาจารย์เพื่อยกระดับโรงเรียนของเราให้ดีขึ้น
- แต่ละโรงเรียนจะมีอิสระในการบริหารจัดการ
 - มุ่งสร้างสภาพแวดล้อมทางการศึกษาให้มีมาตรฐานทัดเทียมนานาชาติ โดยการนำเทคโนโลยีการสื่อสารที่ก้าวหน้ามาประยุกต์ใช้ให้มากที่สุด
มหาวิทยาลัยมีอิสรภาพในการบริหารและจะกลายเป็นแหล่งกำเนิดของนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทั้งหลายทั้งปวงในอนาคต
 - จะมีการจัดสภาพแวดล้อมการศึกษาให้เอื้อต่อการวิจัย

- การให้อิสระภาพการบริหารงานอย่างเต็มที่แก่แต่ละคณะ จะส่งผลให้เกิดแผนการเรียนที่หลากหลายยิ่งขึ้น
- ผลผลิตที่ได้คือ นักกฎหมาย ทนายความ แพทย์ รัฐมนตรี และครูบาอาจารย์ที่มีภูมิความรู้ ความสามารถ และมีชื่อเสียงในระดับสากล

4. คุณูปการต่อภาคอุตสาหกรรม

ปัญหาในการจัดหาแรงงานที่มีคุณสมบัติเหมาะสมมาทำงานจะหมดไป

- จะสามารถจัดหาแรงงานที่มีคุณสมบัติสอดคล้องเป็นอย่างยิ่งกับภาระหน้าที่

● นักวิชาชีพในหลากหลายสาขาจะตอบสนองความต้องการด้านแรงงานได้เป็นอย่างดี

เปิดโอกาสให้พนักงานและลูกจ้างได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง

- ให้บริการทางด้านการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับงานและหลักสูตรประกาศนียบัตรในระดับอุดมศึกษา

● เปิดโอกาสให้ผู้ที่ทำงานที่มีประสบการณ์สามารถเข้ารับการศึกษานในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยได้ง่ายขึ้น

● ความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและสถานประกอบการช่วยให้ปัจเจกชน สามารถเล่าเรียนและทำงานไปด้วยได้ในเวลาเดียวกัน

● การเปลี่ยนแปลงเจตคติของผู้คนในเรื่องเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

● เน้นบทบาทของสถานศึกษาในด้านการให้คำแนะนำในเรื่องการศึกษาต่อแก่นักเรียน รวมทั้งการปรับเปลี่ยนเจตคติของผู้ปกครองในเรื่องนี้ด้วย

- การประเมินผลอยู่บนพื้นฐานของความสามารถ

- ระบบการจ้างงานและการจ่ายค่าแรงงานของภาคเอกชนจะได้รับการปรับปรุง
เปิดโอกาสให้ผู้ทำงานสามารถพัฒนาศักยภาพของตนได้อย่างเสรี
- จัดให้บริการการฝึกอบรมที่มีคุณภาพ ณ สถานประกอบการ
- สร้างหลักประกันว่าจะมีนักวิชาชีพซึ่งมีทักษะที่หลากหลายมารับตำแหน่งหน้าที่การงานที่ยังขาดแคลนอยู่

5. บทบาทที่เปลี่ยนไปของรัฐ

บทบาทของรัฐจะเปลี่ยนไปจากการควบคุมและกำกับดูแล มาเป็นการให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินงานของโรงเรียนและมหาวิทยาลัย

- จะต้องมีการปรับโครงสร้างของกระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานบริหารภายใต้การดูแลของกระทรวงฯ โดยวางเป้าหมายไว้ที่การส่งเสริมและสนับสนุนให้แต่ละโรงเรียนมีอิสระในการดำเนินการภายในโรงเรียนของตนอย่างเต็มที่
 - รัฐพึงจัดหลักสูตรการศึกษาและฝึกอบรมรวมทั้งการติดตามประเมินผลเพื่อการบริหารงานด้านบุคลากรในลักษณะเที่ยงธรรม และชอบด้วยเหตุและผล
 - การบริหารงานอย่างอิสระในท้องถิ่นจะช่วยหยั่งรากจิตสำนึกในด้านความรับผิดชอบในการปกครองตนเองและความเป็นมืออาชีพในด้านการจัดการศึกษาให้มั่นคงแข็งแรงต่อไป
- รัฐขยายแหล่งเงินสนับสนุนการศึกษาและวางรากฐานระบบการศึกษาแบบเปิดกว้าง

- รัฐทุ่มเทความพยายามมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมในการเพิ่มเงินสนับสนุนการศึกษา
- ระบบการประเมินผลทางการศึกษาจะได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อเป้าหมายในการควบคุมคุณภาพการศึกษาในลักษณะยั่งยืน
- เครือข่ายระดับชาติทางด้านสารสนเทศการศึกษา จะได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อใช้เป็นหัวหอกในการปรับเปลี่ยนสังคมให้กลายเป็นสังคมที่เปิดกว้างทางการศึกษา

6. ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในสังคม

สังคมในปัจจุบันที่สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของปัจเจกชนถูกกำหนดขึ้นจากความสำเร็จทางการศึกษาจะได้รับการปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นสังคมที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความสามารถของบุคคล

- ความหลากหลายในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ผนวกกับการปรับปรุงระบบการให้ความรู้และฝึกอบรมช่างเทคนิคให้มีคุณภาพสูงขึ้นจะช่วยให้การจัดตั้งสถานศึกษาและการจัดการทางด้านวิชาการเป็นเรื่องที่ง่ายดายนกว่าเดิม นอกจากนี้การเชื่อมโยงการสนับสนุนทางการเงินเข้ากับผลที่ได้จากการประเมินแต่ละสถานศึกษาจะเป็นการส่งเสริมให้เกิดความหลากหลายระหว่างโรงเรียน รวมทั้งเกิดสถานศึกษาเฉพาะทางขึ้นพร้อมกัน

- ธรรมเนียมปฏิบัติในการกำหนดรายได้ และโอกาสในการว่าจ้างเข้าทำงานที่อิงอยู่กับความสำเร็จทางการศึกษาจะได้รับการทบทวนเสียใหม่

ผู้ใฝ่ใจในการศึกษาสามารถรับบริการทางการศึกษาได้ทุกเวลา และทุกสถานที่ที่สะดวกสำหรับตนเอง

- ปวงชนทุกคนได้รับหลักประกันว่ามีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาทุกเวลา

- ปวงชนทุกคนทุกหนแห่งได้รับหลักประกันว่าจะได้รับโอกาสทางการศึกษา

สาธารณรัฐเกาหลีจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญบนเวทีโลก

- ชาวเกาหลีจะกลายมาเป็นสมาชิกของประชาคมโลกอย่างเต็มภาคภูมิ ขณะเดียวกันก็รักษาเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอาไว้ได้

- เกาหลีจะกลายเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีควบคู่ไปกับความมั่นคงทางวัฒนธรรม

ภาค 2

ข้อเสนอแนะการปฏิรูป (II)

(นำเสนอเมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 1996)

สารบัญ

I. แผนงานปฏิรูปการศึกษา

1. ระบบอาชีวศึกษาในรูปแบบใหม่
2. การปฏิรูปหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในโรงเรียน
3. ระบบบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพ
4. การปฏิรูปกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในลักษณะเบ็ดเสร็จ

II. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1. รองนายกรัฐมนตรีดูแลทางด้านการบริหารนโยบายว่าด้วยทรัพยากรมนุษย์
2. กระแสความเคลื่อนไหวใหม่ทางการศึกษา

I. แผนงานปฏิรูปการศึกษา

1. ระบบอาชีวศึกษาในรูปแบบใหม่

ขณะที่ยุคสมัยโลกาภิวัตน์และสารสนเทศคืบคลานใกล้เข้ามาทุกขณะ งานประเภทใหม่ ๆ ที่มีความหลากหลายก็ปรากฏขึ้นให้เห็นมากขึ้นเรื่อย ๆ ในเวลา เดียวกันความเจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีก็ส่งผลให้การทำงานในแบบฉบับ ดั้งเดิมกลายเป็นงานที่หมดยุคสมัยเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน

การศึกษาจะเป็นวิถีทางที่สำคัญที่สุดในการปลูกฝังบ่มเพาะความรู้ความสามารถและความชำนาญให้แก่ปัจเจกชน เพื่อช่วยให้สามารถปรับเปลี่ยนตนให้เข้ากับความเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานได้เป็นผลสำเร็จ และเราจะสามารถปรับปรุงความสามารถในหน้าที่การงานของปัจเจกชนได้ก็ต่อเมื่อโอกาสสำหรับการศึกษาต่อเนื่องเปิดกว้างตลอดระยะเวลาการทำงานของบุคคลนั้น ๆ

ความพึงพอใจและคุณภาพชีวิตของปัจเจกชนส่วนใหญ่อิงอยู่กับ ข้อเท็จจริงที่ว่า การศึกษาที่เขา/เธอได้รับนั้นสอดคล้องกับความสามารถและความสนใจของตนหรือไม่ อีกทั้งเขา/เธอจะได้ทำงานในอาชีพที่ตนเลือกในท้ายที่สุดหรือไม่ ความพึงพอใจเช่นนี้ผนวกกับการผลิตแรงงานที่มีคุณภาพสูงย่อมจะเป็นรากฐานสำคัญของศักยภาพในการแข่งขันของประเทศชาติ รวมทั้งจะกลายเป็นปัจจัยเสริมสร้างสังคมให้มีระบบสวัสดิการทางสังคมที่เจริญรุดหน้าอีกด้วย นี่คือเหตุผลว่าทำไมเราจึงจำเป็นต้องปฏิรูปการอาชีวศึกษา

ประเทศที่พัฒนาส่วนใหญ่ได้เริ่มลงมือปรับเปลี่ยนการจัดการศึกษาของรัฐและโครงสร้างการฝึกอบรมไปแล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิรูประบบอาชีวศึกษา หลังจากที่ตระหนักดีว่าระบบการศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถ ตอบสนองอุปสงค์ของตลาดแรงงานที่แปรเปลี่ยนไปได้ ผนวกกับภาวะกดดันจากอัตราการว่างงานถึงร้อยละ 12-13 ส่งผลให้ประเทศเหล่านี้ต้องลุกขึ้นทำการปฏิรูปกันขนานใหญ่

การปฏิรูปการอาชีวศึกษาในประเทศพัฒนาเหล่านี้กระทำใน 2 ทิศทางหลักด้วยกัน คือ 1) สร้างหลักประกันว่าปัจเจกชนมีสิทธิในการศึกษาเล่าเรียนได้ตลอดอายุการทำงาน และ 2) ขยายโอกาสทางการศึกษาโดยการผสมผสานการทำงานเข้ากับการศึกษาหาวิชาความรู้ มาตรการทั้งสองนี้ต่างก็เน้นการมีส่วนร่วมและความรับผิดชอบอย่างเต็มกำลังจากทั้งปัจเจกชนและภาคธุรกิจ

สถานการณ์ที่เป็นจริงในปัจจุบันชี้ให้เห็นว่าทุก ๆ ปีจะมีเยาวชนประมาณ 100,000 คน เข้ามาสู่ตลาดแรงงานโดยที่ไม่มีการเตรียมพร้อมทางด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ขณะเดียวกันอีกส่วนหนึ่งของเยาวชนที่ไม่สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาจนทำให้ต้องผันตัวเข้าสู่ตลาดแรงงานก็ยังคงปรารถนาที่จะศึกษาต่อในขั้นสูงต่อไป

ผู้คนมักจะมองว่าอาชีวศึกษา คือ การศึกษา “ชั้น 2” ซึ่งผู้เรียนคือ นักเรียนที่สอบเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาไม่ได้ นอกจากนี้เนื้อหาที่เรียนก็ไม่สอดคล้องกับความต้องการในโลกของการทำงานที่เป็นจริง ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ภาคธุรกิจไม่พึงพอใจในคุณภาพของแรงงานอาชีวศึกษา จนถึงขนาดที่ธุรกิจบางแห่งไม่ให้การยอมรับวุฒิปัตร์ต่าง ๆ ที่ออกโดยวิทยาลัยอาชีวศึกษา ศักยภาพที่ต่ำต้อยของการอาชีวศึกษาของชาติที่เป็นอยู่มีสาเหตุมาจากการขาดความร่วมมือร่วมใจระหว่างสถานศึกษากับภาคธุรกิจ ระหว่างรัฐบาลส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่น รวมไปถึงระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐเองด้วย

วัตถุประสงค์หลักของการปฏิรูปอาชีวศึกษาก็เพื่อวางรากฐานให้กับ “ระบบอาชีวศึกษาตลอดชีวิต” ซึ่งจะช่วยส่งผลให้เกิด “สังคมแห่งการเรียนรู้ที่เปิดกว้างตลอดชีวิต” ต่อไป และในที่สุดปัจเจกชนก็จะได้รับการพัฒนาที่สอดคล้องกับความสามารถพิเศษ และความสนใจของตนเอง ควบคู่ไปกับการบ่มเพาะทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสูงซึ่งตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานด้วย ในขณะที่เดียวกันการปฏิรูปอาชีวศึกษาจะได้รับการส่งเสริมใน 4 ทิศทาง ดังต่อไปนี้ คือ

1) จากวิถีทางที่ปิดกั้นสู่ความมุ่งหวังที่เปิดกว้าง ผู้ที่จบจากโรงเรียนอาชีวศึกษาจะมีโอกาสเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเปิดแห่งชาติ เกาหลี วิทยาลัยอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาชีพ มหาวิทยาลัยใหม่ ตลอดจนจันตักษิตวิทยาลัย ขณะทำงานควบคู่กันไปด้วย การที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ ภาครัฐจะต้องเพิ่มงบประมาณเพื่อการอาชีวศึกษา

2) ระบบการศึกษาจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการแข่งขัน ผสานกับความร่วมมือ โดยจะมีการวางรากฐานเพื่อกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและภาคอุตสาหกรรม ในขณะที่เดียวกันก็จะมีส่งเสริมให้แต่ละโรงเรียนมีการแข่งขันกันเองด้วย

3) การอาชีวศึกษาจะ “เอื้อประโยชน์” ต่อภาคอุตสาหกรรม การปฏิรูปจะช่วยเปิดทางให้ภาคอุตสาหกรรมได้เข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินและการจัดการทางด้านอาชีวศึกษา การปรับเปลี่ยนระบบเสียใหม่จะก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนทรัพยากรมนุษย์และวัสดุอย่างเข้มข้นระหว่างโรงเรียนกับบริษัทต่าง ๆ

4) จากระบบการศึกษาที่ “ไร้ประสิทธิภาพ” สู่ระบบที่ “ทรงประสิทธิภาพ” บทบาทของรัฐก็คือ 1) ทบทวนระบบการมอบวุฒิบัตรเสียใหม่เพื่อเชื่อมโยงโรงเรียนเข้ากับภาคธุรกิจ โดยการบูรณาการการอาชีวศึกษาเข้ากับการฝึกอบรม 2) ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีโทรคมนาคมและสื่อประสมที่นำสมัยมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การศึกษาที่มีคุณภาพสูงแก่ผู้เรียนทั่ว

เสียค่าใช้จ่ายต่ำ 3) เพิ่มอิสรภาพในการบริหารจัดการให้กับสถานศึกษาทุกแห่ง
4) เสริมสร้างบทบาทและสถานภาพทางการเงินของหน่วยงาน ท้องถิ่นที่ทำงาน
โดยอิสระให้มีความแข็งแกร่งยิ่งขึ้น

ถึงแม้ว่าจำนวนปัจเจกชนที่ได้รับการศึกษาของเกาหลีในช่วง
ทศวรรษ 1920 และ 1930 จะสูงเมื่อเทียบกับบรรดาประเทศที่พัฒนาอื่น ๆ
แต่มาตรฐานการศึกษาของพลเมืองโดยรวมกลับค่อนข้างต่ำ ในปัจจุบันวุฒิ
การศึกษาของแรงงานเกาหลีมี ดังต่อไปนี้คือ

- ร้อยละ 36 ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย
- ร้อยละ 45 จบมัธยมศึกษาตอนปลาย
- ร้อยละ 6 จบอนุปริญญา
- ร้อยละ 13 จบปริญญา

หากสถานการณ์ยังคงดำเนินไปเช่นนี้ เมื่อถึงปี 2000 อัตราสัดส่วน
ส่วนวุฒิการศึกษาของแรงงานเกาหลีตามลำดับข้างต้นก็จะกลายเป็นร้อยละ
26, 50, 9 และ 15 ซึ่งหมายความว่า เรายังต้องฝ่าฟันหนทางอีกยาวไกลกว่า
จะตามชาติที่พัฒนาแล้วได้ทัน

การที่จะยกระดับการศึกษาในปัจจุบันให้เทียมหน้าเทียมตา
ประเทศพัฒนาแล้วได้สำเร็จ จำต้องทำการปฏิรูปอาชีวศึกษาอย่างขนานใหญ่
กันเลยทีเดียว โดยที่ภาครัฐ ภาคธุรกิจ และสถานศึกษาและฝึกอบรมจะ
ต้องทุ่มเทความพยายามร่วมมือ ร่วมใจกันเพื่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงตาม
เป้าหมายที่วางไว้ให้ได้

วัตถุประสงค์หลัก 3 ประการที่จะต้องบรรลุภายในปี 2000 ได้
แก่

1) สร้างหลักประกันว่าผู้ที่ไม่ได้วางแผนที่จะศึกษาต่อในระดับ
สูง มีโอกาสที่จะได้รับการฝึกอบรมทางด้านวิชาชีพที่เหมาะสมในระดับมัธยม
ศึกษาตอนปลาย

2) สร้างหลักประกันว่าการฝึกอบรมทางด้านอาชีวศึกษาในวิทยาลัย อาชีวศึกษาจะเปิดกว้างสำหรับผู้สนใจทั่วไป

3) สร้างหลักประกันว่าแรงงานผู้ซึ่งปรารถนาที่จะปรับปรุงทักษะทางอาชีพของตนมีโอกาสที่จะเข้ารับการศึกษา หรือฝึกอบรมด้านอาชีวศึกษาที่ตนประสงค์

1.1 การปฏิรูปอาชีวศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ภูมิหลังกับทิศทางเบื้องหน้า การปรากฏตัวของสังคมสารสนเทศส่งผลให้ศูนย์กลางของการอาชีวศึกษาเคลื่อนย้ายออกจากโรงเรียนมัธยมศึกษาไปสู่วิทยาลัย ดังนั้น อาชีวศึกษาในโรงเรียนจึงควรกลายมาเป็นการศึกษาพื้นฐานของแรงงาน เป้าหมายหลักของการปฏิรูปมุ่งไปที่การฝึกฝนผู้เรียนแต่ละคนให้สามารถวางแผนอนาคตที่สอดคล้องกับความสนใจและความสามารถของตนได้ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถเลือกสายวิชาการที่สะท้อนความต้องการที่จำเพาะของตนเองได้อีกด้วย การอาชีวศึกษาพื้นฐานนี้จะได้รับการพัฒนาต่อไป ทั้งในสถานศึกษาและสถานประกอบการ การปฏิรูปจะมุ่งเน้นที่

- การทบทวนจุดเน้นในนโยบายการอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีในอดีตที่มุ่งไปในเชิงปริมาณ ให้หันเหมาเน้นในเชิงคุณภาพว่าด้วยเรื่องการจัดการแผนการเรียนการสอนแทน

- การพัฒนาโรงเรียนมัธยมศึกษาในปัจจุบันให้มีความหลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของแต่ละท้องถิ่น และสอดคล้องกับสภาพของโรงเรียนแต่ละแห่ง ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถศึกษาเลือกเรียนตามความปรารถนาของตนได้

- การสร้างหลักประกันให้แก่สถานศึกษาอาชีวะทุทุกแห่งในการใช้สิทธิโดยอิสระอย่างมีความคิดสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่กิจกรรมทางการศึกษาและการฝึกอบรมของตนเอง

การขยายโอกาสโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เชี่ยวชาญ

เฉพาะทาง จะมีการขยายเพิ่มจำนวนโรงเรียนมัธยมปลายที่เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เพื่อกระตุ้นให้ นักเรียนสามารถใช้ความสามารถและความสนใจของตนเองเป็นบรรทัดฐานในการวางอนาคตได้แต่เนิ่น ๆ รวมทั้งช่วยให้พวกเขากลายเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่พวกเขาเลือก เช่น การสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ การออกแบบ และดนตรีป๊อป เป็นต้น

- โรงเรียนอาชีวศึกษาในปัจจุบันจะได้รับการส่งเสริมให้เปลี่ยนสถานภาพมาเป็นโรงเรียนเชี่ยวชาญเฉพาะทางในกรณีที่เป็นความต้องการที่มาจากโรงเรียนเอง

- โรงเรียนเชี่ยวชาญเฉพาะทางเหล่านี้ควรจะต้องมีเครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย อยู่ในสถานที่ที่ขนส่งมวลชนเข้าถึงได้ง่าย และมีสภาพแวดล้อมที่สะอาดปราศจากมลพิษ ในส่วนเงื่อนไขภายนอก เช่น อาคารเรียน สนามเด็กเล่น และที่ดิน อาจจะได้รับการผ่อนคลายกฎระเบียบได้บ้าง ทว่าเงื่อนไข ภายใน เช่น เครื่องไม้เครื่องมือในการทดลองและฝึกงานนั้นจะต้องอยู่ในสภาพเยี่ยมยอด นอกจากนี้ไม่ควรจะใช้งบอย่างจำกัดจำเขี่ยสำหรับเครื่องอำนวยความสะดวกภายในและการก่อสร้างตัวอาคารเรียน (เช่น อาคารเรียนอัจฉริยะสำหรับโรงเรียน)

- โรงเรียนเชี่ยวชาญเฉพาะทางจะคัดเลือกนักเรียนโดยพื้นฐานความสนใจและความสามารถเป็นหลัก

- ผู้ที่จบหลักสูตรจากโรงเรียนเชี่ยวชาญเฉพาะทางจะไม่ต้องแสดงผลการทดสอบทางวิชาการแต่อย่างใดเมื่อสมัครเข้าเรียนต่อในวิทยาลัย หากหลักสูตรที่สมัครนั้นสอดคล้องกับสาขาวิชาที่ตนจบออกมา

การบูรณาการและความหลากหลายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ต้องการกระทำเช่นนั้นสามารถบูรณาการหลักสูตรสายสามัญเข้ากับหลักสูตรอาชีวศึกษาได้ เพื่อ

เปิดโอกาสให้นักเรียนในชั้นปีที่ 2 และ 3 มีแผนการเรียนสำหรับเลือกที่หลากหลาย

- โรงเรียนที่บูรณาการทั้งสองหลักสูตรเข้าด้วยกันจะต้องลดจำนวนวิชาบังคับให้เหลือน้อยที่สุด ขณะเดียวกันก็เพิ่มจำนวนวิชาเลือกให้มากยิ่งขึ้น

- ต่อไปนี้คือบางส่วนของแนวทางในการจัดการที่โรงเรียนจะต้องคำนึงถึงควบคู่ไปกับเรื่องความต้องการของท้องถิ่น และสภาพการณ์ของโรงเรียนแต่ละแห่ง

- 1) บูรณาการหลักสูตรอาชีวศึกษาและสายสามัญเข้าด้วยกันภายในโรงเรียนเดียวกัน เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกวิชาเรียนได้ตามต้องการโดยไม่ต้องคำนึงว่ากำลังเรียนอยู่ในแผนการเรียนใด

- 2) บูรณาการหลักสูตรอาชีวศึกษาและสายสามัญเข้าด้วยกันโดยเชื่อมโยงโรงเรียนสายสามัญ โรงเรียนอาชีวศึกษา และสถานฝึกอบรมภายในท้องถิ่นเดียวกันเข้าด้วยกัน

- 3) สำนักงานการศึกษาในแต่ละจังหวัดจะเปิดรับคำร้องของโรงเรียนที่ต้องการจะบูรณาการหลักสูตรในลักษณะดังกล่าว และจะคัดเลือกโรงเรียนบางแห่งเพื่อทำเป็นโครงการทดลองได้ตั้งแต่ปี 1997 เป็นต้นไป ทั้งนี้การขยายแผนงานจะขึ้นอยู่กับผลของการทดลองเป็นสำคัญ

การขยายโอกาสในการศึกษาต่อ จะต้องจัดตั้งระบบที่สามารถสร้างหลักประกันได้ว่านักเรียนที่จบจากโรงเรียนอาชีวศึกษาแล้ว จะมีโอกาสเข้ารับการศึกษาในชั้นสูงต่อไป

- โรงเรียนมัธยมตอนปลายอาจจะเลือกบูรณาการหลักสูตรในปีที่ 2 และ 3 กับหลักสูตรวิทยาลัยอาชีวศึกษา (2 + 2) หรือกับมหาวิทยาลัยวิชาชีพ (2 + 4) ก็ได้ นักเรียนที่จบจากโรงเรียนอาชีวศึกษาจะมีสิทธิในลำดับต้นๆ ในกระบวนการคัดเลือก นักศึกษาเข้าเรียนในสถานศึกษาชั้นสูง หากเป็นสาขาวิชาที่ตนจบมา

● การพิจารณาคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาหรือในมหาวิทยาลัย สำหรับผู้ที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นจะพิจารณาที่คุณสมบัติทางเทคนิคในระดับชาติ ผนวกกับประสบการณ์ในการทำงานเป็นเกณฑ์สำคัญ เมื่อได้รับเลือกเข้าไปเรียนแล้วจะมีการเทียบคุณสมบัติและประสบการณ์เหล่านี้ให้เป็นหน่วยกิตสะสมไว้ได้อีกด้วย

การฝึกอบรมประจำการกับหลักสูตรวิชาการ ขอบเขตของความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและสถานประกอบการจะได้รับการขยายให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาได้รับประสบการณ์การฝึกงานโดยตรงจากการปฏิบัติจริง ส่วนการจัดการเกี่ยวกับเวลาเรียนระยะเวลา และประเภทของการฝึกอบรมนั้นจะมีความยืดหยุ่น

● การจัดการดูแลในเรื่องหลักสูตรจะเป็นการปฏิบัติร่วมกับภาคอุตสาหกรรมและจะมีการสร้างเสริม “สภาอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม” ในภูมิภาคให้แข็งแกร่งขึ้นจากการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคอุตสาหกรรม นอกจากนี้ก็จะมีการสนับสนุนให้นักธุรกิจเข้ามาร่วมมีบทบาทในสภาโรงเรียนด้วย

ครูที่มีคุณภาพสำหรับการอาชีวศึกษา มาตรการหนึ่งที่จะช่วยยกระดับคุณภาพของอาชีวศึกษาในโรงเรียนก็ด้วยการเชิญชวนบุคลากรจากอุตสาหกรรมต่าง ๆ ให้เข้ามาช่วยสอนในภาคปฏิบัติ ขณะเดียวกันก็ส่งเสริมครูประจำโรงเรียนให้ได้รับการฝึกอบรมประจำการอยู่เสมอควบคู่ไปด้วย

● จัดหามาตรการที่หลากหลายในการผลิตและสรรหาคูฝึกอบรมทางด้านเทคนิคให้กับโรงเรียนอาชีวศึกษา:- เชิญบุคลากรที่มีประสบการณ์จากภาคอุตสาหกรรมมาเป็นวิทยากรฝึกอบรมภาคปฏิบัติที่โรงเรียนอาชีวศึกษา (เช่น จัดตั้งระบบที่เอื้ออำนวยให้บุคลากรผู้เกษียณอายุไปแล้วทว่ามีความเชี่ยวชาญทางด้านเทคนิคสามารถเข้ารับวุฒิบัตรที่จำเป็นในการสอนได้)

● จัดจ้างบุคลากรจากภาคอุตสาหกรรมที่มีความรู้ความสามารถมาทำหน้าที่สอน:- ควรจ้างช่างเทคนิคและนักบริหารธุรกิจที่มีความสามารถเลิศล้ำเข้ามาเป็นครูสอนพิเศษ ครูหมุนเวียน อาจารย์ประจำภาควิชา

หรือไม่ก็วิทยากรฝึกอบรมทางด้านเทคนิค ณ สถานประกอบการ และในกรณี
จำเป็นก็ควรจะมีการแต่งตั้งบุคคลนั้น ๆ ให้เป็นสมาชิกชั่วคราวในภาควิชา
โดยการจ้างที่ระยะเวลาไว้ในสัญญาจ้างแต่ละครั้ง

● จัดส่งครูฝึกอบรมทางด้านเทคนิคไปเก็บเกี่ยวประสบการณ์
โดยตรงจากสถานประกอบการ :- การจัดส่งครูไปทำงานยังสถานประกอบการ
(เช่น จัดทำระบบหลักสูตรฝึกอบรมประจำการ) จะส่งผลให้ครูได้พัฒนาศักย
ภาพทางวิชาชีพของตน การฝึกอบรมครูในลักษณะดังกล่าวจะได้รับการ
สนับสนุนจากงบประมาณการศึกษา ส่วนการตัดสินใจว่าจะส่งไปอบรมที่
บริษัทใดบ้างนั้นจะเป็นการดำเนินงานร่วมกันระหว่าง หน่วยงานอิสระของ
ท้องถิ่นกับภาคอุตสาหกรรม

การปรับปรุงอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกให้ทันสมัย
มาตรฐานทั่วไปของอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกจะได้รับการปรับ
ปรุงให้ดีขึ้นเพื่อเพียงความยืดหยุ่นและการนำไปใช้ประโยชน์ในลักษณะที่ตอ
สนองต่อความต้องการของโรงเรียนอาชีวศึกษา และของชุมชนในท้องถิ่นไป
พร้อม ๆ กัน ทั้งหน่วยงานอิสระในท้องถิ่นและหน่วยงานจากส่วนกลางควร
จะส่งเสริมให้มีการปรับปรุงเครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ในการเรียน
การสอนให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่องโดยอิงมาตรฐานข้างต้น

● เกณฑ์ในการเลือกสรรทำเลที่ตั้งของโรงเรียน อาคารเรียน
การออกแบบ การวางผังภายใน ตลอดจนเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับ
การทดลองและฝึกอบรมในภาคปฏิบัติจะต้องเรียบง่าย เพื่อก่อให้เกิดความยื
หยุ่นในการจัดการและความเชี่ยวชาญเฉพาะทางขึ้นได้ในโรงเรียน

● การเพิ่มอัตราการนำไปใช้ประโยชน์นั้น กระทำได้โดยการ
ปรับปรุงอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกทั้งหลายให้ทันสมัยยิ่งขึ้น
นอกจากนี้ก็ควรมีการทบทวนแผนภูมิในการบริหารด้วย เพื่อกระตุ้นให้หลาย
ๆ โรงเรียนเข้ามาร่วมใช้อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกได้อย่างคุ้มค่า

- สนับสนุนระบบการศึกษาทางไกลโดยใช้เครือข่ายการสื่อสารที่ทันสมัย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงสารสนเทศวิชาการที่ทันสมัยที่สุดทั้งในประเทศและต่างประเทศได้โดยสะดวก

- จัดทำสื่อเทคโนโลยีที่ล้ำสมัยเพื่อเน้นการเรียนรู้และการฝึกอบรมทางเทคนิคภาคปฏิบัติในลักษณะรายบุคคล

- สนับสนุนและจัดสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมให้เหมาะสมและเอื้อต่อการปลูกฝังคุณธรรม ความเป็นปัจเจกบุคคล และคุณลักษณะพิเศษให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน

การสนับสนุนทางการเงิน จะมีการเพิ่มงบสนับสนุนทางการเงินสำหรับโรงเรียนอาชีวศึกษา เพื่อดึงดูดใจนักเรียนผู้ที่ต้องการพัฒนาความถนัดทางวิชาชีพของตนเอง

- การปรับปรุงโรงเรียนอาชีวศึกษาให้มีความทันสมัยจะมีความสำคัญในลำดับต้น ๆ ในการพิจารณาจัดสรรงบประมาณการศึกษาซึ่งจะได้รับการเพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ

- นักเรียนจากโรงเรียนอาชีวศึกษาจะได้รับการพิจารณาในลำดับต้น ๆ เพื่อเข้ารับทุนการศึกษาจากหน่วยงานของรัฐ และจากสภาทุนการศึกษาของเกาหลี

1.2 การอาชีวศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาชีพ และวิทยาลัยวิชาชีพ

การปฏิรูปวิทยาลัยอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาชีพ และวิทยาลัยวิชาชีพ เนื่องจากการอาชีวศึกษาในปัจจุบันได้รับการเคลื่อนย้ายศูนย์จากระบบมัธยมศึกษาตอนปลายสู่ระดับการศึกษาในขั้นที่สูงกว่าเดิม ฉะนั้นสถานภาพของวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยวิชาชีพ และมหาวิทยาลัยวิชาชีพก็ควรจะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยเช่นกันสถาบันการศึกษาชั้นสูงเหล่านี้

ควรจะได้รับ การปรับเปลี่ยนและสร้างเสริมให้กลายสภาพมาเป็นสถาบันการศึกษาตลอดชีพเพื่อผู้คนที่ทุกวัยด้วยวิธีการต่อไปนี้ คือ

- สนับสนุนให้สถานศึกษาอาชีวชั้นสูงตั้งกล่าวข้างต้นพัฒนาจนกลายเป็นสถาบันที่เชี่ยวชาญเฉพาะทางเพื่อเปิดโอกาสให้กับนักเรียนที่จบมาจากโรงเรียนอาชีวศึกษา รวมทั้งนักเรียนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ตลอดจนผู้ใหญ่ทั่วไปได้เข้ารับการศึกษานิวชาชีพเพิ่มสูงขึ้น

- เสริมสร้างความร่วมมือและความใกล้ชิดระหว่างภาคอุตสาหกรรมและสถาบันอาชีวศึกษาชั้นสูงข้างต้นให้แข็งแกร่งขึ้น เพื่อยกระดับคุณภาพของการอาชีวศึกษา และเทคโนโลยี

การเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับวิทยาลัยเทคนิคและอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิคและอาชีวศึกษาควรเข้ามามีบทบาทในการผลิตบุคลากรชั้นนำที่จำเป็นต่อภาคอุตสาหกรรม เช่น บริษัทห้างร้านขนาดเล็กและขนาดกลาง อีกทั้งควรได้รับการสนับสนุนให้กลายมาเป็นศูนย์กลางของสถาบันอาชีวศึกษาซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้สนใจเข้าเรียนต่อทางด้านอาชีวศึกษาได้

- 1) การเพิ่มศักยภาพของวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะกระทำได้โดยการวางแผนงานเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียนมัธยมปลายเข้ากับวิทยาลัยอาชีวศึกษา (2+2) และระหว่างมหาวิทยาลัยวิชาชีพหรือมหาวิทยาลัยทั่วไปเข้ากับวิทยาลัยอาชีวศึกษา (2+2) รวมทั้งระหว่างมหาวิทยาลัยเปิดแห่งชาติของเกาหลีเข้ากับวิทยาลัยอาชีวศึกษา นอกจากนี้ยังจะต้องขยายโอกาสในการย้ายโอนระหว่างสถานศึกษาให้สะดวกยิ่งขึ้นด้วย

- 2) ตัวอย่างของความร่วมมือที่เป็นรูปธรรม อาทิ การร่วมกันผลิตหนังสือเรียน การแลกเปลี่ยนครูอาจารย์ และการให้สิทธิในลำดับต้น ๆ แก่ นักเรียนจากโรงเรียนในเครือข่ายความร่วมมือในการคัดเลือกเข้าเรียนต่อ

- 3) ผู้จบจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะได้รับการประสิทธิประสาทอนุปริญญาบัตร

● วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเสริมบทบาทในการเป็นสถาบันการศึกษาเพื่อชุมชนให้เข้มแข็งขึ้น โดยการจัดร่างหลักสูตรพิเศษสำหรับสาธารณชนและผู้มีงานทำให้มีความหลากหลาย เช่น การจัดหลักสูตรในระดับต่ำกว่าปริญญาหรือหลักสูตรที่ผู้เรียนจบจะได้รับวุฒิปัต หรือใบประกาศนียบัตร เป็นต้น

● จะมีการผ่อนคลายความเข้มงวดของกฎระเบียบเพื่อกระตุ้นให้วิทยาลัยอาชีวศึกษาสามารถร่วมงานกับภาคอุตสาหกรรมได้อย่างใกล้ชิดขณะเดียวกันก็จะมี การเพิ่มขีดความสามารถในการให้ความรู้ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อใช้เป็นกลไกส่งเสริมเทคโนโลยีและการจัดการของอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลาง

● หลักสูตร 2 ปี ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะได้รับการปรับปรุงให้กลายเป็น “หลักสูตรเร่งรัด” ซึ่งกินเวลาเพียงปีเดียว เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่มีงานทำอยู่ในภาคอุตสาหกรรมอยู่แล้วสามารถศึกษาต่อเพื่อเพิ่มคุณวุฒิให้กับตนเองได้โดยสะดวก

● วิทยาลัยอาชีวศึกษาที่สนใจสามารถเข้าร่วมโครงการ “สหวิทยาการเพื่อการจัดตั้งและจัดการมหาวิทยาลัยแห่งใหม่” ขึ้นได้

การส่งเสริมวิทยาลัยอาชีวศึกษาเฉพาะทาง จะมีการอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยอาชีวศึกษาเฉพาะทางที่เปิดสอนเพียง 1 หรือ 2 สาขาวิชาชีพขึ้นได้ เพื่อตอบสนองความต้องการอันหลากหลายและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในด้านโครงสร้างอุตสาหกรรมและการงานที่เกี่ยวข้อง (เช่น วิทยาลัยอาชีวศึกษาซึ่งเชี่ยวชาญทางด้าน การโฆษณา การผลิตการ์ตูน รถยนต์ การออกแบบเครื่องแต่งกาย หรือการทำอาหาร เป็นต้น)

● ควรมีการผ่อนคลายกฎระเบียบว่าด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกภายนอกของวิทยาลัย ทว่าในทางตรงข้ามจะต้องเสริมศักยภาพของอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกที่จำเป็นในการทดลองและฝึกอบรมในภาคปฏิบัติ

- วิทยาลัยอาชีวศึกษาเฉพาะทางขนาดเล็กอาจจะตั้งโรงเรียนขึ้นมารองรับได้ในกรุงโซลและในเมืองใหญ่อื่น ๆ ขณะเดียวกันก็ควรสนับสนุนให้มีการจัดตั้งโรงเรียน ดังกล่าวขึ้นเช่นกัน โดยองค์กรในภาคอุตสาหกรรมอื่น ๆ

- วิทยาลัยอาชีวศึกษาเฉพาะทางเหล่านี้จะมีอิสระอย่างเต็มที่ในการจัดสรรเกี่ยวกับหลักสูตรและนักศึกษา

- คณาจารย์จะประกอบด้วยบุคลากรที่เพียบพร้อมด้วยประสบการณ์จากการปฏิบัติจริง

- วิทยาลัยอาชีวศึกษาเฉพาะทางจะช่วยเพิ่มประสิทธิผลของการศึกษาโดยการลดต้นทุนลงได้ต่ำกว่าปกติ เช่น การจัดสอนวิชาสายศิลป์ โดยการร่วมมือกับหน่วยงานจัดการศึกษาทางไกล อาทิ มหาวิทยาลัยเปิดแห่งชาติเกาหลี

การอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยวิชาชีพ มหาวิทยาลัยวิชาชีพจะปรับปรุงเนื้อหาของหลักสูตรอาชีวศึกษาเพื่อผลิตแรงงานที่มีทักษะสูงสำหรับป้อนให้แก่ภาคอุตสาหกรรม การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายจะกระทำให้สอดคล้องกับการปฏิรูประบบอาชีวศึกษา

- การนำระบบการศึกษาทางไกลมาใช้ผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศที่น่าสมมุติที่สุดจะช่วยให้มหาวิทยาลัยวิชาชีพลดค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาลงได้ ขณะเดียวกันก็มีบทบาทมากยิ่งขึ้นในการจัดให้บริการการอาชีวศึกษาในชั้นสูงแก่บุคลากรที่กำลังทำงานอยู่ในภาคอุตสาหกรรม แรงงานอิสระ ตลอดจนสาธารณชนทั่วไป

- มหาวิทยาลัยวิชาชีพเหล่านี้จะสามารถให้บริการทางการศึกษาที่หลากหลายโดยการเชื่อมโยงกับสถาบันอาชีวศึกษาชั้นสูงอื่น ๆ อาทิ วิทยาลัยวิชาชีพ มหาวิทยาลัยทั่วไป มหาวิทยาลัยเปิดแห่งชาติเกาหลีและวิทยาลัยอาชีวศึกษา

- มหาวิทยาลัยวิชาชีพสามารถเข้าร่วมโครงการ “สหวิทยาเขตเพื่อการจัดตั้งและจัดการมหาวิทยาลัยในรูปแบบใหม่” การที่จะสนับสนุนให้

สถาบันการศึกษา ดังกล่าวเข้ามามีส่วนร่วมกระทำได้โดยการผ่อนคลายกฎระเบียบว่าด้วยการจัดการเกี่ยวกับนักศึกษาและครูอาจารย์

การทบทวนกระบวนการคัดเลือกนักศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยวิชาชีพ และมหาวิทยาลัยวิชาชีพจะทำการทบทวนกระบวนการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนที่จบจากโรงเรียนอาชีวศึกษาได้ศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาชั้นสูงได้สะดวก

● สถานศึกษาของรัฐบาลและสถานศึกษาแห่งชาติจะสามารถทำการ คัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนได้อย่างมีอิสระ ตั้งแต่ปี 1997 เป็นต้นไป ตราบใดที่สามารถดำเนินการภายใต้แนวทางที่รัฐบาลได้วางไว้ แต่สถานศึกษาเหล่านี้จะไม่สามารถขอผลการสอบทางวิชาการของผู้สมัครเข้าเรียนได้

1) ในการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนจะให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อผู้สมัคร ดังต่อไปนี้ :- ผู้จบจากโรงเรียนอาชีวศึกษา ผู้เรียนที่จบหลักสูตรซึ่งจัดโดยวิทยาลัยที่อยู่ในเครือข่ายความร่วมมือเดียวกัน ผู้สมัครที่มีประสบการณ์การทำงานพอเพียง ผู้สมัครที่มีคุณวุฒิทางเทคนิคที่ได้รับการรับรองจากรัฐ (ซึ่งรวมวุฒิปัตร์ที่ได้รับการยอมรับและได้รับการมอบอำนาจให้เปิดสอนได้โดยองค์กรเอกชนด้วย) และผู้สมัครซึ่งภาคอุตสาหกรรมเป็นผู้ส่งเข้ามาศึกษา เป็นต้น

2) เอกสารหลักในกระบวนการคัดเลือก: ประวัติส่วนบุคคลโดยละเอียด วุฒิปัตร์การศึกษาฝึกอบรมที่ได้รับการยอมรับ ผลการประเมินความสามารถทางวิชาชีพและหนังสือให้การสนับสนุนจากบริษัท เป็นต้น

● สถานศึกษาเอกชน วิทยาลัยอาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัยวิชาชีพจะสามารถคัดเลือกนักศึกษาได้อย่างมีอิสระเต็มที่ตั้งแต่ปี 1997 เป็นต้นไป การสนับสนุนในเรื่องการเงินและการบริหารจะเชื่อมโยงกับผลการประเมินกระบวนการคัดเลือกนักศึกษาด้วย

ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางของวิทยาลัยอาชีวศึกษาและมหาวิทยาลัย การที่จะปรับปรุงคุณภาพอาชีวศึกษาในระดับสูงได้สำเร็จนั้น จำต้องมีการเพิ่มขีดความสามารถในการฝึกอบรมภาคปฏิบัติให้แก่ครูอาจารย์ผู้ทำการสอน

● จัดทำ “ระบบการวิจัยในภาคการศึกษา” เพื่อเปิดโอกาสให้ครูอาจารย์ได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์จากสถานประกอบการหรือได้รับการฝึกอบรมจากบริษัทอุตสาหกรรมโดยตรง ในการจ้างครูผู้สอนนั้นจะพิจารณาผู้สมัครที่มีประสบการณ์การทำงานในภาคอุตสาหกรรมเป็นพิเศษ ในการแต่งตั้งบุคคลดังกล่าวเข้าดำรงตำแหน่งจะมีการให้ความสำคัญอย่างเต็มที่กับงานวิจัยและประสบการณ์การทำงานของเขา/เธอ

การเสริมสร้างบทบาทของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ทั้งวิทยาลัยวิชาชีพ และวิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐควรจะสามารถจดทะเบียนเป็นองค์กรที่มีอิสระตามกฎหมายได้ เพื่อเอื้อต่อการวางรากฐานให้เกิดการแข่งขันระหว่างสถาบันการศึกษาและการฝึกอบรมทางด้านอาชีวศึกษา

● วิทยาลัยวิชาชีพทั้งหลายจะเข้ามามีบทบาทในการจัดให้บริการทางด้านการศึกษาต่อในขั้นสูง และนำเสนอหลักสูตรเข้ารับการศึกษาใหม่ให้แก่อุตสาหกรรมสำคัญ ๆ ของชาติ นักธุรกิจรายย่อย ผู้ทำงานอยู่ในบริษัทขนาดเล็กและขนาดกลาง ตลอดจนผู้ที่อยู่ในภาคอุตสาหกรรมเฉพาะทางซึ่งไม่สามารถรับความช่วยเหลือจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาได้ การให้การสนับสนุนหลักสูตรเหล่านี้จะเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายอุตสาหกรรมของชาติ

● ผู้จบการศึกษาจากวิทยาลัยวิชาชีพจะได้รับมอบอนุปริญญาบัตรขณะที่นักศึกษาที่ไม่ได้จบจากหลักสูตรปริญญาบัตรจะสามารถเก็บสะสมหน่วยกิตไว้ได้เพื่อประโยชน์ในกระบวนการประเมินผลในภาคหน้า

1.3 ระบบมหาวิทยาลัยใหม่

ภูมิหลังของระบบมหาวิทยาลัยใหม่ จุดประสงค์ของการจัดตั้งระบบมหาวิทยาลัยใหม่ขึ้นมาเพื่อยกระดับมาตรฐานการศึกษาโดยรวมของประชากรที่เป็นผู้ใหญ่ประกอบอาชีพต่าง ๆ การศึกษาของประชาชนเหล่านี้มีมาตรฐานที่ค่อนข้างต่ำเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ ที่พัฒนาแล้ว ระบบใหม่ที่จะช่วยให้ประชากรในกลุ่มนี้สามารถเข้ารับการศึกษาระดับสูงโดยไม่ต้องละทิ้งหน้าที่การงานแต่อย่างใด บรรดามหาวิทยาลัยใหม่ ๆ เหล่านี้ซึ่งจะได้รับการจัดการผ่านระบบเครือข่ายหลักสูตรจะมีความแตกต่างไปจากสถาบันอาชีวศึกษาในปัจจุบันดังต่อไปนี้ คือ :-

- ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในหลักสูตรข้างต้นจะต้องเป็นบุคคลที่มีงานทำอยู่แล้ว และประสงค์จะเข้ารับการศึกษาค่อย ๆ
- สถานที่ทำงานจะกลายเป็นสถานฝึกอบรมภาคปฏิบัติด้วยในตัว
- จะมีการนำระบบการศึกษาทางไกลและเทคโนโลยีสารสนเทศในรูปแบบของสื่อประสมมาใช้

ประเภทของมหาวิทยาลัยใหม่ มหาวิทยาลัยใหม่นี้จะเปิดโอกาสให้ผู้จบจากโรงเรียนอาชีวศึกษาและวิทยาลัยอาชีวศึกษาสามารถเข้าศึกษาต่อในระดับ “อนุปริญญา” และ “ปริญญาตรี” ได้ตามลำดับ

● นักเรียนที่จบจากโรงเรียนอาชีวศึกษา (ใช้เวลา 2-3 ปี) และเข้าทำงานในทันที จากนั้นก็เข้าเรียนจนจบหลักสูตรของวิทยาลัยอาชีวศึกษาซึ่งเชื่อมโยงกับ หลักสูตรของโรงเรียนอาชีวศึกษาในขณะที่ทำงานไปด้วย จะได้รับวุฒิปัตร์ในระดับ “อนุปริญญา”

● ผู้จบจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาซึ่งมีงานทำอยู่ในปัจจุบัน หรือใครก็ตามที่จบหลักสูตรอนุปริญญาจากมหาวิทยาลัยใหม่แห่งใดแห่งหนึ่ง แล้วเข้าเรียนต่อในปีที่ 3 และ 4 ในมหาวิทยาลัยทั่วไปซึ่งเชื่อมโยงกับวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะได้รับวุฒิปัตร์ในระดับ “ปริญญาตรี”

การจัดตั้งและการจัดการมหาวิทยาลัยใหม่ ผู้มีคุณสมบัติในการจัดตั้งและจัดการมหาวิทยาลัยแห่งใหม่ ๆ ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาชีพ มหาวิทยาลัยเปิดแห่งชาติเกาหลี มหาวิทยาลัยทั่วไป และองค์กรธุรกิจ (เช่น บริษัททั้งของภาครัฐและเอกชน สหภาพอุตสาหกรรม องค์กรทางเศรษฐกิจ เป็นต้น)

● วิทยาลัยอาชีวศึกษาหลาย ๆ แห่งอาจจะร่วมมือกับบริษัท ห้างร้านในภาคอุตสาหกรรม เพื่อจัดทำหลักสูตร “อนุปริญญา” สำหรับมหาวิทยาลัยใหม่ซึ่งจะได้รับวิทยฐานะตามกฎหมายทุกประการหรืออาจจะเป็นการร่วมตัวระหว่างบริษัทหลาย ๆ แห่งที่มีศักยภาพในการจัดหลักสูตร “อนุปริญญา” ขึ้นก็ได้ ซึ่งจะได้รับการรับรองตามกฎหมายเช่นเดียวกัน อนุพันธ์อำนวยความสะดวกทางการศึกษาสำหรับมหาวิทยาลัยใหม่นั้นหากได้รับการจัดตั้งให้อยู่ใกล้สถานประกอบการก็จะเป็นการอำนวยความสะดวกได้ทางหนึ่ง

● มหาวิทยาลัยวิชาชีพหลาย ๆ แห่งอาจจะร่วมมือกับบริษัท ในภาคอุตสาหกรรม (ในกรณีนี้มีมหาวิทยาลัยเปิดแห่งชาติเกาหลีและมหาวิทยาลัยทั่วไปก็สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้เช่นกัน) จัดทำหลักสูตร “ปริญญาตรี” สำหรับมหาวิทยาลัยใหม่ ซึ่งจะได้รับวิทยฐานะถูกต้องตามกฎหมายทุกประการ หรืออาจจะเป็นการจัดหลักสูตร “ปริญญาตรี” โดยการรวมกลุ่มระหว่างบริษัทหลาย ๆ แห่งก็ได้

● บริษัทอุตสาหกรรมแห่งใดแห่งหนึ่งสามารถจัดตั้งและจัดการมหาวิทยาลัยแห่งใหม่ได้เองโดยอิสระหรือร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่นก็ได้ หากว่าสามารถตอบสนองเงื่อนไขและมาตรฐานที่ได้มีการกำหนดเอาไว้แล้ว

ขั้นตอนในการรับนักศึกษา เมื่อคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้สมัครเข้ารับการศึกษาในมหาวิทยาลัยใหม่ คือ ผู้ที่ทำงานแล้ว เงื่อนไขในการรับนักศึกษาเข้าเรียนจึงควรเป็นไปในลักษณะเรียบง่ายไม่มีความซับซ้อน

● สำหรับหลักสูตร “อนุปริญญา” เอกสารในการสมัครเข้าเรียน ได้แก่ ประวัติส่วนบุคคลโดยละเอียดจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงานที่ตนรับผิดชอบอยู่

● สำหรับหลักสูตร “ปริญญาตรี” เอกสารในการสมัครเข้าเรียน ได้แก่ ระเบียบวิชาการของหลักสูตร “อนุปริญญา” และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงาน ของตน

วิธีจัดการศึกษา มหาวิทยาลัยใหม่ซึ่งเชื่อมโยงอุตสาหกรรมภาคสนามเข้ากับสถาบันการศึกษาชั้นสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพจากการใช้ระบบการศึกษาทางไกลนั้น มีสูตรการศึกษาหลัก ๆ อยู่ด้วยกัน 3 สูตร ดังนี้

● **สูตรแรก** วิทยาการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งทำงานอยู่กับบริษัทในภาคอุตสาหกรรม ในเวลาเดียวกัน จะเป็นผู้รับผิดชอบในการฝึกอบรมภาคปฏิบัติ ณ สถานประกอบการ (จำเป็นที่จะต้องให้ภาคอุตสาหกรรมเข้ามามีส่วนร่วม)

● **สูตรที่ 2** การสอนในภาคทฤษฎีเกี่ยวกับความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง และวิชาสามัญ จะกระทำผ่านระบบการศึกษาทางไกลโดยการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารที่รวดเร็ว (ต้องได้รับการสนับสนุนจากศูนย์สื่อประสมเพื่อการศึกษาแห่งชาติ)

● **สูตรที่ 3** การจัดหลักสูตรสำหรับมหาวิทยาลัยใหม่จะเป็นไปในลักษณะ ดังต่อไปนี้ :- หลักสูตร “อนุปริญญา” จะเชื่อมโยงระยะเวลาการเรียนในหลักสูตรโรงเรียนอาชีวศึกษาอย่างน้อย 2 ปี ผนวกเข้ากับการเรียนอีก 2 ปีในวิทยาลัยอาชีวศึกษา ณ สถานประกอบการ (2+2) ส่วนหลักสูตร “ปริญญาตรี” จะเชื่อมโยงการเรียน 2 ปี ในหลักสูตรอนุปริญญาเข้ากับการเข้าเรียนในหลักสูตรของมหาวิทยาลัย ทั่วไป ณ สถานประกอบการต่ออีก 2 ปี การเชื่อมโยงข้างต้นครอบคลุมความร่วมมือในการพัฒนาหลักสูตร

และตำราเรียน การใช้อุปกรณ์อำนวยความสะดวกร่วมกัน ตลอดจนการแลกเปลี่ยนวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ

การสนับสนุนการจัดตั้งและจัดการมหาวิทยาลัยใหม่ มาตรฐานในการจัดตั้งและการจัดการมหาวิทยาลัยใหม่เหล่านี้ ควรจะเป็นไปในลักษณะที่เรียบง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ และควรแล้วเสร็จภายในปีนี้ พร้อม ๆ กับการให้การสนับสนุนทางด้านกฎหมาย การบริหาร และการเงิน เพื่อช่วยให้สามารถจัดตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ ๆ ได้สำเร็จภายในปี 1997 ต่อไปคือตัวอย่างของเกณฑ์ในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยใหม่

- อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการฝึกอบรมภาคปฏิบัติควรจะได้รับ การ ชักจูงให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรและการบริหาร มหาวิทยาลัยใหม่

- ผู้ร่วมก่อตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ควรจะเป็นผู้รับผิดชอบจัดหาทรัพยากรทางการเงินที่จำเป็นในการจัดตั้งสถานศึกษา อย่างไรก็ตามหากบริษัทขนาดเล็กและขนาดกลางจะรวมตัวกันจัดตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ของตนเองก็สามารถขอความช่วยเหลือทางการเงินได้จาก “กองทุนสนับสนุนธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง” เพื่อนำมาจัดสร้างอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับระบบการศึกษาทางไกล

- มหาวิทยาลัยใหม่จะไม่สามารถจัดหลักสูตร “ปริญญาตรี” ควบคู่ไปกับหลักสูตร “อุตสาหกรรมศาสตร์บัณฑิต”

- อุตสาหกรรมที่จัดส่งพนักงานของตนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยใหม่สามารถนำค่าเล่าเรียนทั้งหมดมาลงไว้ในบัญชีค่าใช้จ่ายของบริษัทได้

- ระบบการศึกษาทางไกลจะได้รับการสนับสนุนจากศูนย์บริการถ่ายทอดข่าวสารทางการศึกษา (Educational Broadcasting Service - EBS) รวมทั้งศูนย์สื่อประสมเพื่อการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งจะได้รับการจัดตั้งขึ้นในอนาคตอันใกล้

การจัดตั้งมหาวิทยาลัยเสมือนจริง คณะกรรมการที่แต่งตั้งโดยมหาวิทยาลัยในปัจจุบันและบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพสามารถลงแรงร่วมใจกันสร้างและจัดการหลักสูตรบัณฑิตวิทยาลัยเสมือนจริงโดยศึกษาผ่านระบบการศึกษาทางไกล ผู้ที่จบหลักสูตรดังกล่าวจะได้รับ “ปริญญาโทในสาขาเฉพาะทาง”

● ควรมีการจัดร่างและดำเนินการสอนหลักสูตรบัณฑิตวิทยาลัยในลักษณะนี้ ณ สถานประกอบการผลิตที่มีบทบาทขั้นสูงในภาคธุรกิจและวิศวกรรม นอกจากนี้ยังควรมีการจัดทำ “ระบบวิทยากรพิเศษ” ซึ่งจะเป็นการเชิญเชิญคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิมาทำการสอนยังสถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรมโดยตรง มหาวิทยาลัยเสมือนจริงนี้จะจัดตั้งขึ้นได้หากสามารถจัดสภาพให้สอดคล้องกับเกณฑ์ที่วางไว้สำหรับมหาวิทยาลัยใหม่ การเตรียมความพร้อมทางด้านกฎหมายและการบริหารสำหรับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเสมือนจริงจะต้องกระทำให้เสร็จสิ้นภายในปี 1996

1.4 ปริญญาเฉพาะทาง

ปริญญาเฉพาะทางจะช่วยให้บุคลากรที่กำลังทำงานอยู่ในบริษัทอุตสาหกรรม สามารถศึกษาต่อในสาขาที่ตนเชี่ยวชาญได้โดยสะดวก ควรมีการเพิ่มประเภทของบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพให้มีความหลากหลายในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ซึ่งจะเป็นความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขาวิชาชีพ เราสามารถเชิญบุคลากรที่ได้รับปริญญาเฉพาะทางเหล่านี้เข้ามาทำหน้าที่สอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาชีพ วิทยาลัยวิชาชีพ หรือมหาวิทยาลัยใหม่ก็ได้ทั้งสิ้น

1.5 สร้างฐานรากให้การอาชีวศึกษาตลอดชีวิต

ทิศทางพื้นฐาน การปูพื้นฐานสำหรับอาชีวศึกษาตลอดชีวิตนั้น เพื่อเป็นแรงเสริมการจัดสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่เปิดกว้างซึ่งจำ

เป็นอย่างยิ่งในยุคที่กระแสความรู้และสารสนเทศกำลังเชี่ยวกราก การจัดให้บริการอาชีวศึกษาตลอดชีพจะช่วยให้สังคมซึ่งมีสวัสดิการแบบใหม่ และมีเจตคติทางด้านวิชาชีพที่ชัดเจนของประชากร เข้ารูปเข้ารอยได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้จะต้องมีการขยายการศึกษาตลอดชีพในทุกระดับเพื่อให้ผลประโยชน์ตกแก่ประชาชนพลเมืองทุกคนอย่างถ้วนหน้า ขณะเดียวกันก็จะให้ความใส่ใจเป็นพิเศษกับพนักงานในบริษัทขนาดเล็กและขนาดกลาง นักธุรกิจอิสระ ผู้ด้อยโอกาส และกลุ่มอื่น ๆ

บริการให้คำปรึกษาและสารสนเทศทางด้านอาชีพตลอดชีวิต จุดมุ่งหมายคือ การช่วยให้ปัจเจกชนสามารถค้นพบความสนใจและความสามารถของตนเองได้ตั้งแต่ช่วงต้น ๆ ของชีวิต ทั้งนี้จะมีการเสริมสร้างศักยภาพในการสร้างอาชีพ การงานให้กับผู้เรียนทุกคน เพื่อเป็นการเตรียมตัวเข้าสู่ยุคสารสนเทศและวิชาการความรู้

1) ควรจัดบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับอาชีพอย่างเป็นระบบในโรงเรียนทั้งนี้จะต้องมีการทดสอบความถนัดทางด้านวิชาชีพโดยเริ่มตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ตอนปลายเรื่อยไปจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลจากการทดสอบนี้จะช่วยเป็นตัวบ่งชี้อาชีพของนักเรียนในอนาคต ขณะเดียวกันควรมีการส่งเสริมให้ครูเลือกวิชาเอก 2 วิชาควบคู่กันไปในหลักสูตรฝึกหัดครูเพื่อจะได้สามารถให้คำปรึกษาทางด้านอาชีพให้แก่นักเรียนของตนได้

2) ศูนย์พัฒนาศักยภาพทางด้านวิชาชีพจะทำหน้าที่จัดให้บริการเกี่ยวกับวัสดุและสารสนเทศที่จำเป็นเพื่อช่วยสร้างอาชีพให้กับผู้ใหญ่ และให้การสนับสนุนการให้คำปรึกษาทางด้านอาชีพในโรงเรียนไปพร้อม ๆ กัน

การสนับสนุนการอาชีวศึกษาสำหรับสตรี จะมีการส่งเสริมหลักสูตรอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนาศักยภาพในการทำงานของสตรีในยุคสารสนเทศและข้อมูลความรู้

● สนับสนุนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของเด็กหญิงให้เชื่อมโยงกับสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อขยายหลักสูตรอาชีวศึกษา

- สนับสนุนมหาวิทยาลัยสตรีให้เชื่อมโยงกับวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยวิชาชีพเพื่อขยายหลักสูตรอาชีวศึกษา

- สนับสนุนให้มีการจัดทำหลักสูตรอาชีวศึกษาอันหลากหลายสำหรับ แม่บ้านทั้งในวิทยาลัยอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาชีพ มหาวิทยาลัยเปิดแห่งชาติเกาหลี และศูนย์การศึกษาตลอดชีพตามมหาวิทยาลัยทั่วไป

- จัดหาทุนช่วยเหลือจากกองทุนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้แก่แม่บ้านในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำแต่ประสงค์ที่จะเข้าศึกษาทางด้านอาชีวศึกษา

การขยายโอกาสทางด้านอาชีวศึกษาแก่พนักงานในธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง รวมทั้งผู้ประกอบการอาชีพอิสระ ควรให้มีการสนับสนุนพนักงานในสถานประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลางอีกทั้งนักธุรกิจที่ประกอบอาชีพอิสระให้เข้ารับการศึกษานิวอีกรั้งหรือไม่ก็ศึกษาในชั้นสูงต่อไป เพราะบุคคลเหล่านี้มีโอกาส น้อยกว่าพนักงานที่ทำงานอยู่ในบริษัทขนาดใหญ่ในการเข้ารับบริการทางการศึกษาอีกวาระหนึ่ง

- 1) จำเป็นต้องขยายหลักสูตรให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายข้างต้นด้วยการจัดหลักสูตรพิเศษขึ้นในวิทยาลัยอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยเปิดแห่งชาติเกาหลี วิทยาลัยวิชาชีพ มหาวิทยาลัยเปิดอื่น ๆ รวมทั้งที่ศูนย์การศึกษาตลอดชีพ

- 2) สถานศึกษาฝึกอาชีพเฉพาะทางจะเสนอหลักสูตรฝึกอบรมอาชีวศึกษา สั้น ๆ ให้แก่กลุ่มผู้สูงวัยและกลุ่มผู้ด้อยโอกาส หลักสูตรเหล่านี้จะได้รับการเชื่อมโยงเข้ากับระบบธนาคารหน่วยกิตผ่านระบบการประเมินและการรับรองวิทยฐานะ

- 3) บุคคลในกลุ่มดังกล่าวข้างต้นสามารถขอรับความช่วยเหลือทางด้าน การเงินได้จากกองทุนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

การขยายโอกาสทางด้านอาชีวศึกษาแก่ผู้ด้อยโอกาส ควรมีการเพิ่มโอกาสในการเข้าศึกษาและฝึกอบรมทางด้านวิชาชีพให้แก่ผู้ด้อยโอกาสซึ่งจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือทั้งทางด้านการศึกษาและสังคมอยู่แล้ว เพื่อช่วยให้พวกเขาสามารถวางแผนทางชีวิตได้อย่างมีคุณค่า

- ควรมีการขยายโอกาสทางด้านอาชีวศึกษาให้กับกลุ่มผู้รับการศึกษาพิเศษไปพร้อมกันด้วย เพื่อให้สามารถให้บริการแก่ผู้ด้อยโอกาสทุกคนภายในปี 2000 นอกจากนี้ยังควรเสริมบทบาทของการอาชีวศึกษาและการให้คำแนะนำทางอาชีพให้แข็งแกร่งขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป ขณะเดียวกันโรงเรียนและศูนย์ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ศูนย์ฝึกอบรมอาชีพ และอุตสาหกรรมต่าง ๆ ก็ควรจะร่วมมือกันจัดตั้งระบบการทำงานร่วมกัน เพื่อพัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษาให้สอดคล้องเหมาะสมกับความพิการประเภทต่าง ๆ ตลอดจนจัดหลักสูตรอาชีวศึกษาที่หลากหลายให้กับผู้ด้อยโอกาส

- ควรให้ความสำคัญกับการจัดทำหลักสูตรที่หลากหลายสำหรับผู้ถูกคุมขังอยู่ในทัณฑสถานและสถานคุมความประพฤติต่าง ๆ อีกทั้งควรจะขยายหลักสูตร อาชีวศึกษาให้ครอบคลุมนักเรียนที่ออกเรียนกลางคัน เพื่อช่วยให้พวกเขาสามารถเลี้ยงตัวได้ทางเศรษฐกิจ

การขยายหลักสูตรอาชีวศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ ควรขยายการอาชีวศึกษาให้ครอบคลุมไม่แต่เฉพาะผู้ใหญ่ที่กำลังทำงานอยู่ในภาคอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ควรจัดบริการให้ทั่วถึงผู้ใหญ่ที่มีการศึกษาในระดับต่ำด้วย

● เราจำเป็นต้องให้การสนับสนุนการจัดหลักสูตรพิเศษในโรงเรียนอาชีวศึกษา เพื่อส่งเสริมให้ผู้คนในชุมชนสามารถเข้ามาเพิ่มพูนคุณวุฒิในทักษะต่าง ๆ กันได้ นอกจากนี้ควรจัดหลักสูตรสั้น ๆ ซึ่งมีการมอบวุฒิบัตรเป็นกิจจะลักษณะตามศูนย์ฝึกอบรมวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับ และสถาบันการศึกษาเฉพาะทางควบคู่กันไปด้วย การอาชีวศึกษาทั้งในศูนย์ฝึกอบรมวิชา

ชีพและในมหาวิทยาลัยวิชาชีพที่โยงใยกับภาคอุตสาหกรรม ควรจะได้รับการ
ประเมินและเชื่อมโยงเข้ากับระบบธนาคารหน่วยกิต

การสร้างเสริมหลักสูตรอาชีวศึกษาสำหรับกองทัพ ศักย
ภาพทางวิชาชีพของผู้ที่จบหลักสูตรอาชีวศึกษาในช่วงที่เข้ารับราชการทหารควร
ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

- คุณวุฒิด้านอาชีวศึกษา ซึ่งได้รับจากสถาบันเทคโนโลยีชั้นนำ
ของกองทัพนี้ควรจะได้รับ การประเมินและเชื่อมโยงเข้ากับหลักสูตรของสถาบัน
อุดมศึกษาของพลเรือนโดยผ่านระบบธนาคารหน่วยกิต

- สถาบันเทคโนโลยีของทหารที่ได้รับการประเมินและได้รับการ
ยอมรับแล้ว จะได้รับการเชื่อมโยงเข้ากับระบบธนาคารหน่วยกิตทันที

- ทหารประจำการจะมีโอกาสมากขึ้นในการเพิ่มพูนคุณวุฒิให้กับตน
เอง ศักยภาพและทักษะในวิชาชีพของทหารประจำการจะได้รับการพัฒนาโดย
การจัดส่ง เข้าไปประจำการในหน่วยงานที่สอดคล้องกับความสามารถและ
ความสนใจของแต่ละคน

- ทหารประจำการที่กำลังจะถูกเปลี่ยนสถานภาพเป็นทหารกอง
หนุนจะได้รับโอกาสในการพัฒนาวิชาชีพในระยะยาวได้ ณ สถาบันฝึกอบรม
อาชีวศึกษาของรัฐ

การศึกษาในระบบเรียนรู้ตัวต่อตัวได้รับการยอมรับว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการศึกษาเล่าเรียน นักเรียนสามารถเข้ารับการศึกษาใน
สาขาวิชาศิลปพื้นเมือง และสาขาเฉพาะทางอื่นๆ ได้โดยผ่านระบบการเรียน
ตัวต่อตัวจากวิทยากร ทั้งนี้จะได้การยอมรับให้เป็นรูปแบบหนึ่งของการเล่า
เรียน (การถ่ายทอดความรู้และทักษะอย่าง ใกล้ชิดภายใต้การดูแลของ
วิทยากรที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ทางด้านวัฒนธรรม)

- หน้าที่ในการตีตราให้การยอมรับระบบเรียนรู้ตัวต่อตัวในฐานะรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้ตกอยู่กับศูนย์พัฒนาหลักสูตรและการประเมินผล

- ศูนย์ 3 จะเป็นผู้วางมาตรฐานในการให้การยอมรับการศึกษาในระบบ ดังกล่าวโดยผลการประเมินจะอิงอยู่กับข้อเสนอแนะของวิทยาการ การส่งเสริมอุตสาหกรรมทางการศึกษาและการฝึกอบรม กระทำได้ ดังนี้ :-

ส่งเสริมการศึกษาที่รัฐมิใช่ผู้ลงทุน กระตุ้นให้นวัตกรรมที่เกิด จากสถาบันฝึกอบรมวิชาชีพแผ่ขยายเข้าไปมีอิทธิพลต่อสถาบันของรัฐด้วย ตลอดจนพัฒนาอุตสาหกรรมการศึกษาและฝึกอบรมเพื่อให้อาชีพศึกษา ของรัฐมีความเหมาะสมกับ ยุคสมัยและสถานการณ์

- แต่งตั้งสถาบันเทคโนโลยีที่มีความเป็นเลิศให้เป็น “สถาบันเชี่ยวชาญ เฉพาะทาง” ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือสถาบันการศึกษาของเอกชนให้ ได้รับการยอมรับจากสาธารณชนเพื่อเป็นการรับมือกับการปล่อยเสรีตลาดการ ศึกษา

- สนับสนุนอุตสาหกรรมให้บริการการศึกษาเฉพาะทาง ซึ่งรวม วัสดุและสื่อการศึกษาเข้าไว้ด้วย เพื่อให้แข่งขันได้ในระดับสากล

- ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมการศึกษาและจัดฝึกอบรม อย่างรอบด้านโดยการออก “กฎหมายว่าด้วยการพัฒนาความรู้และอุตสาหกรรม ทรัพยากรมนุษย์”

ระบบการมอบวุฒิบัตรรับรองความสามารถทางวิชาชีพ
การจัดระบบการออกวุฒิบัตรรับรองความสามารถทางวิชาชีพนั้นจะต้องทำที่ ละขั้นตอน เพื่อให้มีการประเมินและยอมรับผลสัมฤทธิ์พื้นฐานทางอาชีพ อย่างเป็นทางการได้โดยไร้ซึ่งอคติใดๆ ระบบนี้ต่างจากระบบการออกวุฒิบัตร อื่นๆ เนื่องจากมุ่งที่จะออกเอกสารที่น่าเชื่อถือให้แก่ปัจเจกชนไว้เป็นฐานในการ สร้างเส้นทางในสายอาชีพของตน

- “สถาบันพัฒนาศักยภาพทางวิชาชีพ” ซึ่งจะได้รับการจัดตั้งขึ้น ในอนาคตอันใกล้จะทำหน้าที่ให้คำชี้แนะ ขณะที่องค์กรเอกชนที่ได้รับการยอมรับ จะเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับแผนงานนี้

- ระบบการออกวุฒิบัตรรับรองความสามารถทางวิชาชีพนี้จะมุ่งสร้างทักษะทั่วไปพื้นฐานซึ่งจำเป็นสำหรับการทำงานทุกอาชีพ อาทิ ภาษา สถิติ เศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ วัฒนธรรม และการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง

- ระบบการกำหนดมาตรฐานการยอมรับ การจัดลำดับความสามารถและการแยกประเภทจะกระทำให้สอดคล้องกับคุณลักษณะจำเพาะของทักษะในแต่ละสาขา

- ระบบการออกวุฒิบัตรนี้จะถูกเชื่อมโยงเข้ากับระบบการมอบวุฒิบัตรทางเทคโนโลยีอื่นๆ เพื่อใช้เป็นเอกสารสนับสนุนนักศึกษาที่แสวงหางานทำ

ระบบข้อมูลทางการศึกษา จะต้องมีการศึกษาข้อมูลเพื่อจัดทำและนำระบบข้อมูลการศึกษามาใช้ ระบบนี้จะบันทึกข้อมูลทางการศึกษา ปริญญา คุณวุฒิ และประสบการณ์ในการทำงานของปัจเจกชนโดยละเอียดแล้วจัดเก็บรักษาเอาไว้ จากนั้นก็มีการออกประกาศนียบัตรรับรองให้เพื่อส่งเสริมการศึกษาตลอดชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้ทำงาน ข้อมูลทางการศึกษา คือ บันทึกข้อมูลทางการศึกษาของผู้เรียนทั้งหลายทั้งปวงที่ ครอบคลุมการศึกษาทุกรูปแบบที่ได้รับหลังจากที่จบการศึกษาจากโรงเรียนออกมาแล้ว

1.6 การปฏิรูประบบการมอบวุฒิบัตรทางการศึกษา

การปฏิรูประบบการวุฒิปบัตร ระบบการออกวุฒิบัตรจะได้รับการปฏิรูปเพื่อมุ่งยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของทรัพยากรมนุษย์ที่ขยายตัวขึ้น โดยการเสริมสร้างโยงใยให้เข้มแข็งขึ้นระหว่างการศึกษากับตลาดแรงงาน ผนวกกับการปรับปรุงมาตรฐานและ ทิศทางของการศึกษาเพื่ออาชีพไปพร้อมๆ กัน เชื่อว่ามาตรการนี้จะ :-

- เป็นหนทางนำพาไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะตลอดชีพได้โดยการเสริมสร้างความใกล้ชิดระหว่างการศึกษานในโรงเรียนกับคุณวุฒิทางวิชาชีพ

- ช่วยจัดสร้างระบบการออกวุฒิบัตร ซึ่งจะได้รับการยอมรับทั่วโลก เพื่อเป็นการเตรียมการการสำหรับแลกเปลี่ยนแรงงานอย่างเสรีระหว่างประเทศในยุคโลกาภิวัตน์

- ช่วยชักจูงภาคอุตสาหกรรมให้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นในการสร้างเสริมประสบการณ์ในการทำงานและการฝึกอบรม ณ สถานประกอบการให้แก่ผู้เรียน

- ช่วยเชื่อมโยงระบบการมอบวุฒิบัตรรับรองความสามารถในวิชาชีพเข้ากับระบบการมอบวุฒิบัตรแห่งชาติ

การเพิ่มบทบาทภาคเอกชนในการมอบวุฒิบัตรรับรองทักษะในวิชาชีพ เมื่อคำนึงถึงข้อจำกัดของรัฐบาลในการจัดการระบบการมอบวุฒิบัตร ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ผนวกกับข้อเท็จจริงที่ว่าทักษะใหม่ ๆ มักจะสูญสลายไปอย่างรวดเร็ว เราก็ควรชักจูงองค์กรเอกชนเข้ามาร่วมในการจัดการเกี่ยวกับระบบการออกวุฒิบัตรดังกล่าว

ระบบการออกวุฒิบัตรของรัฐและของเอกชนควรจะส่งเสริมงานของกันและกันเพื่อควบคุมคุณภาพของการออกวุฒิบัตรวิชาชีพเอาไว้ให้ได้

- รัฐบาลจะเข้าไปรับผิดชอบภารกิจจัดการเรื่องการออกวุฒิบัตรในสาขาที่สำคัญต่อประชากรส่วนใหญ่ รวมทั้งสาขาที่จะสร้างความยากลำบากหากให้องค์กรเอกชนเข้ามาดูแล

- ระบบการมอบวุฒิบัตรแห่งชาติ ควรจะหลีกเลี่ยงการเน้น “ผู้แจก” เป็นหลักโดยหันไปใส่ใจ “ผู้บริโภคแรงงาน” ให้มาก “ผู้บริโภควุฒิบัตร” เช่น ภาคอุตสาหกรรม จึงควรเข้ามามีบทบาทในการวางมาตรฐานและการคัดเลือกผู้เข้ารับการศึกษาที่ควรค่าแก่การรับมอบวุฒิบัตรดังกล่าว

- กลุ่มวิชาชีพทั้งหลาย สมาคมวิชาชีพ รวมทั้งภาคอุตสาหกรรมควร
จัดวางระบบวัดผลของตนเอง อีกทั้งจัดให้มีการมอบวุฒิบัตรทางเทคนิคในสาขา
เฉพาะทาง โดยผ่านระบบการมอบวุฒิบัตรของเอกชนที่ได้รับการยอมรับและได้
ขยายตัวขึ้นอย่างกว้างขวางในที่สุด

**การจัดระบบมอบวุฒิบัตรทางเทคนิคแห่งชาติให้มีความเรียบ
ง่าย** ยุคแห่งความรู้และสารสนเทศส่งผลให้เส้นแบ่งประเภททักษะทางเทคนิคไม่
คมชัดดังแต่ก่อน ดังนั้นจึงควรมีการบูรณาการคุณวุฒิหลายประเภทเข้าด้วยกัน
และจัดระบบมอบวุฒิบัตรทางเทคนิคแห่งชาติให้เรียบง่ายไม่ซ้ำซ้อนด้วยการ :-

1) เปิดโอกาสให้ทุกคนสมัครเข้ารับมอบวุฒิบัตรทางเทคนิคแห่งชาติ
ได้โดยไม่จำกัดระดับการศึกษา

2) สถานภาพในปัจจุบันของ “ช่างฝีมือเทคนิคระดับหัวหน้า” จะยัง
คงเดิม แต่สถานภาพของ “ช่างฝีมือเทคนิคอันดับ 2” จะเปลี่ยนเป็น “ช่างฝีมือ
เทคนิค”

3) สถานภาพของ “ช่างฝีมือเทคนิคอันดับ 1” และผู้ชำนาญการ
ทางเทคนิคอันดับ 2” จะเปลี่ยนเป็น “ช่างเทคนิคอุตสาหกรรม”

**การเสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างอาชีวศึกษากับการออกวุฒิ
บัตร** ความเกี่ยวพันระหว่างหลักสูตรอาชีวศึกษากับกระบวนการจัดมอบวุฒิบัตร
ควร จะได้รับการส่งเสริมให้มั่นคงยิ่งกว่าเดิมเพื่อขยายระบบการศึกษาภาคสนาม
ให้เกิดความเหมาะสมยิ่งขึ้น

- ในกรณีของช่างฝีมือเทคนิค หากพวกเขาสำเร็จหลักสูตรจากโรง
เรียนอาชีวศึกษาและจากศูนย์ฝึกอบรมวิชาชีพ ซึ่งได้เข้ารับการประเมินและได้รับ
การยอมรับจากสถาบันพัฒนาศักยภาพทางวิชาชีพแล้ว พวกเขาก็จะได้รับมอบ
วุฒิบัตรโดยที่ไม่ต้องเข้ารับการทดสอบแต่อย่างใด

- ผู้ที่ได้รับมอบวุฒิบัตรเทคนิคแห่งชาติ จะได้รับการเปรียบเทียบออก
มาเป็นหน่วยกิตสำหรับใช้ในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่ตนเข้ารับการ

ทดสอบก่อนที่จะได้รับวุฒิปัตร์ เมื่อสมัครเข้าเรียนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในสาขาที่เชื่อมโยงกัน

1.7 ระบบสนับสนุนทางการเงินและการบริหาร

ระบบสนับสนุนทางการเงินและการบริหาร การที่จะใช้ประโยชน์จากทรัพยากรมนุษย์และวัสดุที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพให้ได้สูงสุดนั้น จำเป็นต้องเปิดโอกาสการ เข้าเรียนสายอาชีวศึกษาให้กว้างไกลยิ่งขึ้น รวมทั้งจำเป็นต้องจัดสร้างระบบจัดการอาชีวศึกษาให้มีคุณภาพโดยการเพิ่มงบประมาณสนับสนุน การที่จะกระทำเช่นนั้นได้รัฐบาลในส่วนกลางจะต้องปรับบทบาทและขีดความสามารถให้มีความแข็งแกร่งมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ควรจะต้องเพิ่มความรับผิดชอบให้กับรัฐบาลในส่วนท้องถิ่นควบคู่กันไป การจัดระบบการอาชีวศึกษาเสียใหม่จะต้องได้รับแรงสนับสนุนจากกลุ่มนักวิชาชีพและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาวิชาด้วย นอกจากนี้ยังควรเสริมการสนับสนุนให้ผู้ด้อยโอกาสได้รับคุณูปการจากการอาชีวศึกษา รวมทั้งควรหามาตรการในการดึงดูดชักจูงให้มีการลงทุนเพื่อหลักสูตร ดังกล่าวตามมาด้วย

คณะกรรมการอิสระสำหรับสถาบันอาชีวศึกษาของรัฐบาลและของสถาบันอาชีวศึกษาแห่งชาติ จะมีการจัดตั้งคณะกรรมการอิสระอย่างเป็นระบบในโรงเรียนอาชีวศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาชีพ วิทยาลัยวิชาชีพ และโรงเรียนอาชีวศึกษาเฉพาะทางที่อยู่ในสังกัดรัฐบาลรวมทั้งสถาบันอาชีวศึกษาแห่งชาติทุกแห่ง คาดว่าพลังความคิดสร้างสรรค์ในสถาบันอาชีวศึกษาจะงอกงามขึ้นพร้อม ๆ กับคุณภาพที่สูงขึ้นจากความร่วมมือร่วมใจและการแข่งขันระหว่างสถาบันอาชีวศึกษาด้วยกัน

- นอกเหนือไปจากเงินสนับสนุนปกติให้แก่คณะกรรมการอิสระของสถาบันอาชีวศึกษาแล้วก็ยังจะมีการจัดสรรเงินช่วยเหลือพิเศษซึ่งอิงอยู่กับผลที่ได้จากการประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรอาชีวศึกษาทั้งหลายด้วย

- รัฐบาลในส่วนกลางจะมอบเงินสนับสนุนโดยตรงให้แก่สถาบันอาชีวศึกษาของเอกชนพร้อมกันนี้ก็กระตุ้นให้รัฐบาลส่วนท้องถิ่นและภาคอุตสาหกรรมหยิบยื่นความช่วยเหลือให้อีกโสดหนึ่งด้วย

- โรงเรียนอาชีวศึกษาจะต้องเสริมบทบาทของสภาโรงเรียนให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น และจะต้องดึงบุคลากรจากบริษัทห้างร้านต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วมให้มากขึ้นด้วย

กระบวนการประเมินผลการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม
อย่างเป็นระบบ ในการกระตุ้นให้เกิดการแข่งขันระหว่างสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพของหลักสูตรทั้งหมดนั้น จำเป็นต้องมีการเชื่อมโยงผลการประเมินสถานศึกษาเข้ากับการให้เงินอุดหนุนอย่างเป็นระบบ

การเสริมบทบาทรัฐบาลส่วนภูมิภาคให้เข้มแข็ง หัวหน้าส่วนราชการในระดับจังหวัดจะมีบทบาทเป็นศูนย์กลางการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมภายในภูมิภาคของตน

- หัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัดจะเป็นผู้กำกับดูแลคณะกรรมการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมร่วมกับหัวหน้าองค์กรทางเศรษฐกิจของท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงเครื่องมือเครื่องมือให้มีความทันสมัย รวมทั้งจัดวางแผนการลงทุนสำหรับการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมภายในภูมิภาคด้วย ในการทบทวนกฎหมายพัฒนาการศึกษาด้านอุตสาหกรรมเพื่อบูรณาการเข้ากับกฎหมายส่งเสริมการอาชีวศึกษานั้น จะต้องมีการเปลี่ยนชื่อจากเดิม คือ **สภาการศึกษาอุตสาหกรรม** มาเป็น **สภาอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม** ให้สอดคล้องกันด้วย

- สภาฯ จะให้การสนับสนุนอย่างแข็งขัน เพื่อให้มีการใช้อุปกรณ์เครื่องอำนวยความสะดวกและทรัพยากรมนุษย์ร่วมกันระหว่างภาคอุตสาหกรรมกับสถาบันอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม

- สภาวิชาชีพศึกษาและการฝึกอบรมจะประกอบด้วยตัวแทนจากองค์กรอิสระใน ท้องถิ่นภาคอุตสาหกรรม สหภาพแรงงาน และหน่วยงานการศึกษา ท้องถิ่น โดยมีหน้าที่กระตุ้นให้เกิดการเชื่อมโยงและการร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับภาคอุตสาหกรรม

- หัวหน้าองค์กรอิสระในท้องถิ่นจะเข้าร่วมในการประเมินผลสถาบันวิชาชีพศึกษาและการฝึกอบรมผ่านการดำเนินการของสภาฯ

- รัฐบาลส่วนกลางจะเชื่อมโยงการช่วยเหลือเข้ากับผลการลงทุนจาก หัวหน้าองค์กรอิสระส่วนท้องถิ่น รวมทั้งจะพยายามโน้มน้าวให้องค์กรอิสระส่วนท้องถิ่นเข้ามามีบทบาทในการลงทุนเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพศึกษาอย่างเข้มแข็ง

บทบาทใหม่ของรัฐบาลกลาง ปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบการ สนับสนุนการอาชีพศึกษาและการฝึกอบรมที่แบ่งแยกจากกันอย่างเข้มงวดจะได้รับการแก้ไข นอกจากนี้ก็จะมี การทุ่มเทความพยายามดำเนินการตามแนวโน้มน้ำทั่วโลกในการบูรณาการการศึกษาให้เข้ากับการทำงานของตลาดแรงงานเพื่อตอบสนองความต้องการเรียนรู้ตลอดชีพ และการให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่ทวีเพิ่มขึ้น ทุกขณะ

- งานปฏิรูปแรกของกระทรวงศึกษาธิการ คือ จะมุ่งส่งเสริมอาชีพศึกษาตลอดชีพและสร้างเสริมความเชื่อมโยงระหว่างนโยบายว่าด้วยการจ้างงานและเศรษฐกิจของรัฐให้เข้ากับนโยบายว่าด้วยการศึกษาและการฝึกอบรม

- กระทรวงศึกษาธิการจะต้องจัดตั้งและดูแล “สภาร่างนโยบายอาชีพศึกษาและการฝึกอบรม” ให้เป็นองค์กรทางกฎหมายซึ่งมีหน้าที่ประเมินมาตรฐานของนโยบายอาชีพศึกษาและการฝึกอบรมของชาติ

● สมาชิกสภาฯ ประกอบด้วย :- หัวหน้าหน่วยราชการอื่น ประกอบด้วยกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงแรงงาน และกระทรวงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

● ประเด็นที่จำเป็นต้องได้รับการทบทวน :- นโยบายพื้นฐานสำหรับอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม ซึ่งนำเสนอโดย “สถาบันพัฒนาศักยภาพทางวิชาชีพ” และนโยบายเกี่ยวกับมาตรฐานในการออกวุฒิบัตรวิชาชีพ เป็นต้น แนวทางในการกำหนดภาระหน้าที่และการจัดการสภาย ดังกล่าวจะได้รับการระบุไว้ภายใต้กฎหมายส่งเสริมการอาชีวศึกษา

การจัดตั้งสถาบันพัฒนาศักยภาพทางวิชาชีพ จุดมุ่งหมายของการจัดตั้ง ได้แก่

- 1) เพิ่มระดับของความเชี่ยวชาญเฉพาะทางและความเป็นเอกเทศของนโยบายอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม
- 2) ดูแลนโยบายที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน
- 3) สร้างความมั่นใจศรัทธาในนโยบายดังกล่าวให้กับรัฐบาลได้อย่างต่อเนื่อง

● คุณลักษณะ : สถาบันฯ จะได้รับการจัดตั้งและจัดการโดยความร่วมมือระหว่างกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงแรงงาน

● การจัดตั้ง : คณะกรรมการบริหารจะประกอบด้วยเจ้าหน้าที่จากกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรม ภาคการศึกษาและแรงงาน ส่วนข้าราชการและ ผู้เชี่ยวชาญจากภาคเอกชนจะเข้าร่วมเป็นองค์กรสมทบ

● ภารกิจ : สถาบันฯ จะต้องทำหน้าที่ต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ทำการวิจัยและพัฒนานโยบายพื้นฐานว่าด้วยการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม
- 2) พัฒนาแผนการเรียนและหลักสูตรอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม
- 3) ประเมินผลให้การรับรองและพัฒนาระบบการออกวุฒิบัตรที่แสดง ศักยภาพทางวิชาชีพ
- 4) เผยแพร่สารสนเทศ ทำการวิจัยและพัฒนานโยบายว่าด้วยมาตรฐานของระบบการมอบวุฒิบัตร

5) ประเมินผลสถาบันกับหลักสูตรอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม รวมทั้งจัด พิมพ์ผลการประเมินและการรับรองระบบการออกวุฒิบัตรของเอกชน

● การจัดการ : สถาบันฯ จะปฏิบัติภารกิจในส่วนที่สำคัญที่สุด ร่วมกับองค์กรเอกชนที่ได้รับการยกย่องเป็นอย่างสูงจากสังคม สภาว่างนโยบายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมจะเป็นผู้กำหนดมาตรฐานของคุณวุฒิทางเทคนิคในระดับชาติ รวมทั้งเชื่อมโยงความต้องการของภาคอุตสาหกรรมเข้ากับหลักสูตรของสถาบัน อาชีวศึกษาและการฝึกอบรม

การจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพ รัฐจะสนับสนุนให้มีการจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพขึ้นมา เพื่อเพิ่มปริมาณผู้เชี่ยวชาญในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ ระบบการประเมินผลและการออกวุฒิบัตร การพัฒนาหลักสูตร การศึกษาและการฝึกอบรม รวมทั้งการศึกษาและการฝึกอบรม

การทบทวนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม การทบทวนตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งจำเป็นเพราะจะช่วยให้การปฏิรูปการอาชีวศึกษาเป็นไปอย่างถูกต้องตามกฎหมายและเป็นระบบ

- ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับระบบการออกวุฒิบัตรและการอาชีวศึกษาจะได้รับการระบุไว้ในกฎหมายพื้นฐานว่าด้วยการศึกษาในช่วงที่มีการปฏิรูปกฎหมายการศึกษาโดยรวม

- “กฎหมายพัฒนาการอาชีวศึกษา” จะได้รับการเปลี่ยนเป็น “กฎหมาย ส่งเสริมการอาชีวศึกษา” ซึ่งจะระบุข้อกฎหมายเกี่ยวเนื่องที่จำเป็นเอาไว้ทั้งหมด กฎหมายฉบับนี้จะกำหนดในเรื่องความเชื่อมโยงระหว่างสถาบันอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมเข้ากับการสนับสนุนทางการเงิน

- “กฎหมายการออกวุฒิบัตรทางเทคนิคแห่งชาติ” จะได้รับการแก้ไขให้กลายเป็น “กฎหมายพื้นฐานในการออกวุฒิบัตร” ภายหลังจากที่ได้ผ่านสภาว่างนโยบายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมมาแล้ว กฎหมายฉบับนี้จะระบุข้อกฎหมายว่าด้วยการประเมินและการรับรองการออกวุฒิบัตร

รวมทั้งแนวทางในการจัดสร้างและจัดการระบบการออกวุฒิบัตรขององค์กรทั้งหลาย

การเพิ่มเงินอุดหนุนและผลประโยชน์ทางด้านภาษีเกี่ยวกับการอาชีวศึกษา การลงทุนทางด้านอาชีวศึกษาจะเพิ่มขึ้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาแรงงานของชาติและเพื่อเป็นการเตรียมปัจเจกชนให้พร้อมรับมือกับยุคสารสนเทศที่กำลังจะมาถึง

- ในการจัดสรรงบประมาณการศึกษา ซึ่งจะมีมูลค่าร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศนั้น จะให้ความสำคัญในลำดับต้น ๆ แก่การปรับเปลี่ยนอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องมือ ในโรงเรียนอาชีวศึกษาให้มีความทันสมัยยิ่งขึ้น

- เงินอุดหนุนจากรัฐในส่วนกลางสำหรับการอาชีวศึกษาจะได้รับการแบ่งปันไปตามสัดส่วนที่สอดคล้องกับ “กองทุนผสมผสาน” หรือ Matching Fund ขององค์กรอิสระส่วนท้องถิ่น

- กระทรวงเศรษฐกิจและการคลัง กระทรวงแรงงาน และกระทรวงการค้าและพาณิชย์จะร่วมกันหาเงินเข้ากองทุนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ได้ถึงหนึ่งล้านล้านบาทภายในปี 2000 กองทุนนี้จะเริ่มสะสมเงินจำนวน 250,000 ล้านบาทในแต่ละปีโดยเริ่มจากปี 1997 เป็นต้นไป เงินจากกองทุนนี้จะถูกนำไปช่วยเหลือบุคคลที่ทำงานอยู่ในสถานประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลางที่ธุรกิจดำเนินไปได้ไม่สู้จะดีนัก รวมทั้งคนยากจนและผู้ด้อยโอกาสให้สามารถเข้ารับการศึกษาวิชาชีพ จนได้รับวุฒิบัตร

- กองทุนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จะให้ความช่วยเหลือผ่านระบบการใช้อุปองการศึกษา โดยที่นักศึกษาจะใช้อุปองจ่ายค่าเล่าเรียน หลังจากนั้นโรงเรียนก็นำอุปองการศึกษาดังกล่าวไปเบิกเงินคืนจากรัฐบาล

- ค่าใช้จ่ายในส่วน of ค่าเล่าเรียนทั้งของเด็กและผู้ใหญ่นั้นสามารถไปหักภาษีได้ นอกจากนี้ก็ยังคงจะจัดเสนอผลประโยชน์ทางการ

เงินและภาษีเป็นพิเศษให้แก่ผู้บริหารในอุตสาหกรรมกรมอาชีวศึกษาทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชน

นโยบายสนับสนุนนักศึกษาฝึกงานและครูอาจารย์ ณ สถานประกอบการ จะต้องให้การคุ้มครองทางกฎหมายแก่ปัจเจกชนที่เกี่ยวข้อง ขณะที่ปฏิบัติงาน ภาคสนามอยู่ในภาคอุตสาหกรรม ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการฝึกอบรมนักเรียนอาชีวศึกษาและครูผู้สอน ณ สถานประกอบการให้แพร่หลายไปทั่วทุกภูมิภาค

- นักเรียนที่กำลังฝึกภาคสนาม ณ สถานประกอบการการจะมีสิทธิได้รับการปกป้องคุ้มครองภายใต้ “กฎหมายชดเชยสินไหมประกันภัยในกรณีประสบอุบัติเหตุในภาคอุตสาหกรรม

- องค์กรภาคธุรกิจสามารถนำค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการจัดฝึกอบรมภาคสนามให้แก่นักศึกษาและวิทยากรไปหักภาษีได้

- ควรมีการพัฒนาอนุสัญญาที่มีมาตรฐานขึ้นมาเพื่อกำหนดข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องในการปกป้องคุ้มครองสถานภาพทางกฎหมายของผู้รับการฝึกอบรมและวิทยากรผู้ทำการฝึกอบรม

2. การปฏิรูปหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในโรงเรียน

จวบจนกระทั่งถึงปัจจุบัน การศึกษาทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาได้หล่อหลอมปัจเจกชนให้กลายเป็นบุคคลที่มีมาตรฐานเหมือนกันในลักษณะที่ไร้คุณลักษณะความเป็นตัวของตัวเอง และผลิตปัญญาชนที่ไร้ซึ่งพลังความคิดสร้างสรรค์ ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากการที่ระบบการศึกษาเน้นย้ำความสำคัญไปที่การรับนักศึกษาเข้าเรียนต่อในสถาบันอุดมศึกษาในลักษณะยึดเยียดวิชาความรู้ โดยอิงการท่องจำความรู้พื้น ๆ และการทดสอบที่ใช้มาตรฐานเดียวกันหมด

- แทนที่การศึกษาจะเป็นกระบวนการประสิทธิประสาทความรู้ให้นักเรียนสามารถค้นหาความหมายและความสุขในชีวิตได้ด้วยตนเอง แต่การศึกษาในโรงเรียนกลับ ยัดเยียดภาระอันหนักอึ้งให้กับนักเรียน ด้วยเหตุนี้จำนวนนักเรียนที่แสดงลักษณะที่ไร้คุณธรรมจึงยิ่งทวีมากขึ้นตามลำดับ

- ฉะนั้นหลักสูตรใหม่จึงควรมุ่งบ่มเพาะคุณธรรมและองค์รวมในตัว นักเรียน รวมทั้งให้การยอมรับในความถนัดและความสามารถของพวกเขา โดยที่ไม่ละเลยการปลูกฝังความคิดสร้างสรรค์ในการสะท้อนค่านิยมทางภูมิปัญญาที่มีประโยชน์ และเป็นตัวของตัวเองออกมาให้เห็นด้วย การที่จะบรรลุจุดประสงค์นี้ได้ จะต้องมีการจัดร่างหลักสูตรที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยที่นักเรียนจะสามารถเลือกเรียนในวิชาต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจของตนได้อย่างมีอิสระ

- หลักสูตรส่วนบุคคลจะต้องช่วยให้นักเรียนสามารถศึกษาเล่าเรียนได้ สอดคล้องกับความสามารถที่ช้า/เร็วของตนเอง การปรับปรุงทักษะทางด้านคอมพิวเตอร์ ภาษาต่างประเทศและความเข้าใจในวัฒนธรรมอื่น ๆ ให้ดียิ่งขึ้นนับเป็นประเด็นสำคัญ หากเราจะต้องเข้าไปยืนบนเวทีแข่งขันในยุคสารสนเทศและกระแสโลกาภิวัตน์ โรงเรียนควรมีเสรีภาพในการตัดสินใจด้วยตนเองในเรื่องหลักสูตรและการบริหารเพื่อรักษาคุณลักษณะของโรงเรียนและเพื่อส่งเสริมให้เกิดความหลากหลายขึ้นในวงการการศึกษา

2.1 หลักสูตรของโรงเรียนในรูปแบบใหม่

การจัดสร้างหลักสูตรพื้นฐานสำหรับปวงชน เพื่อเป็นการตอบสนองอุปสรรคของสังคมสารสนเทศและความรู้ ระยะเวลาของหลักสูตรพื้นฐานสำหรับปวงชนจะกินเวลา 10 ปี โดยเริ่มตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 1 ไปจนถึงปีแรกของมัธยมศึกษาตอนปลาย ในช่วงเวลานี้ หลักสูตรต่อเนื่องจะต้องอิงอยู่กับมโนทัศน์ของระบบการจัดการศึกษาตามระดับชั้นอย่าง เกร่งครัด (โปรดดูตารางหลักสูตรใหม่ของประถมศึกษาและมัธยมศึกษา)

- ระบบของหลักสูตรพื้นฐานนี้จะถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ วิชาบังคับ กิจกรรมนอกหลักสูตร และชั่วโมงวิชาเลือกอิสระ

- ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 จะมี 5 วิชา คือ ชีวิตที่มีระเบียบวินัย ภาษาเกาหลี คณิตศาสตร์ ชีวิตที่ชาญฉลาด และชีวิตที่พึงประสงค์

- จากชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไปจนถึงปีแรกในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะต้องเรียนวิชาบังคับ 10 วิชา ได้แก่ ชีวิตที่มีระเบียบวินัย ศิลธรรมศึกษา (เมื่อถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะเปลี่ยนเป็นวิชาจริยศึกษา) ภาษาเกาหลี คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา (ประวัติศาสตร์เกาหลี สังคมศึกษาทั่วไป ภูมิศาสตร์ และประวัติศาสตร์โลก เป็นต้น) วิทยาศาสตร์ (ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา วิทยาศาสตร์เกี่ยวกับโลก เป็นต้น) พลศึกษา ดนตรี ศิลปะประยุกต์ (เทคโนโลยีและคหกรรมศาสตร์ ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น) และภาษาอังกฤษ

1) เนื้อหาและวิธีการสอนศิลปกรรมศึกษา ซึ่งเน้นความรู้ทฤษฎีมาตลอดในอดีตจะถูกแทนที่โดยการเรียนรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ที่ได้จากการปฏิบัติจริง ผนวกเข้ากับการอภิปรายถกเถียง ศิลธรรมควรจะได้รับบูรณาการเข้าไปในทุกวิชา อีกทั้งควรทุ่มเทความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้โรงเรียนกลายเป็นศูนย์กลางของจริยศึกษา ทั้งนี้เพราะใน บางครั้งหลักสูตรในโรงเรียนก็มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความเชื่อ เจตคติ และความรู้สึกรู้สึกนึกคิดในเรื่องจริยธรรมของนักเรียน

2) ศิลปะประยุกต์ (เทคโนโลยีและคหกรรมศาสตร์) ซึ่งครอบคลุมการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศ อาทิ ทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ และอุตสาหกรรมศาสตร์ ควรจะได้รับการสอนอย่างเป็นระบบตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไปจนถึงชั้นปีที่ 1 ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ศิลปะประยุกต์จะแบ่งย่อยออกไปได้หลายสาขา (ได้แก่ ช่างไม้ การออกแบบ เครื่องจักรกล การทำอาหาร หัตถศึกษา คหกรรม การประมง การทำสวน อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น) หลังจากได้พิจารณาคุณลักษณะและความ

ต้องการของชุมชนในท้องถิ่นและความสนใจกับความถนัดของนักเรียนอย่างรอบคอบแล้ว แต่ละโรงเรียนสามารถเลือกสาขาวิชาที่จะเปิดสอนได้เอง

3) ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นต้นไป จะมีการเชื่อมโยงประวัติศาสตร์เกาหลีเข้ากับประวัติศาสตร์โลก โดยสอนเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มวิชาสังคมศึกษา

4) ตัวอักษรแบบจีนอาจจะเปิดสอนได้แม้ในระดับประถมศึกษาหากครูผู้สอนและโรงเรียนมีความพร้อมเพียงพอ

5) ในโรงเรียนประถมศึกษา การจัดชั่วโมงวิชาเลือกอิสระจะเป็นไปตามความพร้อมของครูหรือของโรงเรียน สำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย วิชาเลือกอิสระนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการจัดหลักสูตรในแต่ละโรงเรียน ทั้งนี้อาจใช้ชั่วโมง ดังกล่าวเพื่อสอนเสริม จัดกิจกรรมนอกหลักสูตร (การอภิปราย การอ่าน การศึกษาค้นคว้า ทักษะการศึกษาค้นคว้า การเสวนาผลงาน กิจกรรมอาสาสมัคร กิจกรรมฝึกอบรมการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นต้น) นอกจากนี้ก็อาจจะใช้ชั่วโมงดังกล่าวให้นักเรียนได้เลือกเรียนโดยอิสระจากวิชาใหม่ๆ ซึ่งมีใช้วิชาบังคับ อาทิ ภาษาต่างประเทศ สิ่งแวดล้อมศึกษา ตัวอักษรจีน ตัวอักษรจีนโบราณ ความเข้าใจอันดีระหว่างชาติ วิธีการศึกษาหาความรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นต้น

6) ในการปรับชั่วโมงสอนในระดับประถมศึกษาให้เหมือนกับประเทศพัฒนาทั้งหลายนั้น ชั่วโมงเรียนในโรงเรียนโดยเฉลี่ยต่ออาทิตย์ สำหรับชั้นประถมปีที่ 1 และ 2 จะต้องเพิ่มขึ้นเป็น 27 ส่วน ชั้นประถมปีที่ 3 ถึงปีที่ 6 จะมีการเพิ่มชั่วโมงสอนในวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาใหม่ และถ้าเป็นไปได้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษก็ควรจะเป็นครูที่จบเอกวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง

7) กระทรวงศึกษาธิการจะปรับลดชั่วโมงการสอนในแต่ละสัปดาห์ลง ยกเว้นวิชาภาษาเกาหลี เพื่อให้มีเวลาเหลือว่างไว้ประมาณ 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เพื่อให้โรงเรียนสามารถใช้เวลานี้เลือกสอนวิชาอื่นใดก็ได้

ตารางหลักสูตรใหม่ของโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

ปี		อนุบาล	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
			ประถมศึกษา						มัธยมต้น			มัธยมปลาย		
วิชา	ศิลปกรรมศึกษา	การแสดงออก ทางด้าน ร่างกาย สังคม อารมณ์ และภาษา	ชีวิตที่มีระเบียบวินัย											
	ภาษาเกาหลี		8	8	7	7	6	6	5	5	5	5		
	คณิตศาสตร์													
	สังคมศึกษา		ชีวิตที่											
	วิทยาศาสตร์		ชาญฉลาด											
	พลศึกษา		ชีวิตที่											
	ดนตรี		พึงประสงค์											
	วิจิตรศิลป์													
	ศิลปะประยุกต์		●	●						เทคโนโลยี				
	อังกฤษ		●	●						คหกรรมศาสตร์				
กิจกรรมนอกหลักสูตร		1	1	1	2	2	2	2	2	2	2	3	3	
ชั่วโมงเลือกอิสระ		3		4				6						
ชั่วโมงรวมต่อปี	810 (27)	880 (27)	918 (27)	1,020 (30)	1,054 (31)	1,122 (33)	1,122 (33)	1,156 (34)	1,156 (34)	1,156 (34)	1,224 (36)	(144 คาบ)		

* จำนวนในวงเล็บระบุจำนวนเฉลี่ยชั่วโมงสอนในแต่ละสัปดาห์ (ในกรณีของชั้นปีที่ 2 และ 3 ในระดับมัธยมปลาย 1 คาบ เท่ากับการสอน 50 นาทีต่อสัปดาห์ต่อ 1 ภาคการศึกษา)

* กระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้กำหนดชั่วโมงเฉลี่ยของการสอนในแต่ละสัปดาห์ของแต่ละวิชาลงในตารางส่วนที่ยังว่างอยู่ ชั่วโมงรวมในแต่ละสัปดาห์ของการสอนวิชาต่างๆ กิจกรรมนอกหลักสูตร รวมทั้งชั่วโมงวิชาเลือกอิสระสำหรับแต่ละระดับชั้น จะต้องน้อยกว่าชั่วโมงเฉลี่ยในแต่ละสัปดาห์ของแต่ละชั้นเรียนถึง 2 - 3 ชั่วโมง โดยที่โรงเรียนสามารถนำชั่วโมงที่เจียดเอาไว้มาใช้สอนพิเศษเพิ่มเติมที่อิงความสมัครใจของนักเรียนเองก็ได้

* จากจำนวน 880 ชั่วโมงของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อาจจะมีการนำเวลา 70 ชั่วโมงไปใช้จัดกิจกรรมที่มุ่งช่วยให้เด็กนักเรียนสามารถปรับตัวให้เข้ากับการใช้ชีวิตในโรงเรียน (เดือนมีนาคม)

การจัดหลักสูตรที่เลือกแผนการเรียนได้ในระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายสายสามัญ หลักสูตรในชั้นปีที่ 2 และ 3 ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญจะมี พื้นฐานอยู่บนแผนการเรียนที่ผู้เรียนเป็นผู้เลือกให้มีความสอดคล้องกับความสามารถ ความสนใจและแผนการงานอาชีพในอนาคต ฉะนั้นแผนการเรียนแบบเก่าที่ใช้มาจนถึงปัจจุบันซึ่งแบ่งเนื้อหาแยกออกเป็นแผนการเรียนสายวิทยาศาสตร์ สายมนุษยศาสตร์ สายศิลปศึกษา สายพลศึกษา และสายอาชีวศึกษา จะถูกยกเลิก โดยจะนำแผนการเรียนในรูปแบบส่วนบุคคลคือ แผนการเรียนที่มีลักษณะเฉพาะบุคคลมีความหลากหลายมาใช้แทน ต่อไปนี้คือรายการสาขาวิชาเลือกสำหรับนักเรียนชั้นปีที่ 2 และ 3 ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

1) ภาษา (ภาษาเกาหลี I, II, III, IV เรียงความ พรรณาโวหาร ตัวอักษรจีนโบราณ I, II วรรณคดีเกาหลี วรรณกรรมร่วมสมัยเกาหลี I, II วรรณกรรมโลก I, II เป็นต้น)

2) คณิตศาสตร์ (คณิตศาสตร์ I, II, III, IV คณิตศาสตร์ประยุกต์ คณิตศาสตร์พื้นฐาน I, II เป็นต้น)

3) ภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ I, II, III, IV ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร I, II ภาษาญี่ปุ่น I, II ภาษาสเปน I, II ภาษารัสเซีย I, II ภาษาอาหรับ I, II เป็นต้น)

4) วิทยาศาสตร์ (ฟิสิกส์ I, II, III, IV เคมี I, II, III, IV ชีววิทยา I, II, III, IV วิทยาศาสตร์โลก I, II, III, IV นิเวศวิทยา I, II, III, IV ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น)

5) มนุษยศาสตร์ (ประวัติศาสตร์เกาหลี I, II ประวัติศาสตร์ I, II ประวัติศาสตร์โลก I, II ประวัติศาสตร์ศิลปะ อารยธรรมโบราณ จริยศาสตร์ ปรัชญา ตรรกและการคิดด้วยเหตุและผล คอมพิวเตอร์ ศาสนา เป็นต้น)

6) สังคมศึกษา (ภูมิศาสตร์เกาหลี I, II ภูมิศาสตร์โลก I, II รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมวิทยา ปรัชญา ครุศาสตร์ เป็นต้น)

7) เทคโนโลยีและอุตสาหกรรม (คหกรรมศาสตร์ I, II ทักษะการผลิต คอมพิวเตอร์เบื้องต้น ภาษาคอมพิวเตอร์ I, II การประมวลผลข้อมูล เกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม การประมง ป่าไม้ เป็นต้น)

8) วิจิตรศิลป์และพลศึกษา (พลศึกษา I, II III การฝึกวิชาทหาร ดนตรี I, II วิจิตรศิลป์ I, II เต้นรำ การละคร อุปรากร เป็นต้น)

หลังจากที่ได้ปรึกษาหารือกับผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสายแล้ว กระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้ตัดสินเกี่ยวกับสาขาเฉพาะที่ควรเปิดให้นักเรียนเลือกเรียน รวมทั้งประเภทและระดับความยากง่ายของแต่ละวิชาด้วย แต่ละวิชาจะแบ่งออกเป็นหลายระดับตามความยากง่ายของเนื้อหา เนื้อหาในปัจจุบันของแต่ละวิชาสามารถถูกแบ่งย่อยออกเป็นหลายรายวิชาที่มีความเป็นเอกเทศได้และในส่วนของนักเรียนที่เรียนวิชาที่อยู่ในขั้นสูงสามารถ เก็บเกี่ยวหน่วยกิตสะสมไว้ใช้ในสถาบันศึกษาขั้นสูงต่อไปในอนาคตได้ ทั้งโรงเรียนและสำนักงานการศึกษาในภูมิภาคควรจะรักษาคุณลักษณะเฉพาะของโรงเรียน และชุมชนเอาไว้ให้ได้ นอกจากนี้ยังสามารถเปิดสอนวิชาเลือกต่างๆ ที่ไม่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาในระดับชาติได้ด้วย

หลักสูตรสำหรับนักเรียนชั้นปีที่ 2 และ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลายสายสามัญควรมีทั้งวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกเสรี อัตราส่วนวิชาบังคับเลือกต่อวิชาเลือกเสรีควรจะเป็น 50:50 สำนักงานการศึกษาส่วนภูมิภาคควรจะกันร้อยละ 30 ของจำนวนรวมชั่วโมงเรียนในชั้นปีที่

2 และ 3 ไว้สำหรับวิชาบังคับเลือก และอีกร้อยละ 20 แต่ละโรงเรียนจะเป็นผู้กำหนดเอง วิชาบังคับเลือกเหล่านี้จะถูกแบ่งสันปันส่วนกันในหลาย ๆ สาขาวิชาโดยที่นักเรียนจะสามารถเลือกเรียนในสาขาใด ๆ ก็ได้ ส่วนเวลาเรียนที่เหลืออีกร้อยละ 50 นักเรียนสามารถเลือกวิชาเรียนได้โดยเสรีให้สอดคล้องกับความสามารถ ความสนใจ และแผนการทำมาหากินในอนาคต ตั้งแต่ปี 1996 เป็นต้นไป โรงเรียนที่สามารถจัดการศึกษาได้ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้จะสามารถแปลงสภาพวิชาบังคับและวิชาเลือกตามหลักสูตรที่ 6 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้เป็นวิชาเลือกของนักเรียนได้

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสำหรับโรงเรียนอาชีวศึกษา
โรงเรียน วิทยาศาสตร์และโรงเรียนภาษาต่างประเทศ ในกรณีของโรงเรียนเฉพาะทางเหล่านี้ โรงเรียนสามารถปรับชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ของแต่ละวิชาได้แต่งตั้งแต่นักเรียนชั้นปีที่ 1 ไป ทั้งนี้เพื่อให้สามารถรักษาคุณสมบัติเฉพาะของโรงเรียนไว้ได้ ภายใต้นโยบายดังกล่าวจะมีการนำเสนอวิชาเลือกเฉพาะทางมากมายในชั้นปีที่ 2 และ 3 เพื่อชี้แจงลักษณะพิเศษของโรงเรียนเอาไว้ นอกจากนี้โรงเรียนใดที่ปรารถนาจะเปิดสอนวิชาเลือก และแผนการเรียนในสายสามัญด้วยก็สามารถทำได้

- สำนักงานการศึกษาส่วนภูมิภาคและ/หรือโรงเรียนจะเป็นผู้กำหนดอัตราส่วนระหว่างวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกเสรี

- หลักสูตรเฉพาะทางของโรงเรียนอาชีวศึกษาควรขยายจำนวนวิชาประยุกต์ให้มากขึ้น (เช่น คณิตศาสตร์ประยุกต์ ฟิสิกส์ประยุกต์ เคมีประยุกต์ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร) โดยมุ่งเชื่อมโยงสาขาวิชาการเข้ากับอาชีวศึกษาเพื่อปรับปรุงความสามารถของปัจเจกชนให้สามารถปรับตัวได้สอดคล้องกับโลกแห่งการงาน ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วได้

หลักสูตรสำหรับโรงเรียนศิลปศึกษาและพลศึกษา หลักสูตรศิลปศึกษาและพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลายควรจะได้รับ การปรับปรุงให้ สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ ตั้งแต่นักเรียนชั้นปีที่ 1 ใน

ระดับมัธยมต้นถึงปี 1 ในระดับมัธยมปลาย อย่างไรก็ตามแต่ละโรงเรียนควรมีอิสระในการจัดการในเรื่องแผนการเรียนที่เหมาะสมกับคุณลักษณะจำเพาะของโรงเรียนเฉพาะทางเหล่านี้ได้เอง หลักสูตรเฉพาะทางในปีที่ 2 และ 3 ของระดับมัธยมปลายควรจะสอดคล้องกับวิชาเลือกในสาขาศิลปศึกษาและพลศึกษาด้วย ควรให้แต่ละโรงเรียนมีความเป็นอิสระมากยิ่งขึ้นเพื่อที่โรงเรียนจะได้มีเสรีภาพในการจัดการหรือเลือกสรรหลักสูตรของตนเอง ได้อย่างสะดวกใจ

2.2 หลักสูตรส่วนบุคคลหรือหลักสูตรเฉพาะตัว

หลักสูตรส่วนบุคคล จะต้องมีการจัดหลักสูตรส่วนบุคคลเพื่อช่วยให้ปัจเจกชนสามารถนำศักยภาพของตนเองมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการพัฒนาตนเอง โดยที่บทเรียนต่างๆ จะคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคลในด้านความสามารถ ความถนัด ความต้องการ และความสนใจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ประเภทของหลักสูตรส่วนบุคคล มีดังนี้

1) หลักสูตรส่วนบุคคลที่อิงอยู่กับระดับของเนื้อหา กรณีนี้มักจะใช้กับวิชาที่เนื้อหาได้รับการจัดลำดับมาอย่างดี ซึ่งแบ่งออกเป็นหลายๆ ระดับด้วยกัน

2) หลักสูตรส่วนบุคคลในลักษณะเสริมและลงลึก หลักสูตรในลักษณะนี้มักจะอิงเนื้อหาการเรียนรู้พื้นฐาน

3) หลักสูตรส่วนบุคคลที่ให้ความสำคัญกับวิชาเลือก หลักสูตรประเภทนี้จะคำนึงถึงความหลากหลายของเนื้อหาและระดับของความยากง่ายเพื่อให้นักเรียนมีตัวเลือกมากขึ้น โดยการจัดทำวิชาเลือกที่หลากหลายซึ่งแบ่งแยกออกจากกันด้วยการจัดระดับความยากง่าย

หลักสูตรส่วนบุคคลที่ใช้การจัดระดับเป็นเกณฑ์ หลักสูตรในลักษณะนี้จะถูกจำกัดการใช้อยู่ที่วิชาภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ เป็นอาทิ แต่ในระยะยาวเราจะขยายออกไปครอบคลุมวิชาภาษาเกาหลีและวิทยาศาสตร์ด้วย ตัวอย่างเช่น เนื้อหาของคณิตศาสตร์ในช่วงเวลา 10 ปี ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 1 ไปจนถึงชั้นปีที่ 1 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นั้น จะสามารถแบ่งย่อยออกไปได้ 15 ระดับ ในขณะที่การเรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลา 8 ปี จะมีการแบ่งเนื้อหาที่เรียนออกเป็น 12 ระดับด้วยกัน

- ตำราเรียนจะเป็นไปในลักษณะจัดระดับเช่นกัน โดยจะเข้ามาแทนที่ตำราเรียนที่ยึดโยงอยู่กับระดับชั้นเรียนดังที่เป็นอยู่ ส่วนมาตรฐานในการประเมินผลการเรียนก็ต้องแตกต่างกันไปในแต่ละระดับ

- ดังนั้นเด็กที่เรียนอยู่ชั้นเดียวกันในโรงเรียนก็อาจจะเรียนวิชาเดียวกันแต่ต่างระดับกันก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถในวิชานี้ของแต่ละคน ตัวอย่างเช่น นักเรียนที่มีความสามารถในระดับใกล้เคียงกันสามารถเรียนด้วยกันเป็นกลุ่มในชั้นเดียวกันได้ หรือไม่ก็นักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันเรียนอยู่ในชั้นเดียวกันก็อาจจะย้าย ห้องเรียนได้โดยเสรีเช่นเดียวกับที่ถือปฏิบัติกันในวิทยาลัย

- ไม่ว่าจะเป็นการสอนในลักษณะจัดกลุ่มตามระดับของเนื้อหาวิชาหรือจัดตามระดับชั้นเรียนก็ตามจะต้องกระทำแบบค่อยเป็นค่อยไปตามการตัดสินใจของแต่ละโรงเรียนและสำนักงานการศึกษาส่วนภูมิภาค

- นักเรียนสามารถเลือกระดับที่เหมาะสมกับตนเองในแต่ละวิชาได้หลังจากที่ได้ปรึกษากับครูประจำชั้น ครูประจำวิชา และครูแนะแนวแล้ว

- จะต้องมีการกำหนดระดับที่ต่ำสุดในแต่ละวิชา ซึ่งนักเรียนจะต้องเรียนให้ถึงระดับนั้นตลอดระยะเวลา 10 ปีของการศึกษาพื้นฐานของปวงชน ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่มีทั้งหมด 15 ระดับ ระดับต่ำสุดที่นักเรียนทุกคนต้องไปให้ถึง คือ ระดับ 10 นอกจากนี้ยังควรจัดแผนการเรียนเสริมพิเศษให้แก่นักเรียนที่เรียนช้าและล่าช้าคนอื่น ๆ มากด้วย สำหรับนักเรียนที่มีความ

โดดเด่นและสามารถบรรลุระดับสูงสุดได้ภายใน 10 ปีก็อาจจะลงเรียนในวิชาเลือกที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่ตนมีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษได้ในชั้นปีที่ 2 และ 3 ในระดับมัธยมปลาย

หลักสูตรส่วนบุคคลในลักษณะเสริมและลงลึก วิชาเรียนทุกวิชาในช่วงการศึกษาพื้นฐานของปวงชนยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษ และ คณิตศาสตร์ จะใช้หลักสูตรส่วนบุคคลในลักษณะเสริมและลงลึก เช่น ในกรณีของวิชาสังคมศึกษา เนื้อหาของ หลักสูตรพื้นฐานจะเหมาะสมกับนักเรียนในระดับกลางของแต่ละชั้นเรียน โดยหลักสูตรประเภทนี้จะทำการสอนเสริมให้แก่นักเรียนที่เรียนช้า ส่วนนักเรียนที่สมองไวปัญญาเลิศก็จะเป็นการสอนแบบลงลึกในเนื้อหา วิชาภาษาเกาหลีและวิทยาศาสตร์จะถูกบรรจุอยู่ในหลักสูตรส่วนบุคคลประเภทสอนเสริมและลงลึกจนกว่าจะได้รับการเปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นหลักสูตรที่จัดเนื้อหาตามระดับ

- เนื้อหาการสอนแบบลงลึกควรเป็นเนื้อหาประเภทที่นำความคิดรวบยอดหลัก ๆ ของเนื้อหาพื้นฐานมาประยุกต์ ขณะที่เนื้อหาของการสอนเสริมนั้นมุ่งหมายช่วยให้นักเรียนที่เรียนช้าสามารถสร้างความเข้าใจในความคิดรวบยอดที่อยู่ในเนื้อหาพื้นฐานได้ชัดเจนขึ้น ซึ่งจะช่วยลดอุปสรรคในการเรียนรู้ในขั้นสูงขึ้นไปให้เหลือน้อยที่สุด

- การจัดหลักสูตรเสริมและลงลึกเช่นนี้ อาจจะทำในลักษณะจัดกลุ่มตาม ชั้นเรียนหรือจัดตามระดับของแต่ละวิชา เหมือนกับหลักสูตรส่วนบุคคลประเภทจัดระดับเนื้อหาสาระก็ได้

หลักสูตรที่อิงวิชาเลือก สำหรับนักเรียนในชั้นปีที่ 2 และ 3 ในระดับมัธยมปลายหลักสูตรที่อิงอยู่กับวิชาเลือกเป็นสำคัญจะช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนวิชาต่างๆ ที่สอดคล้องกับแผนอาชีพการงานที่วางไว้ในอนาคต และขีดความสามารถของตนเองได้ ฉะนั้นโรงเรียนจะต้องมีวิชาให้

เลือกอย่างกว้างขวางมากหลายเพื่อสะท้อนความแตกต่างในด้านความสามารถและความสนใจของนักเรียนทั้งหมด

- ตัวอย่างเช่น ในวิชาภาษาเกาหลี ก็มีวิชาให้เลือก ดังนี้ คือ ภาษาเกาหลี I, II, III, IV วรรณกรรมเกาหลีสมัยใหม่ I,II และ วรรณคดีเกาหลี I,II วิชาคณิตศาสตร์ คณิตศาสตร์เบื้องต้น I, II, คณิตศาสตร์ I, II, III, IV คณิตศาสตร์ประยุกต์ วิชาวิทยาศาสตร์ :- ประวัติศาสตร์วิทยาศาสตร์ ฟิสิกส์ I, II, III, IV เคมี I, II, III, IV และชีววิทยา I, II, III, IV

- หากว่าโรงเรียนประสบปัญหาอุปสรรคในการจัดหลักสูตรในลักษณะนี้ สำนักงานการศึกษาส่วนจังหวัดจะต้องยื่นมือเข้ามาช่วยด้วยการใช้ระบบครุหมุนเวียน ผนวกกับการนำการศึกษาทางไกลมาประยุกต์ใช้และเปิดสอนวิชาเลือกที่หลากหลายอย่างความร่วมมือระหว่างหลายๆ โรงเรียน วิชาที่เรียนผ่านการสอนทางไกลจะได้รับการรับรองว่าเป็นหน่วยกิตที่สมบูรณ์เช่นกัน ในกรณีที่จัดสอนวิชาเลือกโดยความร่วมมือระหว่างหลายโรงเรียน นักเรียนสามารถเลือกวิชาที่โรงเรียนของตนไม่ได้เปิดสอน แต่ไปเปิดสอนในโรงเรียนอื่นได้ สำหรับบางรายวิชาอาจจะมีการเปิดชั้นเรียนในระดับสูงขึ้นได้ รวมทั้งอาจจะจัดแยกเป็นโรงเรียนแม่เหล็กที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางจนสามารถดึงดูดให้นักเรียนจากโรงเรียนอื่นๆ มาเลือกเรียนในวิชานั้นๆ ก็ได้

2.3 ทิศทางหลักสำหรับการพัฒนาหลักสูตรในแต่ละวิชา

หลักสูตรที่เป็นแกนพื้นฐาน เราควรมองว่าหลักสูตรซึ่งเป็นแกนพื้นฐานนี้ คือ ระบบเดียวโดดๆ ดังนั้นการสร้างหลักสูตรสำหรับแต่ละชั้นเรียนสำหรับแต่ละวิชาจะต้องพัฒนามาจากแกนนี้เสมอไป รวมทั้งหลักสูตรอนุบาลและหลักสูตรสำหรับนักเรียนมัธยมปลายในชั้นปีที่ 2 และ 3 ก็ควรจะยึดโยงอยู่กับหลักสูตรแกนพื้นฐานนี้ด้วยเช่นกัน

เป้าหมายที่เห็นความสามารถกับการวางแนวทางในเรื่องเนื้อหาใน รายละเอียดให้น้อยที่สุด การที่จะส่งเสริมให้ปัจเจกชนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง รวมทั้งมีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบได้สำเร็จนั้น เราจะต้องตั้งเป้าหมายของ แต่ละวิชาเอาไว้ที่ขีดความสามารถของนักเรียนเป็นสำคัญ ขณะเดียวกันก็ควรจะต้องลดคำแนะนำเกี่ยวกับเนื้อหาในรายละเอียดให้น้อยที่สุด ประเด็นนี้สำคัญมากเพราะการศึกษาไม่ควรจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ในลักษณะถ่ายทอดข้อมูลไปสู่ผู้เรียนเพียงเท่านั้น ทั้งนี้ทั้งสำนักงานการศึกษาส่วนภูมิภาค โรงเรียน และครูผู้สอนควรเพิ่มบทบาทของตนในการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอน ซึ่งหมายรวมไปถึงตำราเรียนและตารางเรียนรวมทั้งการนำวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลายมาสอนด้วย

การเห็นความสำคัญของการอ่าน สำนักงานการศึกษาส่วนภูมิภาคกับโรงเรียนจะต้องร่วมกันร่างรายชื่อหนังสืออ่าน ซึ่งอาจจะนำมาใช้ในวิชา ภาษาเกาหลีและวิชาอื่น ๆ ได้ด้วย โดยที่หนังสือวรรณกรรม (รวมวรรณกรรมต่างประเทศ) และหนังสืออื่น ๆ จะต้องครอบคลุมเนื้อหาที่หลากหลาย อาทิ สังคม วิทยา มนุษยวิทยา และวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

การส่งเสริมการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการศึกษา ในการร่างหลักสูตรสำหรับแต่ละวิชานั้น ควรมีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการเรียนการสอนที่มีตำราเรียนเป็นศูนย์กลาง ศูนย์สื่อประสมเพื่อการศึกษาแห่งชาติ จะร่วมมือร่วมกับศูนย์พัฒนาหลักสูตรและการประเมินผลเพื่อพัฒนาซอฟต์แวร์ ขึ้นมาใช้ประโยชน์ทางการศึกษาในโรงเรียน นอกจากนี้โรงเรียนยังควรทุ่มเท ความพยายามในการนำคอมพิวเตอร์ มาใช้สื่อสารในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ รวมทั้งในการให้การบ้านด้วย

การขยายสาขาศิลปศาสตร์ หลักสูตรศิลปะและการดนตรีในช่วง การศึกษาพื้นฐานของปวงชน ควรจะเป็นการศึกษาศิลปะอย่างรอบด้านซึ่งครอบคลุม

คลุมการละคร อุปรากร และทัศนศิลป์ และควรจะบรรจุไว้เป็นวิชาเลือกเพื่อการ
ศึกษาอย่างลงลึกในชั้นปีที่ 2 และ 3 ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้วย

การปรับปรุงวิธีการวัดผล ในวิชาจริยศึกษา พลศึกษา ดนตรี
วิจิตรศิลป์ และศิลปะประยุกต์นั้น ต้องการการทุ่มเททั้งในด้านจิตใจ ความถนัด
และจริยธรรม ฉะนั้นการวัดผลนักเรียนในวิชาเหล่านี้ จึงควรออกมาในรูปของ
การบรรยายพัฒนาการของเด็กแต่ละคนแทนการให้คะแนนเป็นเกรด A, B, C, D
และ F

2.4 การจัดสรรระบบสนับสนุนการศึกษา

การจัดทำโรงเรียนตัวอย่าง การที่จะนำหลักสูตรใหม่มาใช้ให้
ประสบผลสำเร็จภายในปี 2000 ได้นั้น จะต้องมีการคัดเลือกโรงเรียนจำนวน
หนึ่งมาจัดทำเป็นโรงเรียนทดลองเพื่อค้นหาปัญหาในการนำไปใช้จริงให้พบ
และแก้ไขให้ได้เสียก่อนที่จะนำไปขยายผลต่อไปในวงกว้าง

**การปรับปรุงการทดสอบทางวิชาการกับการริเริ่มเกี่ยวกับ
วิชาเลือก** การทดสอบความสามารถทางด้านวิชาการที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันซึ่ง
ประเมินผลความสามารถทั่วไปทางวิชาการของเด็กนักเรียนในทุก ๆ วิชาใน
แบบบูรณาการ จะได้รับการปรับปรุงเพื่อให้การนำแผนการเรียนในลักษณะ
ส่วนบุคคลผนวกกับวิชาเลือกเสรีประสบความสำเร็จตามที่ตั้งเป้าไว้ ศูนย์
พัฒนาหลักสูตรและการประเมินผลจะเป็นผู้พัฒนาระบบใหม่ที่จะระบุประเภท
และระดับของวิชาที่จะต้องได้รับการทดสอบ รวมทั้งอนุญาตให้นักเรียน
สามารถเลือกวิชาที่ตนปรารถนาจะเข้าทดสอบได้เองด้วย ผลที่ได้จากการ
ประเมินนี้จะถูกนำไปใช้ในกระบวนการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนต่อใน
สถาบันอุดมศึกษาและจะถูกนำไปใช้ประกอบการพิจารณาในกรณีที่สมัครเข้า
ทำงานด้วย

การผ่อนคลายนโยบายว่าด้วยตำราเรียน จำนวนตำราเรียนที่
รัฐเป็นผู้จัดทำจะต้องลดลงให้เหลือน้อยที่สุด ขณะที่จำนวนรายวิชาที่จะใช้

หนังสือเรียนที่รัฐบาลให้การยอมรับและจำนวนหนังสือที่รัฐให้การตีตรายอมรับก็จะต้องเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมอีกหลาย ๆ เท่า

- หนังสือเรียนในระดับประถมศึกษาซึ่งเกือบจะทั้งหมดจัดตีพิมพ์โดยกระทรวงศึกษาธิการจะได้รับการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไปเพื่อไปใช้หนังสือที่รัฐให้การรับรองแทนเป้าหมายในระยะยาวก็เพื่อผ่อนคลายระเบียบการจัดพิมพ์ตำราเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น

- สภาโรงเรียนจะมีอิสรภาพในการเลือกตำราเรียนมาใช้ในโรงเรียนของตนทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้เกิดการแข่งขันอย่างเสรีอันจะก่อให้เกิดการปรับปรุงคุณภาพของตำราเรียนในที่สุด การกำหนดราคาตำราเรียนก็จะอยู่ในระดับที่สมเหตุสมผลเพื่อปรับปรุงคุณภาพหนังสือเรียนทั้งในด้านคุณภาพของกระดาษ ภาพสี รวมทั้งเพิ่มจำนวนมากขึ้นด้วย

นับตั้งแต่ปี 2000 เป็นต้นไป รัฐจะแจกส่วนหนึ่งของตำราเรียนเพื่อใช้ในการศึกษาขั้น พื้นฐานของปวงชนโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด ทั้งนี้โรงเรียนจะเป็นผู้จัดเก็บดูแลรักษาและให้การเช่ายืมหนังสือเหล่านี้แก่นักเรียน

- ตำราเรียนทั้งปวงจะต้องเลิกใช้รูปแบบในการสรุปและจัดทำรายการข้อมูลความรู้พื้น ๆ เช่นเดิม โดยหันมาเน้นการเสนอเนื้อหาการเรียนรู้อย่างสมบูรณ์แทน นอกจากนี้ยังต้องมีการส่งเสริมการจัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ให้กว้างขวางควบคู่กันไปด้วย

ความยืดหยุ่นในการใช้ครูกับการสร้างเสริมการฝึกอบรมครูประจำการ การนำหลักสูตรส่วนบุคคลมาใช้ และการขยายวิชาเลือกให้กว้างขวางกว่าเดิมส่งผลให้มีความจำเป็นที่จะต้องมีการสร้างครูอาจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางซึ่งมีความสามารถสอนได้หลายวิชาเป็นจำนวนมาก การที่จะสรรหาครูผู้มีความสามารถเหล่านั้นได้ก่อนอื่นจะต้องสร้างเสริมระบบที่สร้าง

หลักประกันในความหลากหลายของบุคลากรผู้สอนและการฝึกอบรมครูประจำการให้แข็งแกร่งขึ้น

- จะต้องมีการนำระบบครูผู้สอนที่หลากหลายมาใช้และขยายวงให้กว้างขึ้น เพื่อครอบคลุม ครูหมุนเวียน ครูจัดจ้างตามสัญญา ครูที่ทำการสอนทฤษฎีและภาคสนามในเวลาเดียวกัน วิทยากรกิตติมศักดิ์ ตลอดจนอาจารย์สอนทั่วไป

- ในการจ้างและให้ค่าตอบแทนแก่ครูผู้สอนนั้นจะพิจารณาครูผู้มีวุฒิปริญญาหลาย ๆ ใบก่อน

- จะมีการจ้างที่ปรึกษามีอาชีพเข้ามาทำหน้าที่ให้แนวทางแก่นักเรียนในการเลือกวิชาเรียน ช่วยแก้ปัญหาในการเรียน ตลอดจนช่วยเลือกหนทางในอนาคตที่จะก้าวเดิน ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น

ในการจ้างที่ปรึกษามีอาชีพนี้จะพิจารณาผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประกาศนียบัตรฝึกอบรมการเป็นครูก่อนคนอื่น ๆ

- ขณะเดียวกันก็จะมีการฝึกอบรมครูประจำการเพื่อส่งเสริมให้ครูสามารถสอนได้ในหลาย ๆ วิชา ทั้งนี้จะต้องมีการทบทวนเนื้อหาและวิธีการฝึกอบรมครูประจำการเสียใหม่เพื่อให้สนองกับความต้องการของครูและลักษณะจำเพาะในแต่ละวิชา โดยที่จะต้องให้การสนับสนุนกลุ่มครูอาจารย์ผู้ทำการวิจัยให้มีความหลากหลาย

การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ในโรงเรียน ขนาดของโรงเรียนควรเล็กลงรวมทั้งสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ของโรงเรียนควรได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยเพิ่มขึ้น เพื่อเอื้ออำนวยให้การใช้หลักสูตรใหม่สำเร็จตามเป้าหมาย ภายในปี 2005 จะต้องลดจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาให้เท่ากับในประเทศที่พัฒนาแล้ว ส่วนขนาดของห้องเรียนควรจัดให้มีความหลากหลายเพื่อรองรับกลุ่มนักเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน แต่ละโรงเรียนจะต้องมีห้องสมุดใน ความหมายที่แท้จริง รวมทั้งต้องมีเครื่องอำนวยความสะดวกการปฏิบัติการทางด้านภาษา

พร้อมกันไปด้วยเพราะเป็นที่รู้กันดีในปัจจุบันว่าหลายโรงเรียนใช้ห้องสมุด
เสมือนเป็นห้องเรียนหนึ่งหรือไม่ก็เป็นทีเก็บของเท่านั้น

- จะมีการสนับสนุนให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างศูนย์สื่อประสม
เพื่อการศึกษาแห่งชาติ เพื่อกระตุ้นให้มีการตื่นตัวในการใช้คอมพิวเตอร์และเครือ
ข่ายสารสนเทศ

การใช้ระบบประถมและมัธยมศึกษาในลักษณะยืดหยุ่น
การร่วมมือกันในการจัดการดูแลระหว่างโรงเรียนในระดับประถมกับมัธยม
ศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นในชนบทและ
ในเมืองขนาดเล็กและขนาดกลางจะช่วยให้การนำหลักสูตรใหม่ไปใช้มีประ
สิทธิภาพดียิ่ง การบูรณาการดังกล่าวจะเป็นไปได้โดยง่ายหากกฎระเบียบต่าง ๆ
ได้รับการผ่อนปรน อีกทั้งการสนับสนุนทางการเงินและการบริหารจะเป็น
ไปเพื่อการใช้อุปกรณ์เครื่องใช้ไม้สอยและครูผู้สอนร่วมกัน เชื่อว่าในระยะยา
วจะสามารถจัดสร้างโรงเรียนที่ดำเนินการในลักษณะบูรณาการได้สำเร็จ

ต่อไปนี้ คือ ตัวอย่างในการบูรณาการของโรงเรียนประถม
ศึกษา

แบบ A : โรงเรียนประถมศึกษา (6 ปี) + โรงเรียนมัธยม
ศึกษา

ตอนต้น (3 ปี)

แบบ B : โรงเรียนมัธยมต้น (3 ปี) + โรงเรียนมัธยมปลาย
(3 ปี)

แบบ C : โรงเรียนประถมศึกษา (6 ปี) + โรงเรียนมัธยม
ต้น (3 ปี)

+ โรงเรียนมัธยมปลาย (3 ปี)

การจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร จะต้องมีการจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐ เพื่อทำหน้าที่จัดหลักสูตรตลอดจนการนำไปใช้จริง ในการนี้จะต้องนำผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้องทั้งผู้เชี่ยวชาญด้านอื่น ๆ (นักวิชาการ ครูผู้สอน ผู้ปกครอง ผู้มีบทบาท โดดเด่นในสังคม) เข้ามามีส่วนร่วมด้วย

- ในระดับรัฐบาลจะมีการจัดตั้ง “คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรแห่งชาติ” ขึ้นโดยมีภารกิจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนโยบายหลักสูตรทั้งหมด รวมทั้งประสานงานระหว่างคณะกรรมการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับหลักสูตรที่ได้รับการจัดตั้งขึ้น

- ให้ส่วนภูมิภาค จะต้องมีการจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาทำหน้าที่ดังต่อไปนี้ คือ

- 1) ร่างแผนหลักสูตรในระดับจังหวัด
 - 2) จัดเตรียมหลักเกณฑ์ในการจัดหลักสูตรในโรงเรียน
 - 3) อนุมัติหนังสือเรียน
 - 4) จัดสร้างวิชาใหม่ ๆ
 - 5) ให้คำปรึกษากับโรงเรียนในเรื่องการใช้หลักสูตรของตนเอง
- เจ้าหน้าที่ประจำในหน่วยงานนี้ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรหรือ ผู้เชี่ยวชาญในการจัดแผนการศึกษา

การปฏิรูปการจัดการในโรงเรียนเพื่อการจัดการหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพ ควรเสนอแนะให้มีการเปลี่ยนแปลงระบบการจัดการในโรงเรียนที่อิงอยู่กับการบริหารไปเป็นการจัดการที่อิงอยู่กับหลักสูตรแทน ตัวอย่างเช่น การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนโดยอิงอยู่กับรายวิชาหรือการจัดระดับของเนื้อหาจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพให้กับแผนการเรียนได้เป็นอย่างดี

3. ระบบบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพ

ในสังคมที่สมาชิกมีการศึกษาสูงและการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่จะกินเวลา 4 ปี นั้น ผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น แพทย์ นักสอนศาสนา และนักกฎหมาย จำเป็นต้องได้รับการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้น และมีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางมากขึ้น

- การที่ผู้เชี่ยวชาญข้างต้นจะสามารถแข่งขันกับบุคคลกลุ่มเดียวกันในประเทศ อื่น ๆ บนเวทีโลกซึ่งไร้พรมแดนทางด้านเศรษฐกิจได้นั้นจำเป็นต้องยกระดับความเชี่ยวชาญเฉพาะทางของพวกเขาให้สูงกว่าที่เป็นอยู่เดิม

- อย่างไรก็ตาม ระบบการศึกษาที่เราใช้อยู่ในปัจจุบันซึ่งผลิตแพทย์ นักสอนศาสนา และนักกฎหมายออกมารับใช้สังคมนั้นไม่สามารถตอบสนองความต้องการและความจำเป็นได้อย่างเต็มที่ ฉะนั้นจึงควรมีการจ้างระบบบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพในสาขาการแพทย์ เทววิทยา และกฎหมายขึ้นมารองรับ

3.1 ระบบบัณฑิตวิทยาลัยการแพทย์

ระบบบัณฑิตวิทยาลัยการแพทย์ ความมุ่งมั่นในการผลิตแพทย์ที่มีความรู้ความสามารถให้แก่สังคมส่งผลให้บัณฑิตผู้ได้รับปริญญาบัตรทุกคนโดยไม่จำกัดเอกวิชาอะไรมาสามารถสมัครเข้าเรียนในบัณฑิตวิทยาลัยการแพทย์ได้ โดยจะได้รับการศึกษาเฉพาะทางเป็นเวลา 4 ปี

- ปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิตจะมอบให้กับผู้ที่เรียนจบ ขณะที่ปริญญาวิทยาศาสตรการแพทย์จะมอบให้กับผู้ที่จบหลักสูตรผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางภาคบังคับ และผ่านการฝึกหัดงานมาแล้ว

- ทั้งนี้จะมีการจัดทำหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต+หลักสูตรปริญญาเอก ให้เป็นทางเลือกหนึ่งในบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อเป็นการพัฒนาวิทยาศาสตร์การแพทย์และวิทยาศาสตร์ว่าด้วยสิ่งมีชีวิต อย่างไรก็ตามวุฒิปริญญาวิทยาศาสตรการแพทย์จะได้รับมอบพร้อม ๆ กับปริญญาเอกไม่ได้ เมื่อผู้จบ

การศึกษาระดับปริญญาเอกประสงค์ที่จะเข้าเรียนในหลักสูตรวิทยาศาสตรจารย์การแพทย์ เขา/เธอจะต้องสมัครเข้าเรียนเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

- มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะเป็นผู้ตัดสินใจว่าสมควรจะนำระบบใดมาใช้โดยเลือกจากระบบบัณฑิตวิทยาลัยการแพทย์ในโฉมหน้าใหม่ (4+4) หรือคงไว้ซึ่งระบบที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน (2+4) หรือนำทั้งสองระบบมาใช้ในเวลาเดียวกัน

- ในการคัดเลือกบัณฑิตเข้าเรียนในบัณฑิตวิทยาลัยการแพทย์นั้นสถาบันดังกล่าวจะเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับจำนวนรายวิชาบังคับสำหรับปริญญาตรีที่น้อยที่สุดที่นักศึกษาจะต้องผ่าน

- ในกรณีที่ผู้จบจากวิทยาลัยการแพทย์หรือจากบัณฑิตวิทยาลัยการแพทย์เข้าทำงานในสถาบันวิจัยภายใต้กฎหมายการเกณฑ์ทหารแทนการถูกเกณฑ์ทหาร บัณฑิตผู้นี้จักต้องได้รับสิทธิเหมือนกับผู้ที่อยู่ในสาขาวิชาอื่น ๆ ทุกประการ

- นอกจากนี้จะต้องมีการขยายอายุเข้ารับการเกณฑ์ทหารเป็น 28 ปี ทั้งนี้ เพราะจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษาเล่าเรียนจะขยายออกไปอีก ในกรณีนี้โปรดดูมาตรา 72 วรรค 1 ข้อกำหนดที่ 5 ซึ่งเป็นบทแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกณฑ์ทหาร

- บัณฑิตที่จบในสาขาการแพทย์จะต้องได้รับความช่วยเหลือในด้านการบริหารและด้านกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องว่าด้วยระบบการมอบปริญญาบัตร การเลือกวิชาเอกได้หลายวิชาและการจัดสรรโควตาการรับนักศึกษาเข้าเรียนโดยอิสระ

- จะมีการเริ่มใช้ระบบบัณฑิตวิทยาลัยการแพทย์ในปี 1997 เป็นต้นไป

3.2 บัณฑิตวิทยาลัยนักสอนศาสนาอาชีพ

บัณฑิตวิทยาลัยนักสอนศาสนาอาชีพ ผู้ที่จบหลักสูตรปริญญาบัตร 4 ปี ในสาขาต่าง ๆ สามารถเข้าเรียนในหลักสูตรนักสอนศาสนาอาชีพในบัณฑิตวิทยาลัย ซึ่งกินเวลา 3 ปีได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยผลิตนักสอนศาสนาที่มีอาชีพที่มีการศึกษาสูงมารับใช้สังคมในกรณีของหลักสูตรเทววิทยาของคริสต์ศาสนา จะมีการมอบปริญญาโทสาขาเทววิทยาให้แก่ผู้สำเร็จหลักสูตรนี้ นอกจากนี้บัณฑิตวิทยาลัยนักสอนศาสนาอาชีพก็ยังสามารถเปิดสอนหลักสูตรปริญญาเอกเทววิทยาควบคู่ไปกับหลักสูตรปริญญาโทด้วยได้แน่นอนว่าจะต้องมีการบัญญัติชื่อปริญญาบัตรให้มีความแตกต่างกันออกไปตามศาสนาและนิกาย

- สถาบันสอนเทวอิสระและภาควิชาเทววิทยาในมหาวิทยาลัยอาจจะได้รับการยกระดับให้เทียบเท่าบัณฑิตวิทยาลัยนักสอนศาสนาอาชีพก็ได้ ในที่นี้สถาบันสอนเทววิทยา หมายถึง มหาวิทยาลัยที่ได้รับการนิยามภายใต้กฎหมายการศึกษา มาตรา 81 ข้อกำหนดที่ 1 ในกรณีของศาสนาพุทธ สถาบันสอนเทววิทยาหมายถึง มหาวิทยาลัยที่เชื่อมโยงกับพุทธศาสนาและมีภาควิชาพุทธศาสนา

- คณะหรือภาควิชาที่เกี่ยวข้องในมหาวิทยาลัยที่มีได้ตั้งเป้าหมายในการผลิตนักสอนศาสนา ก็จะมีสถานภาพเช่นเดิม

- จะมีการเริ่มจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยนักสอนศาสนาอาชีพตั้งแต่ปี 1997

เป็นต้นไป

3.3 บัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพกฎหมายเฉพาะทาง

ระบบทวิภาคีสำหรับการศึกษาด้านกฎหมาย การศึกษากฎหมายจะถูกแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับมหาวิทยาลัย กับ ระดับบัณฑิตวิทยาลัยเฉพาะทาง

- ระดับมหาวิทยาลัย จะเน้นการให้ความรู้ทางด้านกฎหมายและกฎหมายขั้นพื้นฐาน ซึ่งจะช่วยให้คนได้ในหลายสาขาอาชีพ

- ระดับบัณฑิตวิทยาลัย เฉพาะทางเป้าหมายอยู่ที่การผลิตผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายที่เพียบพร้อมด้วยความรู้ความสามารถซึ่งสามารถให้บริการทางด้านกฎหมายที่มีคุณภาพสูงยิ่ง

- บทบาททั้งสองของการให้การศึกษาทางด้านกฎหมายนี้จะได้รับการแปรไปสู่ภาคปฏิบัติในแต่ละมหาวิทยาลัยให้สอดคล้องกับสภาพการณ์

การปฏิรูปการศึกษาทางด้านกฎหมายในระดับมหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยทุกแห่งควรจะทบทวนโดยสมัครใจเพื่อให้การศึกษาด้านกฎหมายที่ตนเปิดสอนมีความสอดคล้องกับระบบการเลือกวิชาเอกได้หลายวิชา และการศึกษาแบบบูรณาการ ซึ่งอยู่ภายใต้กรอบการปฏิรูปการศึกษาในมหาวิทยาลัย

- หน่วยกิตต่ำสุดที่นักศึกษาวิชาเอกกฎหมายต้องสะสมจะถูกลดจำนวนลงเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาสามารถเลือกวิชาเอกได้มากกว่า 1 วิชา

- ในขณะนิติศาสตร์ จำนวนวิชาบังคับจะถูกลดลงโดยให้เหลือน้อยที่สุด ขณะที่จำนวนวิชาเลือกจะได้รับการเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักศึกษาได้รับการศึกษาในวงกว้างในหลายสาขาวิชา

กฎหมายในระดับบัณฑิตวิทยาลัย การจัดตั้งระบบบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพกฎหมายขึ้นก็เพื่อมุ่งสร้างศักยภาพในการแข่งขัน และยกคุณภาพความเชี่ยวชาญให้กับผู้มีอาชีพเกี่ยวข้องกับกฎหมาย เพื่อให้การให้บริการทางด้านกฎหมายมีมาตรฐานทัดเทียมนานาชาติ

- บัณฑิตจากสาขาวิชาเอกอื่น ๆ สามารถเข้าเรียนในหลักสูตร 3 ปี ได้ในบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพกฎหมาย ส่วนผู้ที่เอกวิชากฎหมายในมหาวิทยาลัยสามารถเรียนหลักสูตรนี้จบได้เร็วกว่า 3 ปี

- นักศึกษาที่จบหลักสูตรบังคับและนำเสนอวิทยานิพนธ์ในบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพกฎหมายจะได้รับมอบปริญญาโทด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป

- กระทรวงศึกษาธิการจะจัดตั้งคณะกรรมการการให้การศึกษาทางด้านนิติศาสตร์ขึ้นมาคณะหนึ่งเพื่อจัดวางมาตรฐานในการจัดตั้งและจัดการบัณฑิตวิทยาลัยวิชาชีพกฎหมาย รวมทั้งทำการประเมินผลด้วยว่าสถาบันนั้น ๆ มีการสอนที่ได้มาตรฐานตามที่วางไว้หรือไม่

- สถาบันการศึกษาที่มีมาตรฐานถึงระดับที่วางไว้สามารถจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยกฎหมายขึ้นได้โดยเอกเทศ หรืออาจจะร่วมมือกับผู้อื่นก็ได้เช่นกัน

- ในกรณีของสถาบันให้การศึกษาทางกฎหมายต้องการที่จะเปลี่ยนสถานภาพให้เป็นบัณฑิตวิทยาลัยกฎหมายนั้นสามารถกระทำได้โดยจำเป็นต้องมีการเปิดสอนในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกพร้อมกันไป

- จะมีการประเมินผลการจัดการบัณฑิตวิทยาลัยกฎหมายโดยนำผลที่ได้ไปเชื่อมโยงเข้ากับการสนับสนุนทางด้านการเงินและการบริหาร

- จะมีการใช้ระบบบัณฑิตวิทยาลัยกฎหมายในปี 1997 ในช่วงเริ่มแรกของการจัดตั้งระบบนี้จะมีการทบทวนแผนการให้ความช่วยเหลือทางการเงินและบุคลากร รวมทั้งแผนระยะยาวที่จะโยงเข้ากับระบบการสอบเพื่อเป็นทนายด้วย

4. การปฏิรูปกฎหมายที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการศึกษาในลักษณะเบ็ดเสร็จ

โครงสร้างพื้นฐานของกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา จะได้รับการทบทวนเพื่อขจัดระบอบการศึกษาในรูปแบบเก่าออกไปโดยจัดตั้งระบบการศึกษาขึ้นมาใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21 และหลักการ

ภายใต้รัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ส่งเสริมประชาธิปไตยในการจัดการศึกษาได้อย่างเสรี

- กฎหมายการศึกษาที่ใช้อยู่ในปัจจุบันจะถูกแบ่งออกเป็นกฎหมายพื้นฐานว่าด้วยการศึกษา กฎหมายประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และกฎหมายอุดมศึกษาโดยจะตรากฎหมายดังกล่าวให้สอดคล้องกับลักษณะจำเพาะของการศึกษาในสถานศึกษาใน แต่ละระดับ ทั้งนี้กฎหมายว่าด้วยการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องก็จะได้รับการทบทวนไปพร้อม ๆ กันด้วย

- กฎหมายประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะสอดคล้องกับแผนงานการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งยกร่างโดยคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี ในการนี้ภายใต้ระบบของกฎหมายใหม่ นักเรียน ครู อาจารย์ และผู้ปกครองต่างก็จะได้รับการประกันสิทธิในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในระดับอนุบาล ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษาโดยทั่วถึง ส่วนกฎหมายอุดมศึกษาก็จะทบทวนระบบการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาภายใต้แผนงานการปฏิรูปการศึกษา เพื่อให้บรรลุหลักการภายใต้รัฐธรรมนูญว่าด้วยการให้อิสระเสรีภาพแก่มหาวิทยาลัย

- กฎหมายการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องที่ใช้อยู่ในปัจจุบันจะได้รับการทบทวนภายใต้ระบบกฎหมายใหม่ โดยจะมีการควบคุมดูแลการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องที่หลากหลาย ซึ่งในปัจจุบันอยู่ในความดูแลในลักษณะแยกออกจากกัน โดยหน่วยงานของรัฐหลายหน่วย

4.1 การทบทวนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาแบบเบ็ดเสร็จ

การจัดระบบกฎหมายใหม่ให้บรรลุหลักการภายใต้รัฐธรรมนูญ การทบทวนระบบกฎหมายว่าด้วยการศึกษาก็เพื่อมุ่งสร้างหลักประกันในสิทธิบางประการให้กับนักเรียน ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ และเพื่อบรรลุหลักการภายใต้รัฐธรรมนูญว่าด้วยการศึกษาในระบอบประชาธิปไตยโดยเสรี

- ระบบกฎหมายใหม่นี้จะให้นิยามเกี่ยวกับมโนทัศน์ของสิทธิทางการศึกษาของนักเรียน ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ผู้ก่อตั้งโรงเรียน และรัฐ รวมทั้งจะ

ประสานสัมพันธ์ ประนีประนอมผลประโยชน์ทางการศึกษาระหว่างปัจเจกชนกับรัฐ

- ภารกิจที่นอกเหนือไปจากนี้ คือ

- 1) ลดการควบคุมในเรื่องการศึกษาโดยรัฐให้เหลือน้อยที่สุด
- 2) สร้างหลักประกันเกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานทางการศึกษาของนักเรียน

ผู้ปกครอง และครูอาจารย์

3) กระตุ้นให้นักเรียนจัดทำกิจกรรมได้อย่างเสรี รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการในโรงเรียน

การจัดระบบเสียใหม่ให้กลายเป็นระบบเดียวกันในลักษณะกฎหมายหลักและกฎหมายประกอบ จะต้องมีการทบทวนกฎหมายทางการศึกษาทั้งหมด เสียใหม่ เพื่อให้กลายมาเป็นระบบเดียวกันโดยจัดระเบียบให้กฎหมายที่เป็นเอกเทศ ทั้งหลายเข้ามาเป็นกฎหมายหลัก และกฎหมายรองตามนัยของข้อกำหนด เพื่อก่อให้เกิดความสอดคล้องต้องกันและความเชื่อมโยง

การแบ่งประเภทของกฎหมายการศึกษา กฎหมายทางการศึกษาในปัจจุบันจะถูกแบ่งออกเป็นกฎหมายพื้นฐานทางการศึกษา กฎหมายประถมศึกษาและมัธยมศึกษาและกฎหมายอุดมศึกษา โดยมุ่งที่จะ “สะท้อนภารกิจและเป้าหมายทางการศึกษาที่แตกต่างกันไปในแต่ละระดับ ภายใต้ข้อกฎหมายที่แยกออกจากกัน” ระบบกฎหมายว่าด้วยการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องก็จะได้รับการทบทวนเช่นกัน

- กฎหมายพื้นฐานทางการศึกษาจะปูรากฐานให้กับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการการศึกษาทุกประเภทที่รัฐเป็นผู้ดูแล นอกจากนี้ยังระบุอย่างชัดเจนถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญภายใต้หลักการของรัฐธรรมนูญว่าด้วยการศึกษาเพื่อปวงชน

- กฎหมายประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะกำกับดูแลในภาพรวมของการศึกษาในระดับอนุบาล ประถม และมัธยมศึกษา โดยครอบคลุมทั้งในด้านเป้าประสงค์ เนื้อหา วิธีการสอน อุปกรณ์การศึกษา ตำราเรียน เครื่องอำนวยความสะดวก ครูอาจารย์ รวมทั้งการดำเนินงานของโรงเรียน กฎหมายดังกล่าวจะสอดคล้องกับแผนงานปฏิรูปการศึกษาด้วย

- กฎหมายอุดมศึกษาซึ่งอิงหลักการแห่งรัฐธรรมนูญว่าด้วยการให้เสรีภาพแก่มหาวิทยาลัยจะดูแลการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยครอบคลุมทั้งในด้านเป้าประสงค์ เนื้อหา วิธีการสอน คณาจารย์ การจัดตั้งและดำเนินการสถาบันอุดมศึกษาและจะนำ แผนงานปฏิรูปทางการศึกษาลงสู่ภาคปฏิบัติ

- กฎหมายการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง จะให้นิยามหลักการ พื้นฐานว่าด้วยการศึกษานอกโรงเรียนและการศึกษาต่อเนื่อง ตลอดจนภารกิจของ หน่วยงานของรัฐซึ่งควบคุมดูแลการจัดการศึกษาดังกล่าว

การตรากฎหมายตามแผนงานปฏิรูปการศึกษาและการบังคับใช้ “แผนงานปฏิรูปการศึกษาสำหรับระบบการศึกษาแบบใหม่” ซึ่งนำเสนอโดย คณะกรรมาธิการปฏิรูปการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อ

ประธานาธิบดี จะได้รับการตราเป็นด้วยทกกฎหมาย มาตรการในการปฏิรูปอื่น ๆ ที่อยู่นอกเหนือไปจากกฎหมายใหม่ทั้ง 3 ฉบับ ที่ได้กล่าวถึงข้างต้นจะได้รับการบังคับใช้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องหรือไม่ก็เปลี่ยนไปใช้กฎหมายฉบับใหม่เลย ตัวอย่างเช่น ด้วยทกกฎหมายที่เกี่ยวกับโรงเรียนเอกชน ข้าราชการที่ทำงานเกี่ยวกับการให้บริการทางการศึกษา การส่งเสริมการศึกษาพิเศษ วิทยาลัยวิชาชีพหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับองค์กรต่าง ๆ ของรัฐ อาทิ โครงสร้างของกระทรวงศึกษาธิการและการจัดการในส่วนที่กระทรวงฯ รับผิดชอบ การลดภาษี ภาษีรวมกิจการ ภาษีมูลค่าเพิ่ม อากาศุลกากร การเข้ารับราชการทหาร และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุคลากรในกองทัพ เป็นต้น

การทบทวนกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และการตรากฎหมายพิเศษเพื่อการจัดตั้งองค์กรเฉพาะกิจ กฎหมายดังกล่าวจะปูพื้นฐานทางกฎหมายเพื่อให้สามารถจัดตั้งองค์กรใหม่ ๆ ขึ้นมาทำหน้าที่ตามแผนงานปฏิรูปการศึกษา โดยจะระบุวิธีการจัดองค์กรและวิธีดำเนินงานเอาไว้ด้วย

- ถ้าหากว่าองค์กรเฉพาะกิจที่จัดตั้งขึ้นใหม่มีรัฐเป็นผู้ดำเนินการ ก็จะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายว่าด้วย “กฎระเบียบสำหรับกระทรวงศึกษาธิการและองค์กรที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงฯ” แต่หากว่าองค์กรใหม่นั้นเป็นองค์กรของพลเรือนที่มีรัฐเป็นผู้ลงทุน องค์กรนี้ก็จะต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกฎหมายพิเศษ

- กฎระเบียบในกฎหมายชั้นสูงที่มีความซ้ำซ้อนกับกฎหมายชั้นต่ำจะต้องถูกยกเลิกหรือไม่ก็ผนวกเข้ากับกฎหมายชั้นต่ำแทน แต่จะต้องคงเนื้อหาทางกฎหมายซึ่งจะต้องระบุไว้ในกฎหมายชั้นสูงเอาไว้ด้วย กฎหมายดังกล่าวจะต้องรักษาความต่อเนื่องอันชอบด้วยเหตุผลโดยการแก้ไขเนื้อหาที่สร้างปัญหาและตัดประเด็นที่ซ้ำซ้อนและไม่จำเป็นออก ข้อความที่จารึกด้วยตัวอักษรจีนที่ซับซ้อนหรือคำที่ล้าสมัยก็ควรจะได้รับ การถอดความออกมาเป็นภาษาที่นิยมใช้กันในสังคม

4.2 การตรากฎหมายพื้นฐานทางการศึกษา

องค์ประกอบของกฎหมาย การปฏิรูปการศึกษาจะกระทำโดยอิงบทบัญญัติทั่วไปที่ 15 ของกฎหมายทางการศึกษาที่ใช้อยู่ในปัจจุบันและข้อกำหนดอื่น ๆ ที่ “เป็นปัญหา” ก็จะได้รับ การทบทวนอย่างละเอียดถี่ถ้วน

- ตามข้อกำหนดที่ 31 ของรัฐธรรมนูญระบุว่ากฎหมายพื้นฐานทางการศึกษาจะต้องวางโครงสร้างของเป้าหมายในการตรากฎหมาย อุดมการณ์ในการจัดการศึกษา สิทธิทางการศึกษา มโนทัศน์ว่าด้วยสิทธิของนักเรียน ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และ ผู้ก่อตั้งสถานศึกษา โครงสร้างของหน่วย

งานของรัฐและหน่วยงานอิสระส่วนท้องถิ่น หน้าที่ของหน่วยงานของรัฐและขององค์กรอิสระส่วนท้องถิ่น หลักการของการศึกษาภาคบังคับ ความเป็นกลางทางการเมืองและศาสนา การให้ความสำคัญกับกิจกรรมดูแลช่วยเหลือด้านการศึกษาและการศึกษาพิเศษ หลักการว่าด้วยการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาต่อเนื่อง การสนับสนุนการศึกษาสำหรับคนทำงาน เสรีภาพในการจัดตั้งสถาบันการศึกษา ความช่วยเหลือโรงเรียนเอกชน การให้การศึกษแก่ชาวเกาหลีที่พำนักอยู่นอกประเทศและการศึกษาสากลกับการศึกษาภายใต้ความร่วมมือของนานาประเทศ

นิยามของสิทธิทางการศึกษาของนักเรียน ผู้ปกครอง และครู
กฎหมายพื้นฐานนี้จะใช้เป็นแหล่งอ้างอิงสำหรับการบังคับใช้และการตีความกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยการระบุนิยามสิทธิทางการศึกษาของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอันได้แก่ นักเรียน ครู ผู้ปกครอง ผู้ก่อตั้งโรงเรียน และรัฐ

- หัวใจของสิทธิทางการศึกษาอยู่ที่สิทธิของผู้รับผลประโยชน์ในการเรียนรู้จากการศึกษา คือ เด็ก นักเรียน และผู้ใหญ่ ในการนี้กฎหมายจะระบุสิทธิทางการศึกษาสำหรับผู้ปกครอง ครู ผู้ก่อตั้งสถานศึกษาและรัฐเอาไว้ด้วย

- ในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษาของบุตรหลาน ผู้ปกครองจะมีสิทธิและหน้าที่เหนือสิทธิและหน้าที่ของครู ผู้ก่อตั้งสถานศึกษา รัฐ รวมทั้งฝ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบริการทางการศึกษา

- ครูอาจารย์จะมีสิทธิในการสอนนักเรียนภายใต้การมอบอำนาจและความรับผิดชอบที่หยิบยื่นให้โดยรัฐและผู้ปกครอง

- ผู้ก่อตั้งสถานศึกษามีสิทธิและหน้าที่ที่จะให้บริการและดูแลบุคลากรและเครื่องอำนวยความสะดวกทางการศึกษา

- รัฐมีหน้าที่จัดตั้งระบบการศึกษาและวางมาตรฐานการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายที่แน่ชัด ให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่สถานศึกษา กำกับดูแลการจัดการศึกษา รวมทั้งมีสิทธิและหน้าที่ที่จะยุติข้อพิพาททางการศึกษา

นियามที่เป็นรูปธรรมสำหรับความเป็นกลางทางการศึกษา
กฎหมายหลายฉบับระบุข้อกำหนดต่าง ๆ ที่ห้ามมิให้การจัดการศึกษาเป็นไปในลักษณะรับใช้พรรคการเมือง ลัทธิทางศาสนา หรืออคติส่วนบุคคล

เสรีภาพในการจัดตั้งสถานศึกษาและหลักการให้ความช่วยเหลือแก่โรงเรียนเอกชน กฎหมายจะครอบคลุมหลักการพื้นฐานซึ่งสร้างหลักประกันในสิทธิที่จะจัดตั้งโรงเรียนโดยการวางพื้นฐานในการจัดทำเกณฑ์หลักการตั้งโรงเรียนและการตรากฎหมายสถานศึกษาเอกชน

บทบัญญัติว่าด้วยการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง ระบบกฎหมายจะครอบคลุมกฎระเบียบต่าง ๆ ให้มีการจัดตั้งกระทรวงศึกษาธิการให้เป็นหน่วยงานเดียวที่รับผิดชอบดูแลการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง รวมทั้งกรณีที่หน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐอาจจะเข้าไปจัดการในเรื่องนี้อยู่แล้วก็ตามด้วย

4.3 การตรากฎหมายประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

การทบทวนระบบกฎหมาย จะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขส่วนหนึ่งของบทบัญญัติทั่วไปในพระราชบัญญัติการศึกษาที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งบทและข้อกำหนดอื่น ๆ อีกด้วย พระราชบัญญัติฉบับนี้จะถูกแบ่งออกดังนี้
หมวด 1 - บทบัญญัติทั่วไป หมวด 2 - การจัดตั้งและการปิดกิจการโรงเรียน
หมวด 3 - อีสรภาพของโรงเรียน หมวด 4 - คณาจารย์ หมวด 5 - โรงเรียนอนุบาล
หมวด 6 - โรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา หมวด 7 - โรงเรียนอาชีวศึกษาและโรงเรียนประเภทอื่น ๆ หมวด 8 - โรงเรียนพิเศษ
หมวด 9 มาตรการลงโทษทางวินัย

- สี่หมวดแรกของบทบัญญัติทั่วไป จะครอบคลุมเนื้อหาดังต่อไปนี้
นี่คือ :- การปกครองในโรงเรียนโดยภาพรวม เป้าหมายทางการศึกษา การจำแนกประเภทโรงเรียน การศึกษาภาคบังคับ ผู้ก่อตั้งโรงเรียน การดูแลช่วยเหลือการดำเนินการของโรงเรียน อำนาจของหัวหน้าสถานศึกษา มาตรการลง

โทษทางวินัยสำหรับนักเรียน การสอนพิเศษ ระบบสวัสดิการโรงเรียน องค์กร
ครู การจัดตั้งและปิดกิจการ อิสรเสรีภาพของโรงเรียน และครู เป็นต้น

- ส่วนหมวด 5 - หมวด ' 8 จะดูแลในเรื่องเป้าหมายทางการศึกษา
ของโรงเรียนแต่ละแห่ง คุณวุฒิในการรับเข้าเรียน ระยะเวลาในการศึกษาเล่า
เรียน การใช้หลักสูตรและการประเมินผล วิชาและแผนการเรียนที่เปิดสอน

**กิจกรรมเสรีของนักเรียนและหลักประกันที่จะทำตามขั้น
ตอนของมาตรการลงโทษทางวินัย** กฎหมายจะปูพื้นฐานสำหรับการวาง
มาตรการเพื่อสร้างหลักประกันให้แก่นักเรียนในการทำกิจกรรมได้โดยเสรี
เพื่อปลูกฝังให้เป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย ด้วยสำนึกที่เหมาะสม
เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ รวมทั้งการรักษากฎหมายและความสงบเรียบร้อยใน
สังคม กฎหมายจะสร้างหลักประกันเกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานภายใต้รัฐธรรมนูญ
 โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปกป้องตนเองต่อการลงโทษทางวินัยตาม
ขั้นตอนที่ได้กำหนดเอาไว้

หลักประกันในสิทธิของผู้ปกครอง กฎหมายประถมศึกษาและ
มัธยมศึกษาจะสร้างหลักประกันในสิทธิของผู้ปกครองและส่งเสริมให้เข้ามามีส่วน
ร่วมในสภาโรงเรียนเพื่อจัดตั้งประชาคมโรงเรียนและเสนอความคิดเห็นของตน
เองเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรหลาน

หลักประกันในการเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกโรงเรียนเอง
นักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น และผู้ปกครองจะได้รับ
โอกาสให้สามารถเลือกโรงเรียนจากกลุ่มโรงเรียนตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องได้
เองในการเลื่อนระดับชั้นการศึกษา

หลักประกันสิทธิของครู เพื่อความกระจ่างเกี่ยวกับเงื่อนไขใน
การลงโทษครู ข้อกำหนดในวรรคที่ 77 ของกฎหมายการศึกษา ซึ่งระบุว่า “ผู้ที่มี
มีคุณลักษณะไม่ สอดคล้องต่อการเข้ารับตำแหน่งข้าราชการภายใต้
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง” จะถูกแก้ไข ปรับปรุงเสียใหม่เป็น “ผู้ที่มีคุณลักษณะ

ตามวรรคที่ 33 ในกฎหมายข้าราชการ” และ “ผู้ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา” จะถูกตัดออกไปจากวรรคนี้ เพื่อป้องกันการจัดการลงโทษครูตามอำเภอใจ

- วรรคที่ 75 ในกฎหมายการศึกษาระบุว่า ครูจะทำการสอน “ตามคำบัญชาของหัวหน้าสถานศึกษา” การระบุเช่นนั้นซึ่งชี้ให้เห็นพันธกิจของครูอย่างกระจ่างชัดจะต้องได้รับการเขียนขึ้นใหม่เป็น “ครูจะทำการสอนภายใต้กฎหมายการศึกษา” ซึ่งเป็นการกระทำตามแบบอย่างของระบบกฎหมายในต่างประเทศเพื่อให้สถานภาพของวิชาชีพครูเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

นิยามเกณฑ์การจัดตั้งสถานศึกษา กฎหมายจะระบุเงื่อนไขและองค์ประกอบพื้นฐานของกฎเกณฑ์ในการจัดตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ระบบโรงเรียนและการจัดการ ตามแผนงานปฏิรูปการศึกษา กฎหมายใหม่จะมีเป้าหมายดังต่อไปนี้

- 1) จัดร่างมาตราในการจัดตั้งประชาคมโรงเรียนเพื่อกระตุ้นให้มีการจัดการโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 2) ลดจำนวนวิชาบังคับและเพิ่มจำนวนวิชาเลือกในหลักสูตรของโรงเรียนเพื่อปลูกฝังความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้นในตัวเด็กนักเรียน
- 3) นำหลักการแข่งขันเสรีในการจัดทำและจัดพิมพ์ตำราเรียนมาใช้
- 4) ให้ความสำคัญกับความเป็นปัจเจกบุคคลของนักเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา
- 5) จัดทำเกณฑ์ในการจัดตั้งสถานศึกษา
- 6) เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดระหว่างผลการประเมินการจัดการศึกษาในโรงเรียนกับการให้ความช่วยเหลือทางด้านการบริหารและการเงินจากรัฐ

7) สร้างหลักประกันในสิทธิของนักเรียนในการเลือกโรงเรียนได้
เอง

8) วางแนวทางในการให้การรับรองวิทยฐานะของสถานศึกษา

9) ผ่อนคลายการควบคุมดูแลของรัฐในเรื่องการจัดการภายในโรงเรียน

- กฎหมายจะระบุวัตถุประสงค์ประสงค์ในการจัดตั้งสภาโรงเรียนรวมทั้งการ
จัดองค์กรการดำเนินการและภาระหน้าที่

- กฎหมายจะระบุอำนาจของสำนักงานการศึกษาส่วนภูมิภาค
และอำนาจของโรงเรียนแต่ละแห่งในการจัดร่างหลักสูตรของโรงเรียน และจัด
การดูแลให้บริการเปิดสอนวิชาและแผนการเรียนใหม่ ๆ

- บทบัญญัติทางกฎหมายจะสร้างหลักประกันว่าโรงเรียนจะยอมรับ
รายการหนังสือเรียนที่ได้รับการเห็นชอบจากสภาโรงเรียนแล้วเท่านั้น

การทบทวนระบบการเลือกตำราเรียน โรงเรียนในระดับ
ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะต้องใช้หนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการได้
ตีตรายอมรับแล้ว ในกรณีที่เนื้อหาของตำราเรียนบางเล่มบ่งบอกข้อเท็จจริงที่
มีความเห็นขัดแย้ง รัฐสามารถเข้าแทรกแซงในการเก็บข้อมูลได้ หรือในกรณี
พิเศษอื่น ๆ กระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้ถือลิขสิทธิ์ในตำราเรียนเหล่านั้น

การจัดการโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น
เพื่อส่งเสริมการเป็นปัจเจกบุคคลของนักเรียน โรงเรียนแต่ละแห่งจะให้
หลักประกันว่า นักเรียนมีสิทธิ์เลือกแผนการเรียนด้วยตัวเอง

- บทบัญญัติทางกฎหมายในรูปแบบใหม่จะระบุการจัดตั้งโรงเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลายเฉพาะทางขึ้นเพื่อก่อให้เกิดความหลากหลาย และจะ
เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถย้ายโอนสถานศึกษาได้ระหว่างโรงเรียนสาย
สามัญ สายอาชีพศึกษาและ สายเชี่ยวชาญเฉพาะทาง

- กฎหมายจะอนุญาตให้โรงเรียนทุกแห่งสามารถเปิดดำเนินการได้ในลักษณะเต็มเวลา นอกเวลา และเรียนทางไปรษณีย์ได้ เมื่อได้รับการเห็นชอบจากกระทรวงศึกษาธิการแล้ว

การจัดการโรงเรียนเชี่ยวชาญเฉพาะทาง กฎหมายควรจรรยาบรรณให้โรงเรียนเชี่ยวชาญเฉพาะทางดำเนินการไปตามวัตถุประสงค์ดั้งเดิมที่ตั้งไว้ และหากว่าการดำเนินการเกิดเบี่ยงเบนไปจากเป้าหมายเดิม ก็ควรมีการระงับใบอนุญาต

4.4 การตรากฎหมายอุดมศึกษา

องค์ประกอบของบทบัญญัติว่าด้วยอุดมศึกษา บทต่าง ๆ ว่าด้วยอุดมศึกษาจะต้องได้รับการแยกออกจากกฎหมายการศึกษาในปัจจุบัน โดยระบุบทบัญญัติทั่วไป (วัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ เป้าหมายของสถาบันอุดมศึกษา และการแยกประเภทสถานศึกษา) บทบัญญัติว่าด้วยผู้เกี่ยวข้องกับอุดมศึกษา (คุณวุฒิ สิทธิ หน้าที่ ในสถานภาพนักเรียนและครูผู้สอน) รวมทั้งบทบัญญัติว่าด้วยมหาวิทยาลัยเปิดแห่งชาติเกาหลี มหาวิทยาลัยวิชาชีพ มหาวิทยาลัยแห่งใหม่ ๆ วิทยาลัยอาชีวศึกษา และสถานศึกษาประเภทอื่นๆ

รูปแบบอันหลากหลายของมหาวิทยาลัย การทบทวนกฎระเบียบในปัจจุบันทางด้านการจัดสถานศึกษา จำนวนหน่วยกิตภาคบังคับและจำนวนชั่วโมง จะเป็นการวางรากฐานทางด้านกฎหมายให้แต่ละมหาวิทยาลัยสามารถพัฒนาแผนการศึกษาได้สอดคล้องกับเป้าหมายที่ได้วางไว้ ซึ่งมีส่วนช่วยในการผลิตทรัพยากรมนุษย์ตามความต้องการของสังคม การวาง “เกณฑ์ในการจัดตั้งสถานศึกษา” กฎหมายจะวาง รากฐานในการสร้างเกณฑ์การจัดตั้งสถานศึกษาโดยวางแนวทางที่มีความยืดหยุ่น เพื่อกระตุ้นให้เกิดการจัดการศึกษาหลากหลายประเภท รัฐจะรับรองปริญญาบัตรที่ออกโดยมหาวิทยาลัย ซึ่งจัดตั้งภายใต้เกณฑ์ที่ได้วางไว้

บทบัญญัติว่าด้วยกฎบัตรของมหาวิทยาลัย กฎหมายจะเปิดโอกาสให้มหาวิทยาลัยสามารถเสนอแนวคิดและเป้าหมายทางการศึกษาของ

ตนเองในรูปแบบของ กฎบัตรมหาวิทยาลัย จากนั้นก็พัฒนาและเปิดทำการสอนตามแผนงานที่มีลักษณะเฉพาะภายใต้กฎบัตรดังกล่าว

การปรับระบบการจัดการมหาวิทยาลัย ระบุให้คณะต่าง ๆ เป็นหน่วย พื้นฐานของการจัดองค์กรในมหาวิทยาลัย รวมทั้งเป็นรากฐานของการจัดครูอาจารย์เข้าทำหน้าที่สอนด้วย หลักสูตรในมหาวิทยาลัยจะมีการจัดการโดยมุ่งเป้าไปที่ระดับปริญญาตรี โทและเอก

- แต่ละคณะจะทำหน้าที่เป็นหน่วยผลิตนักศึกษาที่เลือกวิชาเอกในคณะ รวมทั้งมีหน้าที่คัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในชั้นปีที่ 1 ด้วย นักศึกษาสามารถเลือกเรียนวิชาเอกของแต่ละคณะได้หรือไม่ก็เลือก “แผนการเรียนเข้มข้น” หน่วยการศึกษาทำหน้าที่ คัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนได้แก่ คณะ กลุ่มสหสาขาวิชา และวิทยาลัยต่าง ๆ ส่วนในระดับบัณฑิตวิทยาลัย คณะจะทำหน้าที่เป็นหน่วยเปิดสอนวิชาเอกและคัดเลือกนักศึกษา

การเพิ่มความสำคัญให้แก่หลักสูตรที่สูงกว่าปริญญาตรี อุปกรณ์และสภาพแวดล้อมทางการศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัยจะเป็นมาตรฐานที่บ่งชี้ว่าจะสามารถจัดหลักสูตรบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ได้หรือไม่ ในการมุ่งผลิตนักสอนศาสนา แพทย์และนักกฎหมายนั้น กฎหมายจะระบุแนวทางพื้นฐานในการจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย ซึ่งจะรับผู้ที่ได้รับปริญญาตรีมาแล้ว นอกจากนี้ก็จะวางรากฐานทางกฎหมายสำหรับจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย โดยให้มีความเป็นเอกเทศออกจากหลักสูตรในระดับปริญญาตรี

ระบบการรับนักศึกษาโดยอิสระ มหาวิทยาลัยเอกชนจะคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนได้ตามแนวทางการรับนักศึกษาที่ตนได้วางไว้ ส่วนมหาวิทยาลัยของรัฐหรือมหาวิทยาลัยแห่งชาติจะต้องปฏิบัติตามให้สอดคล้องกับสูตรการรับนักศึกษาที่รัฐเป็นผู้กำหนด

การเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเกี่ยวกับหลักสูตร รัฐมีหน้าที่ดังนี้ คือ 1) สร้างแรงจูงใจให้มหาวิทยาลัยพัฒนาหลักสูตรทางการศึกษาในลักษณะเฉพาะทาง ซึ่งจะเสริมสร้างลักษณะจำเพาะของมหาวิทยาลัยของตน 2)

ขยายความช่วยเหลือมหาวิทยาลัยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น 3) นำมาตรการเสริมสร้างประสิทธิภาพในการสอนมาใช้

- จำนวนหน่วยกิตบังคับสำหรับวิชาเอกจะถูกลดลงให้เหลือน้อยที่สุดเพื่อเปิดหนทางให้นักศึกษาสามารถเลือกที่จะเรียนวิชาเอกได้ 2 วิชา ใน การนี้จะต้องมีการทบทวนมาตราที่ 5 ของข้อกำหนดที่ 119 ของพระราชบัญญัติบังคับใช้กฎหมายการศึกษา

การวางระบบการศึกษาตลอดชีวิต มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะจัดให้บริการทางการศึกษาโดยใช้ระบบภาคการศึกษาซึ่งหลากหลายเพื่อให้ นักศึกษาสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทั้งในหลักสูตรนอกเวลา หลักสูตรประจำปีหรือหลักสูตรภาคกลางคืน (โดยต้องมีการทบทวนข้อกำหนดที่ 110 และ 111 ของกฎหมายการศึกษา) ซึ่งจะเป็นการวางรากฐานให้กับระบบการศึกษาตลอดชีวิต

การนำระบบแต่งตั้งศาสตราจารย์โดยความร่วมมือระหว่างภาควิชาการกับภาคอุตสาหกรรมมาใช้ เมื่อความร่วมมือระหว่างภาควิชาการและภาคอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างใกล้ชิดแล้ว ก็ควรมีการแต่งตั้งตำแหน่งศาสตราจารย์ที่มีบทบาททั้งในภาควิชาการและอุตสาหกรรม ทั้งนี้เพื่อเป็นการเชิญชวนบุคลากรที่มีคุณภาพในภาคอุตสาหกรรมให้มาร่วมเป็นอาจารย์ในคณะ นอกจากนี้นักวิจัยในมหาวิทยาลัยก็ต้องได้รับการอนุญาตให้ใช้เครื่องมือเครื่องมือที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมได้โดยสะดวก

บทบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งระบบมหาวิทยาลัยใหม่ ในการมุ่งผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสูงทั้งทางภาคทฤษฎีและปฏิบัติ โดยการให้ การศึกษาทางวิชาชีพชั้นสูง (ดังที่ได้ระบุไว้ในหมวด 6 ของกฎหมายอุดมศึกษา) นั้น กฎหมายจะระบุในเรื่องการกำกับดูแลมหาวิทยาลัยใหม่ ซึ่งครอบคลุมการจำแนกประเภทของมหาวิทยาลัยใหม่ คุณสมบัติในการรับนักศึกษาเข้า

เรียน ระยะเวลาเล่าเรียน มาตรฐานในการเปิดมหาวิทยาลัย ผู้จัดตั้ง
มหาวิทยาลัย การจัดการองค์การ และความช่วยเหลือจากรัฐ

4.5 การทบทวนกฎหมายว่าด้วยการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อ เนื่อง

การบูรณาการตัวบทกฎหมายทั้งปวงที่มีอยู่เข้าอยู่ในระบบ
กฎหมายเดียวกัน ในขณะนี้มีความหมายกว่า 60 ฉบับที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแล
และการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง ซึ่งครอบคลุมการทำงานของหน่วย
งานของรัฐหลายหน่วย ส่งผลให้เกิดความขัดแย้ง ความซ้ำซ้อน หรือไม่ก็ยังไม่
ครอบคลุมปัจจัยบางประการ ด้วยเหตุนี้ จึงควรมีการทบทวนระบบการ
ศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องเพื่อบูรณาการพื้นฐานทางกฎหมายในด้าน
นี้

- สาระทางด้านกฎหมายพื้นฐานของการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษา
ต่อเนื่องซึ่งกำกับดูแลโดยหน่วยงานอันหลากหลายของรัฐทุก ๆ ฉบับ จะได้รับการ
การบูรณาการภายใต้กฎหมายว่าด้วยการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง
โดยมีกระทรวงศึกษาธิการเป็นหน่วยงานทำหน้าที่รับผิดชอบในการนี้และทุก
ๆ หน่วยงานของรัฐจะต้องบริหารจัดการการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อ
เนื่องโดยอิงกฎหมายฉบับบูรณาการนี้

- ข้อกำหนดพื้นฐานว่าด้วยสถานศึกษาเอกชนจะได้รับการระบุไว้ใน
กฎหมายว่าด้วยการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง ส่วนกฤษฎีกาบังคับ
ใช้กฎหมายฉบับนี้จะควบคุมดูแลเนื้อหาในรายละเอียดอื่น ๆ

มุ่งสู่ระบบการศึกษาที่เปิดกว้าง กฎหมายจะสร้างหลักประกัน
เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสเลือกแผนการเรียนที่สอดคล้องกับความหนักและ
ความสามารถของตน โดยช่วยให้การย้ายโอนสถานศึกษา ซึ่งรวมโรงเรียน
สามัญไว้ด้วย ตลอดจนการเปลี่ยนหลักสูตรหรือวิชาเอกเป็นไปได้สะดวกยิ่ง

ขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้เพื่อเป็นการปูพื้นฐานให้กับระบบการศึกษาในลักษณะที่เปิดกว้าง

- จะมีการผสมผสานบ้าน โรงเรียน และสถานที่ทำงานเข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบโดยการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีการสื่อสารทางไกลที่นำสมัยผนวกกับระบบธนาคารหน่วยกิต ซึ่งจะช่วยให้ปัจเจกชนสามารถศึกษาหาความรู้ได้ในทุกสถานที่ตามอัตราการเรียนรู้ ที่ช้า/เร็วซึ่งสอดคล้องกับตนเอง

- การขยายสาธารณูปโภคพื้นฐานทางด้านการศึกษาทางไกลจะเป็นการให้โอกาสทางการศึกษาอย่างเสมอภาคแก่นักเรียนและผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งยากจะเข้าถึง

- กฎหมายจะปูพื้นฐานทางกฎหมายให้แก่หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องที่สถาบันต่าง ๆ ในสังคมจะจัดทำขึ้น อาทิ องค์กรสื่อสารมวลชน หรือห้างสรรพสินค้า

การรับรองวิทยฐานะสถาบันการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องกับระบบธนาคารหน่วยกิต จะมีการรับรองวิทยฐานะของสถาบันการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องและเมื่อสถาบันใดได้รับการรับรองแล้วก็สามารถใช้ระบบธนาคารหน่วยกิตได้ ผลการประเมินซึ่งจัดทำโดยผู้จัดการศึกษานอกโรงเรียนจะได้รับการบันทึกไว้ในทะเบียนผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาด้วย หรืออาจได้รับการพิจารณาเป็นหน่วยกิตสะสมไว้สำหรับการเรียนในสถาบันอุดมศึกษาภายใต้กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องก็ได้

การปรับปรุงการใช้ระบบการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง กฎหมายจะช่วยเพิ่มพลังให้การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่องโดยระบุไว้ในภารกิจว่าสถาบันการศึกษาดังกล่าวจะต้องบรรจุบุคลากรผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางอย่างหลากหลายเข้ารับตำแหน่งครูผู้สอน

- รัฐจะนำระบบคุณวุฒิเชี่ยวชาญเฉพาะทางมาใช้เพื่อผลิตนักบริหารและครู ผู้สอนผู้มีความสามารถให้แก่องค์กรทางด้านการให้การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง
- การควบคุมหลักสูตรของสถาบันการศึกษานอกโรงเรียนอย่างเคร่งครัดจะไม่มีอีกต่อไป รัฐจะเข้าไปช่วยจัดหางานให้กับผู้ที่จบหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนดังกล่าวอีกด้วย

II. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1. รองนายกรัฐมนตรีดูแลทางการบริหารนโยบายว่าด้วยทรัพยากรมนุษย์

ยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมที่สุดในยุคอุตสาหกรรมก็คือการใช้นโยบายพัฒนาประเทศชาติ ซึ่งอิงอยู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจซึ่งเห็นได้จากอดีต ทว่าในยุคที่ยึดโยงอยู่กับสารสนเทศที่ข้อมูลความรู้และข่าวสารกลายเป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศและสังคมดังเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนั้น ทรัพยากรทางปัญญาและการพัฒนาความสามารถของมนุษย์อย่างมีประสิทธิภาพย่อมจะเป็นยุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญมากที่สุด ฉะนั้น ขีดความสามารถในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของชาติจึงเป็นหัวใจของการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง รวมทั้งเป็นกุญแจที่จะนำชื่อเสียงในระดับโลกมาสู่ชาติบ้านเมืองด้วย

ความร่วมมือร่วมใจและการสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างทุกหน่วยงานของรัฐเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการเพิ่มขีดความสามารถของประเทศในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ได้สูงสุด ทว่าในปัจจุบันงานและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกันทั้งหมดกลับเป็นไปในลักษณะที่แต่ละกระทรวงต่างปฏิบัติงานโดยปราศจากการเชื่อมโยงใด ๆ ทั้งสิ้น ถ้าหากว่าปัญหานี้ไม่ได้รับการแก้ไขให้ลุล่วงก็จะก่อให้เกิดการสูญเปล่าทางการเงิน รวมทั้งความโกลาหลและ

ความยุ่งเหยิงในส่วนของนโยบายทั้งหลาย ซึ่งจะกลายเป็นอุปสรรคในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของชาติให้มีประสิทธิภาพในที่สุด

ดังนั้นจึงควรวางระบบการกำกับดูแลโดยเข้ามาควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จในเรื่องภารกิจและหน้าที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่ครอบคลุมหลักสูตรการให้การศึกษาและฝึกอบรมต่าง ๆ ทั้งการจัดกระจายกันอยู่ในหลาย ๆ กระทรวงด้วย ทั้งนี้จะมีรองนายกรัฐมนตรีเข้ามาดูแลระบบนี้ทั้งระบบ

2. กระแสความเคลื่อนไหวใหม่ทางการศึกษา

ถึงแม้ว่าสถานศึกษาทั้งหลายจะกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงบ้าง เล็กน้อย อันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิรูปการศึกษา เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 1995 ซึ่งส่งเสริมให้โรงเรียนมีอิสระภาพในการจัดการศึกษา มากขึ้นก็ตาม แต่ในความเป็นจริงแล้วการปฏิรูปดังกล่าวส่งผลกระทบต่อที่น้อยมากกับสถานศึกษาส่วนใหญ่ในขณะนี้ การปฏิรูปการศึกษาจะประสบความสำเร็จ ประสงค์ได้ก็ต่อเมื่อมีการปฏิรูปจากระดับล่างขึ้นมาสู่ระดับบน นอกจากนี้ ผู้ปกครอง ภาคอุตสาหกรรม สื่อมวลชน และองค์กรทางการศึกษาทั้งมวลก็ควรจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิรูปการศึกษาด้วย สรุปก็คือการปฏิรูปการศึกษาจะบรรลุเป้าหมายได้ ก็จำเป็นจะต้องมีกระแสความเคลื่อนไหวของปวงชนในระดับชาติอย่างเร่งด่วน เพื่อส่งเสริมการศึกษาในรูปแบบใหม่ให้ปรากฏขึ้น

- ควรมีการขยายวิธีการจัดการศึกษาในลักษณะเปิด ซึ่งได้ทำการทดลองในบางโรงเรียนในระดับประถมศึกษาในพื้นที่ต่าง ๆ กัน ภายใต้คำขวัญว่า “การศึกษาที่เคารพในความเป็นปัจเจกชน ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของแต่ละบุคคลอย่างแรงกล้า” ให้แพร่หลายไปทั่วประเทศ นอกจากนี้ควรมีการคัดเลือกโรงเรียนบางแห่งเพื่อใช้เป็นโรงเรียนตัวอย่างในการจัดการศึกษาในลักษณะเปิดกว้างในหลาย ๆ พื้นที่ และในหลาย ๆ ระดับการ

ศึกษา โรงเรียนเอกชนทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษาควรรได้รับเสริภาพมากขึ้นในด้านการบริหารและการเลือกหลักสูตรที่จะใช้ในโรงเรียน ของตน การบริหารจัดการ “โรงเรียนในโฉมหน้าใหม่” นับเป็นสิ่งจำเป็นในฐานะทางเลือกทางหนึ่งขอระบบการจัดการการศึกษาในโรงเรียนซึ่งเปิดโอกาสให้มีการทดลองใช้ระบบการศึกษาแบบใหม่

ภาค 3

ข้อเสนอแนะการปฏิรูป (III)

(นำเสนอเมื่อ 20 สิงหาคม 1996)

สารบัญ

I. ภูมิหลังและภาพรวมของการปฏิรูปการศึกษา

1. หลักการสำคัญ : การจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ทักษะและประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพในระดับท้องถิ่น
3. การทบทวนนโยบายเพื่อฟื้นฟูวิชาชีพครู
4. การกระตุ้นให้โรงเรียนเอกชนมีความรับผิดชอบต่อสังคมและการขยายความช่วยเหลือจากรัฐ
5. การจัดสร้างเครือข่ายสารสนเทศและการปฏิรูปการเรียนรู้ของสังคม

II. ข้อเสนอแนะการปฏิรูปการศึกษา (III)

1. การปฏิรูปการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่นให้มีอิสระยิ่งขึ้น
2. การปฏิรูปนโยบายการฝึกหัดครูเพื่อฟื้นฟูวิชาชีพครู
3. การส่งเสริมให้โรงเรียนเอกชนทำงานโดยอิสระและมีความรับผิดชอบต่อสังคม
4. พิมพ์เขียวกับการปฏิรูปนโยบายการสร้างเครือข่ายสารสนเทศทางการศึกษา
5. การปฏิรูปการเรียนรู้ของสังคมสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต

I. ภูมิหลังและภาพรวมของการปฏิรูปการศึกษา

นับตั้งแต่ได้รับการก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 1994 (ชุดแรก) คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี หรือที่รู้จักกันดีภายหลังว่า PCER ได้นำเสนอรายงานการปฏิรูปการศึกษาอย่างเป็นทางการต่อประธานาธิบดี คิม ยง ซัม โดยมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนากระบวนการศึกษาในรูปแบบใหม่ใหม่รวม 3 ฉบับ PCER ชุดที่สองได้เข้ามารับตำแหน่งต่อจากชุดแรกเมื่อเดือนเมษายน 1996 และได้ดำเนินงานตามวัตถุประสงค์และความคิดริเริ่มในการปฏิรูปตามที่ PCER ชุดแรกได้วางไว้จนประสบผลสำเร็จในการนำภารกิจที่ได้รับการกำหนดไว้ลงไปสู่การปฏิบัติ ขณะเดียวกันก็พัฒนาความคิดริเริ่มใหม่ ๆ ขึ้นด้วย

ผลพวงที่ตามมาเกิดจากการทุ่มเทความพยายามของ PCER ชุดที่สอง และปรากฏเป็นรายงานการปฏิรูปการศึกษา ฉบับที่ 3 รายงาน 2 ฉบับก่อนหน้านี้ได้รับการตีพิมพ์เมื่อ 31 พฤษภาคม 1995 และกุมภาพันธ์ 1996 ตามลำดับ รายงานปี 1995 พุ่งความสนใจไปที่การปูรากฐานในภาพรวมให้กับ การปฏิรูปการศึกษา ขณะที่รายงานฉบับกุมภาพันธ์ 1996 เน้นที่การปรับปรุง การอาชีวศึกษา หลักสูตร และกฎหมายการศึกษา ข้อเสนอแนะทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ในรายงาน 2 ฉบับแรกนั้นได้ถูกนำไปปฏิบัติภายใต้การควบคุมดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล อย่างเต็มกำลังผ่านคณะกรรมการบริหารงานปฏิรูปการศึกษา ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน

ปี 1996 เป็นปีแรกในการลงมือดำเนินการปฏิรูปการศึกษา เหตุการณ์ที่จะเป็นตัวกระตุ้นความพยายามในการปฏิรูปการศึกษา คือ การเพิ่มงบการศึกษาขึ้นเป็น ร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ตามที่รายงาน

ฉบับแรกได้เสนอแนะเอาไว้ ในปัจจุบันพันธกิจในการรักษาระบบประมาณทางการศึกษาไว้ที่ระดับร้อยละ 5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติจะมีผลบังคับใช้จนถึงปี 1998 เท่านั้น อย่างไรก็ตามถ้าหากว่าเราสามารถคงระบบประมาณไว้ในระดับนี้ได้จนถึงปี 1999 และปีต่อ ๆ ไป ความพยายามในการปฏิรูปการศึกษาที่ดำเนินกันอยู่ในขณะนี้ก็จะส่งผลให้สามารถจัดระบบการศึกษาแบบใหม่ได้อย่างสอดคล้องกับบทบาทในอนาคตของประเทศเกาหลีในการก้าวขึ้นไปเป็น “ประเทศผู้นำของโลก” ประเทศหนึ่งได้สำเร็จ

PCER ชุดที่สอง ได้นำเสนอรายงานฉบับแรกของตนซึ่งสอดคล้องประสานกับวัตถุประสงค์และภารกิจในการปฏิรูปและการดำเนินงานของคณะกรรมการชุดแรกเป็นอย่างดี รายงานฉบับนี้ครอบคลุมข้อเสนอแนะในระดับนโยบายเกี่ยวกับอัตรภาพทางการศึกษาในระดับท้องถิ่น ครูอาจารย์ สถานศึกษาเอกชน เครือข่ายสารสนเทศ และการเรียนรู้ของสังคม โดยเน้นที่การปรับปรุงประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาในเกาหลี

พร้อมกันนี้รายงานก็ได้แนบรายการอย่างย่อของภารกิจในอนาคตของ PCER มาด้วย

1. หลักการสำคัญ : การจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

รายงานการปฏิรูปการศึกษาต่อไปนี้จะเน้นความสำคัญว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถช่วยให้เกิดการช่วยเหลือเกื้อกูลอย่างเป็นระบบได้ในการจัดการศึกษาของเกาหลี ทั้งนี้จะต้องมีการแสวงหามาตรการอันหลากหลายเพื่อมุ่งขจัดความขัดแย้งหรือการย่ำอยู่กับที่ รวมทั้งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการจัดการศึกษาอีกด้วย

การจัดระบบการศึกษาในภาคปฏิบัติย่อมต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่ายซึ่งมีผลประโยชน์และแนวความคิดที่แตกต่างกันไปด้วย ด้วยเหตุนี้ การปฏิรูประบบไม่ว่าจะเป็นไปในลักษณะใดก็ตาม ย่อมจะก่อให้เกิดความไม่ลงรอยกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และในการที่จะจัดวางแผนงานการปฏิรูปที่ชอบด้วยเหตุและผลขึ้นมาได้โดยอาศัยความเข้าใจอันถูกต้องและการประนีประนอม มักจะกินเวลายาวนานในการถกเถียงอภิปรายและเจรจาต่อรองอยู่เสมอ สามประเด็นหลักที่กล่าวไว้ในรายงานฉบับนี้ก็จำเป็นต้องผ่านกระบวนการที่กินเวลาดังที่กล่าวไว้แล้วเช่นกัน อิสรภาพทางการศึกษาในระดับท้องถิ่น นโยบายการคัดเลือกครูเข้ารับตำแหน่ง และการป้องกัน “สมองไหล” และ นโยบายสถานศึกษาเอกชน ผลประโยชน์ที่ขัดแย้งของฝ่ายต่าง ๆ จุดประกายให้การอภิปรายครั้งแรกรายของ PCER เริ่มถกเถียงเกี่ยวกับ 3 ประเด็นดังกล่าวขึ้น ทว่าก็ไม่สามารถหาข้อสรุปออกมาได้ พุดง่าย ๆ ก็คือ รายงานฉบับนี้จะพูดถึงทั้ง 3 ประเด็นนี้ แต่ก็ไม่จำเป็นว่าทุกประเด็นจะต้องเกี่ยวโยงกันอย่างมีตรรก แต่ข้อเท็จจริงที่ว่า ประเด็นเหล่านี้ก่อให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรง ชี้ให้เห็นว่าทุกประเด็นมีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อหัวใจของงานพัฒนาระบบการศึกษาของเกาหลีเพื่อให้เกิดความเป็นพลวัต กรอบแนวคิดเช่นนี้ส่งผลให้การถกเถียงครั้งที่ 2 ของ PCER พยายามแสวงหาหนทางในการจัดวางมาตรการปฏิรูป ทั้งในลักษณะที่เป็นแกนกลางสำหรับใช้ร่วมกันและในลักษณะที่จำเพาะ ทั้งนี้เพื่อมุ่งให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดกับระบบการจัดการศึกษาในเกาหลีนั่นเอง

2. ทักษะและประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาอย่างมีอิสระในระดับ ท้องถิ่น

การที่จะบรรลุเป้าหมายในการจัดการศึกษาได้อย่างมีอิสระในระดับท้องถิ่นนั้น แผนการปฏิรูปที่นำเสนอได้แยกเป้าหมายไว้ 3 ประการดังนี้ คือ 1) สร้างความกระจ่างชัดเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐบาล ส่วนท้องถิ่นว่าด้วยการศึกษา 2) แก้ปัญหาในเรื่องความไร้ประสิทธิภาพของระบบอิสระที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน 3) สร้างความมั่นใจในเรื่องความเชี่ยวชาญ ความเป็นอิสระและการปกครอง 2 ระดับ ในการจัดการศึกษา

เมื่อการดำเนินงานส่วนท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีอิสระแล้ว คาดว่า การศึกษาจะกลายมาเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นลำดับแรก และจะเป็นส่วนที่ ได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากรัฐบาลในระดับท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงการยึดมั่นในแนวปฏิบัติ การแยกการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่นออกมา จากส่วนกลางภายใต้คำขวัญ “ความมุ่งมั่นในการจัดการศึกษาในลักษณะการ ปกครอง 2 ระดับ” ส่งผลให้เกิดข้อจำกัดในเรื่องสิทธิและหน้าที่ของระบบราชการ ส่วนท้องถิ่นทางด้านการจัดการศึกษา ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว ทำให้ หน่วยงานของรัฐในส่วนท้องถิ่นไม่ใส่ใจในเรื่องของการศึกษาเท่าที่ควรจะเป็น นอกจากนี้หากหน่วยงานดังกล่าวเต็มอกเต็มใจที่จะให้การสนับสนุนการศึกษา ทว่าอุปสรรคอันเกิดจากระบบก็มักจะทำให้ช่วยได้อย่างไม่เต็มที่นัก

นอกเหนือไปจากนั้นภายในระบบการศึกษาส่วนท้องถิ่นเองก็มี อุปสรรคเช่นกัน องค์การประจำ อาทิต คณะกรรมการการศึกษาส่วนท้องถิ่น และ หน่วยงานนิเทศก์ต่างก็ทำให้ประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาลดลง การดำเนินการ และขั้นตอนในการตัดสินใจในเรื่องการบริหารที่สำคัญจะเป็นงานที่ซ้ำซ้อน กันทั้งในระดับคณะกรรมการการศึกษาและสภาส่วนท้องถิ่น ซึ่งนอกจากจะเป็น

สิ้นเปลืองทรัพยากรของรัฐโดยใช่เหตุแล้ว ก็ยังส่งผลให้การนำนโยบายลงสู่ภาคปฏิบัติไม่ทันต่อสถานการณ์บ้านเมือง การคัดเลือกคณะกรรมการโดยผ่านระบบการลงคะแนนทางอ้อมที่สลับซับซ้อนก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบอย่างมากมาตามมา ปัญหาอันเนื่องมาจากระบบอีกประการหนึ่งก็คือ ความขัดแย้งระหว่างศึกษานิเทศก์กับคณะกรรมการการศึกษาส่วนท้องถิ่น ซึ่งควรจะใส่ใจในเรื่องเดียวกันและทำงานในลักษณะช่วยเหลือกันและกันมากกว่า

ภายใต้กรอบภารกิจเป้าหมายดังกล่าว ข้อเสนอแนะในการปฏิรูปการศึกษาส่วนท้องถิ่นจึงมุ่งไปที่ความเชี่ยวชาญทางการศึกษา ขณะเดียวกันก็ดำรงรักษาหลักการการปกครองโดยอิสระในระดับท้องถิ่นควบคู่กันไปด้วย

3. การทบทวนนโยบายเพื่อฟื้นฟูวิชาชีพครู

แผนปฏิรูปนโยบายการฝึกหัดครูและการป้องกันสมองไหลที่ได้รับการเสนอแนะจะเน้นใน 3 ด้าน คือ 1) สร้างแรงจูงใจให้กับครูอาจารย์ที่เฉื่อยชา 2) หลักสูตรการฝึกหัดครูที่ใช้อยู่ในปัจจุบันซึ่งเน้นในเชิงปริมาณ จะได้รับการปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบเพื่อควบคุมคุณภาพ 3) ปรับปรุงสวัสดิการครูที่ยังคงด้อยมาตรฐานอยู่เป็น อย่างมาก

ถึงแม้ว่าจะมีครูอาจารย์ที่มีความสามารถและอุทิศตนเพื่อการศึกษาอยู่มากมาย ทว่าการจัดองค์กรและแนวปฏิบัติอันเคร่งครัดส่งผลให้ครูเหล่านี้เพิกเฉยและไม่ใส่ใจในการปรับปรุงตนเอง ส่วนสังคมในโรงเรียนก็ละเลยที่จะหาทางตอบแทนครูผู้มีความสามารถและอุทิศตนเพื่อการสอนให้เหมาะสมตามควร โดยไม่คำนึงถึงความมุ่งมั่นในการสอนของครูเหล่านี้เลย ระบบการฝึกหัดครูในปัจจุบันได้วางขึ้นไว้เพื่อความสะดวกในการบริหาร ดังนั้นจึงไม่

สามารถดึงดูดครูที่มีคุณลักษณะล้ำเลิศเข้าสู่แวดวงการศึกษาได้ ซึ่งส่งผลให้
ภารกิจการปฏิรูปการศึกษายากเย็นยิ่งขึ้นไปอีก

จำนวนสถาบันการฝึกหัดครูเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่มีการ
ควบคุมคุณภาพแต่อย่างใด ส่งผลให้เกิดข้อกังขาเกี่ยวกับกระบวนการฝึกหัดครู
ในภาพรวม การขยายตัวในเชิงปริมาณเป็นสาเหตุให้มีครูล้นตลาดแรงงาน ซึ่ง
ทำให้แรงดึงดูดใจในอาชีพครูยิ่งลดน้อยลงไปกว่าเดิมอีกมาก สภาพความเป็น
จริงที่เป็นปัญหาของสถาบันการฝึกหัดครูมิใช่เพียงแต่ผลัดใสนักศึกษาที่มีคุณ
สมบัติเหมาะสมจำนวนมากให้มองข้ามอาชีพครูเท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดความ
ล้มเหลวในภารกิจฝึกอบรมนักศึกษาฝึกหัดครูผู้ซึ่งลงทะเบียนเรียนในสถาบัน
เหล่านั้นด้วย

สวัสดิการที่ไม่พอเพียงสำหรับวิชาชีพครูก็เป็นสาเหตุบั่นทอน
ความกระตือรือร้นในการสอน และในระยะยาวย่อมไม่สามารถเหนี่ยวรั้งครูผู้
มีความรู้สูงให้อยู่ในอาชีพนี้ได้ตลอดไป ถึงแม้ว่าปัญหาเหล่านี้จะเป็นปัญหาใหม่
แต่ข้อจำกัดทางด้านงบประมาณก็ทำให้แทบจะไม่มี ความพยายามแก้ไข
ปัญหาดังกล่าวเลย ทางเลือกที่สร้างสรรค์จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการแก้ไขสถาน
การณ์ด้านงบประมาณ และบ่มเพาะความภาคภูมิใจให้เกิดขึ้นในอาชีพครู

ภารกิจเป้าหมายข้างต้นส่งผลให้รายงานฉบับนี้เสนอแนะนโยบาย
การปฏิรูปสำหรับครูใน 3 ขั้นตอนด้วยกัน คือ 1) เน้นย้ำหลักการแท้จริงของ
กระบวนการฝึกหัดครู โดยผ่านการประเมินและการรับรองวิทยฐานะอย่างเข้ม
งวด 2) ฟื้นฟูอาชีพครูโดยให้การสนับสนุนอย่างเต็มกำลังแก่ครูผู้มีความ
สามารถและอุทิศตนให้กับอาชีพ 3) ให้ระบบใหม่ในการพิจารณาให้ค่าตอบแทน
แก่ครู โดยดูแลให้สมน้ำสมเนื้อมากกว่าค่าตอบแทนเป็นเงินที่ได้รับเป็น
ปกติวิสัยในแต่ละปี

4. การกระตุ้นให้โรงเรียนเอกชนมีความรับผิดชอบต่อสังคม และการขยายความช่วยเหลือจากรัฐ

นโยบายการปฏิรูปสำหรับสถานศึกษาเอกชนนั้นพุ่งเข้าไปที่ 1) การส่งเสริมให้สถานศึกษาเอกชนดำเนินการอย่างมีอิสระ มีความรับผิดชอบต่อสังคม และมีความโปร่งใส 2) การเพิ่มความช่วยเหลือทางการเงินและการจัดการให้แก่สถานศึกษาเอกชน

ถึงแม้ว่าจะมีบทบาทสำคัญต่อการจัดการศึกษาของชาติ ทว่าสถานศึกษาเอกชนกลับได้รับแต่คำติติงมากกว่าการยอมรับ ส่วนสภาพแวดล้อมโดยรวมทางการศึกษาของสถานศึกษาเหล่านี้ก็ยิ่งด้อยมาตรฐาน ขณะเดียวกันปัญหาบางประการของโรงเรียนเอกชนบางแห่งก็มักจะได้รับเปิดเผยในลักษณะเกินความเป็นจริง จนทำให้สาธารณชนหมดความเชื่อถือศรัทธาในสถาบันการศึกษาเอกชน นโยบายก่อนหน้านี้เป็นข้อบังคับ ต่าง ๆ มากกว่าการให้การสนับสนุน ซึ่งนับเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสถานศึกษาเอกชนเป็นอย่างยิ่ง จนทำให้ตกอยู่ในสภาพตกต่ำในสายตาสาธารณชน

นโยบายของรัฐในการเน้นบทบาทของสถานศึกษาในฐานะการจัดการศึกษาที่เข้ามาเสริมการจัดการศึกษาของรัฐ ก่อให้เกิดการจำกัดอิสรภาพในการบริหารงาน จนทำให้สถาบันการศึกษาเอกชนเหล่านี้ไม่สามารถพัฒนาหลักการพิเศษใด ๆ เกี่ยวกับการจัดการศึกษาขึ้นมาได้เลย นโยบายดังกล่าวส่งผลให้การจัดการศึกษาในเกาหลีมีลักษณะเหมือนๆ กัน และจำกัดทางเลือกของสาธารณชน ที่จริงแล้วเราคาดหวังให้โรงเรียนเอกชนเป็นทางเลือกที่สร้างสรรค์ทางหนึ่งของการจัดการศึกษาในระบบ ซึ่งจะนำไปให้เกิดการยกระดับ

คุณภาพของการศึกษาในที่สุด แต่ในปัจจุบันที่เป็นอยู่สถานศึกษาเอกชนกำลังเผชิญกับปัญหาความเฉื่อยชาเป็นอย่างมาก

ในการขจัดปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าว และจัดสภาพการณ์ที่จำเป็นสำหรับการฟื้นฟูสถานศึกษาเอกชนนั้น รายงานฉบับนี้ขอเสนอแนะนโยบายการปฏิรูปที่ให้อิสระแก่สถาบันเหล่านี้ โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องตระหนักในภาระหน้าที่ที่มีต่อสังคม รวมทั้งขยายขอบเขตความช่วยเหลือทางด้านการเงินและการบริหารให้แก่สถาบันที่ทุ่มเทความพยายามในการพัฒนาตนเองไปพร้อม ๆ กัน

5. การจัดสร้างเครือข่ายสารสนเทศและการปฏิรูปการเรียนรู้ของสังคม

รายงานการปฏิรูปการศึกษาฉบับนี้มีเป้าหมายในการปรับปรุงประสิทธิภาพในการดำเนินงานจัดการศึกษาในเกาหลี ด้วยการทบทวนนโยบายของรัฐว่าด้วยอิสระในการจัดการศึกษาในส่วนท้องถิ่น การผลิตครู และสถานศึกษาเอกชน นอกจากนี้เพื่อเป็นการสร้างสภาพแวดล้อมและกรอบงานดังกล่าวให้เป็นระบบ รายงานฉบับนี้จึงกล่าวถึงมาตรการในการจัดสร้างเครือข่ายสารสนเทศทางการศึกษา และการเรียนรู้ของสังคมไว้ด้วย

นโยบายการปฏิรูปที่รวมงานสร้างเครือข่ายสารสนเทศทางการศึกษานับเป็นแนวโน้มหลักของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมก็ว่าได้ รายงานฉบับนี้ได้จัดวางมาตรการต่าง ๆ ในการปรับเปลี่ยนโครงสร้างและวิธีการจัดการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมสารสนเทศ รวมทั้งมาตรการในการขจัดความเหลื่อมล้ำและการลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อันเกี่ยวเนื่องกับโอกาสทางการศึกษา ซึ่งมีสาเหตุมาจากเทคโนโลยีสารสนเทศที่น่าสยмы นอกจากนี้ยังกระตุ้นให้

สาธารณชนได้พยายามช่วยกันจัดฝึกอบรมอย่างเหมาะสมให้แก่ปัจเจกชน และแสวงหาหนทางอันหลากหลายเพื่อสร้างบรรยากาศดังกล่าวให้เกิดขึ้นในสังคม

นโยบายปฏิรูปการเรียนรู้ของสังคมมุ่งที่จะจัดสร้างระบบของชาติในการจัดการศึกษาตลอดชีวิตอย่างแท้จริงให้แก่ปัจเจกชนทุกกลุ่ม แทนการเน้นเฉพาะการศึกษาในระบบและนักเรียนนักศึกษาในแบบดั้งเดิมซึ่งรวมกันเป็นเพียงหนึ่งในสี่ของประชากรทั้งหมดเท่านั้น ทิศทางหลัก ๆ ของการปฏิรูป ได้แก่

- 1) จัดแผนงานและภารกิจในการจัดการศึกษาให้แก่สังคม ซึ่งกระจายอยู่ในสถาบัน และภูมิภาคต่าง ๆ มากมายหลายแห่งในปัจจุบันให้เข้ามาอยู่ในระบบเดียวกัน
- 2) จัดตั้งสถาบันและองค์กรที่ จำเป็นขึ้นเพื่อทำหน้าที่แสวงหาแนวทาง และส่งเสริมรูปแบบใหม่ในการเรียนรู้ของคนในสังคม
- 3) จัดตั้งโครงสร้างเพื่อระดมทรัพยากรทางการศึกษาที่หลากหลายทั่วประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

จากนั้นก็นำมาใช้เพื่อประโยชน์ในการจัดการศึกษาตลอดชีพ

II. ข้อเสนอแนะการปฏิรูปการศึกษา (III)

1. การปฏิรูปการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่นให้มีอิสระยิ่งขึ้น

เรากำลังดำรงชีพอยู่ในโลกที่การแข่งขันไม่มีขีดจำกัดขณะที่กระแสโลกา-ภิวัตน์ การค้ำนึ่งถึงท้องถิ่น และการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ก็กำลังพัดผ่านในเวลาพร้อม ๆ กัน หน่วยพื้นฐานในการแข่งขันก็คือ ภูมิภาคซึ่งในยุคปัจจุบันมีบทบาทและมีความสำคัญมากกว่า ขีดความสามารถในการแข่งขันของแต่ละภูมิภาคขึ้นอยู่กับทรัพยากรทางปัญญาและความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลในท้องถิ่นที่จะผลิตและเติมทรัพยากรนี้ให้เต็มอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น

การปฏิรูปการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ นำเอาความสามารถในการเรียนรู้และทรัพยากรทางภูมิปัญญาของบุคคลในชุมชนทุก หมู่ เหล่าออกมาให้มากที่สุดโดยครอบคลุมประชากรในวัยเรียนด้วย ทั้งนี้การจัดการอย่างมีประสิทธิภาพและมีความคิดสร้างสรรค์จะขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจโดยรวมของสมาชิกในชุมชนนั้น ๆ

PCER ได้ปูพื้นในเรื่องการจัดการศึกษาอย่างอิสระไว้แล้วในระดับโรงเรียน โดยเสนอแนะให้แต่ละโรงเรียนจัดตั้งคณะกรรมการบริหารโรงเรียนขึ้นมา โครงสร้างการจัดการศึกษาอย่างอิสระในระดับท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเริ่มในปี 1991 นั้น อิงอยู่กับการแบ่งเขตพื้นที่ทางการศึกษาออกเป็นภูมิภาค ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการทบทวนเสียใหม่เพื่อให้มีความสอดคล้องกับหลักการพื้นฐานของการปฏิรูปการศึกษา ประสบการณ์จาก 5 ปีที่ผ่านมา ส่งผลให้เกิดการเห็นพ้องต้องกันทั้งในกลุ่มนักการศึกษาและสาธารณชนทั่วไป ว่าโครงสร้างที่ใช้กันอยู่ในขณะนี้คงจะไม่สามารถจัดการศึกษาให้มีความ หลากหลายในลักษณะที่ศูนย์กลางอยู่ที่ตัวผู้เรียนตามที่แผนงานปฏิรูปได้วางเป้าหมายไว้แต่เดิมได้

ในขั้นแรก โครงสร้างที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นผลให้ขาดประสิทธิภาพ เป็น อย่างมาก อันเนื่องมาจากการทำงานที่ซ้ำซ้อนกันระหว่างคณะกรรมการการศึกษา กับสภา ท้องถิ่น ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษา และกิจกรรมนอกหลักสูตร สำนักงานการศึกษาส่วนท้องถิ่นโดยทั่วไปซึ่งมีเจ้าหน้าที่น้อยมักจะใช้เวลามากกว่าครึ่งปีเพื่อเตรียมการรับมือกับการตรวจงานและซักถามข้อมูลโดยสภาท้องถิ่นและคณะกรรมการการศึกษา เวลา และพลังงานดังกล่าวแท้ที่จริงแล้วควรจะหมดไปกับการให้การศึกษาแก่นักเรียนและประชาชนมากกว่า

นอกจากนี้หัวหน้าหน่วยงานส่วนท้องถิ่นของรัฐก็ยังมีสิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับการศึกษาหรือกิจกรรมนอกหลักสูตรเลย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถจัดหรือให้การสนับสนุนสภาพแวดล้อมทางการศึกษาตามที่สมาชิกในชุมชนปรารถนาได้ อาทิ จัดหาเงินอุดหนุนโครงการอาหารกลางวันเด็กหรือการจัดหาที่ดินเพื่อสร้างโรงเรียน เป็นต้น การศึกษาที่หลากหลายก็ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของชุมชน และการฝึกอบรมผู้นำชุมชนในยุคการปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างอิสระเต็มที่ก็เป็นไปได้ยาก ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานทางการศึกษาทั้งหลายทั้งปวงมักจะออกมาในลักษณะความขัดแย้งและความไม่ไว้วางใจกันมากกว่าที่จะเป็นการประสานงานอย่างใกล้ชิดและให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ฉะนั้นระบบการศึกษาส่วนท้องถิ่นแบบเสรีจึงควรยึดถือหลักการในการ ปกครองและควบคุมตนเองของสมาชิกในชุมชน โดยมุ่งไปที่ความเชี่ยวชาญพิเศษและความมีอิสระของการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่น ในขณะที่เดียวกันก็ควรสะท้อนความต้องการทางการศึกษาที่หลากหลายของสมาชิกในชุมชน ผู้ซึ่งเป็นผู้เข้ารับการศึกษาและตอบสนองความต้องการที่มีลักษณะเฉพาะของชุมชนไปด้วยพร้อม ๆ กัน นอกเหนือไปจากนั้น หน่วยงานในส่วนท้องถิ่นทุก ๆ แห่งควรให้การสนับสนุนและส่งเสริมการจัดการศึกษาในชุมชนในภาพรวม ซึ่งเป็นปัจจัยที่จะขาดเสียไม่ได้ในการปรับปรุงความเป็นอยู่ของสมาชิกในชุมชนนั้น ๆ

1.1 การทำความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลตนเอง ในส่วนท้องถิ่นและการดูแลตนเองทางการศึกษา

● **การทำความเข้าใจเกี่ยวกับภารกิจในความรับผิดชอบของรัฐบาล ส่วนท้องถิ่นในภาพรวมในการสนับสนุนการศึกษา**

- นอกเหนือไปจากหน้าที่ในการจัดการศึกษาและกิจกรรมนอกหลักสูตรซึ่งเป็นองค์ประกอบของอิสรภาพทางการศึกษาแล้ว อำนาจหน้าที่ของหัวหน้าสำนักงานส่วนท้องถิ่นของรัฐในการดูแลสภาพความเป็นอยู่ของสมาชิกในชุมชน ซึ่งครอบคลุมการ ช่วยเหลือทางการศึกษาเอาไว้ด้วยนั้น นับว่าเป็นอำนาจอันชอบธรรม

- ควรจะมีการระบุในรายละเอียดเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางการศึกษา และการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตรซึ่งเป็นองค์ประกอบของอิสรภาพทางการศึกษา ส่วนการให้การสนับสนุนภารกิจทางการศึกษาในด้านอื่น ๆ ควรจะอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของรัฐบาลส่วนท้องถิ่นทั้งหมด

- กระทรวงศึกษาธิการควรปฏิบัติงานร่วมกับกระทรวงมหาดไทย เพื่อจัดทำรายการเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบทางการศึกษาในส่วนที่ข้องเกี่ยวกับอิสรภาพทางการศึกษาและระบุไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยอิสรภาพส่วนท้องถิ่นและพระราช-บัญญัติอิสรภาพทางการศึกษา

1.2 การปฏิรูประบบคณะกรรมการการศึกษาและระบบผู้ตรวจราชการ

● การฟื้นฟูสถานภาพของคณะกรรมการการศึกษา

- ในฐานะองค์กรที่มีหน้าที่ในการตัดสินใจและจัดการเกี่ยวกับการศึกษาและผลงานทางวรรณกรรม คณะกรรมการการศึกษาควรจะคงสิทธิในปัจจุบันเอาไว้ โดยสามารถร่างกฎหมายและตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายที่สำคัญๆ ทางการศึกษาได้

● สิทธิหน้าที่ของคณะกรรมการการศึกษา

(มาตราที่ 1 ถึง 3 ว่าด้วยการดำเนินงาน และมาตราที่ 4 ถึง 11 ว่าด้วยการดำเนินงานและการตัดสินใจ)

1) การออกกฎระเบียบต่างๆ จะต้องนำเสนอต่อสภานครหรือสภาจังหวัด

2) แผนงบประมาณต่าง ๆ พร้อมทั้งบัญชีรายรับ-รายจ่ายจะต้องนำเสนอต่อสภานครหรือสภาจังหวัด

3) ดำเนินการกำหนดและจัดเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษ ค่าใช้ประโยชน์และค่าว่าจ้าง ค่าใช้จ่ายส่วนรวม และค่าธรรมเนียมในการติดตั้ง

4) ออกกฎระเบียบทางการศึกษา

5) จัดตั้งและบริหารกองทุนต่าง ๆ

6) จัดหาและจัดงานทรัพย์สินที่สำคัญ ๆ

7) จัดตั้ง จัดการ และเคลื่อนย้ายสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลาง

8) แยกบริการที่อยู่นอกเหนืองบประมาณและเพิกถอนสิทธิต่าง ๆ ที่อยู่นอกเหนือจากที่ได้ระบุไว้ในกฎหมายและระเบียบทั้งหลาย

9) รับเรื่องและคลี่คลายปัญหาการร้องเรียน

10) ภารกิจอื่น ๆ ตามที่ระบุไว้ในกฎหมายและกฎระเบียบของนครหรือจังหวัด

11) ตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายทางการศึกษาและการบริหารการศึกษาที่สำคัญอื่น ๆ

● การเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติของกรรมการการศึกษาและกระบวนการเลือกตั้ง

- สภานครและสภาจังหวัดจะเป็นผู้คัดเลือกกรรมการการศึกษา
จาก รายนามที่นักการศึกษาและหัวหน้าหน่วยงานของรัฐในระดับท้องถิ่นเป็นผู้เสนอ โดย รายชื่อที่เสนอเพื่อพิจารณาจะมีมากกว่าจำนวนคณะกรรมการ
หนึ่งเท่าตัว

- หัวหน้าส่วนราชการในท้องถิ่นควรเป็นผู้นำเสนอหนึ่งในสาม
ของจำนวนรายนามผู้สมัครทั้งหมด เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรับผิดชอบและ
การสนับสนุนในเรื่องการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่นให้แข็งแกร่งกว่าเดิม

- นักศึกษามากด้วยประสบการณ์ควรจะเป็นผู้นำเสนอรายชื่อ
สองในสามส่วนที่เหลือ เพื่อสร้างหลักประกันในเรื่องความเชี่ยวชาญ

- คุณสมบัติของนักการศึกษาผู้มากด้วยประสบการณ์จะต้อง
เป็นผู้มี :-

1) ประสบการณ์ในการสอนสาขาใดสาขาหนึ่ง การวิจัยทางการ
ศึกษาหรือการบริหารการศึกษาเป็นเวลา 15 ปี

2) ประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ข้างต้นในลักษณะผสมผสานรวม
เป็นเวลา 15 ปี

● การลดจำนวนคณะกรรมการการศึกษา

- จำนวนของคณะกรรมการการศึกษาซึ่งรวมผู้ตรวจราชการ ควร
จะอยู่ระหว่าง 7-11 คน เพื่อประกันการทำงาน และการตัดสินใจที่มีประสิทธิ
ภาพ

- ครูผู้สอนมีสิทธิที่จะได้รับคัดเลือกให้เป็นกรรมการการศึกษาได้
เพื่อสะท้อนความต้องการของการจัดการศึกษาในโรงเรียน และเพื่อฟื้นฟูวิชาชีพ
ครูด้วยในเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม หลังจากได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการแล้ว

เหล่าครูผู้สอนควรจะยื่นใบลาพักจากการสอนจนกว่าจะหมดวาระการเป็น
กรรมการ

- ในปัจจุบัน “กรรมการการศึกษา” เป็นหน้าที่การงานใน
ลักษณะไม่เต็มเวลา วาระการดำเนินงานของคณะกรรมการการศึกษาควรจะ
เป็น 4 ปี

- ผู้ตรวจราชการจะดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการ
ศึกษาโดยอัตโนมัติ

● คุณสมบัติและการเลือกตั้งผู้ตรวจราชการ

- ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้ตรวจราชการจะต้องลงทะเบียนสมัครเข้า
รับเลือกตามที่กฎหมายระบุไว้ ซึ่งจะเป็นการเปิดโอกาสให้นักการศึกษาส่วนท้องถิ่นและชุมชนได้แสดงความคิดเห็นและศักยภาพในการปรับปรุงการจัดการศึกษา
ของเขา/เธอให้สาธารณชนได้พิสูจน์

- คณะกรรมการการศึกษาจะเป็นผู้เลือกตั้งผู้ตรวจราชการหลังจากฝ่ายกระบวนการลงทะเบียนสมัครเข้ารับเลือก และการพิสูจน์จากสาธารณชนมาแล้ว

หากกรรมการศึกษาท่านใดประสงค์จะสมัครเข้ารับ
เลือกตั้งในตำแหน่ง ผู้ตรวจราชการ บุคคลผู้นั้นพึงลาออกจากตำแหน่ง
กรรมการก่อนการเลือกตั้งเป็นระยะเวลาจำนวนวันตามที่กำหนดไว้

- คุณสมบัติของผู้ตรวจราชการยังคงเหมือนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน
นั่นคือ มีประสบการณ์ทางการศึกษาเป็นเวลา 15 ปี วาระการทำงานคือ 4
ปี และสามารถเข้าดำรงตำแหน่งนี้ได้เพียง 2 วาระเท่านั้น

● สถานภาพและความรับผิดชอบของผู้ตรวจราชการ

- ผู้ตรวจราชการเป็นตัวแทนของรัฐบาลส่วนท้องถิ่น ว่าด้วยเรื่อง การจัดการศึกษาและกิจกรรมนอกหลักสูตร รวมทั้งกำกับดูแลและบริหาร การทำงานของคณะกรรมการ การศึกษา

● **หน้าที่ในความรับผิดชอบของผู้ตรวจราชการ**

- 1) เตรียมการเกี่ยวกับกฎระเบียบ
- 2) ร่างงบประมาณ
- 3) เตรียมการจัดทำบัญชีงบดุลรายรับ - รายจ่าย
- 4) จัดสร้าง ย้ายโอน และปิดกิจการโรงเรียน และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา
- 5) กำกับดูแลการจัดการในเรื่องหลักสูตร
- 6) ส่งเสริมการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 7) ส่งเสริมการเรียนรู้ในสังคมและความสำเร็จในด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนรู้และการผลิตวรรณกรรม
- 8) ปรับปรุงพลศึกษา และสุขศึกษาในโรงเรียน พร้อมทั้งจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้ดีขึ้นด้วย
- 9) จัดแบ่งเขตการศึกษาเพื่อให้นักเรียนสามารถลงทะเบียนในโรงเรียนอื่น ซึ่งอยู่ในเขตการศึกษาเดียวกันได้
- 10) จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ และสื่อการเรียนการสอนเพื่อสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาและการผลิตวรรณกรรม
11. จัดหาและจัดการขายทรัพย์สิน
12. กำหนดค่าธรรมเนียมพิเศษ ค่าธรรมเนียมในการให้ใช้ประโยชน์ ค่าใช้จ่ายส่วนรวม และค่าธรรมเนียมในการติดตั้ง

13. จัดทำพันธบัตร ยืมเงินจากกองทุน และแบกรับภาระทางด้านการเงินที่อยู่นอกเหนืองบประมาณ
14. จัดตั้งและบริหารกองทุนต่าง ๆ
15. บริหารงานบุคคลผู้ที่เป็นเจ้าหน้าที่สมทบของรัฐทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการการศึกษา
16. ส่งเสริมประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และการผลิตวรรณกรรมของนครหรือจังหวัด

จะมีการทบทวนพระราชบัญญัติอิสราภาพทางการศึกษาในปี 1996 โดยจะนำผลการทบทวนไปปฏิบัติหลังจากการจัดตั้งคณะกรรมการการศึกษาชุดต่อไปแล้วเสร็จ

2. การปฏิรูปนโยบายการฝึกหัดครูเพื่อฟื้นฟูวิชาชีพครู

“คุณภาพของการศึกษาย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของครู” นี่คือหลักการสำคัญของการจัดการศึกษา เราไม่สามารถปรับปรุงการศึกษาในโรงเรียนได้สำเร็จหากไม่มีการยกระดับคุณภาพของครูควบคู่ไปกับการฟื้นฟูสังคมในโรงเรียนซึ่งตกอยู่ในสภาพท้อแท้ ผลลัพธ์สุดท้ายที่จะได้จากการปฏิรูปการศึกษาย่อมจะตกอยู่กับโรงเรียน และการปฏิรูปใด ๆ ก็ตามที่ไม่สามารถนำความเปลี่ยนแปลงมาสู่การจัดการศึกษาได้ ก็เป็นที่คาดหมายได้ว่าจะไม่สามารถก่อให้เกิดคุณูปการได้เช่นกัน ดังนั้นตัวครูผู้สอนสั่งและคอยให้คำปรึกษาแก่นักเรียนจึงเป็นผู้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ขึ้น รวมไปถึงการปฏิรูปการศึกษาในโรงเรียนด้วย

ในปัจจุบันมหาวิทยาลัยศึกษาศาสตร์แห่งชาติทั้งหลาย รวมทั้งวิทยาลัยครูที่เป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยทั่วไป ซึ่งล้วนมีบทบาทอันสำคัญใน

การฝึกหัดครู ต่างก็ต้องเผชิญกับปัญหานานาประการที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร ขอบเขต และสิ่งอำนวยความสะดวก นอกจากนี้อุปทานวิชาชีพครูซึ่งล้นตลาดก็ส่งผลให้การหางานยากลำบาก ขณะเดียวกันนักเรียนวัยเยาว์ที่มีคุณสมบัติดี เด่นเป็นจำนวนมากก็พยายามหลีกเลี่ยงการเข้าเรียนในวิทยาลัยครู

ฉะนั้นจึงควรมีการปรับปรุงคุณภาพของสถาบันการฝึกหัดครู ด้วยการนำมาตรการการประเมินผลและการรับรองวิทยฐานะมาใช้ โดยมีเป้าหมายดังนี้คือ 1) ปลูกฝังคุณลักษณะสำคัญ ๆ ที่จำเป็นสำหรับวิชาชีพครู 2) จัดให้บริการความรู้ทางวิชาชีพและพัฒนาขีดความสามารถในการสอนทางสายวิชาการควบคู่ไปกับการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนด้วย ภารกิจดังกล่าวจะช่วยสร้างพื้นฐานทางด้านครุศาสตร์ให้แน่นหนาแก่นักศึกษาที่มีความสามารถเป็นเลิศ รวมทั้งจะช่วยให้พวกเขากลายเป็นครูที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อมในอนาคต

ระบบการออกวุฒิบัตรการสอนและการฝึกอบรมครูประจำการ ควรจะได้รับการปฏิรูปด้วยเช่นกัน เพื่อมุ่งสร้างสังคมการศึกษาตลอดชีวิตที่เปิดกว้างและเพื่อเป็นการริเริ่มให้มีการจัดการศึกษาในลักษณะที่หลากหลายและมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ การที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ได้ นั้น จะต้องมีการขยายแผนงานการว่าจ้างตามข้อตกลงในสัญญา ซึ่งในปัจจุบันก็จำกัดอยู่เฉพาะกับครูชั่วคราวเท่านั้น เพื่อให้มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรมนุษย์อันหลากหลาย ซึ่งจะยังประโยชน์แก่การจัดการศึกษาในโรงเรียน นอกจากนี้ควรต้องมีการขยายประเภทของครูหมุนเวียนให้กว้างขวางกว่าเดิมด้วย การฝึกอบรมครูประจำการก็ควรจะได้รับปรับปรุงให้มีความหลากหลายและเข้มข้นในเนื้อหา เพื่อส่งเสริมให้ครูผู้สอนสามารถพัฒนาความถนัดและขีดความสามารถของตนได้

การปฏิรูปข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณสมบัติและขั้นตอนการผลิตผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาผู้ซึ่งต้องแบกรับภารกิจการบริหาร จะช่วยฟื้นฟูสังคมโรงเรียนที่ไร้บทบาท และช่วยก่อให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการจัดการศึกษาในโรงเรียนได้ในที่สุด ครูรุ่นหนุ่มสาวที่มีคุณสมบัติโดดเด่นควรจะได้รับโอกาสในการเข้ารับตำแหน่งผู้บริหารการศึกษาได้ ซึ่งจะเป็นการปูพื้นฐานอย่างเป็นระบบให้กับการปฏิรูปโรงเรียนและการปฏิรูปการศึกษาในภาพรวม

นอกจากนี้ควรมีการปฏิรูปโครงสร้างสวัสดิการครู โดยการมุ่งมั่นนำรูปแบบต่างๆ ของการสร้างแรงจูงใจและการเพิ่มขีดความสามารถมาใช้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการบ่มเพาะความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของวิชาชีพครู รวมทั้งเป็นการสร้างเสถียรภาพทางการเงิน ซึ่งเกี่ยวข้องกับงานการสอนและการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนด้วย

2.1 การปฏิรูประบบการฝึกหัดครูเพื่อปรับปรุงคุณภาพครู

ระบบการฝึกหัดครูควรได้รับการปฏิรูปโดยการปรับปรุงคุณภาพของสถาบันการฝึกหัดครู ปรับเปลี่ยนระดับของอุปสงค์และอุปทานของอาชีพครู รวมทั้งให้การช่วยเหลือโรงเรียนเพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับ “หลักสูตรใหม่” ตามที่ระบุไว้ในรายงานฉบับที่สองของ PCER

● การจัดทำระบบการประเมินผลและการรับรองวิทยฐานะสำหรับสถาบันการฝึกหัดครู

เป็นที่คาดหวังว่าระบบการประเมินผลและการรับรองวิทยฐานะของสถาบันและหลักสูตรการฝึกหัดครูทั้งหลาย จะก่อให้เกิดการปรับปรุงคุณภาพโดยรวม

- เป้าหมายของการประเมินผลก็คือ สถาบันการฝึกหัดครูที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งได้แก่ มหาวิทยาลัยแห่งชาติ มหาวิทยาลัยเอกชน วิทยาลัยครู มหาวิทยาลัยการฝึกหัดครูแห่งชาติ คณะศึกษาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยทั่วไป มหาวิทยาลัยการฝึกหัดครูแห่งชาติเกาหลี บัณฑิตวิทยาลัยการฝึกหัดครู และหลักสูตรประกาศนียบัตรฝึกหัดครูที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

- การประเมินผลจะเน้นที่หลักใหญ่ ๆ 6 ประเภท คือ 1) หลักสูตรการฝึกหัดครูและการจัดการซึ่งแตกต่างไปจากหลักสูตรที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยทั่วไปในเนื้อหาที่เหมือนกัน ข้อแตกต่างอื่น ๆ ก็เช่นความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา อีกทั้งความต่างในเรื่องความเข้มข้นระหว่างหลักสูตรพื้นฐานและ วิชาเอก 2) อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา 3) การดำเนินงานของโรงเรียนสมทบทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษา รวมทั้งระดับการบูรณาการระหว่างเนื้อหาศึกษาศาสตร์กับการฝึกสอน 4) อัตราส่วนของครูผู้สอนระหว่างวิชาทั่วไปกับวิชาเฉพาะ 5) ระดับการศึกษาและการวิจัยในหมู่ครูผู้สอนด้วยกัน 6) ระดับของคุณลักษณะเฉพาะของหลักสูตรในสถาบันการฝึกหัดครูทั้งหลาย อย่างไรก็ตามควรจะต้องมีการพัฒนาและประกาศเกี่ยวกับประเด็นอื่น ๆ ในรายละเอียดอีกมาก ก่อนที่จะลงมือประเมินผลอย่างจริงจัง

- มหาวิทยาลัยที่มีผลการประเมินเป็นที่น่าพอใจจะได้รับความช่วยเหลือทางการเงินและการบริหารอย่างเต็มที่ เพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศในสถานะสถาบันการฝึกหัดครูที่มีคุณภาพสูง ส่วนมหาวิทยาลัยที่เหลือก็จะได้รับการสนับสนุนให้เปลี่ยนแนวทางไปเป็นสถาบันทางวิชาการทั่วไป หรือไม่ก็ปรับตัวเองเป็นสถาบันจัดให้การฝึกอบรมวิชาชีพ อื่น ๆ แทน

● การปรับเปลี่ยนนโยบายการผลิตครูในระดับมัธยมศึกษา

- ผลการประเมินสถาบัน และหลักสูตรการฝึกหัดครูควรจะได้รับ การนำมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อช่วยผลิตกลุ่มครูระดับมัธยมศึกษาที่มีความสามารถสูง

- หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครูที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย ทั่วไปควรจะเน้นที่การฝึกอบรมครูในเนื้อหาที่ยังไม่ได้รับการพัฒนาว่าดีพอใน วิทยาลัยครูหรือจะมี ประสิทธิภาพมากกว่าหากเปิดสอนในมหาวิทยาลัยทั่วไป

• การปฏิรูประบบมหาวิทยาลัยการฝึกหัดครูแห่งชาติ

ในการส่งเสริมการปรับปรุงคุณภาพการฝึกหัดครูและการจัดทำ “หลักสูตรพื้นฐานที่มีมาตรฐานระดับชาติ” สำหรับการฝึกหัดครูนั้น มหาวิทยาลัยการฝึกหัดครู ทั้งมวลควรจะเข้ามารวมตัวกัน หรือไม่ก็เข้ามา เป็นสถาบันสมทบวิทยาลัยครูด้วยวิธีการดังต่อไปนี้ คือ

- มหาวิทยาลัยการฝึกหัดครูอาจจะรวมตัวกับมหาวิทยาลัยที่อยู่ ใกล้เคียง

- มหาวิทยาลัยการฝึกหัดครูอาจจะเปิดหลักสูตรให้มีความ หลากหลายและปรับปรุงคุณภาพของหลักสูตรด้วยการย้ายโอนหน่วยกิต และ เสนอหลักสูตรที่เชื่อมโยงกัน

- มหาวิทยาลัยการฝึกหัดครูและวิทยาลัยครูอาจจะรวมตัวกัน เพื่อสร้างสถาบันการฝึกหัดครูขึ้นมาใหม่ก็ได้

- มหาวิทยาลัยการฝึกหัดครูหลาย ๆ แห่งภายในภูมิภาคเดียว กันอาจจะรวมตัวกันเป็นสถาบันเดียวกันก็ได้

• อนาคตของระบบการฝึกหัดครูที่สูงกว่าปริญญาตรีและ การฝึกอบรมครูประจำการ

การที่จะปรับตนให้คล้อยไปกับแนวโน้มของสังคมในภาพรวม ของการบรรลุการเรียนรู้ในขั้นสูงซึ่งมุ่งยกระดับคุณภาพของการฝึกหัดครูได้ สำเร็จนั้น จำต้องมีการยกระดับการฝึกหัดครูทั้งในระดับปริญญาตรีและระดับ

ที่สูงกว่าในสถาบันหลัก ๆ ทั้งหมด ภารกิจดังกล่าวจำเป็นที่จะต้องมีการวางแผนในระยะยาว

- สถาบันที่โดดเด่นในมหาวิทยาลัยที่มีอยู่ในปัจจุบันควรจะได้รับ การสนับสนุนให้มีการยกระดับหลักสูตรการฝึกหัดครูให้สูงถึงระดับปริญญาตรี

- ส่วนบัณฑิตวิทยาลัยครูที่มีผลการประเมินที่เยี่ยมยอดก็ควร จะขยายหลักสูตรและแผนงานเพื่อให้สาธารณชนและครูประจำการสามารถ เข้ามาศึกษาและฝึกอบรมได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพและ ความถนัดของตน ซึ่งเท่ากับเป็นการเพิ่มเติมความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็น ต่อสาขาวิชาชีพครู รวมทั้งสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันด้วย

- ควรมีการฝึกอบรมครูประจำการและฝึกอบรมภาคสนามโดย เน้นที่บัณฑิตวิทยาลัยครูที่มีผลการประเมินเยี่ยมยอด

- บรรยาครูที่ถูกส่งไปยังบัณฑิตวิทยาลัยครูควรจะสามารถ เลือกลงสถาบันที่ตนชื่นชอบด้วยตัวเองจากกลุ่มสถาบันการฝึกอบรมครูประจำ การที่ได้รับการรับรองวิทยฐานะแล้ว โดยอิงเงื่อนไขของพื้นที่ ความเชี่ยวชาญ เฉพาะทาง และสาขาวิชาหลักเป็นเกณฑ์ รัฐจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายระหว่างฝึก อบรมอยู่ในบัณฑิตวิทยาลัยครูเหล่านี้

2.2 การปรับปรุงความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือของการสอบคัดเลือกครู

• การปรับปรุงการสอบคัดเลือกครู

เพื่อเป็นการปรับปรุงความเที่ยงตรงและศักยภาพที่แตกต่างกันของข้อสอบคัดเลือกครูและเพื่อเป็นการนำไปสู่การได้ครูที่มีคุณสมบัติเหมาะสมเข้ารับตำแหน่ง จึงควรมีการปฏิรูปการสอบ ดังนี้

- การสอบครั้งแรกซึ่งเป็นการสอบข้อเขียนควรมีสถาบันที่เชี่ยวชาญทางด้าน การประเมินผลเป็นผู้ออกข้อสอบโดยมีสำนักงานการศึกษา

ประจำนครหรือจังหวัดเป็นผู้ตรวจข้อสอบ แต่ละสำนักงานฯ สามารถเลือกที่จะคัดเลือกรอบสุดท้ายโดยอิงผลการสอบผสมกับผลการเรียนทางด้านวิชาการ เป็นเกณฑ์หรือจะคัดเลือกรอบแรกโดย อิงผลการสอบล้วน ๆ ก็ได้

- จำนวนผู้สอบผ่านการทดสอบครั้งแรกควรจะมากกว่า ตำแหน่งที่รับสมัครทั้งหมด

- การทดสอบครั้งที่ 2 ควรจะอยู่ในความควบคุมดูแลของสำนักงานการศึกษาประจำนครหรือจังหวัด ซึ่งจะเป็นผู้ว่าจ้างครูเหล่านี้ การคัดเลือกครั้งสุดท้ายควรจะอิงการพิจารณาปัจจัยการประเมินผลที่หลากหลายอย่างรอบด้าน อาทิ การสอบสัมภาษณ์ การฝึกสอน ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ หนังสือแนะนำตัวเอง รางวัล และวุฒิปับัตรในสาขาวิชาเอก และงานอาสาสมัคร

- ผู้ผ่านการคัดเลือกแล้วควรจะได้รับการฝึกอบรมปฏิบัติงานจริงในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

- ควรมีการส่งเสริมให้โรงเรียนเอกชนคัดเลือกครูโดยวิธีเปิดเผยเช่นนี้ด้วยเช่นกัน โดยว่าจ้างสถาบันเชี่ยวชาญทางด้าน การประเมินผลให้จัดทำข้อสอบให้

2.3 วิชาชีพครูที่เปิดกว้างและมีความหลากหลาย ควรจะปรับ

ระบบการคัดเลือกครูและคุณสมบัติของครูโดยใช้นโยบายที่ยืดหยุ่นและเปิดกว้าง นอกจากนี้ยังควรสะท้อนหลักการพื้นฐานของการปฏิรูปการศึกษา นั่นคือ การสร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่เปิดกว้างไว้ในนโยบายการคัดเลือกครูที่ดีด้วย

- **สัญญาการจัดจ้างครูที่หลากหลาย**

- ครูที่ได้รับการว่าจ้างตามข้อตกลงในสัญญา ซึ่งในปัจจุบันจำกัดวงอยู่แต่เฉพาะ “ครูชั่วคราว” เท่านั้น ควรจะได้รับการขยายขอบเขตเพื่อให้ครอบคลุม “ครูผู้สอนทั้งในสายสามัญและสายอาชีวศึกษา” “ครูพิเศษ” รวมทั้ง “อาจารย์ใหญ่พิเศษ” ด้วย

- โรงเรียนในระดับต่าง ๆ กันสามารถจัดทำสัญญาว่าจ้างขึ้นมาเองได้ โดยการกำหนดเงื่อนไขในการทำงาน อัตราค่าตอบแทนและระยะเวลาการว่าจ้าง จากนั้นก็เชิญครูประเภทต่าง ๆ ที่กล่าวถึงข้างต้นเข้ามาร่วมงานกับโรงเรียน ทั้งนี้จะต้องผ่านคณะกรรมการบริหารจัดการโรงเรียนเป็นกลไกดำเนินงานเสียก่อน

• **การขยายขอบข่ายของครูสมทบของสำนักงานการศึกษาส่วน ท้องถิ่น เช่น ครูหมุนเวียน**

- ควรมีการขยายขอบข่ายทั้งด้านประเภทและจำนวนครูสมทบซึ่งขึ้นอยู่กับสำนักงานการศึกษาส่วนท้องถิ่น (นคร มณฑล อำเภอ) แทนการขึ้นตรงต่อโรงเรียนในแต่ละแห่ง อาทิ “ครูหมุนเวียน”

- การว่าจ้างครูตามข้อตกลงในสัญญาโดยใช้เงินทุนที่อยู่นอกงบประมาณของรัฐควรจะเป็นไปอย่างแพร่หลายในระดับสำนักงานการศึกษาส่วนท้องถิ่น

• **การปรับปรุงระบบวุฒิปัตริวิชาชีพครู**

ระบบวุฒิปัตริวิชาชีพครูที่ใช้กันอยู่ในทุกวันนี้ ควรจะได้รับการปรับปรุงเพื่อสร้างแรงจูงใจให้สังคม โรงเรียนกลายมาเป็นองค์กรที่มีความยืดหยุ่นและมีวิสัยทัศน์กว้างไกล

- ควรมีการขยายหลักสูตรวิชาชีพครูในลักษณะสหสาขาวิชา รวมทั้ง หลักสูตรฝึกอบรมสำหรับวิชาบูรณาการทั้งหลาย อาทิ สังคมศึกษากับวิทยาศาสตร์

- ควรมีการประยุกต์ใช้วุฒิปัตริครูในสาขาวิชาชีพอื่น ๆ ให้มากขึ้น (เช่น การหนังสือพิมพ์ในลักษณะให้ความรู้) เพื่อให้วุฒิปัตริวิชาชีพครูยังประโยชน์ให้กับกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษาแต่อยู่ภายนอกโรงเรียนด้วย

2.4 การปรับปรุงระบบเพื่อความก้าวไกลทางวิชาชีพและทางคุณภาพการศึกษาในโรงเรียน

- การปรับปรุงข้อกำหนดว่าด้วยคุณสมบัติและขั้นตอนในการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา

ระบบผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาคงจะได้รับการทบทวนเพื่อเกื้อหนุนให้ครูผู้มีความถนัดและศักยภาพทางวิชาชีพในการนิเทศการศึกษา สามารถเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาได้ในระยะต้น ๆ และเพื่อให้สามารถเจริญรุดหน้าในวิชาชีพได้ตลอดอายุการทำงาน ในขณะที่เดียวกันก็ช่วยปรับปรุงและพัฒนาการศึกษาในโรงเรียนไปพร้อม ๆ กัน มาตรการการปฏิรูปควรเป็นไปได้อดังนี้

- ระบบผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาในปัจจุบันแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การนิเทศกับการวิจัยซึ่งควรจะหลอมรวมเข้าเป็นตำแหน่ง “ศึกษานิเทศก์” ตำแหน่งใหม่นี้ควรมีสายระบุงการเลื่อนขึ้นที่แยกออกไปจากสายงานการบริหาร เช่น ตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ หรือรองอาจารย์ใหญ่ เป็นต้น และเพื่อเป็นการเน้นให้เห็นความสำคัญในวิชาชีพ ดังกล่าว ข้อกำหนดในการย้ายโอนตำแหน่งระหว่างสายงานทั้ง 2 นี้ ควรจะได้รับการ ควบคุมอย่างเคร่งครัด

- ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาจะมีอยู่ด้วยกัน 4 ประเภท ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามวิชาชีพและความรับผิดชอบ ได้แก่ ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ ตำแหน่งผู้ตรวจราชการ ตำแหน่งรองผู้ตรวจราชการ และตำแหน่งผู้ตรวจราชการอาวุโส

- การคัดเลือกศึกษานิเทศก์เข้ารับตำแหน่งควรจะกระทำโดยเปิดเผยผ่านการสอบคัดเลือก ผู้มีคุณสมบัติสมัครเข้ารับคัดเลือกคือครูผู้ได้รับ

วุฒิปริญญาตรีวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต 1 และมีประสบการณ์ในการสอนอย่างน้อย 5 ปี

- ครูที่สอบผ่านการคัดเลือกควรจะต้องผ่านการฝึกงานโดยการปฏิบัติจริงในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

• **ค่าฝึกอบรมภาคสนาม และการช่วยเหลืองานวิจัยของครู**

ควรมีการมอบทุนการวิจัยให้แก่ครูทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษา เพื่อเป็นการช่วยเหลืองานวิจัย ช่วยส่งเสริมการศึกษาอบรมภาคสนาม รวมทั้งช่วยฟื้นฟูวิชาชีพครู

- หลังจากได้มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุนการวิจัยขึ้นแล้ว ครูผู้สนใจก็ควรเสนอแนะโครงการวิจัย การมอบทุนในการวิจัยนั้นจะให้ความสามารถทางวิชาการเป็นเกณฑ์

- ควรมีการส่งครูไปหาประสบการณ์ตามมหาวิทยาลัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งในสถาบันวิจัยต่าง ๆ ด้วย เพื่อเข้าร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัย โดยมีรัฐเป็นผู้ให้การสนับสนุน

• **การจัดหลักสูตรฝึกอบรมครูประจำการแบบพิเศษสำหรับครูที่มีความสามารถเยี่ยมยอด** ควรมีการเปิดหลักสูตรฝึกอบรมครูประจำการในลักษณะพิเศษขึ้นเพื่อเป็นการเตรียมตัวบรรดาครูผู้มีคุณสมบัติโดดเด่นให้กลายมาเป็นผู้นำในวิชาชีพในภาคหน้า

- สำหรับหลักสูตรพิเศษนี้ ควรจะมีการจำกัดจำนวนครูผู้มีความสามารถเยี่ยมยอดพร้อมทั้งจัดแยกประเภทด้วย ทั้งนี้เพื่อสร้างหลักประกันว่า การฝึกอบรมครูประจำการจะเป็นไปในลักษณะเฉพาะทางยิ่งกว่าเดิม

- หลักสูตรพิเศษนี้ ควรจะครอบคลุมการส่งผู้ฝึกงานไปพักอาศัยในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยต่างชาติที่โดดเด่นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อปรับปรุงวิชาชีพและทักษะทางวิชาการของเขาเหล่านั้นด้วย

- นักบริหารการศึกษาควรเข้ามามีส่วนในหลักสูตรพิเศษนี้ด้วย โดยการช่วยให้ครูเหล่านี้สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ของพวกเขาและสามารถทำความเข้าใจในเรื่องบริหารการศึกษาได้

• การวางระบบแลกเปลี่ยนครูระหว่างสถาบันฝึกอบรม กับโรงเรียนประถม/มัธยมศึกษา

ควรมีการริเริ่มจัดแผนงานการแลกเปลี่ยนครูผู้สอนระหว่างสถาบันการฝึกหัดครู เช่น วิทยาลัยครูและวิทยาลัยทั่ว ๆ ไปกับโรงเรียน เพื่อช่วยในการศึกษาและปฏิบัติงานวิจัยในแบบลงลึก ควบคู่ไปกับการฝึกฝนทักษะและเรียนรู้วิธีการในการสอน

- ควรจะมีการส่งครูที่สอนในระดับประถมและมัธยมศึกษา รวมทั้งผู้ เชี่ยวชาญทางการศึกษาไปยังมหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยต่าง ๆ เพื่อไปทำการสอนหรือปฏิบัติงานวิจัยในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

- ศาสตราจารย์ใหม่มหาวิทยาลัย ควรจะถูกส่งไปสอนหรือให้คำปรึกษาแก่นักเรียนในโรงเรียนประถมหรือมัธยมศึกษาก็ได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเก็บเกี่ยวประสบการณ์โดยตรง

- แผนปฏิบัติรูปการศึกษาระบุให้การจัดหลักสูตรเป็นไปอย่างมีเอกภาพ โดยมีวิชาเลือกให้เลือกเรียนได้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 และเพื่อเป็นการเตรียม รับมือกับการบังคับใช้อย่างเต็มรูปแบบ แผนงานแลกเปลี่ยนครูผู้สอนก็ควรจะได้รับ การกระตุ้นและพัฒนาในทิศทางของการส่ง ศาสตราจารย์ไปช่วยสอนวิชาที่ตนเชี่ยวชาญในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

* ควรจะนำระบบนี้มาใช้้อย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยเริ่มจากโรงเรียนมัธยมปลาย ที่รับมาใช้ระบบ 2+2 (มัธยมปลาย+วิทยาลัยอาชีวศึกษา) หรือระบบ 2+4 (มัธยมปลาย+มหาวิทยาลัยเปิด) ซึ่งทั้ง 2 ระบบปรากฏอยู่ใน

แผนการปฏิรูปอาชีวศึกษาของ PCER ซึ่งประกาศอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1996

- การขยายตำแหน่งรองอาจารย์ใหญ่และการปรับปรุงความเชี่ยวชาญ เฉพาะทาง สำหรับโรงเรียนหลาย ๆ แห่งแล้ว ควรจะมีการแต่งตั้งรองอาจารย์ใหญ่ หรือรองผู้อำนวยการหลาย ๆ ตำแหน่งเพื่อสนับสนุนการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนและเพิ่มโอกาสแก่ครูในการขัดเกลาความสามารถพิเศษในฐาณะผู้บริหารโรงเรียนคนหนึ่งด้วย

- กฎระเบียบที่ระบุว่าโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษาจะแต่งตั้งรองอาจารย์ใหญ่ รองผู้อำนวยการได้ 2 คน เฉพาะในกรณีที่โรงเรียนนั้น ๆ มีห้องเรียนรวมทั้งสิ้น 43 ห้องหรือมากกว่านั้น - กฎนี้ควรจะได้รับ การลดมาตรฐานลง

- * โรงเรียนประถมและมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีห้องเรียนรวม 36 ห้อง หรือมากกว่านั้น (ชั้นประถมศึกษาในแต่ละชั้นมี 6 ห้อง ส่วนชั้นมัธยมศึกษาแต่ละชั้นมี 12 ห้อง) รวมทั้งโรงเรียนมัธยมปลายที่มี 30 ห้อง หรือมากกว่านั้น (10 ห้องในแต่ละชั้นเรียน) ควรจะแต่งตั้งรองอาจารย์ใหญ่ รองผู้อำนวยการได้ 2 ตำแหน่ง ทั้งนี้ควรมีการปรับปรุงจำนวนรองอาจารย์ใหญ่ รองผู้อำนวยการให้ได้สัดส่วนกับจำนวนของครูในโรงเรียนด้วย

2.5 การปฏิรูประบบสวัสดิการครู

ระบบสวัสดิการครูในปัจจุบันที่ให้ความสำคัญแก่ครูในฐาณะผู้บริหาร โภคเน้นไปที่การให้เงินอุดหนุนค่าใช้จ่ายในครอบครัว ในบางครั้งราวผ่านแผนงานการสงเคราะห์ทั้งของภาครัฐและเอกชน ส่วนระบบใหม่ซึ่งเน้นการเพิ่มผลผลิตเน้นที่การพัฒนาขีดความสามารถของครูที่มั่นคงในระยะยาว โดยผ่านกลไกอย่างเป็นระบบ อาทิ ระบบการประกันภัยให้ครู นอกจากนี้ยังจะยึดถือการตัดสินใจในรายบุคคลของครูในฐาณะผู้บริหาร โภค แทนการยึดเยียดแผนงานสงเคราะห์ในด้านเดียวซึ่งจัดวางโดยรัฐในฐาณะผู้จัดให้บริการ

- การขยายภาระหน้าที่ขององค์กรสวัสดิการต่าง ๆ

- ควรมีการปรับเปลี่ยนตัวบทกฎหมายเพื่อให้องค์กรการร่วมมือระหว่างครูของเกาหลี (KTC) สามารถขยายแผนงานสร้างหลักประกันทางการเงินให้แก่สมาชิกได้ ซึ่งจะส่งผลให้ KTC กลายเป็นองค์กรหลักของสวัสดิการครูได้ในที่สุด

- ควรปรับเปลี่ยนกฎหมายเพื่ออนุญาตให้องค์กรบริหารเงินบำนาญของเอกชนสามารถจัดทำแผนงานพัฒนาขีดความสามารถของครูเอกชนได้ตามข้อกำหนดในแนวทางสร้างหลักประกันในการจ้างงาน

- การกระตุ้นแผนงานเกี่ยวกับสวัสดิการครูของสำนักงานการศึกษาส่วนจังหวัด ควรมีการจัดตั้งกองทุนสวัสดิการครูขึ้นเป็นบัญชีพิเศษ โดยใช้เงินส่วนหนึ่งจากเงินอุดหนุนของรัฐสำหรับการจัดการศึกษาส่วนท้องถิ่นและอีกส่วนหนึ่งจากรัฐบาลส่วนท้องถิ่นผสมผสานกับเงินจากภาคเอกชน การใช้เงินกองทุนควรจะเป็นไปในลักษณะ ดังต่อไปนี้

- อาจปรับปรุงซ่อมแซมสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหลือจากโรงเรียนในบริเวณภูเขาและชายทะเลที่ปิดกิจการไปแล้วให้กลายเป็นสถานฝึกอบรมหรือนันทนาการ เช่น จัดการสัมมนาหรือจัดกิจกรรมในท้องถิ่นสำหรับโรงเรียนแต่ละแห่งหรือสำหรับครูและครอบครัวก็ได้

- ควรพิจารณาจัดหางบค่าเช่าบ้านให้แก่ครูผู้ถูกส่งไปประจำตามเกาะหรือสถานที่ที่ห่างไกลทุรกันดาร

- และเพื่อเป็นการช่วยลดภาระด้านการเงินให้แก่ครูที่ประจำอยู่ในชนบทจึงควรมีการสร้างหอพักให้แก่บุตรหลานครูผู้ต้องการที่จะศึกษาเล่าเรียนในเมืองใหญ่ ๆ

- ควรมีการออกบัตรพิเศษ 10-15% ให้แก่ครู เมื่อยามที่พวกเขาเข้าร่วมในกิจกรรมที่เพิ่มพูนความสามารถในวิชาชีพ เช่น การซื้อหนังสือหรือการเข้าร่วมในกิจกรรมทางการศึกษาและวัฒนธรรมต่าง ๆ (ฝึกอบรมและ

ปฏิบัติการทางด้านคอมพิวเตอร์ ดูหนัง ดูละคร ฟังคอนเสิร์ต ชมนิทรรศการ พิพิธภัณฑ์ ตลอดจนการทัศนศึกษาและดูงานด้านการศึกษาในต่างประเทศ)

• **การจัดทำระบบช่วยเหลือในเรื่องความปลอดภัยในโรงเรียน** ควรมีการจัดสร้างกลไกในระบบเพื่อช่วยให้ครูสามารถทุ่มเทพลังงานพลังใจอย่างเต็มที่ให้กับการศึกษาได้โดยไม่ต้องมาพะวงกับการถูกละเมิดสิทธิภาระทางด้านการเงินและความกังวลใจต่าง ๆ นา ๆ รวมทั้งข้อเสียเปรียบแก่สถานภาพครูซึ่งมีสาเหตุมาจากอุบัติเหตุในสถานศึกษา

- รัฐบาลทั้งในส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นควรจะค่อย ๆ ก่อร่างสร้างกองทุนสวัสดิภาพขึ้นโดยพัฒนาจากองค์กรสวัสดิภาพในโรงเรียนในปัจจุบัน ซึ่งอยู่ในขอบเขตเล็ก ๆ ให้กลายเป็นระบบประกันความเสียหายสำหรับครูและสถานศึกษา

- เพื่อเป็นการรับมือกับอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้ในสถานศึกษาทั้งหลาย รัฐก็ควรเข้ามาจัดทำกรมธรรม์ประกันภัยสำหรับนักเรียนซึ่งไม่ได้รับการคุ้มครอง โดยแยกเป็นกรมธรรม์ประกันภัยออกมาต่างหากหรือจะรวมกับกรมธรรม์ประกันภัยของโรงเรียนฉบับรวมก็ได้

- การละเว้นหรือลดภาระรับผิดชอบทั้งทางด้านแพ่งและอาญาอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุในสถานศึกษานั้น ควรจะมีการระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยสวัสดิภาพข้างต้นให้ชัดเจน

3. การส่งเสริมให้โรงเรียนเอกชนทำงานโดยอิสระและมีความรับผิดชอบ

ถึงแม้ว่าโรงเรียนเอกชนจะมีบทบาทเป็นอย่างมากต่อการขยายตัวของการศึกษาในเกาหลี ทว่าสถานศึกษาเอกชนกลับไม่ได้รับการยอมรับ และการยกย่องนับถือจากสังคมเท่าที่ควรจะเป็น เท่าที่ผ่าน ๆ มา นับแต่อดีต

สถานศึกษาเอกชนดำเนินการจากเงินค่าเล่าเรียนที่ได้รับล้วน ๆ โดยปราศจากความช่วยเหลือจากรัฐบาลแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้สภาพแวดล้อมทางการศึกษาจึงย่อมต้องด้อยกว่าสถาบันการศึกษาของรัฐบาลและสถาบันการศึกษาแห่งชาติเป็นธรรมดา เมื่อคำนึงถึงบทบาทที่สำคัญของสถานศึกษาเอกชนที่มีต่อการศึกษาในประเทศเกาหลีแล้วก็พบว่าความก้าวหน้าทางการศึกษาของชาติในภาพรวมย่อมจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากไม่มีการปรับปรุงสถานศึกษาเอกชนไป พร้อม ๆ กัน ฉะนั้นการปฏิรูปสถานศึกษาเอกชนและการส่งเสริมความช่วยเหลือจากรัฐจึงเป็นภารกิจที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และถึงเวลาอันควรเพื่อช่วยสะสางปัญหาต่าง ๆ และช่วยให้สถานศึกษาเหล่านี้สามารถแสดงบทบาทในการจัดการศึกษาให้แก่สาธารณชนได้อย่างเหมาะสม

นอกจากปัญหาในเรื่องของระบบแล้ว สถานศึกษาเอกชนในเกาหลียังต้องเผชิญกับความยากลำบากในการดำเนินงานอีกด้วย ความกดดันทางด้านการเงิน ซึ่งโถมเข้ามาอย่างไม่หยุดหย่อน ผนวกกับข้อบังคับซึ่งเหมือน ๆ กันไปหมด ทำให้สถานศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาตนเองให้มีคุณลักษณะพิเศษ หรือสานต่ออุดมการณ์ในการก่อตั้งสถานศึกษานั้น ๆ ได้ ส่งผลให้เกิดความล้มเหลวในการตอบสนองความต้องการทางการศึกษาของผู้บริโภค นอกเหนือไปจากนั้นปัญหาความไม่ลงรอยและความขัดแย้งระหว่างสมาชิกในเรื่องสิทธิในการจัดการก็เกิดขึ้นให้เห็นอยู่เนือง ๆ ในสถานศึกษาหลาย ๆ แห่ง ซึ่งส่งผลให้สังคมไม่ไว้วางใจและเกิดความกังขาเกี่ยวกับสถานศึกษาเอกชนในเกาหลีจนถึงทุกวันนี้

ฉะนั้นรายงานฉบับนี้จึงมุ่งแสวงหาหนทางในการพัฒนาสำนักในความ รับผิดชอบที่สถานศึกษาเอกชนพึงมี แทนการยึดเยียดกฎระเบียบและข้อห้ามต่าง ๆ โดยการส่งเสริมให้มีการจัดการอย่างโปร่งใสและเปิดเผย รวมทั้งเชื้อเชิญให้มีการตรวจสอบพินิจพิเคราะห์ได้โดยสาธารณชน ขณะเดียวกันก็สำรวจมาตรการในการจัดให้มีการ สนับสนุนอย่างเป็นระบบจากรัฐ เพื่อเป็นแรงใจให้กับสถานศึกษาเอกชนที่ทุ่มเทอย่างเต็มที่ในการจะ

ไปให้ถึงเป้าหมายที่ได้วางไว้แต่แรก ควบคู่ไปกับการพัฒนาตนเอง ในการนี้ ได้มีการอภิปรายถกเถียงที่ครอบคลุมทั้งมาตรการการให้ความช่วยเหลือทางการเงินโดยตรง และมาตรการให้ความช่วยเหลือทางอ้อมด้วย นอกจากนี้ ก็ยังมุ่งเป้าไปที่การส่งเสริมให้สถานศึกษาเอกชน สามารถพึ่งพาตนเองได้พร้อม ๆ กับวางระบบซึ่งอาศัยหลักการดังกล่าว

3.1 การสร้างความโปร่งใสและสำนึกรับผิดชอบในการบริหารจัดการ สถานศึกษาเอกชน

- การจัดตั้งคณะกรรมการรอมชอมข้อขัดแย้งสำหรับสถานศึกษาเอกชน (**Conflict Mediation Committee for Private Schools หรือ CMDPS**) ในการพัฒนาสำนึกรับผิดชอบสำหรับสถานศึกษาเอกชนนั้น ควรจะได้มีการจัดตั้ง “คณะกรรมการรอมชอมข้อขัดแย้งระหว่างสถานศึกษาเอกชน” ขึ้นภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการเพื่อทำหน้าที่เจรจาต่อรอง ประนีประนอม และจัดข้อขัดแย้งอันหลากหลายที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษาเอกชนเสียตั้งแต่เริ่มปรากฏขึ้นในช่วงแรก ๆ

- CMDPS ซึ่งเข้ามาแทนที่คณะกรรมการทบทวนวินัยครูที่ใช้อยู่ในปัจจุบันควรจะได้รับอำนาจทางกฎหมายเพื่อให้การดำเนินงานตามผลการเจรจาประนีประนอมรอมชอมเป็นไปโดยตลอด

- การเปิดเผยงบประมาณและบัญชีรายรับ - รายจ่าย งบประมาณและบัญชีรายรับ - รายจ่ายในการบริหารสถานศึกษาและมูลนิธิต่าง ๆ ควรจะได้รับการเปิดเผยต่อสาธารณชนทันทีที่ปิดบัญชีเมื่อสิ้นปีงบประมาณ กฎหมายควรกำหนดขั้นตอนในการแสดงบัญชีดังกล่าวไว้ด้วย

3.2 การปรับปรุงเพื่อส่งเสริมให้สถานศึกษาเอกชนปกครองตนเอง

- **การสร้างหลักประกันอิสรภาพในการจัดตั้งคณะกรรมการดูแลผลประโยชน์**

กฎระเบียบที่นอกเหนือการให้อิสระแก่สถานศึกษาเอกชนโดยการเพิ่มการรับผิดชอบ และความโปร่งใสในการจัดการรวมทั้งจำกัดบทบาทของรัฐซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันนั้นควรจะคงเอาไว้เช่นเดิม เพื่อให้มูลนิธิของแต่ละสถานศึกษาสามารถตัดสินใจกำหนดเงื่อนไขในการจัดตั้งคณะกรรมการดูแลผลประโยชน์ได้อย่างอิสระ

* มาตรา 21 ของพระราชบัญญัติสถานศึกษาเอกชนฉบับปัจจุบันว่าด้วยข้อบังคับในการแต่งตั้งคณะกรรมการควรจะคงไว้เช่นเดิมอย่างไรก็ดี อย่างน้อยหนึ่งในสามของจำนวนคณะกรรมการควรมีประสบการณ์ทางด้านการศึกษา 3 ปี เป็นอย่างต่ำ

- **การพัฒนาข้อกำหนดของสภามหาวิทยาลัย**

การจัดตั้งสภามหาวิทยาลัยเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งในการที่จะสามารถบรรลุเป้าหมายการจัดการมหาวิทยาลัยเอกชนได้อย่างมีประสิทธิภาพตามแนวทางประชาธิปไตย สภามีหน้าที่ในการจัดการเกี่ยวกับเรื่องหลัก ๆ เช่น คณาจารย์ และการวิจัย รวมทั้งให้คำแนะนำในเรื่องทั่ว ๆ ไปที่เกี่ยวข้องกับการบริหารและพัฒนามหาวิทยาลัย กฎหมายควรกำหนดในเรื่องการจัดตั้งการดำเนินการและภาระหน้าที่ของสภาให้ชัดเจน

- **วาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดีในมหาวิทยาลัยเอกชน**

การไล่อธิการบดีหรือคณบดีออกจากตำแหน่งระหว่างที่ปฏิบัติงานอยู่ในมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยเอกชนนั้นจะกระทำได้ในกรณีที่เห็นว่าเป็นความเห็นพ้องของคณะกรรมการบริหารสองในสามของจำนวนทั้งหมด

- **สถานภาพของครูในสถานศึกษาเอกชน**

เพื่อความเสมอภาคของสถานภาพครู การแต่งตั้งอาจารย์เข้ารับตำแหน่งใหม่มหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบที่คล้ายคลึงกับกฎระเบียบของสถาบันการศึกษาของรัฐและของชาติว่าด้วยเรื่องวาระในการดำรงตำแหน่ง

3.3 ระบบบริหารโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษาเอกชน

- การเพิ่มความช่วยเหลือแก่โรงเรียนเอกชนที่เปิดหลักสูตรเพื่อให้บริการสาธารณะ

รัฐควรจะให้อิสระในระดับสูงสุดในการจัดการโรงเรียนรวมทั้งให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น ๆ ในการให้ความช่วยเหลือแก่โรงเรียนเอกชนที่มีแผนงานการจัดให้บริการทางการศึกษาแก่ผู้ด้อยโอกาส อาทิ กลุ่มปัญญาอ่อน กลุ่มพิการทางร่างกาย และกลุ่มเยาวชนที่ไร้ผู้เลี้ยงดู ซึ่งเป็นไปในลักษณะที่สอดคล้องกับเป้าหมายของมูลนิธิของโรงเรียน

- การปรับเปลี่ยนโรงเรียนเอกชนที่ยากจนให้กลายเป็นมูลนิธิไม่แสวงหาผลกำไร

ควรอนุญาตให้โรงเรียนเอกชนที่ยากจนและประสบปัญหาขาดทุนหรือมีการจัดการที่ไม่ดีได้ปรับเปลี่ยนการจัดองค์กรเสียใหม่ให้กลายเป็นมูลนิธิที่ไม่แสวงหาผลกำไรซึ่งเท่ากับเป็นการยอมรับคุณูปการทางการศึกษาของสถานศึกษาเอกชนทางหนึ่ง

3.4 การจัดระบบช่วยเหลือสถานศึกษาเอกชนในลักษณะเบ็ดเสร็จ

- การขยายสิทธิพิเศษในการละเว้นภาษสำหรับสถานศึกษาเอกชน

เงินอุดหนุนของสถานศึกษาเอกชนนับว่าน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับงบที่สถาบันการศึกษาของรัฐบาลและสถาบันการศึกษาแห่งชาติได้รับในแต่ละ

ละปี ฉะนั้นจึงควรมีการลดหย่อนทางด้านภาษีให้มากกว่าองค์กรไม่แสวงผลกำไร
ทั่ว ๆ ไป ด้วยการทบทวนกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสียภาษี เช่น
กฎหมายควบคุมการละเว้นภาษี และกฎหมายภาษีรายได้ เป็นต้น

- **การเพิ่มความช่วยเหลือจากรัฐและความช่วยเหลือด้าน
การเงินให้แก่สถานศึกษาเอกชน**

- ความช่วยเหลือจากรัฐส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นให้แก่สถาน
ศึกษาเอกชนควรเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี ปริมาณความช่วยเหลือที่ให้แก่สถาบัน
แต่ละแห่งควรจะใช้ความพยายามในการช่วยเหลือตนเองเป็นเกณฑ์ตัดสิน

- นอกเหนือไปจากเงินอุดหนุนโดยตรงแล้ว ควรมีการพัฒนา
และขยายขอบข่ายของการมอบทุนการศึกษาและมาตรการสนับสนุนอื่น ๆ ให้
แก่นักเรียนในสถานศึกษาเอกชนควบคู่กันไปด้วย ซึ่งเท่ากับเป็นการช่วยเพิ่ม
ความช่วยเหลือทางการเงินและก่อให้เกิดการแข่งขันจนนำไปสู่การยก
ระดับคุณภาพการศึกษาในท้ายที่สุด

- มุมนิติเพื่อความก้าวหน้าของการศึกษาเอกชน ซึ่งจัดหาทุน
ซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์การศึกษาให้แก่สถานศึกษาเอกชนควร
ได้รับการพัฒนาจนกลายมาเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ด้านการธนาคารอย่าง
เต็มรูปแบบสำหรับสถานศึกษาเอกชน ทั้งนี้จะต้องผ่านขั้นตอนการวางแผน
ระยะยาวเสียก่อน

- * อาจมีการจัดหาเงินสนับสนุนสถานศึกษาเอกชนโดยการกู้ระยะ
ยาวในลักษณะดอกเบี้ยต่ำจากธนาคารต่างประเทศ หรืออาจได้จากการขายพันธ
บัตรการศึกษาภายในประเทศก็ได้

- * ในการพัฒนาองค์กรธนาคารสำหรับสถานศึกษาเอกชนให้เต็มรูป
แบบ องค์กรธุรกิจนั้น ๆ จะต้องสามารถทำธุรกรรมทางด้านอื่น ๆ ได้ด้วย เช่น
การเช่า การประกันภัยและการค้าประกัน เป็นต้น ตามเป้าหมายข้างต้นองค์กรนี้
จำต้องวิเคราะห์คำร้องขอจากสถานศึกษาเอกชน ซึ่งอาจจะได้รับการพัฒนาต่อ

ไปจนกลายเป็นข้อวินิจฉัยในเรื่องการจัดการและการให้คำปรึกษาแก่สถาบันดังกล่าวได้ก็ได้

- **การให้ความช่วยเหลือที่อิงการประเมินผลการจัดการของโรงเรียนเอกชน**

การให้ความช่วยเหลือของรัฐแก่สถานศึกษาเอกชนควรจะยึดโยงอยู่กับผลการประเมินที่หลากหลาย

- **การส่งเสริมการจัดการสถานศึกษาเอกชนในลักษณะมืออาชีพ**

ควรมีการพัฒนา นโยบายและยุทธวิธีที่หลากหลาย ซึ่งนำไปสู่ระดับปฏิบัติการได้เพื่อส่งเสริมความเป็นมืออาชีพและความชอบธรรมในการบริหารสถานศึกษาเอกชน รวมทั้งประกันอิสระในการดำเนินงานด้วย

- ควรมีการพัฒนาจัดทำหลักสูตรบริหารและการบัญชีรวมทั้งการฝึกปฏิบัติงานสำหรับสถานศึกษาเอกชน ทั้งในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย อย่างเป็นระบบเพื่อผลิตผู้จัดการสถานศึกษาผู้จัดการสถานศึกษาเอกชนมืออาชีพ

- องค์กรต่าง ๆ ของสถานศึกษาเอกชน อาทิ มูลนิธิเพื่อความก้าวหน้าของการศึกษาเอกชน และสภาอุดมศึกษาของเกาหลีควรจะประสานความร่วมมือเพื่อให้คำปรึกษาและจัดการฝึกอบรมปฏิบัติการในเรื่องนี้ ขณะเดียวกันการสอนหลักสูตรการบริหารสถานศึกษาเอกชนก็จัดทำอย่างเป็นระบบ

- ควรส่งเสริมให้นักตรวจสอบบัญชีมืออาชีพจากหน่วยงานภายนอกเข้ามาทำหน้าที่แทนเจ้าหน้าที่ทางด้านการศึกษาของรัฐ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้เกิดระบบการจัดการสถานศึกษาอย่างอิสระ

- ระบบการทำบัญชีของสถานศึกษาเอกชนควรจะได้รับ การทบทวนในลักษณะค่อยเป็นค่อยไปเพื่อส่งเสริมให้เกิดการปรับปรุงทางด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ความโปร่งใส และความเป็นมืออาชีพในการจัดการสถานศึกษาเอกชน

4. พิมพ์เกี่ยวกับการปฏิรูปนโยบายการสร้างเครือข่ายสารสนเทศทางการศึกษา

เรากำลังดำรงชีพอยู่ในยุคสารสนเทศ เครือข่ายสารสนเทศมีอิทธิพลอย่างมากมายต่อองค์ประกอบทุกส่วนของสังคม และการศึกษาเองก็ไม่ได้รับการยกเว้น รายงานของ PCER ฉบับ 31 พฤษภาคม 1996 ได้นำเสนอไปแล้วเรียบร้อยเกี่ยวกับ มุมมองในการปรับเปลี่ยนการจัดการศึกษาในลักษณะเดียวกันโดยอิงผู้จัดเป็นหลักให้กลายมาเป็นการจัดการศึกษาอันหลากหลายที่อิงผู้บริโภคเป็นเกณฑ์ เพื่อการบรรลุ เป้าหมายการเรียนรู้ตลอดชีวิตในลักษณะเปิดกว้างของสังคม ณ บัดนี้จึงเป็นเวลาที่เราควรจะได้จัดสร้างเครือข่ายสารสนเทศการศึกษา ซึ่งจะนำพาเราไปสู่เป้าหมายสูงสุดของการปฏิรูปการศึกษาและกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการจัดการศึกษาในเกาหลี ซึ่งสอดคล้องกับ ยุคสมัยสารสนเทศ นอกจากนี้ยังควรต้องมีการปรับแปลงโครงสร้างของกฎหมาย ข้อกำหนดและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศเพื่อช่วยให้การศึกษาสามารถนำพาเครือข่ายสารสนเทศเข้าไปสู่ส่วนอื่น ๆ ของสังคมได้ต่อไป

เครือข่ายสารสนเทศการศึกษาเป็นกระบวนการที่ได้รับการจัดการอย่างเป็นระบบว่าด้วยการปรับเปลี่ยนกฎหมาย วิถีทางปฏิบัติของสังคม แนวคิดและพฤติกรรมของปัจเจกชน รวมทั้งกรอบงานและวิธีการจัดการศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสังคมที่อิงอยู่กับสารสนเทศ ฉะนั้นเครือข่ายสารสนเทศการศึกษาจึงควรบรรลุเป้าหมายขั้นต่ำเป็นอย่างน้อย

ภายในปี 2015 ด้วยความช่วยเหลือของเทคโนโลยีสารสนเทศ ผู้ศึกษาหาความรู้ทุกคนควรจะสามารถเข้ารับการศึกษาที่ตนต้องการและจำเป็นสำหรับตนได้ในทุกสถานที่ ทุกเวลา และในทุกรูปแบบที่ตนเป็นผู้เลือกเอง ควรมีการทบทวนปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ในลักษณะดังกล่าว ซึ่งพึงพาเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นหลักเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายได้โดยสำเร็จ ดังนั้นผู้

เรียนก็จะสามารถพัฒนาศักยภาพและความถนัดของตนได้อย่างเต็มกำลัง โดยเน้นที่การนำเอาความสามารถในการแก้ปัญหาและความคิดสร้างสรรค์ออกมาใช้ประโยชน์ให้มากที่สุด ครูควรจะใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องช่วยในการส่งเสริม สนับสนุนและให้คำปรึกษาแก่นักเรียน เพื่อปลูกฝังบุคลิกภาพที่มั่นคง และภูมิปัญญาตาม วุฒิมาระให้แก่นักเรียน ผู้ปกครองควรเข้ามามีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งในกระบวนการจัดกิจกรรมทางการศึกษา รวมทั้งสามารถตัดสินใจได้อย่างเหมาะสมด้วยความช่วยเหลือจากระบบเผยแพร่สารสนเทศการศึกษา สาธารณชน ก็ควรจะได้รับสารสนเทศที่จำเป็น และสามารถปฏิบัติตามปกติกิจตามปกติวิสัยในทุกสถานที่และทุกเวลาโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องช่วย

เครือข่ายสารสนเทศการศึกษาจะกระทำในทิศทางดังต่อไปนี้ คือ

- 1) กรองงานและแนวปฏิบัติทางการศึกษาในปัจจุบันจะได้รับการปรับเปลี่ยน ให้มีความสอดคล้องกับสังคมสารสนเทศ
- 2) สมาชิกทุกคนในสังคมควรต้องได้รับประโยชน์จากเครือข่ายสารสนเทศโดยเสมอภาค
- 3) ควรเพิ่มความยืดหยุ่นและเพิ่มโอกาสในการเข้ารับการศึกษาก่อนก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
- 4) ควรเน้นการพัฒนาขีดความสามารถที่ให้ความสำคัญกับปัจเจกชนเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 5) การจัดเครือข่ายสารสนเทศการศึกษาควรวางเป้าหมายไปที่การพัฒนาวัฒนธรรมเกาหลีและการปลูกฝังจิตสำนึกในเอกลักษณ์ของชาติให้แก่สังคมเกาหลี

4.1 สถานศึกษาที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงสำหรับศตวรรษที่ 21 กับมหาวิทยาลัยเสมือนจริง

● **สถานศึกษาที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงสำหรับศตวรรษที่ 21**

- ควรจะริเริ่มเปิดสถานศึกษาที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาในรูปแบบที่พึงประสงค์และสอดคล้องกับยุคสารสนเทศ

- การจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้ จะต้องมีการจัดสร้างโรงเรียนสาธิตเทคโนโลยีขั้นสูงขึ้นมาก่อน

- จะต้องมีการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายในลักษณะการจำลองที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ จากนั้นก็นำมาทดลองในโรงเรียนสาธิตที่คัดเลือกไว้แล้ว ด้วยเหตุนี้กฎระเบียบทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องจึงควรได้รับการผ่อนคลายน้อย่างขนานใหญ่เพื่อเกื้อหนุนความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

- โรงเรียนทดลองในลักษณะนี้ควรจะมีความพร้อมในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ที่จำเป็นเพื่อเป็นการส่งเสริมเทคโนโลยีสารสนเทศ ห้องเรียนทั้งหลายควรมีเครื่องไม้เครื่องมือทางเทคโนโลยีอย่างครบครันเพื่อเอื้ออำนวยต่อการจัดการศึกษาที่ก้าวล้ำนำสมัย นอกจากนี้อาคารเรียนก็ควรได้รับการออกแบบหรือปรับปรุงให้กลายเป็นอาคาร “อัจฉริยะ” สำหรับศตวรรษที่ 21 ในส่วนของรัฐเองก็ควรต้องให้การช่วยเหลือทางด้านการเงินและการบริหารจัดการโรงเรียนทดลองดังกล่าวอย่างแข็งขัน

- กระทรวงศึกษาธิการและสำนักงานการศึกษาส่วนจังหวัดควรจะเป็นผู้เลือกโรงเรียนทดลองเพื่อการนี้ สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์สำหรับโรงเรียนทดลองเหล่านี้ ควรจะได้รับการดำเนินการจัดตั้งในลักษณะค่อยเป็นค่อยไปในทุก ๆ โรงเรียนและในกรณี จำเป็นก็ควรพิจารณาหาโรงเรียนเทคโนโลยีสารสนเทศที่เป็นทางเลือกอื่น ๆ ควบคู่ไปด้วย

● การดำเนินงานของมหาวิทยาลัยเสมือนจริง

- ควรมีการริเริ่มจัดตั้งระบบอุดมศึกษาแบบใหม่ในรูปแบบของมหาวิทยาลัยเสมือนจริงโดยใช้สื่อประสม สารสนเทศ และหลักสูตรต่าง ๆ แทนการเรียนรู้โดยใช้สิ่งอำนวยความสะดวกและอาคารเรียนในแบบดั้งเดิม

- เพื่อจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าว ควรจะมีการจัดสร้างมหาวิทยาลัย

เสมือนจริงทดลองขึ้นก่อนโดยการเปิดหลักสูตรปริญญาเช่นเดียวกับที่เปิดสอนอยู่ในปัจจุบันโดยนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ นอกเหนือไปจากนั้นการสื่อสารทางไกลควรจะช่วยให้ปัจเจกชนสามารถเข้ารับการศึกษานในหลักสูตรที่จัดโดยองค์กรทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งจะได้รับการเชื่อมโยงเข้ากับระบบธนาคารหน่วยกิตได้โดยสะดวก

- ควรมีการประกาศใช้กฎหมายแยกออกมาอีกหนึ่งฉบับว่าด้วยการสนับสนุนในการก่อตั้ง ดำเนินการและขยายมหาวิทยาลัยเสมือนจริง

4.2 การขยายโอกาสการศึกษาที่อิงเทคโนโลยีสารสนเทศให้มีความเสมอภาค

● การสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการศึกษาที่อิงเทคโนโลยีสารสนเทศ

- ควรมีการปรับปรุงนโยบายและระบบในภาพรวมเกี่ยวกับการปรับใช้หลักสูตร การวัดผลการศึกษา ตลอดจนการเขียนการเรียงเรียงสำหรับตำราเล่มใหม่เพื่อเปิดทางให้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น ทักษะทางคอมพิวเตอร์ เข้ามาใช้ในวิชาที่สำคัญ ๆ ของหลักสูตร นอกจากนี้ก็ควรมีการจัดทำตำราอิเล็กทรอนิกส์พร้อม ๆ กันไปด้วย

- ควรมีการทบทวนหลักสูตรในโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษาสามารถเรียนรู้วิชาหลัก ๆ ทั้งหมดผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างน้อย 1 ชั่วโมง นับตั้งแต่ปี 2000 เป็นต้นไป โดยใช้ชั่วโมงกิจกรรม

- การที่จะผลิตครูที่ได้รับการฝึกอบรมมาทางด้านนี้อย่างดีพอให้ทันเวลาการประกาศใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทั่วประเทศได้สำเร็จนั้น จำเป็นต้องมีการปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตรและการฝึกอบรมในวิทยาลัยทั่วไปและวิทยาลัยครูทั้งหมดเพื่อมุ่งพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศ และเพื่อขยายขีดความสามารถของนักศึกษาเหล่านี้ในการสอนเทคโนโลยีสารสนเทศ

- โรงเรียนแต่ละแห่งควรมีการแต่งตั้งที่ปรึกษาทางเทคนิคเพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือในการดำเนินการและจัดการในเรื่องเครื่องมือสารสนเทศ และกิจกรรมการศึกษา ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้โรงเรียนทุกแห่งก็ควรจะต้องตั้งตำแหน่งใหม่ขึ้นมาอีก 1 ตำแหน่งเพื่อทำหน้าที่หัวหน้าครูดูแลเครือข่ายสารสนเทศการศึกษา

- สำนักงานการศึกษาส่วนจังหวัด ควรให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นระบบในเรื่องการบำรุงรักษาและซ่อมแซมทั้งซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์ของคอมพิวเตอร์ในโรงเรียน อีกทั้งควรจัดหางบประมาณที่จำเป็นต่อการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศพื้นฐานด้วย

● การจัดสร้างระบบการจัดการสารสนเทศของโรงเรียนอย่างเบ็ดเสร็จ

- องค์กรประกอบทางด้านกายภาพ ระบบ ทรัพยากรมนุษย์ และหลักสูตรต่างก็จำเป็นต้องเข้ามารวมอยู่ในเครือข่ายสารสนเทศของโรงเรียนด้วยกันทั้งสิ้น ทั้งนี้ควรมีการวางระบบจัดการสารสนเทศของโรงเรียน เพื่อให้ครอบคลุมการเรียนการสอน การจัดการเรื่องต่าง ๆ ในโรงเรียนและการบริหารโรงเรียนในภาพรวมเข้าไว้ด้วยกัน

- ระบบนี้จะทำให้สามารถลดภารกิจที่น่าเบื่อหน่ายของครูลงได้มาก รวมทั้งจะช่วยเชื่อมโยงบ้านเข้ากับโรงเรียน และจะเป็นการสรรค์สร้างการจัดการศึกษาในรูปแบบใหม่อย่างมีวิสัยทัศน์ก้าวไกล

● การติดตั้งเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อสร้างบรรยากาศทางการศึกษาให้แก่สถานที่ทุรกันดาร

- ควรให้ความสำคัญในลำดับต้น ๆ แก่การให้ความช่วยเหลือทางด้านการเงินและการจัดการแก้อุปกรณ์ที่ทุรกันดาร อาทิ หมู่บ้านเกษตรกรและชาวประมง หมู่บ้านในเทือกเขา หมู่เกาะ และชุมชนเมืองที่ด้อยโอกาส ในการติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์และเครื่องมือ โทรคมนาคมสื่อสาร ซึ่งเป็นกลไกพื้นฐาน

ของเครือข่ายสารสนเทศทางการศึกษาการดำเนินงานดังกล่าวจะช่วยปรับปรุงโอกาสในการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศให้มีความเสมอภาคได้ในที่สุด นอกจากนี้ก็ควรมีการขยายขอบข่ายของการพัฒนาและการกระจายซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์ของคอมพิวเตอร์ให้กับกลุ่มผู้พิการด้วย

● การจัดตั้งหอสมุด (ห้องสมุด) สื่อประสม

- ควรจัดโครงสร้างห้องสมุดโรงเรียนเสียใหม่เพื่อให้มีการใช้สื่อประสมโดยเครื่องมือเทคโนโลยีขั้นสูงที่หลากหลายพร้อมซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ ให้กลายเป็นสถานที่ที่ นักเรียนเข้าไปท่องเทียวทางภูมิปัญญา และเป็นการแสวงหาความรู้โดยอิสระซึ่งมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

- เพื่อที่จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับความช่วยเหลือที่จำเป็นในการเรียนรู้และสามารถเข้าถึงสารสนเทศได้โดยง่ายก็ควรมีการเชื่อมโยงห้องสมุดโรงเรียนเข้ากับเครือข่ายโทรคมนาคม เช่น อินเทอร์เน็ต หรือกับห้องสมุดวิทยาลัย ห้องสมุดประชาชน สถาบันวิจัย และองค์กรทั้งหลายของรัฐ

- การจะเข้าไปสำรวจข้อมูลต่าง ๆ ในห้องสมุดควรจะเป็นระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อช่วยให้นักเรียนเก็บเกี่ยวประสบการณ์อันเป็นประโยชน์จากเครือข่ายสารสนเทศการศึกษา ในระยะยาวควรจะได้มีการพิจารณาในเรื่องการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดตั้งและดำเนินการในเรื่อง ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

4.3 การให้รัฐบาลรับรองวิทยฐานะของรัฐว่าด้วยเรื่องความถนัดทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

- ควรจะมีการวางมาตรฐานระดับชาติ ว่าด้วยความถนัดพื้นฐานทางด้านสารสนเทศในสาขาและระดับต่าง ๆ และรัฐบาลควรจะเข้ามาทำหน้าที่

ที่ประเมินผลและให้การรับรองมาตรฐานของระดับและสาขาของสารสนเทศ ตามที่ร้องขอมาเป็นกรณีไป

- กระทรวงศึกษาธิการควรจัดจ้างหน่วยงานของรัฐบาลหรือของเอกชนที่เกี่ยวข้องเพื่อเข้ามาดูแลการดำเนินการของกระบวนการให้การรับรองมาตรฐานทั้งหมด การให้การรับรองนี้อาจกระทำในทำนองเดียวกับแผนงานอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันก็ได้ เช่น การรับรองทางด้านการประมวลผลสารสนเทศ หรือการรับรองทักษะทางวิชาชีพ

- องค์กรประกอบต่าง ๆ และเนื้อหาของความถนัดทางด้านสารสนเทศควรจะมีการประกาศเป็นประจำทุกกระยะโดยระบุความแตกต่างในแต่ละระดับและสาขาวิชาให้ชัดเจน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความก้าวหน้าของเครือข่ายสารสนเทศและการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสำคัญ

- ในส่วนที่เกี่ยวกับภารกิจ “การลดองค์กรของรัฐให้มีขนาดเล็กลงและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาช่วย” ซึ่งเป็นหนึ่งในสิบภารกิจหลักในการส่งเสริมเครือข่ายสารสนเทศในระดับชาตินั้น ควรนำระบบการให้การรับรองมาตรฐานข้างต้นมาใช้เพื่อปลูกฝังและสร้างความเที่ยงตรงในเรื่องความถนัดทางด้านสารสนเทศให้เกิดขึ้นในหมู่ข้าราชการ ซึ่งรวมทั้งครูอาจารย์ด้วย นอกจากนี้ยังสามารถนำมาใช้กับภาคธุรกิจได้อีกด้วยในสถานะดัชนีบ่งชี้ระดับความถนัดเมื่อถึงคราวแต่งตั้งหรือเลื่อนตำแหน่งให้แก่พนักงานในองค์กร

* ในลักษณะนี้จะคล้าย ๆ กับวิธีการนำผลการทดสอบ TOEFL และ TOEIC มาใช้เป็นเกณฑ์นั่นเอง บ่อยครั้งที่เด็วที่ผลทดสอบดังกล่าวถูกนำมาใช้วัดระดับความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหรือไม่ก็ใช้เป็นหลักฐานในฐานะข้อกำหนด พื้นฐานสำหรับเข้าศึกษาต่อในระดับบัณฑิตวิทยาลัย รวมทั้งอาจใช้เป็นผลสอบแทนการเข้าทดสอบในสถานศึกษาก็ได้

4.4 การปรับปรุงโครงสร้างการกระจายและการนำทรัพยากรสารสนเทศกลับมาใช้ใหม่

● การจัดตั้งโครงสร้างการกระจายและการนำทรัพยากรสารสนเทศกลับมาใช้ใหม่

- ควรมีการจัดตั้งระบบการกระจายและการนำคอมพิวเตอร์ที่เหลือใช้จากการเปลี่ยนไปใช้คอมพิวเตอร์ในรุ่นที่ก้าวหน้ากว่าทั้งในบริษัทธุรกิจและองค์กรของรัฐมาใช้ประโยชน์ใหม่ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสารสนเทศเหล่านี้

* ควรมีการมอบหมายจัดตั้งศูนย์เก็บรวบรวมซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์ของคอมพิวเตอร์อย่างเป็นกิจจะลักษณะ

* ควรมีการทบทวนกฎระเบียบเกี่ยวกับการบริจาคเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อช่วยให้การบริจาคคอมพิวเตอร์ที่เหลือใช้จากการปรับรุ่นทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชนกระทำได้ง่ายดายขึ้น รัฐควรเข้ามาช่วยริเริ่มหรือจัดหาความช่วยเหลือให้สาธารณชนตื่นตัวในเรื่องการจัดเก็บและปรับปรุงเครื่องคอมพิวเตอร์อย่างเป็นระบบ รวมทั้งจัดมอบคอมพิวเตอร์ดังกล่าวให้แก่บุคคลหรือสมาคมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

● การแต่งตั้งและการดำเนินงานของศูนย์เครือข่ายให้คำปรึกษาทางด้านสารสนเทศการศึกษาส่วนท้องถิ่น

- โรงเรียน หน่วยงานของรัฐ และสถาบันจัดการศึกษาให้แก่สังคมต่าง ๆ ควรจะสามารถให้บริการการศึกษาสารสนเทศได้ในหลาย ๆ รูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรที่ พรั่งพร้อมด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศที่สำคัญก็ควรได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศูนย์กลางให้ คำปรึกษาในเรื่องเครือข่ายสารสนเทศทางการศึกษาส่วนท้องถิ่น

- ศูนย์เหล่านี้ควรเปิดโอกาสให้สมาชิกในชุมชนได้ใช้ประโยชน์จากสารสนเทศเพื่อป้องกันการขาดแคลนข้อมูลที่จำเป็น นอกจากนี้ยังควรเปิดให้

บริการหลักสูตรการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน และทำหน้าที่เป็นศูนย์เก็บรวบรวมสารสนเทศและอุปกรณ์ทางการศึกษา เพื่อกระตุ้นให้เกิดการแสวงหาความรู้ที่จำเป็นอีกทางหนึ่งด้วย

4.5 การปรับเปลี่ยนโฉมหน้าของสื่อการศึกษาไปสู่สภาพการเรียนรู้ของเกาหลีในลักษณะที่อิงอิเล็กทรอนิกส์และสื่อประสม

● การส่งเสริมให้มีการพัฒนาและการกระจายสื่อประสมทางการศึกษาที่มีความเป็นเกาหลี รวมทั้งแหล่งสารสนเทศ

- ความจำเป็นในการพัฒนาคุณลักษณะประจำชาติเพื่อสะท้อนวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและประวัติศาสตร์เกาหลีเป็นเหตุผลสมควรในการจัดทำสื่ออิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งสื่อการศึกษาหลายมิติและแหล่งสารสนเทศขึ้นมาเพื่อช่วยส่งเสริม ขนบธรรมเนียมประเพณีและจิตสำนึกในความเป็นเกาหลี สื่อดังกล่าวที่ได้รับจัดทำขึ้นควรเปิดให้บริการกับสาธารณชนและชาวเกาหลีที่พำนักอยู่ในต่างประเทศด้วย

● การส่งเสริมให้มีการพัฒนาและการกระจายสื่อประสมและแหล่งสารสนเทศสำหรับครู

- สื่อประสมทางการศึกษา รวมทั้งสื่ออิเล็กทรอนิกส์และแหล่งสารสนเทศ ทั้งหลายควร จะได้รับการพัฒนาและเผยแพร่เพื่อประโยชน์ในการฝึกอบรมครูประจำการ การเรียนการสอนและการปลูกฝังความถนัดทางด้านสารสนเทศให้แก่ครู

● การสนับสนุนให้มีการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศพื้นฐานเพื่อส่งเสริมประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเกาหลี

- รัฐควรกำหนดและให้การสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ที่มุ่งจัดทำภาษาเกาหลีให้เป็นภาษาสามัญที่ใช้ในคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ยังควรสนับสนุนโครงการวิจัยและพัฒนาที่มุ่งทำให้เทคโนโลยีสารสนเทศพื้นฐานกลายเป็นสิ่งจำ

เป็นสำหรับการพัฒนาสื่อประสมทางการศึกษา รวมทั้งใช้เครื่องมือที่มีอยู่ในชุมชนเพื่อสรรค์สร้างสื่อการศึกษาและแหล่งสารสนเทศขึ้นมาอีกทางหนึ่งด้วย

*ตัวอย่างได้แก่ การพัฒนาและการสนับสนุนการสร้างเครื่องมือโดยคนเกาหลีหรือเครื่องมือซอฟต์แวร์ที่สอดคล้องกับอายุและคุณลักษณะของผู้เรียนหรือที่สำคัญยิ่งคือ ซอฟต์แวร์ที่ใช้เป็นเครื่องมือช่วยการเรียนรู้ในแต่ละวิชา

● การสนับสนุนอุตสาหกรรมสารสนเทศการศึกษา

- กฎระเบียบต่าง ๆ ควรจะได้รับการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเพื่อเอื้ออำนวยให้อุตสาหกรรมสารสนเทศสามารถเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในเครือข่ายสารสนเทศทางการศึกษา

- ควรมีการทบทวนกฎหมาย สถาบัน และกฎระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อสนับสนุนให้สาธารณชนเข้ามามีส่วนร่วมในการนี้ ซึ่งจะส่งผลให้โรงเรียนสามารถเลือกใช้สื่อ สิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ และสื่อซีดี-รอม รวมทั้งสามารถรับสัญญาณรายการการศึกษาผ่านการสื่อสารทางไกลและเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้

- เพื่อเป็นการสนับสนุนการพัฒนาซอฟต์แวร์ ฐานข้อมูล และเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โครงการดังกล่าวควรจะได้รับการช่วยเหลือในส่วนที่โยงใยกับนโยบายของรัฐว่าด้วยการปลูกฝังการพัฒนาฐานข้อมูลของรัฐและวิศวกรรม อิเล็กทรอนิกส์

- ควรส่งเสริมให้นักเรียนที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งรวมคอมพิวเตอร์ไว้ด้วยได้เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา โดยรับเข้าเรียนเป็นกรณีพิเศษ

5. การปฏิรูปการเรียนรู้ของสังคมสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต

การศึกษาในโรงเรียนครอบคลุมได้เพียงหนึ่งในสี่ของจำนวนประชากรทั้งหมดเท่านั้นเอง ดังนั้นการทุ่มเทความพยายามทั้งหมดในการ

ปฏิรูปการศึกษาในโรงเรียนจึงเป็นการเสี่ยงต่อการก่อให้เกิดความแปลกแยกอันเนื่องมาจากการปฏิรูปการศึกษาขึ้นในหมู่คนที่เหลืออีกสามในสี่ส่วน การจัดการศึกษาไม่ควรจะใส่ใจในตัวนักเรียนเท่านั้น แต่ควรจะทำให้ความสนใจปวงชนทั้งมวล เพื่อมุ่งพัฒนาศักยภาพ ความถนัด และความสามารถของปัจเจกชน การจะไปให้ถึงเป้าหมายของสังคมในอนาคตที่เป็นสังคมสารสนเทศและเป็นสังคมการเรียนรู้ที่เปิดกว้างโดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ได้นั้น เราจำเป็นต้องปฏิรูปการเรียนรู้ของสังคมเสียก่อน นั่นคือการปฏิรูปการจัดการศึกษาให้แก่ประชากรอีกสามในสี่ส่วนผู้ซึ่งถูกมองข้ามมาโดยตลอด

การปฏิรูปการเรียนรู้ของระบบของสังคมควรจะเริ่มที่การรื้อกำแพงโรงเรียนที่กั้นขวางการเรียนรู้ของบุคคลภายนอกให้เตี้ยลง เพื่อให้การแลกเปลี่ยนกันได้ระหว่างการศึกษานอกกระบบกับในระบบ ก่อนที่จะลงมือกระทำการใด ๆ ควรพิจารณาภารกิจดังต่อไปนี้ก่อน คือ 1) จำเป็นต้องจัดตั้งองค์กรหรือสำนักงานขึ้นมารับผิดชอบการศึกษานอกโรงเรียนของสังคม 2) จะต้องมีการวางรากฐานทางกฎหมายเพื่อยืนยันในหลักการว่าการศึกษานอกโรงเรียนและการศึกษาในโรงเรียน คือ กระดูกันหลังทั้งสองของการจัดการศึกษาของชาติ

ภารกิจที่ควรตามมาหลังจากนั้นคือ 1) จัดตั้งระบบการศึกษาของชาติที่ ส่งเสริมการศึกษานอกโรงเรียน 2) จัดตั้งสำนักงานดูแลการศึกษานอกโรงเรียน 3) องค์กรและหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนควรจะเชื่อมโยงเข้าด้วยกันอย่างมีเอกภาพ 4) ควรเปิดโอกาสให้สาธารณชนเข้ามาใช้เครื่องสาธารณูปโภคของรัฐเพื่อการศึกษาตลอดชีวิตได้ทุกหนแห่งภายในประเทศ 5) ควรมีการปฏิรูปการสนับสนุนทางด้านกฎหมาย เช่น ทบทวนและขยายขอบเขตพระราชบัญญัติการศึกษานอกโรงเรียนให้กลายเป็นพระราชบัญญัติการศึกษาตลอดชีวิต

5.1 ความหลากหลายของระบบส่งเสริมการศึกษานอกโรงเรียนในระดับชาติ

● ยุทธศาสตร์พื้นฐานของนโยบายการเรียนรู้ของสังคม

ยุทธศาสตร์พื้นฐานของนโยบายการเรียนรู้ของสังคมก็คือ การจัดมุมมองอันคับแคบที่ตีวงจำกัดการเรียนรู้อยู่เพียงแต่การศึกษาในโรงเรียน รวมทั้งขยายการศึกษาตลอดชีวิตที่รัฐบาลเป็นผู้ริเริ่มขึ้นให้เข้าไปครอบคลุมกิจกรรมต่าง ๆ ของปวงชน การกระทำดังกล่าวเท่ากับเป็นการดำเนินยุทธศาสตร์พื้นฐานของนโยบายการเรียนรู้ของสังคมได้อย่างเป็นระบบในระดับชาติ

● **ควรจำแนกหลักสูตรการศึกษานอกระบบในลักษณะการจัดการศึกษาตลอดชีวิตแก่ปวงชนออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคอุตสาหกรรม เอกชน และภาคบริการสังคม**

การจัดให้บริการการศึกษาในแต่ละส่วน ควรจะจัดในลักษณะแยกออกจากกันและควรจะได้รับการพัฒนาผ่านการประสานงานและความร่วมมือจากส่วนอื่น ๆ ที่ประกอบกันเป็นบริบทรวมของนโยบายการศึกษาตลอดชีวิต

- **ภาครัฐ** : ควรจะมีการดำเนินงานในลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันระหว่างหน่วยงานที่จัดทำหลักสูตรการสอนและฝึกอบรมอิสระจำนวนมาก

- **ภาคอุตสาหกรรมเอกชน** : จำเป็นเหลือเกินที่กิจกรรมหลักสูตรการจัดการศึกษานอกระบบจะต้องได้รับหลักประกันอิสรภาพอย่างสูงสุดในการจัดการโดยเน้นที่ภาคเอกชนเป็นสำคัญ

- **ภาคบริการสังคม** : ควรมีการส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมหลักสูตรการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบริการอาสาสมัครและบริการบรรเทาทุกข์

5.2 การจัดทำโครงสร้างเพื่อปลูกฝังการเรียนรู้ในสังคมและสำนักงานกำกับดูแล

● โครงสร้างเพื่อปลูกฝังการเรียนรู้ในสังคม

อำนาจในการจัดการศึกษาตลอดชีวิตในปัจจุบันกระจายตัวอยู่ในหลาย ๆ กระทรวงในหลากหลายรูปแบบและหลากหลายหลายชื่อเสียงเรียงนาม ดังนั้นจึงจำเป็นต้องจัดสร้างโครงสร้างระดับชาติเพื่อทำหน้าที่ประสานโครงการต่าง ๆ และส่งเสริมให้ปฏิบัติการกิจในลักษณะช่วยเหลือกันและกัน

- กลไกสำคัญ คือ คณะกรรมการประสานและประมวลภารกิจต่าง ๆ ในการจัดการศึกษาออกโรงเรียนซึ่งกระจายอยู่ตามกระทรวงต่าง ๆ ให้สามารถช่วยกันดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายการจัดการศึกษาตลอดชีวิตได้สำเร็จ

● การจัดตั้งสำนักงานกำกับดูแล

ควรจัดตั้งสำนักงานขึ้นมาใหม่ เพื่อประกันสิทธิของปวงชนในการเข้ารับการศึกษาตลอดชีวิตตามที่ตราไว้ในมาตรา 31 วรรคที่ 5 ภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญและเพื่อควบคุมดูแลกิจการที่เกี่ยวกับการศึกษาออกโรงเรียน ทั้งนี้ให้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ

- นอกเหนือไปจากการดูแลการศึกษานอกระบบทั่วประเทศแล้วภารกิจอื่น ๆ ที่ควรเข้าไปดูแล ได้แก่ 1) พัฒนาระบบของธนาคารการศึกษาตามที่ได้เสนอแนะไว้ในรายงานของ PCER ฉบับที่ 2 เมื่อ 31 พฤษภาคม 1996 2) วางแผนจัดหลักสูตรการศึกษานอกระบบในลักษณะเบ็ดเสร็จในระดับชาติ 3) จัดการหลักสูตรฝึกอบรมและอบรม เชิงปฏิบัติการให้กับการศึกษานอกระบบ 4) จัดทำการวิจัยอย่างรอบด้านว่าด้วยเรื่องการศึกษานอกระบบ 5) ดำรงสถานภาพเป็นศูนย์สารสนเทศและแหล่งอ้างอิงทางวิชาการที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต

5.3 เอกภาพของหลักสูตรและองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานอกระบบในระดับชุมชน

● การดำเนินการทางด้านการศึกษานอกระบบอย่างมีเอกภาพ

องค์กรและสมาคมต่าง ๆ ในแต่ละชุมชนในปัจจุบันต่างก็ ดำเนินการให้บริการการศึกษาในระบบในรูปแบบต่าง ๆ กัน และกระทำกันโดย เอกเทศ การส่งเสริมการจัดการศึกษาในระบบให้แก่สมาชิกในชุมชนวิธีหนึ่งก็ ด้วยการเข้ามาจัดระบบของภาระหน้าที่และกิจกรรมทางการศึกษานอกโรงเรียนที่ ดำเนินอยู่ในปัจจุบันให้เข้ามาอยู่ในระบบเดียวกันอย่างมีเอกภาพ

● ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียน (ชื่อชั่วคราว)

การดำเนินการอย่างมีเอกภาพนั้น จะต้องมีความสอดคล้องกับ ลักษณะเฉพาะของแต่ละชุมชนด้วย องค์กรหรือสมาคมที่มีบทบาทสำคัญในการ จัดการศึกษาออกโรงเรียน ควรจะได้รับการมอบหมายหน้าที่ให้เป็นศูนย์การศึกษา ออกโรงเรียนประจำชุมชน (ชื่อชั่วคราว) และเป็นแกนกลางในการจัดกิจกรรม เฉพาะทาง

- ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนดังกล่าว สามารถแต่งตั้งชื่ออย่างเป็นทางการให้แก่หน่วยงานหรือองค์กรที่จัดการศึกษาในระบบในลักษณะไม่แสวง ผลกำไร ซึ่งกำลังดำเนินการอยู่ให้สอดคล้องกับสถานที่ หลักสูตร หรือคุณลักษณะ ของผู้เรียนได้ เช่น ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนการประดิษฐ์อักษร และศูนย์การ ศึกษาออกโรงเรียนของคณงาน เป็นต้น

5.4 การเปิดประเทศเกาหลีทั้งประเทศให้เป็นสถานศึกษาตลอด ชีวิต

● สถานศึกษาตลอดชีวิต

ทรัพยากรทั้งหลายทั้งปวงในประเทศที่เข้าถึงได้ ควรจะได้รับการ เปิดกว้างให้กลายเป็นสถานศึกษาตลอดชีวิต

- ควรส่งเสริมให้มีการจัดเตรียมทรัพยากรที่มีอยู่และได้มาตรฐาน ระดับหนึ่งให้เปิดตัวกับปวงชน เพื่อใช้เป็นทรัพยากรทางการศึกษาที่เข้าถึงได้ ซึ่ง รวมสิ่งอำนวยความสะดวกของรัฐและของชาติ เช่น โรงเรียน ตลอดจนทรัพย์สิน

สมบัติของเอกชนที่เป็นขององค์กรไปแสวงผลกำไร บริษัทธุรกิจ และอุตสาหกรรมต่าง ๆ ด้วย

● การกระตุ้นให้เปิดหลักสูตรการศึกษา

ควรมีการจัดทำหลักสูตรการศึกษาสำหรับสมาชิกในชุมชน เพื่อใช้ประโยชน์จากทรัพยากรของชาติในการจัดการศึกษานอกระบบให้เต็มศักยภาพ และเพื่อเป็นการเตรียมตัวสมาชิกชุมชนให้พร้อมรับมือกับสังคมสารสนเทศที่กำลังจะมาถึงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- ควรจะเริ่มจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการศึกษานอกโรงเรียนที่มีประโยชน์กับวิชาชีพ ซึ่งให้ความสำคัญกับชุมชนท้องถิ่นขึ้นให้ครอบคลุมทั่วประเทศ ตัวอย่างเช่น ควรมีการเชื่อมโยงโรงเรียนเข้ากับชุมชนท้องถิ่น บริษัท ห้างร้านธุรกิจ และอุตสาหกรรม ควรเปิดกว้างสำหรับสมาชิกในชุมชน ควรมีการนำข้อมูลทางวัฒนธรรมที่ได้จากห้องสมุด และพิพิธภัณฑ์ในชุมชนมาใช้ประโยชน์ในการจัดกิจกรรมทางการศึกษา และควรมีการเปิดสอนหลักสูตรการศึกษาต่าง ๆ ผ่านระบบการสื่อสารทางไกล เป็นต้น

5.5 การขยายและทบทวนพระราชบัญญัติการศึกษานอกโรงเรียนให้กลายเป็น “กฎหมายการศึกษาตลอดชีวิต”

● การทบทวนพระราชบัญญัติการศึกษานอกโรงเรียนอย่างถี่ถ้วน

ควรมีการทบทวนพระราชบัญญัติการศึกษานอกโรงเรียนที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันให้ละเอียดถี่ถ้วน เพื่อให้กลายเป็นกฎหมายพื้นฐานที่ครอบคลุมกิจกรรมการจัดการศึกษานอกโรงเรียนทั้งหมด และเพื่อให้บรรลุอุดมการณ์ในการ

ส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตที่ระบุไว้ในตรา 31 วรรคที่ 5 ภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญ

● “พระราชบัญญัติการศึกษาตลอดชีวิต”

ควรมีการทบทวนพระราชบัญญัติศึกษานอกโรงเรียน เพื่อก่อให้เกิดการเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบสอดคล้องกับกฎหมายการศึกษาที่เหลืออีก 3 ฉบับ และควรจะเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนชื่อเสียใหม่เป็น “พระราชบัญญัติการศึกษาตลอดชีวิต” เพื่อขยายและอธิบายเกี่ยวกับมโนทัศน์การจัดการศึกษานอกโรงเรียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

* ถ้าหากว่าเรายังคงชื่อเดิมคือ “พระราชบัญญัติศึกษานอกโรงเรียน” เอาไว้หลังจากที่ได้ทำการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของพระราชบัญญัติโดยสมบูรณ์แล้ว ก็ย่อมจะเป็นการแสดงเจตจำนงได้ในขอบเขตจำกัดเท่านั้น และจะก่อให้เกิดความยุ่งยากขึ้นไปอีกในการสื่อให้เห็นถึงความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายอย่างขนานใหญ่ นอกจากนี้การคงชื่อเดิมเอาไว้ก็ยังไม่สามารถก่อให้เกิดความรู้สึกได้ว่า กฎหมายฉบับนี้ได้รับการบัญญัติขึ้นมาเพื่อมุ่งจัดการศึกษาตลอดชีวิตให้แก่ปวงชนอย่างแท้จริง

ภาค 4

ข้อเสนอแนะการปฏิรูป (นำเสนอเมื่อ 2 มิถุนายน 1997)

สารบัญ

I. ภูมิหลังและภาพรวมของการปฏิรูปการศึกษา

II. ข้อเสนอแนะการปฏิรูปการศึกษา (IV)

1. การปฏิรูปเพื่อส่งเสริมหน้าที่พลเมืองศึกษา
2. การปฏิรูปการประถมศึกษาและการมัธยมศึกษากับนวัตกรรมในระดับอุดมศึกษา
3. การเสริมสร้างการศึกษาเพื่อเป็นการเตรียมตัวประชาชนให้พร้อมรับมือกับสังคมสารสนเทศ
4. การจัดสร้างระบบการศึกษาของรัฐในระดับปฐมวัย
5. มาตรการในการจำกัดการกวาดวิชาและการลดภาระทางด้านค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง

I. ภูมิหลังและภาพรวมของการปฏิรูปการศึกษา

คณะกรรมการการปฏิรูปการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี (ที่ได้รับการเรียกขานกันว่า PCER) และได้รับการจัดตั้งขึ้นในปี 1994 เพื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยงานให้คำปรึกษาทางด้านนโยบายแก่ประธานาธิบดี วางเป้าหมายไว้ว่าการจัดระบบการศึกษาให้เข้าสู่สภาวะปกติและมีประสิทธิภาพ เท่าที่ผ่านมา PCER ได้นำเสนอรายงานเกี่ยวกับข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการปฏิรูปการศึกษารวมทั้งสิ้น 3 ฉบับด้วยกัน รายงานทั้ง 3 ฉบับมุ่งที่จะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่เป็นระบบและมีพลวัตในอันที่จะฟื้นฟูการศึกษาให้หวนคืนสู่ความหมายที่แท้จริง และกระตุ้นให้มีการจัดระบบหลักของการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ รายงานฉบับที่ 4 นี้ก็ยังคงยึดมั่นในหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการศึกษาดังกล่าวข้างต้นอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

คุณลักษณะที่สำคัญยิ่ง 2 ประการของรายงานฉบับนี้ก็คือ 1) รายงานนี้ครอบคลุมข้อเสนอแนะการปฏิรูปในส่วนที่มักจะมีปัญหาในลักษณะค่อนข้างสลับซับซ้อนและลุ่มลึก ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างขนานใหญ่ด้วยความถี่ถ้วนรอบคอบ ฉะนั้น ข้อเสนอแนะดังกล่าวจึงจำเป็นต้องได้รับการวางแผนและทบทวนอย่างเป็นกระบวนการในระยะยาว 2) รายงานฉบับนี้ครอบคลุมมาตรการติดตามผลข้อเสนอแนะการปฏิรูปการศึกษาซึ่งได้นำเสนอไปแล้วในรายงาน 3 ฉบับก่อนหน้านี้ นอกจากนี้ยังเสนอแนวทางเฉพาะในการนำข้อเสนอแนะการปฏิรูปดังกล่าวลงสู่ภาคปฏิบัติให้ได้อย่างทั่วถึงมากกว่าเดิม เพื่อให้สาธารณชนสามารถสัมผัสผลประโยชน์จากการปฏิรูปได้โดยตรง

รายงานฉบับนี้เสนอแนะแผนการปฏิรูปโดยละเอียดใน 5 ทิศทางหลักด้วยกันคือ 1) การปฏิรูปที่มุ่งส่งเสริมหน้าที่พลเมืองศึกษา 2) การปฏิรูปการประถมศึกษาและการมัธยมศึกษา รวมทั้งนวัตกรรมการอุดมศึกษา 3) การเสริมสร้างการจัดการศึกษาให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อช่วยสาธารณชนในการ

ปรับตัวให้สอดคล้องกับสังคมสารสนเทศ 4) การจัดระบบการศึกษาของรัฐในระดับปฐมวัย 5) มาตรการตอบโต้เพื่อลดการกวดวิชาและลดภาระทางการเงินของผู้ปกครองนักเรียน

1. สาเหตุที่ PCER เสนอแนะการส่งเสริมหน้าที่พลเมืองศึกษา ก็เพราะนักเรียนทุก ๆ คนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเก็บเกี่ยวประสบการณ์อันเกี่ยวเนื่องกับ หลักการตามครรลองประชาธิปไตยด้วยตนเองผ่านกระบวนการเรียนรู้ในโรงเรียน รายงานฉบับนี้พุ่งความสนใจไปที่วิธีการสร้างเสริมวิถีชีวิตในโรงเรียนในระบอบประชาธิปไตยซึ่งครอบคลุมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นแกนในการเรียนการสอนรวมทั้งกิจกรรมอื่น ๆ ในชีวิตประจำวันที่ไม่เกี่ยวข้องกับวิชาการ นอกจากนี้ยังแสวงหามาตรการเพื่อช่วยนักเรียนให้สามารถพัฒนาความเข้าใจได้ถูกต้องเหมาะสมในเรื่องเอกลักษณ์ประจำชาติ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเห็นพ้องต้องกันทางด้านอุดมการณ์ขึ้นในสังคม

2. การเสนอแนะการปฏิรูปการประถมศึกษาและการมัธยมศึกษา รวมทั้งนวัตกรรมในระดับอุดมศึกษาก็เป็นการชี้ให้เห็นช่องโหว่ต่าง ๆ ของแผนปฏิรูปฉบับ ก่อน ๆ ซึ่งได้รับการเสนอแนะและนำไปปฏิบัติแล้ว ข้อเสนอแนะนี้ต้องการสนับสนุนการ เปลี่ยนแปลงทั้งหลายที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาในภาคสนามในลักษณะสมัครใจทำ อีกทั้งมุ่งลดภารกิจของครูผู้สอนลงด้วย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงใน 2 แนวทางนี้สาธารณชนสามารถเห็นผลกระทบได้ในทันทีทันใด

ในส่วนนี้ครอบคลุมมาตรการลดข้อกำหนดทางวิชาการลงอย่างฮวบฮาบจนเห็นได้ชัด ผู้คนจำนวนมากชี้ให้เห็นว่าโรงเรียนเกาหลีสอนเนื้อหา มากเกินไปและเร่งรัดเกินไปด้วย ดังนั้นรายงานฉบับนี้จึงมุ่งขจัด “ลูกโป่ง” ทางการศึกษาออกไปให้เหลือเพียงเนื้อ ๆ เท่านั้นที่ควรจะสอน โดยรักษา ความลุ่มลึกและถี่ถ้วนในการจัดการศึกษาในโรงเรียนให้คงอยู่ต่อไป เป้าหมายสูงสุดคือการช่วยให้นักเรียนจำนวนมากกว่าเดิมได้รับความรู้ที่จำเป็น

และฟื้นฟูการศึกษาให้กลับมาเป็นกระบวนการเรียนรู้ในความหมายที่แท้จริงในการปรับปรุงการอุดมศึกษานั้น รายงานฉบับนี้ได้สำรวจวิธีการต่าง ๆ ในการหลีกเลี่ยงมิให้การอุดมศึกษาและแรงงานที่มีการศึกษาสูงมารวมตัวกันอยู่แต่ใน กรุงโซลและปริมณฑลเท่านั้น มาตรการแก้ไขทางหนึ่ง ได้แก่ การจัดตั้งมหาวิทยาลัยที่เน้นการวิจัยซึ่งมีศักยภาพในการแข่งขันสูงขึ้นมาหลาย ๆ แห่ง PCER ยังคงส่งเสริมให้วิทยาลัยต่าง ๆ เน้น “ความหลากหลายและความเชี่ยวชาญ” ต่อไปดั้งเดิมด้วย คาดว่าหนทางแก้ไขดังกล่าวจะเร่งให้เกิดการพัฒนาไปในทิศทางที่มุ่งหวังได้สำเร็จ

3. เทคโนโลยีสารสนเทศหรือวิทยาการคอมพิวเตอร์ไม่ควรจะถูกจำกัดอยู่แต่ในหลักสูตรเฉพาะเท่านั้น แต่ควรจะได้รับบูรณาการเข้าไปในหลักสูตรทั้งหมดเพื่อช่วยให้สาธารณชนสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม และเมื่อ โรงเรียนแต่ละแห่งกลายเป็น “สังคมสารสนเทศหน่วยเล็ก ๆ” โดยมีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในห้องเรียนเป็นประจำทุกวันแล้วละก็ วิถีชีวิตในโรงเรียนก็จะกลายเป็นประสบการณ์การดำรงชีพในสังคมสารสนเทศในความเป็นจริง

4. ในเรื่องการปฏิรูปการจัดการศึกษาในระดับปฐมวัย รายงานฉบับนี้ระบุว่าจัดการศึกษาก่อนวัยเรียนสำหรับเด็กอายุระหว่าง 3-5 ปี พึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐ นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการจัดโครงสร้างของการศึกษาปฐมวัยและการบูรณาการเข้ากับระบบการจัดการศึกษาของรัฐในองค์รวมอีกด้วย

5. รายงานฉบับนี้นำเสนอ 2 แนวทางในการลดการกวดวิชาและลดภาระทางด้านการเงินของผู้ปกครอง ในขั้นแรกจะต้องหาทางลดความจำเป็นสำหรับการกวดวิชาลงให้ได้เสียก่อน หากการเรียนการสอนในโรงเรียนยังไม่ได้มาตรฐานการกวดวิชาก็เป็นสิ่งจำเป็น ฉะนั้นจึงควรมีการทุ่มเทความพยายามให้มากที่สุดเพื่อจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนให้อยู่ในสภาวะปกติโดยคืนอำนาจในการจัดการศึกษาให้แก่โรงเรียน นอกจากนี้ระบบการสอบเข้า

มหาวิทยาลัยและแนวทางปฏิบัติ ในการประเมินผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบันก็ส่งเสริมให้มีการกวดวิชาอย่างแพร่หลาย จึงสมควรมีการทบทวนในเรื่องดังกล่าวพร้อมๆ กันไปด้วย

อย่างไรก็ดีในความเป็นจริงแล้วย่อมจะมีนักเรียนจำนวนหนึ่งซึ่งจำเป็นต้องได้รับการกวดวิชา รายงานฉบับนี้จึงได้สำรวจหามาตรการต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการที่หลีกเลี่ยงไม่ได้นี้ด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าจะได้มีการใช้มาตรการลดความจำเป็นในการกวดวิชาได้สำเร็จลุล่วงไปในระดับหนึ่งแล้วก็ตามที่ ในการที่จะสร้างหลักประกันในเรื่องความน่าเชื่อถือและค่าใช้จ่ายที่สมเหตุสมผลในการกวดวิชาได้นั้น รายงานได้เสนอแนะวิธีการควบคุมการกวดวิชาทั้งในระดับส่วนบุคคลและในระดับสถาบันเพื่อให้กลายมาเป็นกลไกเสริมการจัดการศึกษาอย่างถูกต้องและชอบธรรม

การกวดวิชาเป็นวิสัยที่ได้หยั่งรากลึกล้าอยู่ในสังคมเกาหลีมานานจนไม่สามารถที่จะโค่นล้มลงได้ในทันทีทันใด ฉะนั้นรายงานนี้จึงขอเสนอแนะมาตรการแก้ปัญหาใน 3 ขั้นตอนคือ มาตรการฉุกเฉิน มาตรการปรับปรุงสภาพการจัดการศึกษา และมาตรการฟื้นฟูการจัดการศึกษาให้อยู่ในสภาวะปกติ

ในขั้นแรกจะต้องกระทำการที่จำเป็นในการแก้ไขปัญหที่ส่งผลกระทบอย่างมากมายในทางลบต่อสังคม ซึ่งควรได้รับการดูแลในทันทีเสียก่อน จากนั้นขั้นที่สองจึงเป็นการปรับปรุงสภาพการณ์ต่าง ๆ โดยใช้มาตรการแก้ปัญหาที่สำคัญเกี่ยวกับการกวดวิชาขั้นตอนสุดท้ายคือ การฟื้นฟูการจัดการศึกษาในโรงเรียนให้เข้าสู่สภาวะปกติเพื่อลดความ จำเป็นในการกวดวิชาให้เหลือน้อยที่สุดและคงสภาพนี้ไว้ให้ได้

แผนการปฏิรูปที่กล่าวถึงในรายงานฉบับนี้ล้วนเป็นภารกิจที่ซับซ้อนลุ่มลึกและเป็นประเด็นที่มีข้อขัดแย้งในสังคม ดังนั้นจึงคาดการณ์กันได้เลยว่าเมื่อนำแผนการปฏิรูปเหล่านี้ไปปฏิบัติจริงย่อมจะต้องเกิดปฏิกิริยาในทางลบตามมาด้วยอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามการปฏิรูปควรจะมีผล

สำเร็จได้ ยิ่งภารกิจยากเย็นมากเท่าใดความพยายามในการปฏิรูปก็มักจะได้รับการผลัดวันประกันพรุ่งไปยาวนานยิ่งขึ้นเท่านั้น ทว่าเราไม่สามารถจะรอคอยได้อยู่ตลอดไป

เราจะไม่สามารถเห็นผลของมาตรการปฏิรูปเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ซึ่งหยั่งรากลึกได้ภายในระยะเวลาอันสั้น มาตรการทั้งหลายที่อยู่ในรายงานฉบับนี้ล้วนแล้วแต่มุ่งแก้ไขปัญหาและภารกิจในปัจจุบันอย่างเป็นระบบในระยะยาวทั้งสิ้น ซึ่งจะสามารถให้ผลกระทบได้ในปีต่อ ๆ มานับจากนี้เป็นต้นไป

II. ข้อเสนอแนะการปฏิรูปการศึกษา (IV)

1. การปฏิรูปเพื่อส่งเสริมหน้าที่พลเมืองศึกษา

หลักการสำคัญยิ่งของเกาหลีคือ จะต้องเป็นประเทศที่มีการปกครองในระบอบเสรีประชาธิปไตยและจะต้องเป็นเช่นนี้ตลอดไป โรงเรียนทำหน้าที่จัดการศึกษาในระบบ ส่วนนักเรียนก็คือสมาชิกในอนาคตของสังคม ฉะนั้นโรงเรียนจึงควรช่วยปลูกฝังความถนัด ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในฐานะพลเมืองในสังคมประชาธิปไตยให้แก่นักเรียน ในความเป็นจริงการให้การศึกษาเกี่ยวกับหน้าที่พลเมืองแก่เยาวชนรุ่นต่อไปได้กลายมาเป็นพันธกิจที่มีความสำคัญทั่วทั้งโลก โดยมีได้จำกัดอยู่แต่ในประเทศเกาหลีเท่านั้น

ทว่าการศึกษาในโรงเรียนของเกาหลีกลับแสดงออกซึ่งองค์ประกอบที่ไม่เป็นประชาธิปไตยทั้งในระบบการศึกษา ในการบริหารจัดการ ในเนื้อหาสาระ และในวิธีการเรียนการสอน ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการจัดองค์กร การบริหาร โรงเรียน โครงสร้างหรือสภาพแวดล้อมต่างก็ไม่มี ความเหมาะสมเอาเสียเลยในการปลูกฝังคุณลักษณะที่ พึงประสงค์ของพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยให้แก่ นักเรียน ตำราเรียนในโรงเรียนก็ละเลยการสอนค่านิยมอันดีงามของพลเมือง อาทิ เสรีภาพ ความเสมอภาค ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และสิทธิส่วนบุคคล เป็นต้น ด้วยเหตุนี้การปฏิรูปการศึกษาในรายงานฉบับนี้จึงมุ่งขยายและเน้นย้ำในเรื่องหลักสูตรการสอนจริยธรรมและสังคมศึกษา ตลอดจนค่านิยมและแนวประพฤติปฏิบัติที่เป็นแก่นของสังคมในระบอบเสรีประชาธิปไตย อาทิ สิทธิและหน้าที่ของพลเมือง การเจรจาพิพาทและการประนีประนอม ทั้งนี้ควรมีการขยายโอกาสในการอบรมครูประจำการและการศึกษาดูงานนอกสถานที่เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของครูในการสอนหน้าที่พลเมืองศึกษา นอกจากนี้

ควรปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมโรงเรียนเสียใหม่ด้วย เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับคุณธรรมอันดีงามของพลเมืองได้ในทุกวิชาของหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียน ในลักษณะการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ ปราศจากการ ยัดเยียดขณะที่กระทำ กิจกรรมประจำวันในโรงเรียนตามปกติด้วย

ควรมีการจัดสร้างระบบดำเนินงานร่วมกันระหว่างโรงเรียนกับชุมชนด้วยเพื่อช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของพลเมืองในระบบประชาธิปไตยในภาคทฤษฎีควบคู่ไปกับการปฏิบัติจริง การสอนคุณธรรมของพลเมืองก็เป็นภารกิจสำคัญในการเตรียมตัวประชาชนให้พร้อมรับสถานการณ์การรวมประเทศที่กำลังจะมาถึงเกาหลีทั้งเหนือและใต้มีวิธีการคิดและวิถีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันออกไป ฉะนั้นระบบการศึกษาจึงจำเป็นต้องได้รับการจัดการเสียใหญ่เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะและทักษะที่ พึงประสงค์ของพลเรือนให้แก่นักเรียนในการดำรงชีพอย่างสันติสุขร่วมกับเพื่อนพ้องชาวเกาหลีเหนือได้ในที่สุด

1.1 การเสริมสร้างหน้าที่พลเมืองศึกษาในโรงเรียน

หลักสูตรแห่งชาติฉบับที่ 7 ซึ่งจะได้รับการบังคับใช้ในปี 2000 ได้ขยายและเสริมสร้างเนื้อหาสาระของหน้าที่พลเมืองศึกษาดังนี้คือ :-

1. การเสริมสร้างเนื้อหาหน้าที่พลเมืองศึกษา

ควรสร้างเสริมเนื้อหาวิชาการที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่พลเมืองศึกษา เช่น ศิลปกรรม จริยธรรมและสังคมศึกษาให้เข้มข้นขึ้น

1) ควรเน้นความสำคัญในเรื่องจิตสำนึกในสิทธิ หน้าที่และความรับผิดชอบของพลเมือง

- 2) เสริมสร้างการเรียนรู้การสอนเกี่ยวกับหลักการของเสรีประชาธิปไตยและเศรษฐกิจแบบเปิดตลาดเสรี
- 3) ควรเรียนรู้ทางด้านพฤติกรรมและบรรทัดฐานของพลเมืองจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวันได้โดยตรง
 - จัดสร้างวัฒนธรรมในการเจรจาพาที้และประนีประนอมขึ้น
 - ขจัดวัฒนธรรมลัทธิครอบงำและความรุนแรงคุณธรรมของพลเมืองควรจะได้รับ การสอนแทรกอยู่ให้ทั่วทั้งหลักสูตร โดยเน้นวิชาที่เกี่ยวข้องข้างต้นเป็นพิเศษ

2. การขยายเนื้อหาให้ครอบคลุมเอกลักษณ์ของชาติ

เนื้อหาในวิชาที่เกี่ยวข้องควรจะได้รับ การสร้างเสริมให้ครอบคลุมการปลูกฝังสำนึกในเอกลักษณ์แห่งชาติ เกียรติภูมิและความภาคภูมิใจในตนเองให้ฐานะคนเกาหลีคนหนึ่งให้กับนักเรียน

- 1) ควรจะเพิ่มอัตราส่วนเนื้อหาประวัติศาสตร์เกาหลี และประวัติศาสตร์โลกที่เกี่ยวกับสมัยใหม่และสังคมร่วมสมัยให้มากกว่าเดิม
- 2) การสอนประวัติศาสตร์เกาหลีควรจะให้ ความสำคัญกับเหตุการณ์และประเด็นที่เกี่ยวข้องแทนการสอนเล่าไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- 3) ควรส่งเสริมให้มีการอ่านและค้นคว้าเกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่สำคัญ ๆ
- 4) ควรเน้นความสำคัญในเอกลักษณ์และความเป็นสากลของวัฒนธรรมเกาหลีทั้งในหลักสูตรภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์เกาหลีและสังคมวิทยา

3. การขยายเนื้อหาทางการศึกษาให้ครอบคลุมการปลูกฝังจิตสำนึกในการเป็นพลเมืองของโลก

ควรขยายเนื้อหาให้ครอบคลุมการปลูกฝังความตระหนักรู้และความถนัดให้แก่นักเรียน เพื่อให้สามารถตอบสนองแนวโน้มของโลกเกี่ยวกับกระแสโลกาภิวัตน์และการพึ่งพาซึ่งกันและกันได้อย่างแข็งขัน

- 1) ควรเสริมสร้างเนื้อหาสิ่งแวดล้อมศึกษาให้เข้มข้นขึ้นจากมุมมอง

นิเวศวิทยา

- 2) ควรเสริมสร้างการเรียนการสอนเกี่ยวกับการพึ่งพาให้กันและกันในระดับสากล

- 3) ควรเสริมสร้างการเรียนการสอนเกี่ยวกับความหลากหลายในเรื่อง เพศ เชื้อชาติ และวัฒนธรรม

1.2 การช่วยเหลือครูเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการสอนหน้าที่พลเมืองศึกษา

1. การขยายโอกาสในการฝึกอบรมครูประจำการและการศึกษาครูงานทั้งในประเทศและนอกประเทศ

ควรขยายโอกาสการฝึกอบรมครูประจำการและการศึกษาครูงานทั้งในประเทศและนอกประเทศเพื่อช่วยปลูกฝังความเข้าใจอันดีเกี่ยวกับการจัดการศึกษาและความเป็นจริงในสังคมได้อย่างถูกต้องให้แก่ครู

- 1) ควรขยับขยายให้ครูได้มีส่วนร่วมมากขึ้นในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรม การทัศนจรและศึกษาดูงานทางการศึกษา รวมทั้งกิจกรรมอาสาสมัครและกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ

2) ควรขยายโอกาสแก่ครูในการเข้ารับการฝึกอบรมทั้งในระยะสั้นและระยะยาวในสถานศึกษาต่างประเทศที่ได้รับการยอมรับ

2. การสร้างเสริมหน้าที่พลเมืองศึกษาในการฝึกหัดครูและการฝึกอบรมครูประจำการ

เนื้อหาหน้าที่พลเมืองศึกษาในหลักสูตรฝึกหัดครูและฝึกอบรมครูประจำการควรได้รับการปรับปรุงให้เข้มข้นเพื่อเพิ่มพูนความรู้ที่สำคัญและยกระดับในการสอนหน้าที่พลเมืองศึกษาให้แก่ครู

1) วิทยาลัยครูทั้งหลายควรเปิดสอนหลักสูตรหน้าที่พลเมืองศึกษาและหลักสูตรฝึกอบรมครูประจำการในด้านนี้

3. การสนับสนุนให้ครูพัฒนาและวิจัยสื่อทางด้านหน้าที่พลเมืองศึกษา

ควรส่งเสริมและสนับสนุนอย่างแข็งขันให้ครูได้ทำการพัฒนาและวิจัยเพื่อการเรียนการสอนหน้าที่พลเมืองศึกษา เพื่อผลประโยชน์ต่อการสอนวิชานี้ในห้องเรียน

1.3 การปฏิรูปวัฒนธรรมโรงเรียนเพื่อสร้างบรรทัดฐานของพลเมืองดี

1. การจัดสร้างวัฒนธรรมโรงเรียนที่อิงอยู่กับการปฏิบัติตามกฎระเบียบ

ควรมีการเคารพยึดมั่นในสิทธิและความรับผิดชอบของนักเรียน

1) กฎระเบียบทั้งหลายควรได้รับการทบทวนให้มีความเหมาะสมและนำไปปฏิบัติได้โดยคุณลักษณะของโรงเรียนและความเป็นจริงของแต่ละระดับการศึกษา (จนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย) เป็นเกณฑ์

2) อิสรภาพขององค์กรประกอบทุกส่วนในสถานศึกษาซึ่งรวมนักเรียนด้วย ควรจะได้รับการเคารพยึดมั่นอย่างมากที่สุด กฎระเบียบของสถานศึกษาควรสะท้อน หลักการนี้และนำไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง

3) ควรระบุกฎระเบียบของโรงเรียนให้ชัดเจนและสอดคล้องกับความเป็นจริงในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบของนักเรียน

4) ควรจะใช้กฎระเบียบของโรงเรียนเป็นแนวทางที่แท้จริงในการบริหารโรงเรียน

2. การเพิ่มอิสรภาพและการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนในด้านนี้

ควรมีการขยายอิสรภาพแก่นักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นให้กว้างขวางยิ่งขึ้นเพื่อส่งเสริมการปลูกฝังคุณธรรมของพลเมืองดี

1) ควรให้นิยามสำหรับสิทธิความรับผิดชอบและกิจกรรมต่างๆ ขององค์กรนักเรียนอย่างชัดเจน โดยที่ครูจะต้องเคารพการตัดสินใจในเรื่องดังกล่าวของ นักเรียนด้วย

2) ความคิดเห็นของนักเรียนในเรื่องกิจกรรมทัศนศึกษานอกสถานที่ควรได้รับการยอมรับนับถือและควรอนุญาตให้นักเรียนในแต่ละชั้นเรียนสามารถจัดกิจกรรมในเรื่องดังกล่าวได้

3) ควรริเริ่มจัดการประชุมของนักเรียนแต่ละห้องและจัดกิจกรรมในชมรมต่าง ๆ

4) ควรขยายการสนับสนุนแก่กิจกรรมของนักเรียนและของสมาคมนักเรียน

3. การสื่อสารในโรงเรียนตามครรลองประชาธิปไตย

การสื่อสารระหว่างทุก ๆ กลุ่มของโรงเรียนควรจะเป็นไปในวิถีทางที่เป็นประชาธิปไตย

1) ควรจัดการประชุมภายในโรงเรียนในลักษณะประชาธิปไตย เพื่อ :-

- ปลูกฝังความสามารถในการจัดการอภิปรายในลักษณะที่เป็นประชาธิปไตย และชอบด้วยเหตุและผล

- ปลูกฝังศักยภาพในการจัดการประชุม

2) การแต่งตั้งเจ้าหน้าที่และการดำเนินงานของคณะกรรมการบริหารโรงเรียนรวมทั้งคณะกรรมการชุดอื่น ๆ ควรจะเป็นไปในครรลองของประชาธิปไตย ควรจะปูพื้นฐานในเรื่องขั้นตอนและแนวทางปฏิบัติในการช่วยเหลือเกื้อกูลกันอย่างต่อเนื่องและมั่นคงระหว่างเจ้าหน้าที่บริหารกับคณะกรรมการบริหารโรงเรียน

3) ควรจัดงานโรงเรียนและกิจกรรมกลุ่มอันหลากหลายอย่างเป็นประชาธิปไตย

4) ควรมีการกระตุ้นให้มีการใช้ประโยชน์จากช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ อาทิ หนังสือพิมพ์โรงเรียน และวิทยุโรงเรียน ระหว่างกลุ่มผู้ลงคะแนนเลือกตั้งต่าง ๆ ของโรงเรียน ได้แก่ กลุ่มครูอาจารย์ กลุ่มนักเรียน และกลุ่มผู้ปกครอง เป็นต้น

4. การส่งเสริมแผนงานหน้าที่พลเมืองศึกษาซึ่งจัดขึ้นมาเป็นพิเศษ

ควรกระตุ้นให้มีการจัดทำกิจกรรมส่งเสริมหน้าที่พลเมืองศึกษาขึ้นมาเป็นพิเศษเพื่อเป็นเวทีให้นักเรียนได้แก้ไขปัญหาต่างๆ ของแต่ละโรงเรียน ด้วยเหตุและผล

1) สนับสนุนให้โรงเรียนแต่ละแห่งวางแผนงานจัดการหน้าที่พลเมืองศึกษาโดยอิสระ ดังนี้ :-

ตัวอย่างแผนงานที่โรงเรียนอาจเลือกนำมาปฏิบัติ

- แผนงานจัดตั้ง**ศาลนักเรียน** เพื่อใช้เป็นเวทีฝึกปรีชาวิธีแก้ไข
ปัญหา ชัดแย้งตามกระบวนการประชาธิปไตย

- แผนงานจัดตั้ง**อนุญาโตตุลาการ** เพื่อทำหน้าที่ปกป้องสิทธิ
และผลประโยชน์ของนักเรียนกลุ่มที่ไม่ผู้จะมีบทบาทนัก ทั้งนี้บุคคลที่ไม่มีส่วน
เกี่ยวข้อง (ครู ผู้ปกครอง หรือผู้นำชุมชน) จะทำหน้าที่รับคำร้องจากนักเรียน
และดำเนินการคลี่คลายปัญหาเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ยุติธรรมต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

- แผนงานจัด**กิจกรรมจำลอง** การให้อิสระภาพเพื่อใช้เป็นเวที
ให้นักเรียนได้ฝึกฝนและปรับปรุงความสามารถในการใช้อิสระภายใต้ระบอบ
ประชาธิปไตย ในการเพิ่มพูนจิตสำนึกและความเข้าใจในระบบการบริหารตาม
ครรลองประชาธิปไตยในภาพรวม การจัดตั้งสภาจำลองก็เป็นตัวอย่างที่ดีใน
กรณีนี้

5. การจัดหามาตรการดูแลนักเรียนให้เคารพในศักดิ์ศรีของ มนุษย์

การลงโทษทางกายมิใช่มาตรการกำกับดูแลความประพฤติของ
นักเรียนที่ใช้ได้ผลสำหรับศตวรรษที่ 21 อันที่จริงวิธีนี้มักจะก่อให้เกิดผลทาง
ด้านการเรียนรู้ได้ ๆ เลย นอกจากทิ้งร่องรอยของความเสียหายทางจิตใจ และ
กลับก่อให้เกิดความรุนแรงเป็นลูกโซ่ตามมาเสียอีก ดังนั้นมาตรการการดูแลนัก
เรียนจึงควรจะได้รับ การจัดระบบเสียใหม่โดยจำต้องเคารพสิทธิมนุษยชนของ
นักเรียนด้วย

- 1) การลงโทษทางกายในโรงเรียนควรได้รับการยกเลิก และควรเคารพในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของเด็กนักเรียน
- 2) การลงโทษทางกายที่นักเรียนรุ่นพี่ปฏิบัติต่อนักเรียนรุ่นน้องในโรงเรียนและในชมรมนักเรียนต่าง ๆ ควรได้รับการยกเลิกด้วยเช่นกัน

นิยามของการลงโทษทางกาย :

การกระทำใด ๆ โดยครูอาจารย์ (หรือนักเรียนรุ่นพี่) ที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดทางกายแก่นักเรียน (หรือแก่นักเรียนรุ่นน้อง) ด้วยการใช้อวัยวะหรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย อาทิ มือ และเท้า

3) อย่างไรก็ตาม โรงเรียนหรือครูอาจารย์สามารถใช้วิธีการลงโทษอื่น ๆ ที่เหมาะสมนอกเหนือไปจากการลงโทษทางร่างกาย เพื่อควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนได้ โดยอิงคำตัดสินของนักวิชาชีพ คณะกรรมการการศึกษาส่วนจังหวัดสามารถพัฒนามาตรการควบคุมประพฤติที่มีประโยชน์ในด้านการเรียนรู้ที่หลากหลายขึ้นมาใช้เป็นแนวปฏิบัติได้เอง

4) กฎหมายการศึกษาควรสะท้อนให้เห็นการยกเลิกการลงโทษทางกายโดยที่คณะกรรมการการศึกษาส่วนจังหวัดจะทำหน้าที่ร่างกฎระเบียบนี้ในรายละเอียดรวมทั้งดูแลในเรื่องการบังคับใช้

6. การใช้ภาษาสภาพให้เป็นปกติวิสัยในโรงเรียน

ควรส่งเสริมให้มีการใช้ภาษาสุภาพเป็นประจำในโรงเรียนเพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกทุกหมู่เหล่าในโรงเรียนเคารพนับถือซึ่งกันและกัน ซึ่งจะเป็นการช่วยกระตุ้นให้สังคมทั้งมวลพากันใช้ภาษาสุภาพต่อผู้อื่นในที่สุด

1) ควรกระตุ้นให้มีการใช้ภาษาสุภาพให้เป็นปกติวิสัยในกิจกรรมที่เป็นทางการในการประชุมนักเรียน และในช่วงการเรียนการสอนในห้องเรียน

2) ควรดูแลให้การคุกคามทางวาจาหมดสิ้นไปจากโรงเรียน

คำนิยามของภาษาสุภาพ :

- ภาษาสุภาพ คือ ภาษาที่เป็นทางการซึ่งใช้ได้กับทุกคน โดยไม่จำกัดอายุ และสถานภาพ
- เป็นภาษาที่แสดงความนับถือในลักษณะที่เป็นกันเอง ซึ่งต่างไปจากภาษาที่แสดงความนับถือในลักษณะเคร่งครัด

โอกาสต่าง ๆ ที่พึงใช้ภาษาสุภาพ :

- ภาษาผู้สื่อข่าว หรือภาษาที่ใช้ในรายการประเภทนันทนาการ
- คำปราศรัยต่อสาธารณชน (ในที่ที่คนหมู่มากมาพบปะกันเป็นต้น)
- ภาษาที่ใช้ในการอภิปรายและในการโต้วาทีทั้งในชุมนุมชนขนาดเล็กและใหญ่
- ภาษาที่ใช้พูดทางโทรศัพท์ระหว่างผู้พูดทั้ง 2 ฝ่ายที่ไม่รู้จักกัน

7. การจัดประชาคมโรงเรียนให้ปลอดจากความรุนแรง

ขอแนะนำให้ใช้มาตรการดังต่อไปนี้เพื่อปกป้องนักเรียนให้พ้นจากความรุนแรง และเพื่อเป็นการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหา

1) ควรมีการจัดทำแผนงานปลูกจิตสำนึกในเรื่องความรุนแรงให้สอดคล้องกับการจัดการศึกษาในระดับชาติ : อนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา มัธยมศึกษาปลายและอุดมศึกษา โดยมีการนำไปปฏิบัติให้บรรลุผลด้วย

แผนงานปลูกจิตสำนึกในเรื่องความรุนแรง จะช่วยสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องความเสียหายทางกายและจิตใจอันเนื่องมาจากความรุนแรง รวมทั้งจะช่วยกระตุ้นให้สาธารณชนได้ตระหนักรู้ถึงผลกระทบทางลบที่เป็นอันตรายอย่างยิ่งของความรุนแรง นักเรียนที่ผ่านหลักสูตรดังกล่าว ไม่ว่าจะอยู่ในการศึกษาในระดับใดก็จะมี ความเข้าใจดีขึ้นเกี่ยวกับความรุนแรงในลักษณะความผิดทางอาญา ความผิดทางจริยธรรม และความผิดที่ละเมิดศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ รวมทั้งความเสียหายและความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจที่เป็นผลตามมาด้วย หลักสูตรดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนเหล่านี้สามารถรับมือเกี่ยวกับความรุนแรงได้

2) กฎหมายในชื่อชั่วคราวว่า “พระราชบัญญัติการป้องกันเยาวชนจากความรุนแรง” เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับรัฐในการหันเหและป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา พระราชบัญญัติดังกล่าวควรครอบคลุมภารกิจดังต่อไปนี้ :-

- ให้ความช่วยเหลือและให้การคุ้มครองเหยื่อของความรุนแรง

- จัดตั้งเครือข่ายการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา

- จัดระบบการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องของรัฐ

- ออกกฎระเบียบและให้การสนับสนุนองค์กรพัฒนาเอกชน และ องค์กรอาสาสมัครที่ทำงานเกี่ยวกับการคุ้มครองนักเรียนนักศึกษา

- จัดทำแผนงานส่งนักเรียนที่แสดงความรุนแรงกลับสู่สถานศึกษา

3) ควรให้ความช่วยเหลือแก่เหยื่อของความรุนแรงในโรงเรียนและผู้ปกครองในการพยายามช่วยเหลือตนเอง

- ควรอนุญาตให้นักเรียนที่ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงสามารถย้ายห้องเรียน หรือย้ายสถานศึกษาได้ รวมทั้งสามารถทำการศึกษาล่าเรียนอยู่ที่บ้านได้ ภายในระยะเวลาสั้น ๆ ในกรณีที่นักเรียนหรือผู้ปกครองนักเรียนร้องขอมา

การเรียนที่บ้าน : นักเรียนจะได้รับอนุญาตให้ทำการศึกษาล่าเรียน ภายใต้การดูแลของผู้ปกครองได้ที่บ้านภายในเวลาที่กำหนดโดยพิจารณาจากคำร้องขอของนักเรียนหรือของผู้ปกครองและความเห็นชอบของโรงเรียนเป็นเกณฑ์

4) ควรนำระบบการส่งคู่มือไปขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญมาใช้เพื่อที่โรงเรียนจะสามารถว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางได้ ในกรณีที่โรงเรียนเห็นความจำเป็นในการขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญให้แก่เหยื่อความรุนแรงหรือตัวนักเรียนผู้กระทำความรุนแรงเอง

ระบบขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ : ในกรณีที่ผู้กระทำความรุนแรงหรือเหยื่อของความรุนแรงในโรงเรียนจำเป็นต้องได้รับคำปรึกษาและการดูแลจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง โรงเรียนสามารถส่งนักเรียนดังกล่าวไปรับการบำบัดรักษากับผู้เชี่ยวชาญจากกลุ่มหรือจากองค์กรที่เกี่ยวข้องได้

1.4 การจัดสร้างระบบความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

1. การขยายโอกาสในการหาประสบการณ์ในสังคมจากองค์กรและสถาบันของรัฐที่ให้บริการแก่สาธารณชน

องค์กรและสถาบันที่ให้บริการแก่สาธารณชนของรัฐควรเป็น
เวทีให้สมาชิกสามารถเก็บเกี่ยวประสบการณ์เรียนรู้จากชีวิตจริงได้อย่างแข็ง
ขัน

1) สมาพันธ์อื่น บริษัทจัดทำหนังสือพิมพ์และถ่ายทอดข่าว
สาร ศาล สำนักงานอัยการและบริษัทห้างร้านที่ทำธุรกิจทั้งหลาย ควรจะได้
จัดเตรียมผู้เชี่ยวชาญไว้ทำหน้าที่ดูแลงานให้บริการทัศนศึกษาดูงานเพื่อเก็บ
เกี่ยวประสบการณ์จริงดังกล่าว

2) พระราชบัญญัติการเรียนรู้ตลอดชีวิตควรครอบคลุมแผนการ
ดำเนินการ ดังกล่าวไว้ในรายละเอียด

2. การส่งเสริมให้ครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วมในหน้า ที่พลเมืองศึกษา

ครอบครัว โรงเรียนและชุมชนท้องถิ่นควรประสานงาน
อย่างใกล้ชิดเพื่อปลูกฝังการเรียนรู้เกี่ยวกับหน้าที่พลเมืองศึกษา

1) ควรขยายโอกาสในการสังเกตการณ์ และงานอาสา
สมัครในองค์กรให้บริการของรัฐภายในชุมชนนั้น ๆ

2) ควรขยายโอกาสให้ผู้ปกครองและผู้นำชุมชนท้องถิ่น
ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนมากขึ้น

3) ควรส่งเสริมการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกทั้ง
หลายของ นักเรียนในลักษณะประชาธิปไตย เพื่อช่วยให้นักเรียนได้รับประสบ
การณ์และได้พึงปฏิบัติระเบียบของสังคมตามครรลองประชาธิปไตย

3. การสร้างเสริมหน้าที่พลเมืองศึกษาในบทบาทสื่อมวลชน

ควรสร้างเสริมบทบาทของสื่อมวลชนในการให้ความรู้ในเรื่อง
หน้าที่พลเมือง

1) ควรใช้ประโยชน์จากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศและการ
ถ่ายทอดสด ข่าวสารทางไกล อาทิ ระบบการถ่ายทอดข่าวสารทางการศึกษา
(EBS) และ EDUNET ซึ่งเป็นเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษาในการส่ง
เสริมหน้าที่พลเมืองศึกษา

2) ควรเน้นการเข้ามามีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญทางการ
ศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรายการถ่ายทอดข่าวสารที่ทรงอิทธิพล การแสดง
การตีพิมพ์หนังสือและการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์เพื่อช่วยยกระดับสภาพ
แวดล้อมในโรงเรียน และการปลูกฝังสำนึกในการเป็นพลเมืองที่ดีในระบอบ
ประชาธิปไตย

4. การเสริมสร้างหน้าที่พลเมืองศึกษาในการศึกษาผู้ใหญ่

ควรให้การสนับสนุนและส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาผู้ใหญ่
ทั้งหลาย อาทิ องค์กรทางสังคม วิทยาลัย และสถานประกอบการขยายหลัก
สูตรเกี่ยวกับหน้าที่พลเมืองศึกษา

1) สร้างเสริมเนื้อหาสาระของหน้าที่พลเมืองศึกษาในหลัก
สูตรต่าง ๆ ของการศึกษาต่อเนื่องให้มีความเข้มข้นกว่าเดิม

2) ควรส่งเสริมให้มีการพัฒนาและเผยแพร่สื่อหน้าที่พล
เมืองศึกษาสำหรับผู้ใหญ่

3) ควรขยายโอกาสให้ครูผู้สอนหน้าที่พลเมืองศึกษาใน
สถาบันการศึกษาผู้ใหญ่ได้รับการฝึกอบรม

1.5 การเสริมสร้างหน้าที่พลเมืองศึกษาเพื่อเตรียมรับมือกับการ รวมชาติ

ในการช่วยนักศึกษาให้สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับการรวมชาติและความสับสนในสังคม และในระบบค่านิยมซึ่ง หลีกเลียงไม่ได้ นั่น การจัดการศึกษาเพื่อเตรียมรับมือกับการรวมชาติควรเน้นความสำคัญในการหยิบยื่นความรู้และเจตคติที่จำเป็นในการดำรงชีพอยู่ภายในประเทศที่ได้รับการรวมชาติภายใต้ระบอบประชาธิปไตยให้แก่นักเรียน เกาหลีเหนือและใต้ นั้นย่อมมีวิถีทางในการคิดและการดำรงชีวิตที่แตกต่างกัน นักเรียนจึงควรได้รับการปลูกฝังคุณลักษณะและความสามารถของพลเมืองที่ดีที่จะช่วยให้ดำเนินชีวิตได้อย่างสงบสุขร่วมกับเพื่อนพ้องชาวเกาหลีเหนือ ทั้งนี้ระบบการจัดการศึกษาที่เกี่ยวข้องก็จำเป็นต้องได้รับการจัดการเสียใหม่ให้สอดคล้องกับแนวคิดนี้ด้วย

1. การเสริมสร้างการศึกษาให้แข็งแกร่งเพื่อเปรียบเทียบเกาหลีเหนือและใต้บนพื้นฐานของค่านิยมอันเป็นสากลของมนุษย์

การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเกาหลีเหนือและใต้ควรจะได้รับการส่งเสริมเพื่อปลูกฝังแนวคิดที่ชอบด้วยเหตุผลในเรื่องการรวมชาติ และปัญหาต่าง ๆ ของเกาหลีเหนือ

1) ควรมีการสอนให้นักเรียนรู้จักเปรียบเทียบและทำความเข้าใจในความเป็นจริงระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ในเรื่องของค่านิยมสากล เช่น ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เสรีภาพ สวัสดิภาพและสิทธิมนุษยชน

2) ควรปลูกฝังความสามารถในการแก้ปัญหาความตึงเครียดและความขัดแย้งระหว่างเกาหลีเหนือและใต้ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นภายหลังการรวมชาติให้แก่นักเรียน

2. การจัดระบบฝึกอบรมให้แก่ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเกาหลีเหนือและการรวมชาติ

ควรจัดฝึกอบรมให้แก่ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาที่เกี่ยวกับการรวมชาติและเกาหลีเหนือโดยเน้นความสำคัญและการเตรียมการไปที่การรวมชาติอย่างสันติ

1) ควรเน้นเป็นพิเศษเกี่ยวกับหลักสูตรการฝึกอบรมในระดับมหาวิทยาลัยและบัณฑิตวิทยาลัยสำหรับผู้เชี่ยวชาญในเรื่องเกาหลีเหนือและการรวมชาติ

2) ควรมีการขยายความช่วยเหลือทางด้านการศึกษาในเรื่องเกาหลีเหนือและการรวมชาติ

2. การปฏิรูปการประถมศึกษาและการมัธยมศึกษากับนวัตกรรมในระดับอุดมศึกษา

ตามชนบประเพณีที่สืบทอดต่อกันมา การจัดการศึกษาในโรงเรียนของเกาหลีนั้นเป็นการจัดการจากมุมมองของผู้จัดเป็นเกณฑ์ ฉะนั้นการประเมินผลสถานศึกษาในทุกระดับจึงใช้มาตรฐานเดียวกัน และนี่ก็คือสาเหตุที่ก่อให้เกิดการสิ้นเปลืองและประสิทธิภาพที่ต่ำอย่างต่อเนื่องในการบริหารสถานศึกษาในระบบ

ด้วยเหตุนี้ PCER จึงได้เริ่มการปฏิรูปการศึกษาเพื่อหาทางแก้ไข ปัญหาเหล่านี้ในการจัดการศึกษาในโรงเรียน โดยมุ่งประกันอิสรภาพให้แก่โรงเรียนให้มากที่สุด เท่าที่จะมากได้ควบคู่ไปกับการจัดสร้างระบบที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค นั่นคือนักเรียนและผู้ปกครองได้อย่างแข็งขัน การจัดตั้งคณะกรรมการบริหารโรงเรียน ในโรงเรียนหลายแห่งก็นับเป็นตัวอย่างมาตรการปฏิรูปที่เป็นนามธรรมอย่างหนึ่ง ซึ่ง มุ่งหมายให้เป็นกลไกเผยลักษณะเฉพาะของแต่ละโรงเรียนด้วยวิธีการจัดการอย่างเป็นอิสระและหลากหลายพร้อม ๆ กับการสร้างประสิทธิภาพสูงสุดในการจัดการศึกษา

PCER คาดหวังว่าการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารสถานศึกษานี้จะช่วยให้สามารถเห็นผลของการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปการประถมศึกษาและมัธยมศึกษาขึ้นได้ทีละเล็กละน้อยต่อไป

ข้อเสนอแนะการปฏิรูปในรายงานฉบับนี้เน้นประเด็นสำคัญ 2 ประเด็น คือ การทุ่มเทความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียน ตามที่ได้เสนอแนะไว้ในรายงานฉบับก่อนหน้านี้ และการให้การสนับสนุนที่สร้างสรรค์ต่อความเคลื่อนไหวในการปฏิรูปการศึกษาเริ่มแรกทีเดียวนั้นจะต้องมีการจัดลำดับความสำคัญให้กับเนื้อหาของการศึกษาเพื่อลดปริมาณลงอย่างมากให้สอดคล้องกับอุปสงค์ของผู้บริโภคการศึกษา นอกจากนี้ก็ควรพิจารณาการสอนในลักษณะเปิดห้องเรียนและใช้ระบบให้ผู้เรียนเลือกห้องเรียนได้ด้วย โรงเรียนแต่ละแห่งควรจะเป็นหน่วยบริหารที่เป็นอิสระ อีกทั้งควรมุ่งลดปริมาณงานของครูลงด้วยในขณะเดียวกัน

ในการมุ่งบรรลุเป้าหมายการจัดการอุดมศึกษาอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพได้นั้นจำเป็นต้องมีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ให้เน้นการศึกษาวิจัยที่มีคุณภาพในระดับโลกเพื่อเป็นการรวบรวมทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสูงอย่างสร้างสรรค์ในการมุ่งมั่นทำงานด้านการวิจัยและการพัฒนา นอกจากนี้รัฐยังต้องขยายความช่วยเหลือให้กับบรรดามหาวิทยาลัยที่อยู่นอกกรุงโซลเพื่อใช้เป็นแหล่งผลิตแรงงานที่มีคุณภาพสำหรับชุมชน ท้องถิ่นทั้งหลาย ในยุคของการให้อิสระภาพแก่ท้องถิ่น ขณะที่ สร้างเสริมการให้การสนับสนุนแก่วิทยาลัยอาชีวศึกษา รัฐพึงควรเพิ่มความช่วยเหลือทางด้านการเงินและการบริหารแก่สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตร 4 ปีให้เป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์ 2 ทางสำหรับการอุดมศึกษา นั่นคือการเน้นความเชี่ยวชาญเฉพาะทางและความหลากหลายพร้อมกันไปด้วย

นอกเหนือไปจากประเด็นที่กล่าวมาแล้ว ก็ควรพิจารณาเปลี่ยนแปลงปีการศึกษาเสียด้วยในปัจจุบันโรงเรียนเปิดภาคเรียนในเดือนมีนาคม

ทว่าการเปลี่ยนมาเปิดเรียนในเดือนกันยายนจะช่วยลดเวลาและค่าใช้จ่ายในการศึกษาได้อีกมาก อย่างไรก็ตามก็ดีเมื่อพิจารณาผลกระทบมากมายที่จะตามมาจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวแล้ว ก็ควรมีการวางแผนระยะยาวในเรื่องการนำไปปฏิบัติจริงและควรจะทำแบบค่อยเป็นค่อยไปอย่างถี่ถ้วนรอบคอบ

2.1 การลดเนื้อหาการศึกษาในลักษณะสร้างประวัติศาสตร์

1. การจัดลำดับความสำคัญและการลดปริมาณของข้อกำหนดทางการศึกษา

จำนวนเนื้อหาวิชาในแต่ละสาขาวิชาควรได้รับการจัดลำดับความสำคัญและลดปริมาณลงให้เหลือเพียงร้อยละ 70 จากที่ระบุไว้ในหลักสูตรแห่งชาติฉบับที่ 6 ซึ่งบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน

1) ในการพัฒนาแนวทางสำหรับหลักสูตรแห่งชาติฉบับที่ 7 แต่ละสาขาวิชาควรจะได้รับการจัดการเสียใหม่โดยอิงพื้นฐาน “เนื้อหาบังคับในการเรียนการสอน”

2) ในกระบวนการลดปริมาณเนื้อหาหลักสูตรนั้น ควรจะได้พิจารณา ตัดทอนเนื้อหาดังต่อไปนี้ออกได้ทันที

- เนื้อหาที่ซ้ำซ้อนและมีอยู่ในทุกระดับการเรียนรู้รวมทั้งที่ซ้ำซ้อนในแต่ละระดับชั้นด้วย ซึ่งการเน้นในลักษณะซ้ำซ้อนไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใด

- เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมสำหรับชั้นเรียน หรือระดับการเรียนรู้ นั้น ๆ ในแง่ของความสลับซับซ้อนและลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้

ควรพิจารณาการย้ายโอนเนื้อหาในระดับมัธยมปลายไปสู่ระดับอุดมศึกษาเป็นกรณีพิเศษ โดยพิจารณาเนื้อหาที่สลับซับซ้อนยุ่งยาก ซึ่งจะได้มีการสอนอีกครั้งหนึ่งในระดับอุดมศึกษา หรือเนื้อหาที่มีความสำคัญและค่านิยมจะ

เปลี่ยนแปลงไปตามวิถีทางของอาชีพในอนาคตภายหลังจากการศึกษาในระดับมัธยมปลายแล้ว

1. การลดเนื้อหาในตำราเรียนและในสื่อการเรียนการสอน

เนื้อหาของตำราเรียนและสื่อการเรียนการสอน ควรจะลดปริมาณลงด้วยเพื่อลดปริมาณงานของนักเรียนลง

1) ควรพัฒนาและเผยแพร่หนังสือเรียนและสื่อให้มีความหลากหลาย

สำหรับการเรียนรู้ในแต่ละระดับ เพื่อช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ (ตั้งแต่ความเข้าใจเริ่มแรกจนถึงการแก้ไขประยุกต์ใช้ในลักษณะลงลึกได้) ได้จากเนื้อหาการเรียนรู้ที่ได้รับการคัดเลือกและตัดทอนมาอย่างดีแล้ว

2) สารในตำราเรียนและสื่อการศึกษา เช่น วัสดุต่าง ๆ งานฝีมือหรือเอกสารทางประวัติศาสตร์เหล่านี้เป็นปัจจัยกำหนดปริมาณงานที่แท้จริงของนักเรียน ดังนั้นจึงควรมีการปรับปรุงให้เกิดความเหมาะสม

- เพื่อไม่ให้เนื้อหาซ้ำซ้อนในการเรียนแต่ละระดับ หรือแต่ละชั้นเรียน

- เพื่อไม่ให้เกิดการท่องจำในแบบนกแก้วนกขุนทองเกี่ยวกับข้อเท็จจริง และเหตุการณ์ที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ซึ่งมิได้ช่วยปลูกฝังความเข้าใจในลักษณะบูรณาการ

3. การเน้นความสำคัญของการสอนในห้องเรียนที่อิงเนื้อหาการเรียนรู้ซึ่งลดน้อยลง

เนื้อหาการเรียนรู้ที่ลดน้อยลงมิได้หมายความว่างานของครูจะน้อยลงหรือครูจะสอนในห้องเรียนน้อยลงกว่าเดิม ควรพิจารณาหามาตรการ

สนับสนุนให้เห็นความสำคัญของการสอนในห้องเรียน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดในทำนองดังกล่าวขึ้น

1) ควรมีการพัฒนาและเผยแพร่การศึกษาที่จำเป็น อาทิ คู่มือการสอนแบบลงมือของครู และสื่อการเรียนการสอนสำหรับการเรียนรู้ในหลาย ๆ ระดับ

2) ควรเน้นความสำคัญของการเรียนรู้ในเชิงมานุษยวิทยา ซึ่ง ปลูกฝังขีดความสามารถทางภูมิปัญญาที่ก้าวไกล เช่น ความคิดสร้างสรรค์ และความคิดที่เป็นเอกเทศ และช่วยเสริมสร้างบุคลิกลักษณะที่พึงประสงค์ เพื่อการบรรลุค่านิยมในการเรียนรู้ใน ห้องเรียนอย่างแท้จริง

2.2 การส่งเสริมความพยายามในการปฏิรูปการศึกษาในโรงเรียน

1. การขยายอิสรภาพของโรงเรียนและการลดปริมาณงานของครู

ควรมีการขยายอิสรภาพให้แก่โรงเรียนทุกแห่งเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารโรงเรียนอีกทั้งควรมีการปรับเปลี่ยนมาตรฐานการแต่งตั้งครูสอนในโรงเรียนขนาดเล็กเพื่อเพิ่มจำนวนครู ซึ่งจะช่วยลดปริมาณชั่วโมงสอนของครูและปริมาณงานทางด้านการบริหารของครูลงได้

1) สิทธิและหน้าที่ที่หลากหลายของกระทรวงศึกษาธิการและคณะกรรมการการศึกษาควรจะได้รับมอบหมายโอนไปให้โรงเรียนแต่ละแห่งเพื่อเพิ่มอิสรภาพในการจัดการโรงเรียนของตน

2) ควรขยายงานทางด้านเอกสารของโรงเรียนให้มีความสมบูรณ์เพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพในการจัดการโรงเรียน นอกจากนี้ยังจะช่วย

กระตุ้นให้ครูรู้สึกประทับใจในกิจกรรมการสอนซึ่งเป็นวิชาชีพของตนมากขึ้น
ด้วย

3) ควรขยายความช่วยเหลือทางการเงินและการบริหารให้แก่ครูผู้
เพียรพยายามยกระดับความสามารถทางวิชาชีพของตนให้สูงขึ้น

- ครูผู้ต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้
แก่ตนเอง (เช่น เข้าศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ
หรือเข้าเรียนใน หลักสูตรฝึกอบรมระยะยาว) ควรจะได้รับอนุญาตให้ลา
เรียนได้และรับประกันว่าจะสามารถเข้ารับตำแหน่งหน้าที่เดิมได้ภายหลังจาก
จบการศึกษาอบรมแล้ว นอกจากนี้ควรให้การสนับสนุนทางการเงินด้วย

4) โควต้าตำแหน่งครูในโรงเรียนขนาดเล็กควรมีจำนวน
เพิ่มขึ้นเพื่อช่วยลดปริมาณชั่วโมงสอนและงานบริหารที่เกินกำลังครูอยู่ในขณะ
นี้

5) ควรทุ่มเทความพยายามอย่างต่อเนื่องเพื่อนำ
คอมพิวเตอร์มาใช้ในงานบริหาร งานการศึกษา อีกทั้งควรลดการควบคุมโรง
เรียนโดยสถาบันควบคุมดูแล อาทิ คณะกรรมการการศึกษาส่วนท้องถิ่นลง
ด้วย

2. การส่งเสริมความเคลื่อนไหวในการปฏิรูปการศึกษาในโรง เรียน

ควรพิจารณา “โครงการสนับสนุนการปฏิรูปโรงเรียน” ให้เป็น
ทางเลือกหนึ่งของนโยบายเผยแพร่และส่งเสริมการปฏิรูปโรงเรียน

1) บรรดาโรงเรียนที่จะได้รับการช่วยเหลือภายใต้โครงการ
นี้จะต้องได้รับการคัดเลือกโดยการแข่งขันกันอย่างเปิดเผย

2) ครูแต่ละคน โรงเรียน สมาคมการศึกษา สถาบันการวิจัย
ตลอดจนศูนย์ฝึกอบรมล้วนแล้วแต่มีสิทธิที่จะส่งยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปการ

ศึกษา และการขยายขอบเขตในการปฏิรูปที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบันให้กระทรวงศึกษาธิการ หรือคณะกรรมการการศึกษาส่วนท้องถิ่นพิจารณาได้

3. การเสริมสร้างความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรม เพื่อปฏิรูปการศึกษาและนำคอมพิวเตอร์มาใช้อย่างแพร่หลาย

ควรเสริมสร้างความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมเพื่อผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่ภาคอุตสาหกรรมต้องการและเพื่อเร่งรัดให้มีการปฏิรูปการศึกษาและการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการจัดการศึกษา

1) อุปสงค์ของภาคอุตสาหกรรมในเรื่องทิศทางและเนื้อหาของการจัดการศึกษาตลอดจนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ควรจะได้รับการยอมรับในลักษณะ สร้างสรรค์อีกทั้งควรจัดการศึกษาให้ตอบสนองอุปสงค์ดังกล่าวด้วย

- ข้อเสนอแนะสำหรับระดับอนุบาล ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

- ข้อเสนอแนะสำหรับระบบอุดมศึกษาในภาพรวมซึ่งรวมวิทยาลัยอาชีวศึกษา

- ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต

2) ในทางกลับกันภาคเอกชนเองก็ควรเข้ามามีส่วนร่วมและให้การสนับสนุนนักการศึกษาและการจัดการศึกษาในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ซึ่งอยู่นอกเหนือความสามารถของนักการศึกษาเพียงลำพัง

- แนวทางแก้ไขในเรื่องที่ถูกละเลยในการศึกษา เช่น ความพิการทางกาย ความรุนแรง ปัญหาอันธพาลและความผิดปกติก่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เป็นต้น

- ความก้าวหน้าของการฝึกอบรมครูประจำการและสวัสดิการครู

- การสนับสนุนการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการศึกษา
อาทิ เพื่อการฝึกอบรมครูประจำการ หรือการพัฒนาฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์
เป็นต้น

4. การจัดตั้งระบบการบริหารโรงเรียนในลักษณะเปิด

กิจกรรมการเรียนการสอนในโรงเรียนควรจะทำในลักษณะ
เปิดเผย และควรอนุญาตให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมหรือเลือกเข้ามามีส่วน
กิจกรรมเหล่านั้นได้

1) ครูแต่ละคนจะต้องเปิดโอกาสให้สาธารณชนเข้าสังเกต
การณ์การสอนของตนอย่างน้อยหนึ่งครั้ง โดยต้องกำหนดไว้ในปฏิทินการ
ศึกษาอย่างแน่ชัดและประกาศอย่างเป็นทางการตั้งแต่ต้นปีการศึกษา

- ห้องเรียนเปิด : กิจกรรมการศึกษาที่เปิดโอกาสให้สาธารณ
ชนเข้ามาสังเกตการณ์ปฏิสัมพันธ์ที่ครูมีต่อนักเรียน

- ขอบเขตของผู้เข้าร่วม : กำหนดการในการเปิดห้องเรียน
ต่อ สาธารณชนควรจะต้องประกาศไว้ตั้งแต่เริ่มเปิดภาคการศึกษาเพื่อเปิด
โอกาสให้ผู้ปกครองเพื่อนครู อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้ตรวจราชการ
การตลอดจนคณะกรรมการบริหารโรงเรียนสามารถเข้าร่วมได้ ผู้ที่อยู่นอก
เหนือกลุ่มบุคคลดังกล่าวข้างต้นและต้องการเข้าร่วมสังเกตการณ์การเรียน
การสอนสามารถกระทำได้หากได้รับการยินยอมจากอาจารย์ใหญ่และตัวครูผู้
สอนเอง

2) ควรนำระบบการเลือกห้องเรียนมาใช้ในการจัดห้องเรียน
ให้นักเรียน โดยเริ่มตั้งแต่ต้นปี

- ระบบเลือกห้องเรียน : นักเรียนและผู้ปกครองสามารถ
เลือกห้องเรียนได้โดยอิงหลักสูตรส่วนบุคคลที่จัดไว้โดยเฉพาะสำหรับแต่ละ
ห้องเรียน

ตัวอย่างหลักสูตรส่วนบุคคล : การเรียนรู้ในระบบเปิดกว้าง การสร้างเสริมบุคลิกภาพและการปลูกฝังความคิดสร้างสรรค์ เป็นอาทิ

2.3 การสนับสนุนการอุดมศึกษาในชุมชนให้มีมาตรฐานสูง

1. การให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษแก่มหาวิทยาลัยที่เน้นการวิจัย

รัฐควรจะทุ่มเทความช่วยเหลือเพื่อจัดตั้งมหาวิทยาลัยที่เน้นการวิจัยให้มีศักยภาพแข่งขันได้ในระดับโลก ภายในระยะเวลาอันสั้น ศตวรรษที่ 21 ที่กำลังจะมาถึงจะเป็นยุคสมัยของการแข่งขันในระดับโลกอย่างเอาเป็นเอาตาย ฉะนั้นจึงเป็นที่คาดหวังว่ามหาวิทยาลัยดังกล่าวจะสามารถผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสูงควบคู่ไปกับการมีความคิดสร้างสรรค์ ผู้ซึ่งจะอุทิศตนเพื่อการวิจัยและพัฒนาอย่างเต็มกำลังความสามารถ

1) จะมีการคัดเลือกมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพในการเติบโตสูงเพียงไม่กี่แห่งให้เข้ารับการช่วยเหลืออย่างเต็มที่จากรัฐเพื่อส่งเสริมให้กลายเป็นสถาบันวิจัยที่แข่งขันได้ในระดับโลก สถานศึกษาเหล่านี้จะมีหน้าที่ผลิตแรงงานที่มีศักยภาพสูงพร้อมสรรพด้วยพลังความคิดสร้างสรรค์ ผู้ซึ่งจะปวารณาตนเพื่อการวิจัยและพัฒนา

- ช่วงเวลาของการลงทุนทางการเงินคือ 5-10 ปี โดยมุ่งให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ในที่สุด

- จัดตั้งมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงโดดเด่นทางด้านการศึกษาและพัฒนาในระดับโลก

- ให้การรับรองโครงสร้างการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาในลักษณะเปิดที่มีอิสระและมีประสิทธิภาพ ซึ่งในที่สุดก็จะกลายเป็นระบบอย่างที่ดีในการจัดการระบบอุดมศึกษา

2) ภายในปี 2005 ขีดความสามารถในการศึกษาและวิจัยในมหาวิทยาลัยเหล่านี้จะต้องสูงทัดเทียมมาตรฐานของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในบรรดาประเทศที่พัฒนาแล้ว

3) สิ่งอำนวยความสะดวกและวัสดุอุปกรณ์ของมหาวิทยาลัยที่เน้นการวิจัยเหล่านี้ ควรจะเปิดกว้างให้มหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยอื่น ๆ ในเกาหลีสามารถเข้ามาร่วมใช้สอยได้

4) คุณลักษณะพื้นฐานของมหาวิทยาลัยที่เน้นการวิจัย

- เป็นมหาวิทยาลัยที่นำหน้าทางด้านการพัฒนาทฤษฎีและเทคโนโลยีในสาขาวิทยาศาสตร์พื้นฐานและวิทยาศาสตร์ชั้นสูง ซึ่งจำเป็นสำหรับประเทศเกาหลี

- เป็นมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับสูงกว่าปริญญาตรี (หลักสูตรปริญญาโท ปริญญาเอก และที่สูงกว่าปริญญาเอก) เพื่อผลิตทรัพยากรมนุษย์ทางการวิจัยและพัฒนา ซึ่งผู้เรียนในกลุ่มนี้จะมีจำนวนมากกว่าผู้เรียนในระดับปริญญาตรี

- เป็นมหาวิทยาลัยที่ใช้ประโยชน์จากบุคลากร เงินทอง และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษาส่วนใหญ่เพื่อการวิจัยและพัฒนา นอกจากนี้ยังมีการเชื่อเชิฐนักวิชาการและศาสตราจารย์ที่โดดเด่นทั้งในประเทศและต่างประเทศมาเป็นวิทยากรพิเศษอยู่เป็นประจำ

- เป็นมหาวิทยาลัยที่ผู้สมัครเข้าเรียนในระดับบัณฑิตวิทยาลัยจะต้องผ่านการคัดเลือกทางด้านวิชาการอย่างเต็มที่ แต่สำหรับในระดับปริญญาตรีนั้น ข้อกำหนดของผู้เข้าเรียนจะแตกต่างออกไปจากของ

มหาวิทยาลัยอื่น ๆ เช่น จะต้อง มี จดหมายสนับสนุนจากผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมปลายแนบมาด้วย

- เป็นมหาวิทยาลัยที่มหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยอื่น ๆ ทั่วประเทศสามารถเข้าไปใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกทางการวิจัย ทั้งหลายได้

- เป็นมหาวิทยาลัยที่ประกันความมีอิสรภาพในการบริหารอย่างเต็มรูปแบบ แต่ก็จะมีการประเมินผลการรับผิดชอบอย่างตรงไปตรงมาด้วยเช่นกัน

5) การคัดเลือกมหาวิทยาลัยที่เน้นการวิจัย

- มหาวิทยาลัยจะได้รับการคัดเลือกโดยผ่านกระบวนการแข่งขันที่เป็นอิสระและเปิดเผย โดยใช้รูปแบบที่วางเอาไว้แล้วเป็นเกณฑ์ตัดสิน

- เกณฑ์ในการคัดเลือก ได้แก่ : ศักยภาพในการเจริญเติบโต สภาพการจัดการศึกษาและการวิจัยในปัจจุบัน แผนการพัฒนาของมหาวิทยาลัย ความเห็นพ้องต้องกันและการดำเนินงานร่วมกันระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยในเรื่อง เกี่ยวกับแผนพัฒนาดังกล่าว และผลกระทบจากการส่งเสริมหลักสูตรระดับปริญญาตรีให้ตอบสนองความต้องการของชุมชน

2. การจัดสร้างเครือข่ายอุดมศึกษาในชุมชนเพื่ออาสาพัฒนาผู้นำในอนาคต

ในปัจจุบันระบบอุดมศึกษาที่มุ่งผลิตผู้นำในอนาคตรวมตัวอยู่ในกรุงโซลและบริเวณทลเท่านั้น ดังนั้นจึงควรมีการจัดตั้งเครือข่ายท้องถิ่นเพื่อฝึกอบรมและใช้ประโยชน์จากผู้นำชุมชนทั้งหลาย

1) มหาวิทยาลัยชุมชนนอกกรุงโซลควรจะได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนเป็นอย่างมากในการจัดทำแผนงานเพื่อดึงดูดใจให้ผู้จบ

การศึกษาในระดับมัธยมปลายส่วนใหญ่เลือกเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีจากสถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่นใกล้เคียง

2) บัณฑิตวิทยาลัยในภูมิภาคต่าง ๆ ควรจะได้รับการพัฒนาให้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง และมีลักษณะที่ตอบสนองความต้องการของชุมชนเพื่อส่งเสริมให้บัณฑิตทั้งหลายสามารถศึกษาต่อในบัณฑิตวิทยาลัยได้ทั่วประเทศ (หลักสูตรปริญญาโท ปริญญาเอกและสูงกว่าปริญญาเอก)

3) ควรริเริ่มให้มีการแลกเปลี่ยนระหว่างมหาวิทยาลัย

- ริเริ่มแลกเปลี่ยนทางด้านการวิจัยและการสอนระหว่างคณาจารย์

- ริเริ่มแลกเปลี่ยนทางด้านการทดลอง หลักสูตรการเรียนและการวิจัยระหว่างนักศึกษาด้วยกัน

4) ควรส่งเสริมให้รัฐบาลส่วนท้องถิ่นให้การสนับสนุนทางด้านการเงินและการบริหารแก่มหาวิทยาลัยในภูมิภาค ขณะเดียวกันรัฐบาลกลางก็ควรจัดตั้งกองทุนผสมผสานในจำนวนเงินที่เท่า ๆ กันด้วย

5) ควรขยายขอบเขตในการรับนักศึกษาเข้าเรียนและในเวลาเดียวกันก็ควรเสริมการเรียนในหลักสูตรให้แข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้นักศึกษาเห็นพ้องกันว่า “การเข้ามาเรียนนั้นง่าย แต่การจบออกไปนั้นยาก”

6) ควรพิจารณามาตรการที่จำเป็นอื่น ๆ ในการพัฒนามหาวิทยาลัยท้องถิ่นดังต่อไปนี้ด้วย :-

- การให้ชุมชนเป็นผู้ทดสอบคุณสมบัติและออกวุฒิบัตรต่าง ๆ โดยมีรัฐบาลส่วนกลางเป็นผู้จัดการดูแลในระดับประเทศ

- การส่งคณาจารย์จากมหาวิทยาลัยในท้องถิ่นเข้าร่วมอยู่ในหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีหน้าที่ให้คำปรึกษาทางด้านนโยบาย และคณะกรรมการวิจัยที่รัฐบาลส่วนกลางเป็นผู้แต่งตั้งในระดับประเทศ

- อัตราส่วนของบัณฑิตที่จบจากมหาวิทยาลัยในชุมชนที่สามารถผ่านการสอบคัดเลือกเข้าไปทำงานในหน่วยงานทั้งของภาครัฐและเอกชนอยู่ในเกณฑ์สูง

- การพิจารณาให้สิทธิพิเศษ (ลดค่าเล่าเรียน) และให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาจากรัฐบาลส่วนท้องถิ่นแก่นักเรียนที่จบการศึกษาในระดับมัธยมปลายและประสงค์ที่จะศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยในชุมชน

3. วิธีการพัฒนามหาวิทยาลัยท้องถิ่นที่เน้นการวิจัย

1) ควรออกแบบจำลอง “ วิถีทางของการอุดมศึกษา ” ในรูปแบบใหม่ในลักษณะที่นักเรียนที่จบมัธยมปลายเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยในภูมิภาค จากนั้นก็เลือกที่จะศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัยแห่งหนึ่งได้ทั่วประเทศ

2) ควรแสวงหามาตรการในการพัฒนามหาวิทยาลัยท้องถิ่นซึ่งเน้นการวิจัยภายใต้กรอบงานข้างต้น

3) หลังจากนั้นก็ควรออกแบบพิมพ์เขียวในรายละเอียดโดยใช้ข้อคิดเห็นจากบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ในสังคมที่ได้จากการประชาพิจารณ์เป็นเกณฑ์

4) ควรมีการจัดหาเงินทุนเพิ่มเติมเพื่อช่วยเหลือมหาวิทยาลัยท้องถิ่นที่อิงการวิจัย นอกเหนือไปจากความช่วยเหลือทั่วไปในปัจจุบันที่หยิบยื่นให้แก่มหาวิทยาลัยตามปกติ

4. ความหลากหลายทางด้านมาตรฐานการประเมินผลและรูปแบบการประเมินผลมหาวิทยาลัยเพื่อส่งเสริมความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง

มาตรฐานการประเมินผลและรูปแบบที่ใช้ประเมินผล มหาวิทยาลัย ควรจะมีความหลากหลายเพื่อจะได้สามารถติดตามความพยายามในการพัฒนาของแต่ละมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ควรมีการสร้างรูปแบบการประเมินผลหลาย ๆ แบบแทนการใช้มาตรฐานเดียวกันทั้งหมด

1) รูปแบบการประเมินผลมหาวิทยาลัยที่ใช้มาตรฐานเดียวกันหมด ซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันควรจะได้รับพัฒนาให้มีความหลากหลาย ควรให้อิสระแต่ละมหาวิทยาลัยในการเลือกรูปแบบพัฒนาด้วยตนเอง จากนั้นก็เข้ารับการประเมินผลในรูปแบบที่เลือกโดยการใช้อนุกรมต่าง ๆ กัน

2) กฎหมายการอุดมศึกษาฉบับใหม่ควรครอบคลุมเนื้อหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการประเมินผลมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ควรสนับสนุนกิจกรรมการประเมินผลมหาวิทยาลัยเอกชนควบคู่ไปด้วย

4. การให้ความช่วยเหลือในทางปฏิบัติอย่างแท้จริงแก่วิทยาลัยอาชีวศึกษา

เมื่อคำนึงถึงบทบาทอันสำคัญของบรรดาวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาพรวมของการอุดมศึกษาแล้ว เราก็จำเป็นต้องจัดทำแผนเบ็ดเสร็จเพื่อเพิ่มความสำคัญให้แก่ หลักสูตรอาชีวศึกษา ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงรักษาความเชี่ยวชาญเฉพาะทางของสถาบันอาชีวศึกษาไว้ดังเดิมตามธรรมชาติแล้ว วิทยาลัยอาชีวศึกษามักจะตอบสนองความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปของสังคมได้อย่างรวดเร็วเสมอ ดังนั้นจึงควรให้การสนับสนุนและให้อิสระภาพเพื่อสร้างหลักประกันการจัดการในลักษณะเฉพาะตัว

1) ควรให้ความช่วยเหลือทางการเงินและการจัดการอย่างจริงจัง เพื่อช่วยการพัฒนา ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ควรอนุญาตให้วิทยาลัยอาชีวศึกษาริเริ่มจัดตั้งสายวิชาการ ซึ่งแตกต่างไปจาก

สถาบันอุดมศึกษาหลักสูตร 4 ปีและควรเพิ่มโควตาการรับนักเรียนที่จบจากโรงเรียนในละแวกนั้น ๆ ด้วย

2) ควรเพิ่มความช่วยเหลือทางการเงินให้แก่คณาจารย์ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการริเริ่มโครงการวิจัยและโครงการความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังคงต้องจัดทำระบบการประเมินผลเสียใหม่อีกด้วย

3) ควรขยายโอกาสในการแลกเปลี่ยนคณาจารย์ เพื่อศึกษาดูงานในภาคอุตสาหกรรมทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับการวิจัยฝึกอบรมทางด้านเทคโนโลยีล้ำสมัย

2.4 การวางแผนระยะยาวเพื่อเปลี่ยนปีการศึกษา

1. การเปลี่ยนปีการศึกษาจากเดือนมีนาคมมาเป็นเดือนกันยายน

ควรเปลี่ยนปีการศึกษาในปัจจุบันซึ่งเริ่มต้นในเดือนมีนาคมและจบลงในเดือนกุมภาพันธ์มาเป็นการเริ่มในเดือนกันยายนถึงเดือนสิงหาคมแทน โดยใช้เวลาปรับเปลี่ยนในระยะยาว

1) ปีการศึกษาที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน จากเดือนมีนาคมถึงกุมภาพันธ์ควรได้รับการปรับเปลี่ยนเป็นเดือนกันยายนถึงสิงหาคมเพื่อช่วยให้การจัดการศึกษาเป็นไปได้ดียิ่งขึ้น และสอดคล้องกับแนวทางจัดการศึกษาทั่วโลก ปัญหาต่าง ๆ ของระบบปีการศึกษาที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน :

- ส่วนใหญ่แล้วเดือนกุมภาพันธ์ มักจะหมดไปอย่างเปล่าประโยชน์ในปฏิทินปีการศึกษาของโรงเรียนอนุบาล โรงเรียนประถมและโรงเรียนมัธยมศึกษา

- ปัจจุบันการสอบเข้าเรียนต่อในโรงเรียนมัธยมปลายและสถาบันอุดมศึกษาจะกระทำกันในเดือนที่มีอากาศหนาวเย็นที่สุดในรอบปี

และครูมักจะถูกย้ายโอนก่อนเริ่มปีการศึกษาไม่นานนัก ส่งผลให้เกิดปัญหา ทั้งในส่วนของนักเรียนและครูโดยถ้วนหน้า

- การหยุดเรียนในภาคฤดูร้อนในปัจจุบันเป็นระยะเวลาสั้นเกินไปสำหรับการจัดการศึกษาอย่างเป็นระบบและการวางแผนการวิจัยในระยะยาว เช่น การจัดทัศนศึกษาหรือการฝึกอบรมภาคปฏิบัติ เป็นต้น นอกจากนี้ยังเป็นข้อจำกัดในการสร้างความยืดหยุ่นให้กับการจัดการศึกษาด้วย เช่น การจัดแบ่งภาคการศึกษาออกเป็น 3-4 ภาคแทนการศึกษาในลักษณะ 2 ภาคเช่นในปัจจุบัน

2) อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงเวลาปีการศึกษานั้น ควรจะต้องเป็นโครงการที่กระทำกันในระยะยาว เนื่องจากคาดว่าจะก่อให้เกิดผลกระทบทางลบและความขัดแย้งมากมายตามมา ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีการเตรียมการเป็นอย่างดีก่อนที่จะลงมือปฏิบัติจริง

3. การเสริมสร้างการศึกษาเพื่อเป็นการเตรียมตัวปวงชนให้พร้อมรับมือกับสังคมสารสนเทศ

ภาพรวมของสารสนเทศผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของแต่ละชาติจะเป็นปัจจัยกำหนดศักยภาพในการแข่งขันของประเทศนั้น ๆ ในศตวรรษที่ 21 PCER ขอเน้นย้ำให้เห็นความสำคัญของสารสนเทศทางการศึกษาและขอเสนอแนะภารกิจการปฏิรูปต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ภารกิจในการผลิตแรงงานที่มีคุณภาพและขีดความสามารถสูงสำหรับสังคมสารสนเทศนับเป็นภารกิจที่สำคัญที่สุดในการจัดการสารสนเทศทั้งในระดับชาติและระดับชุมชน การที่จะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาและวิธีการในการจัดการศึกษา ให้ความสำคัญการเรียนรู้ในลักษณะอิงสารสนเทศเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ไว้วางขวางขึ้น

และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้อย่างสร้างสรรค์ ในจุดนี้การสร้างสภาพแวดล้อมทางด้านสารสนเทศให้แก่นักเรียนได้อย่างเหมาะสมเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง และที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันก็คือการช่วยให้นักเรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในกระบวนการแก้ปัญหาและการปฏิบัติภารกิจได้จริง

ด้วยเหตุนี้รายงานการปฏิรูปฉบับนี้จึงพุ่งเป้าไปที่การหามาตรการจัดสร้างสภาพแวดล้อมทางด้านสารสนเทศในห้องเรียนจริง ที่สำคัญยิ่งคือการเสนอแนะให้ เปลี่ยนรูปแบบในการจัดการศึกษาทางด้านคอมพิวเตอร์ที่เน้นเทคโนโลยีมาเป็นการสอนที่มุ่งปลูกฝังความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมสารสนเทศให้แก่นักเรียนแทน ฉะนั้นจึงขอเสนอภารกิจการปฏิรูปดังต่อไปนี้ให้สอดคล้องกับเป้าหมายดังกล่าว

- 1) ควรจัดการศึกษาในแต่ละโรงเรียนเสียใหม่ให้กลายเป็นหน่วยย่อยของสังคมสารสนเทศ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สัมผัสประสบการณ์การดำรงชีพในสังคมสารสนเทศโดยตรง
- 2) ควรส่งเสริมให้กิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหลายได้ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในทุก ๆ รายวิชาของหลักสูตร
- 3) ควรส่งเสริมการเรียนรู้ในเรื่องความถนัดและจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 4) รัฐควรขยายขอบเขตการช่วยเหลือเพื่อขยายระบบการฝึกอบรมแรงงานทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ คาดว่ามาตรการดังกล่าวจะช่วยสรรค์สร้าง “การศึกษาที่ปลูกฝังความสามารถในการปรับตัวให้สอดคล้องกับสังคมสารสนเทศ” ได้อย่างแท้จริงในหลักสูตรแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ในปี 2000

3.1 การจัดสร้างบรรยากาศในโรงเรียนให้กลายเป็นหน่วยย่อยของสังคมสารสนเทศ

ควรมีการจัดการโรงเรียนแต่ละแห่งเสียใหม่ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เผชิญสถานการณ์อันหลากหลายของสังคมสารสนเทศเป็นการล่วงหน้าเพื่อปรับปรุงความสามารถในการปรับตัว และเพื่อฝึกทักษะทางจริยธรรมที่จำเป็น

- 1) ควรมีการจัดระบบการเรียนรู้ในโรงเรียนให้มีสภาพเป็นหน่วยย่อยของสังคมสารสนเทศให้สำเร็จทุกโรงเรียนภายในปี 2000
- 2) นอกจากฮาร์ดแวร์คอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นแล้วการจัดการโรงเรียนในภาพรวมก็ควรจัดเป็นระบบคอมพิวเตอร์ด้วย อีกทั้งควรสร้างบรรยากาศในโรงเรียน เพื่อให้วิถีชีวิตและปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกทั้งหลายต้องอิงอยู่กับสารสนเทศ

3.2 การเสริมสร้างทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในทุกสาขาวิชาตลอดทั้งหลักสูตร

หลักสูตรแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ควรกำหนดให้มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในทุก ๆ สาขาวิชาการ

- 1) หลักสูตรแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ในปี 2000 ควรจะมีการระบุวิธีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ในแนวทางของทุกสาขาวิชา
- 2) ในการพัฒนาตำราเรียน คู่มือครูและสื่อเพิ่มเติมนั้น สิ่งสำคัญคือจะต้องระบุสารสนเทศและแหล่งอ้างอิงที่จำเป็นสำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนที่อิงเทคโนโลยีสารสนเทศให้ครบถ้วนบริบูรณ์
- 3) ควรมีการพัฒนาและเผยแพร่สื่อการศึกษาแบบใหม่ ซึ่งอิงเทคโนโลยีสื่อประสม เช่น ตำราเรียนอิเล็กทรอนิกส์ สื่อและคู่มืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อประโยชน์ในการใช้ทั้งในห้องเรียนและที่บ้าน

4) รัฐควรให้การสนับสนุนส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้แพร่หลายทั่วไปในสถาบันศึกษาศาสตร์ทั้งหลาย

3.3 การปรับปรุงการฝึกอบรมการสอนสารสนเทศพื้นฐานและจริยธรรมสารสนเทศ

ควรปรับปรุงการสอนสารสนเทศพื้นฐานในชั้นเรียนการสอนทักษะการเรียนรู้ทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษา ส่วนจริยธรรมสารสนเทศในสาขาที่เกี่ยวข้องก็ควรได้รับการปรับปรุงควบคู่กันไปด้วย

1) ควรส่งเสริมปรับปรุงการสอนสารสนเทศพื้นฐานทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษา

- ควรขยายเนื้อหาให้แน่นขึ้นเกี่ยวกับการสอนสารสนเทศพื้นฐานในปัจจุบัน ซึ่งแทรกอยู่ในวิชาทักษะการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษาและในวิชาเทคโนโลยีและคหกรรมในระดับมัธยมศึกษา

- สารสนเทศพื้นฐานที่เน้นเรื่องคอมพิวเตอร์ ในวิชาเทคโนโลยีและคหกรรมในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ควรได้รับการขยายเนื้อหาให้กว้างไกลขึ้นเป็นอย่างมากควรเปิดสอน “สังคมสารสนเทศกับคอมพิวเตอร์” เป็นวิชาเลือกในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3

- ควรจัดสอนวิชาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ให้เป็นแกนของหลักสูตรในส่วนความเชี่ยวชาญเฉพาะทางในโรงเรียนมัธยมปลายสายช่างเทคนิค นอกจากนี้ควรเปิดสอนวิชาเลือกที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ด้วย

2) เนื้อหาในวิชาอื่น ๆ เช่น ภาษาเกาหลี ภาษาอังกฤษ ศิลปกรรม สังคมศึกษาและวิทยาศาสตร์ควรครอบคลุมการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและจริยธรรม อันมีสาเหตุเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อช่วยปลูกฝัง

มุมมองที่มีคุณภาพและมองการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวโดยการใช้วิจรรณญาณอันสุขุมรอบคอบให้แก่นักเรียน

3) ควรเสริมสร้างการฝึกหัดครูในสาขาสารสนเทศพื้นฐานให้แข็งแกร่งขึ้นเมื่อมีการขยายโอกาสเข้ารับการฝึกอบรมทางด้านคอมพิวเตอร์ และรับวุฒิปริญญาตรี จำเป็นต่อการสอนทางด้านนี้ ครูที่สอนวิชาเทคโนโลยีและคหกรรมจะต้องได้รับการพิจารณาก่อนเป็นลำดับแรก

3.4 การขยายความช่วยเหลือจากรัฐเพื่อขยายระบบการฝึกอบรมแรงงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

รัฐควรเพิ่มความช่วยเหลือเพื่อขยายระบบการฝึกอบรมแรงงานทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อุตสาหกรรม และเพื่อตอบสนองความต้องการทรัพยากรมนุษย์ในสาขานี้ที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นตามการพัฒนาของอุตสาหกรรมสารสนเทศ

1) รัฐควรเพิ่มความช่วยเหลือเพื่อกระตุ้นการฝึกอบรมแรงงานทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในโรงเรียนมัธยมปลาย วิทยาลัยอาชีวศึกษา สถาบันอุดมศึกษาหลักสูตร 4 ปี และบัณฑิตวิทยาลัย

- เพิ่มความช่วยเหลือทางการเงิน และการบริหารที่จำเป็นแก่ โรงเรียนมัธยมปลาย วิทยาลัยอาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัยที่วางแผนขยายหลักสูตร และภาควิชาที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมสารสนเทศ

- เพิ่มความช่วยเหลือทางการเงินแก่โรงเรียนมัธยมปลายซึ่งวางแผนที่จะเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นโรงเรียนที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านอุตสาหกรรมสารสนเทศ

- ขยายสิทธิพิเศษให้แก่นักเรียนที่จบมาจากโรงเรียนมัธยมปลายสายช่างเทคนิคที่เชี่ยวชาญทางด้านอุตสาหกรรมสารสนเทศในการสมัครเข้าเรียนต่อในสถาบันอุดมศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน

2) ควรมีการจัดตั้งระบบการฝึกอบรมและจัดการสำหรับแรงงานมืออาชีพทางด้านสารสนเทศทางการศึกษา

- เปิดหลักสูตรโดยเฉพาะสำหรับครูผู้จะต้องทำหน้าที่จัดระบบสารสนเทศของโรงเรียน หรือทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาในเรื่องการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในห้องเรียนหรือต้องรับผิดชอบโครงการสารสนเทศทางการศึกษา

- เพิ่มความช่วยเหลือให้แก่สถาบันการฝึกหัดครูที่วางแผนจะเปิดหรือขยายคณะหรือภาควิชาที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศหรือเปิดสอนหลักสูตรเฉพาะในสาขานี้

- จัดวางโครงการทั้งระยะสั้นและระยะยาวเพื่อฝึกอบรมครูให้มีความเชี่ยวชาญทางด้านสารสนเทศทางการศึกษา

3) ควรเริ่มจัดตั้งระบบการฝึกอบรมใหม่เพื่อประกันการเติบโตของแรงงานในสาขานี้ เพื่อป้องกันแก่อุตสาหกรรมสารสนเทศและอุตสาหกรรมสารสนเทศการศึกษา

- เพิ่มความช่วยเหลือให้กับหลักสูตรการฝึกอบรมใหม่ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศหรือหลักสูตรการนำแรงงานที่ต้องการเปลี่ยนอาชีพหรือต้องการเข้าสู่ตลาดแรงงานอีกครั้งในฐานะแรงงานที่มีศักยภาพสำหรับอุตสาหกรรมสารสนเทศมาเข้ารับการฝึกอบรมใหม่

- ขยายความช่วยเหลือสำหรับหลักสูตรการปรับแนวทางการศึกษาและฝึกอบรมให้แก่บัณฑิตจากวิทยาลัยการศึกษาในปัจจุบัน ให้กลายเป็นแรงงานมืออาชีพทางด้านสารสนเทศทางการศึกษา เช่น การพัฒนาสื่อประสมเพื่อการศึกษา

4. การจัดสร้างระบบการศึกษาของรัฐในระดับปฐมวัย

เมื่อพิจารณาในแง่ของผลกระทบอันมากมายของสภาพแวดล้อม ในช่วงเวลาเริ่มแรกของพัฒนาการอันเป็นพื้นฐานทางสติปัญญา อารมณ์ และ สังคมของมนุษย์แล้ว จะเห็นได้ว่าการศึกษาก่อนวัยเรียนเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งทั้งใน ระดับปัจเจกชนและระดับประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเจริญเติบโตและ พัฒนาการที่เหมาะสมของเด็กในวัยเพียงจะหัดเดินย่อมจะส่งอิทธิพลที่ดีต่อความสำเร็จและการปรับตัวในภายหน้าเมื่อเข้าเรียนในชั้นประถมและมัธยมศึกษา ฉะนั้นการลงทุนสำหรับการศึกษาปฐมวัยจึงเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าอย่างสูง

อย่างไรก็ตามการจัดการศึกษาก่อนวัยเรียนมักจะถูกจัดลำดับ ความสำคัญอยู่ในระดับที่ต่ำในนโยบายการศึกษาแห่งชาติเสมอมา ดังนั้นหลัก การในการจัดการศึกษาปฐมวัยจึงขึ้นอยู่กับผู้บริโภครวม ซึ่งก็หมายถึงผู้ปกครอง เด็กแต่ฝ่ายเดียว ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้แต่ละครัวเรือนใช้จ่ายเงินเป็นจำนวน มากเกินความจำเป็นสำหรับการศึกษาก่อนวัยเรียน อีกทั้งกิจกรรมทางสังคม ของสตรีก็จำต้องถูกจำกัดลงอย่างมากตามไปด้วย เด็กส่วนใหญ่ที่เข้าเรียนใน ระดับประถมศึกษาก็ไม่มีภูมิหลังของการศึกษาก่อนวัยเรียนที่เหมาะสม นอก จากนี้รัฐก็ยังไม่ได้วางระบบการจัดการและให้ความช่วยเหลือการจัดการศึกษา ปฐมวัยขึ้นมาเลย ฉะนั้นอุปสงค์ของผู้บริโภคที่เรียกร้องให้มีการจัดการศึกษาก่อนวัยเรียนที่เหมาะสมในละแวกบ้าน ซึ่งมีคุณภาพสูงแต่ราคาย่อมเยาโดย เปิดทำการในเวลาที่เหมาะสม จึงยังไม่ได้รับการตอบสนองแต่อย่างใด

ในทางตรงกันข้ามบรรดาประเทศที่พัฒนาแล้วทั่วโลกได้ให้การ สนับสนุนการจัดการศึกษาและการคุ้มครองแก่เด็กปฐมวัยที่มีอายุตั้งแต่ 3 ขวบ ขึ้นไป รวมทั้งการจัดการดูแลทารกจนถึงอายุ 3 ขวบอย่างมีคุณภาพให้เป็นส่วน

หนึ่งของระบบการศึกษาของรัฐมาเป็นเวลานานแล้ว การจัดให้มีการศึกษาและบริการแก่เด็กก่อนวัยเรียนให้ เหมาะสมที่สุดโดยการควบคุมคุณภาพในระดับชาติ ขณะเดียวกันก็มุ่งลดภาระการดูแลและการให้การศึกษาเด็กปฐมวัยของแต่ละครัวเรือนโดยการช่วยเหลือทางการเงินจึงเป็นแนวโน้มสากล โดยสรุปก็คือเป็นภาระหน้าที่ของเราโดยตรงที่จะต้องจัดระบบการศึกษาของรัฐโดยที่รัฐจำเป็นต้องเข้ามาจัดการและให้การสนับสนุนการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน

ภายในกรอบงานดังกล่าว รายงานฉบับนี้ขอเสนอแนะทิศทางต่าง ๆ ในการปฏิรูปการศึกษาปฐมวัยดังนี้ :-

1) ในหลักการ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีอายุครบ 3 ขวบปีขึ้นไปควรจะต้องเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของระบบการจัดการศึกษาของรัฐ และควรวางระบบการศึกษาปฐมวัยในรูปแบบใหม่ เพื่อให้บริการทั้งทางด้านการศึกษาและการพิทักษ์ ปกป้องเด็กเล็กกลุ่มนี้

2) ควรให้ความสำคัญในการเข้ารับบริการการศึกษาปฐมวัยแก่เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำจากสภาพแวดล้อมที่ด้อยโอกาสก่อน ทั้งนี้เพื่อเป็นการ ส่งเสริมหลักการให้โอกาสอย่างเสมอภาคทางการศึกษา

3) ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษสำหรับเด็กที่มีอายุ 5 ปี ผู้ซึ่งกำลังจะเข้ารับการศึกษาในระดับประถมศึกษาในไม่ช้า เด็กพวกนี้ควรจะได้รับโอกาสและสิทธิในการเข้ารับการศึกษาปฐมวัย อย่างน้อยเป็นเวลา 1 ปี เพื่อธำรงหลักการแห่งความเสมอภาคเสียตั้งแต่ระยะเริ่มต้นของการศึกษาในระบบ

4.1 การจัดตั้งระบบการศึกษาปฐมวัยแบบค่อยเป็นค่อยไป

1. การจัดตั้งระบบการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็กเล็กอายุ 3 ขวบขึ้นไป

ควรวางระบบการศึกษาก่อนวัยเรียนที่ให้การศึกษาและการคุ้มครองแก่เด็กอายุ 3 ขวบขึ้นไป เพื่อเป็นการเตรียมการสำหรับการหลอมรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของระบบการศึกษาในโรงเรียนของชาติในอนาคต

1) ถึงแม้ว่าจะอิงอยู่กับ “หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย” ทว่าควรอนุญาตให้โรงเรียนเด็กปฐมวัยเหล่านี้เปิดสอนเต็มวัยในรูปแบบที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ปกครอง

2) ควรอนุญาตให้สถานศึกษาที่เปิดสอนเด็กปฐมวัยในปัจจุบัน ซึ่งรวมสถานดูแลเด็กอนุบาลด้วย ได้จัดองค์กรใหม่เพื่อให้กลายมาเป็น “โรงเรียนปฐมวัย” ได้ หากดำเนินการได้มาตรฐานระดับชาติ

3) การปูพื้นฐานทางกฎหมายในเรื่องโรงเรียนปฐมวัยควรได้รับการระบุไว้ในกฎหมายการศึกษาปฐมวัยภายใต้กฎหมายการศึกษาพื้นฐานตามที่ เสนอแนะไว้แล้วในรายงานฉบับก่อนหน้านี้

- กฎหมายการศึกษาปฐมวัยจะเข้ามาแทนที่กฎหมายส่งเสริมการศึกษาปฐมวัยที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

2. การจัดตั้งระบบการปรับปรุงคุณภาพ

ในการปรับปรุงคุณภาพทั้งหมดของการศึกษาปฐมวัยนั้น รายงานฉบับนี้ขอเสนอมาตรการเพื่อปรับปรุงคุณภาพของครู ควบคู่ไปกับการขยายระบบการนิเทศ

1) ขยายโอกาสในการเข้ารับการฝึกอบรมและการเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งการย้ายโอนสถานศึกษาให้แก่ครูผู้สอนเด็กปฐมวัย เพื่อเป็นการ ปรับปรุงคุณภาพและยกระดับความเป็นนักวิชาชีพของครูกลุ่มนี้

2) ควรปรับการจัดการระบบการฝึกอบรมและจัดการครูระดับปฐมวัยเสียใหม่ โดยก่อตั้งระบบการศึกษาปฐมวัยขึ้นมาเป็นกิจจะลักษณะ

3) สำหรับการควบคุมคุณภาพ ควรมีการขยายระบบการนิเทศโรงเรียนปฐมวัยในปัจจุบัน และควรริเริ่มจัดตั้งระบบการนิเทศร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาค เอกชนด้วย

3. การเพิ่มความช่วยเหลือแก่การจัดการศึกษาปฐมวัยทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น

ควรเพิ่มการสนับสนุนจากรัฐให้แก่การจัดการศึกษาก่อนวัยเรียนทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษา

1) อัตราส่วนงบประมาณสำหรับการศึกษาปฐมวัยภายใต้งบประมาณการศึกษาของรัฐทั้งหมด ควรจะค่อย ๆ เพิ่มมากขึ้นทุกปีจนถึงอย่างน้อยร้อยละ 3 ในปี 2000 และถึงร้อยละ 5 หลังปี 2005 ไปแล้ว

2) โรงเรียนปฐมวัยเอกชนควรจะได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐด้วย แต่จะต้องประกันความโปร่งใสในเรื่องการจัดการทางการเงิน

3) รัฐบาลส่วนกลางควรริเริ่มวางระบบกองทุนผสมผสานขึ้นเพื่อสนับสนุนให้รัฐบาลส่วนท้องถิ่นให้ความช่วยเหลือแก่กองทุนดังกล่าว ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์ในการจัดการศึกษาปฐมวัย

4) หน่วยงานของรัฐและบริษัทในภาคธุรกิจควรได้รับการสนับสนุนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมการศึกษาปฐมวัยด้วยการขยายสิทธิพิเศษในการเบิกจ่ายค่าเล่าเรียน ซึ่งในปัจจุบันเบิกได้เฉพาะระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาให้ครอบคลุมการเบิกค่าเล่าเรียนในระดับปฐมวัยได้ด้วย

4.2 การประกันการศึกษาปฐมวัยเป็นเวลา 1 ปีให้แก่เด็กวัย 5 ขวบ

1. การยืนยันสิทธิในการเข้ารับการศึกษาปฐมวัย โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเป็นเวลา 1 ปีก่อนเริ่มการประถมศึกษา และการนำไปปฏิบัติแบบค่อยเป็นค่อยไป

ในหลักการควรจะจัดการศึกษาปฐมวัยแบบให้เปล่าเป็นเวลา 1 ปีก่อนที่เด็กจะเข้ารับการศึกษาในระดับประถมศึกษา ทั้งนี้จะต้องบังคับใช้ในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป

1) กฎหมายการศึกษาปฐมวัยควรระบุให้กระทรวงฯ หลักการศึกษาปฐมวัยแบบให้เปล่าก่อนเข้าเรียนในระดับประถมศึกษาเป็นเวลา 1 ปี

2) การจัดการศึกษาปฐมวัยแบบให้เปล่า หมายความว่า รัฐให้ทุน เทียบเท่ากับค่าเล่าเรียนในโรงเรียนปฐมวัยทั้งของภาครัฐและเอกชนแก่ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยและควรจะนำมาตรการนี้ไปปฏิบัติทีละขั้นตอนโดยเริ่มจากภูมิภาคเล็ก ๆ ในระดับอำเภอก่อนแล้วจึงค่อยขยายไปสู่ภูมิภาคใหญ่ ๆ ต่อไป

3) นอกเหนือจากการศึกษาปฐมวัยแบบให้เปล่าแล้ว อาจจะมีการนำทางเลือกอื่นมาใช้ก็ได้ คือ การค่อย ๆ จัดทำระบบคุ้มครองการศึกษา ซึ่งจะจ่ายเงินให้ผู้ปกครองจำนวนหนึ่งเพื่อเลือกใช้ในกิจกรรมทางการศึกษาต่าง ๆ ได้

2. การวางเป้าหมายจัดการศึกษาปฐมวัยให้แก่เด็กเล็กทุกคน

ในการประกันความเสมอภาคตั้งแต่แรกเริ่ม การศึกษาในระบบนั้นสามารถทำได้โดยให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกในนโยบายและการลงทุนของรัฐแก่ภูมิภาคต่าง ๆ ซึ่งมีปริมาณเด็กเล็กที่เข้ารับการศึกษาลดลงเพียงน้อยนิด

1) ควรมีการกำหนดภูมิภาคที่ควรได้รับการลงทุนทางการศึกษาปฐมวัยก่อนภูมิภาคอื่น ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความไม่เสมอภาคและความไร้ดุลยภาพในโอกาสทางการศึกษา

- ผู้ตรวจราชการประจำจังหวัด หรือคณะกรรมการการศึกษาจังหวัดควรพิจารณาภูมิภาคที่มีการกระจุกตัวของครอบครัวที่มีรายได้น้อย และมีเด็กเล็กเข้ารับการศึกษาลดลงเพียงเล็กน้อยในการเข้าไปลงทุนเพื่อจัดการศึกษาปฐมวัยก่อนภูมิภาคอื่น ๆ

- รัฐบาลกลางควรจัดสร้างโครงสร้างการศึกษาปฐมวัยพื้นฐานในภูมิภาคด้อยโอกาสเหล่านี้และส่งเสริมให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาที่ดีทั้งใน โรงเรียนของภาครัฐและภาคเอกชน

4.3 การจัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบการปฏิรูปการศึกษาปฐมวัย

1. การดำเนินการชั่วคราวของ “คณะกรรมการการย่อยปฏิรูปการศึกษาปฐมวัย”

ควรมีการจัดตั้ง “คณะกรรมการการย่อยปฏิรูปการศึกษาปฐมวัย” (ซึ่งจะเรียกว่า Committee for Preschool Education Reform หรือ CPER) ขึ้นชั่วคราวเพื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยงานประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการนี้

1) CPER ซึ่งจัดตั้งขึ้นเป็นคณะกรรมการการย่อยภายใต้ PCER จะประกอบไปด้วยกรรมการ 10-12 คนจากภาครัฐและเอกชน ซึ่ง

รวมเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดูแลในเรื่องการศึกษาและสวัสดิการสำหรับเด็กปฐมวัย นักการศึกษาเกี่ยวกับเด็กปฐมวัย และนักวิชาการจากสาขาที่เกี่ยวข้อง

2) CPER มีแผนปรับระบบกฎหมายในเรื่องการศึกษาปฐมวัย รวมทั้งตัวบทกฎหมายว่าด้วยการศึกษาปฐมวัยด้วย เพื่อร่างแผนการลงทุนทางการเงินสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนในแต่ละปี และเพื่อเสนอแนะนโยบายแห่งชาติว่าด้วยการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีอายุไม่เกิน 3 ปี

2. การจัดตั้งและดำเนินการของ “คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาปฐมวัย”

ควรจัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาปฐมวัย (ซึ่งจะเรียกว่า Preschool Education Promotion Committee หรือ PEPC) ขึ้น ให้อยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลส่วนจังหวัดเพื่อทำหน้าที่จัดสร้างรูปแบบการจัดการศึกษาปฐมวัยให้สอดคล้องกับแต่ละภูมิภาค

1) ในฐานะหน่วยงานให้คำปรึกษาทางด้านนโยบายแก่ผู้ตรวจราชการของคณะกรรมการการศึกษาส่วนท้องถิ่นและผู้อำนวยการโรงเรียน PEPC ควรจะเข้ามาปรับเปลี่ยนและทบทวนนโยบายการจัดการศึกษาปฐมวัยในภูมิภาคนั้น ๆ

2) สมาชิกของ PEPC จะประกอบด้วยตัวแทนจากภาครัฐ และภาคเอกชนรวมทั้งผู้ปกครอง นักการศึกษาปฐมวัยในภูมิภาค และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจากรัฐบาลส่วนท้องถิ่น และจากคณะกรรมการการศึกษาส่วนท้องถิ่น

5. มาตรการในการจำกัดการกวาดวิชาและการลดภาระทางด้านค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง

ปัญหาค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่อยู่คู่กับประเทศเกาหลีมาได้เป็นภาระทางด้านการเงินและการศึกษาแต่ในระดับครอบครัวหรือระดับปัจเจกชนเท่านั้นหากแต่ได้กลายมาเป็นปัญหาในระดับชาติ ซึ่งก่อให้เกิดความยุ่งยากและความขัดแย้งในสังคมมาเป็นเวลานานแล้ว ทั้งนี้เพราะค่าใช้จ่ายในการกวดวิชามิได้คุ้มค่าแต่เฉพาะงบบุคลากรรับ-รายจ่ายของครอบครัวเท่านั้น แต่ยังได้เข้าไปกระทบเศรษฐกิจของสังคมในภาพรวมอีกด้วย และผู้ที่ไม่สามารถแบกรับค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาให้แก่บุตรหลานของตนได้ก็มักจะรู้สึกท้อแท้หดหู่ใจ

ในเมื่ออุปสงค์ของสาธารณชนต่อการกวดวิชามีสาเหตุหลักมาจากการจัดการศึกษาที่มีข้อบกพร่องมากมายของรัฐ การที่จะแก้ไขปัญหานี้ก็ควรเริ่มต้นด้วยการพยายามจัดการศึกษาในโรงเรียนให้เข้าสู่ปกติวิสัยได้มาตรฐานเสียก่อน นอกจากนี้ในการปรับโครงสร้างของการศึกษาในโรงเรียน ก็ควรพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากการกวดวิชาไปด้วยพร้อม ๆ กัน ความล้มเหลวอย่างต่อเนื่องของการจัดการศึกษาในโรงเรียนเป็นระยะเวลาหลายต่อหลายปีมาแล้วส่งผลให้การกวดวิชากลายเป็นสถาบันการศึกษา ซึ่งจัดดำเนินการโดยองค์กรเอกชนและปัจเจกชน ฉะนั้นการกวดวิชาจึงได้กลายมาเป็นสภาพที่เป็นปกติที่สาธารณชนคุ้นเคยเป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้แผนทั้งหลายที่มุ่งจะลดค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาจึงต้องเป็นไปในลักษณะแผนระยะยาว อย่างค่อยเป็นค่อยไป และเป็นแบบเบ็ดเสร็จครอบคลุมทุก ๆ ด้าน เนื่องจากปัญหาการกวดวิชาที่มีสาเหตุที่ซับซ้อน ซึ่งจำเป็นต้องมีมาตรการตอบโต้ที่หลากหลายและกว้างไกล

รายงานฉบับนี้ขอเสนอมาตรการปฏิรูปแบบเบ็ดเสร็จใน 6 ทิศทางหลักซึ่ง เกี่ยวเนื่องกับค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาดังนี้ 1) ปรับการจัดการ

ศึกษาในโรงเรียนให้อยู่ในสภาวะปกติ 2) เน้นการให้ความช่วยเหลือจากรัฐไปสู่สถานศึกษาในระดับจังหวัดและทบทวนระบบการปรับนักศึกษาเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา 3) ประกันความโปร่งใสในการดำเนินการของสถาบันการศึกษาเอกชน 4) ขยายโอกาสในการทำกิจกรรมหลังจากที่โรงเรียนเลิกแล้ว 5) ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ 6) กระตุ้นให้เกิดความเคลื่อนไหวในการจัดการศึกษาในหมู่ผู้บริโภคร

รายงานฉบับนี้ขอแนะนำว่ามาตรการปฏิรูปข้างต้นควรจะได้รับ การนำไปปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไปใน 3 ช่วงด้วยกัน **ช่วงแรก** เป็นช่วง มาตรการฉุกเฉินในช่วงนี้จะต้องปฏิบัติการในทันทีทันใดเพื่อลดค่าใช้จ่าย จำนวนมหาศาลและผลกระทบในทางลบ อันเนื่องมาจากการกวาดวิชา รวมทั้ง มุ่งเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้แก่การจัดการศึกษาในโรงเรียนไปด้วยพร้อมกัน ใน**ช่วงแผนการปรับปรุง** ซึ่งเป็นช่วงที่ 2 นั้น ควรมีการจัดโครงสร้างเพื่อ ประกันการดำเนินการที่เหมาะสมในเรื่องการกวาดวิชาทั้งในระดับสถาบันกวาด วิชาหรือการกวาดวิชารายบุคคล ขณะเดียวกันก็จำต้องเสริมสร้างความ แข็ง แกร่งของการศึกษาในโรงเรียนต่อไป ใน**ช่วงสุดท้าย** การศึกษาในโรงเรียนซึ่ง อยู่ในสภาพสมบูรณ์จะกลายมาเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ทุก ๆ ด้านโดยสามารถ ให้บริการการศึกษาแก่นักเรียนอย่างเป็นทางการเป็นหลักฐานจนทำให้อุปสงค์ในการ กวาดวิชาค่อย ๆ ลดน้อยลงไปเองโดยธรรมชาติ

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของแผนปฏิรูปข้างต้นจะขึ้นอยู่กับ ประสิทธิภาพในการกระจายปัจจัยต่าง ๆ ตลอดช่วงระยะเวลาการปฏิรูปทั้ง 3 ช่วง และผลสำเร็จของภารกิจต่าง ๆ ในแต่ละช่วงเวลา

5.1 หลักการพื้นฐานในการลดค่าใช้จ่ายในการกวาดวิชา

สิ่งที่สำคัญในการแก้ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาก็คือ การใช้แนวทางแก้ไขแบบรอบด้าน ในลักษณะค่อยเป็นค่อยไปในระยะยาว

1. เนื่องจากผลกระทบอันกว้างไกลและสลับซับซ้อนของปัญหานี้

มาตรการในการลดค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาจึงจำเป็นต้องใช้การวางแผนระยะยาวแบบค่อยเป็นค่อยไปในลักษณะเบ็ดเสร็จ

2. รูปแบบต่าง ๆ ในการลดค่าใช้จ่ายในการกวดวิชา

- ปรับสภาพการจัดการศึกษาในระบบให้เข้าสู่สภาวะปกติ
- เน้นการให้ความช่วยเหลือแก่สถานศึกษาในระดับจังหวัดและทบทวน

ระบบการรับนักศึกษาเข้าเรียนเสียใหม่

- ประกันความโปร่งใสในการดำเนินงานของสถาบันกวดวิชา
- ขยายโอกาสสำหรับกิจกรรมนอกชั่วโมงเรียน
- ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศให้มากที่สุดเท่าที่จะ

มากได้

- สนับสนุนการเคลื่อนไหวกวดวิชาของกลุ่มผู้บริโภครวม

ผลที่คาดว่าจะได้รับ : อุปสงค์และค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาจะลดลง

3. ควรดำเนินมาตรการลดค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาใน 3 ระยะดังนี้คือ :-

1) **มาตรการฉุกเฉิน** (1998-2002) : งบประมาณการลงทุนเพื่อการศึกษาของรัฐควรจะเน้นหนักไปที่การฟื้นฟูการจัดการศึกษาในโรงเรียนให้มีคุณภาพ

2) **มาตรการปรับปรุง** (2003-2007) : ในช่วงเวลา 5 ปีหลังจบ มาตรการฉุกเฉินไปแล้ว ควรเน้นการเสริมสร้างความน่าเชื่อถือของการจัดการศึกษาในโรงเรียนควบคู่ไปกับการรักษาคุณภาพของระบบการดำเนินงานระหว่างการกวดวิชาซึ่งมุ่งให้อิสรภาพแบบค่อยเป็นค่อยไปแก่การกวดวิชาทั้งในระดับสถาบันและส่วนบุคคล **กับการจัดการศึกษาในโรงเรียน**

3) **มาตรการฟื้นฟูการศึกษาให้เข้าสู่สภาวะปกติ** (2008 เป็นต้นไป) : การจัดการศึกษาในโรงเรียนในช่วงเวลานี้ควรจะสามารถตอบสนองความต้องการทางด้านการศึกษาทั้งหมดของสาธารณชนได้ ทว่าหากจำเป็นก็สามารถกวดวิชาทั้งในระดับสถาบันและส่วนบุคคลที่มีคุณภาพ ประโยชน์ มีความน่าเชื่อถือ และเรียกค่าใช้จ่ายสมน้ำสมเนื้อเพื่อตอบสนองอุปสงค์ของประชาชนเอาไว้ได้ดังเดิม

4. ผลพวงจากมาตรการลดค่าใช้จ่ายในการกวดวิชา

ควรมีการวางแผนเป้าหมายและทำการสำรวจระดับของความสำเร็จที่บรรลุในแต่ละปีเพื่อเป็นการพิสูจน์ผลพวงที่ได้จากมาตรการการลดการกวดวิชา และควรจัดทำมาตรการตอบโต้หลัก ๆ อย่างต่อเนื่องในเรื่องการกวดวิชาตลอดการใช้มาตรการทั้ง 3 ช่วงเวลา

ตัวอย่างเป้าหมาย : อัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้ารับการกวดวิชาทั้งจากสถาบันการกวดวิชาและจากการกวดวิชาเป็นรายบุคคล การ

เปรียบเทียบ ค่าใช้จ่ายทางการศึกษาทั้งของรัฐและของส่วนบุคคล อัตราส่วนร้อยละของค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาต่อค่าใช้จ่ายในครัวเรือนทั้งหมด เป็นต้น

5.2 การฟื้นฟูการจัดการศึกษาในโรงเรียนให้เข้าสู่สภาวะปกติ

1. การลงทุนเพิ่มเพื่อลดขนาดของโรงเรียน/ห้องเรียน

โรงเรียนและห้องเรียนในปัจจุบันที่มีนักเรียนแออัดยัดเยียดย่อมไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางการศึกษาของนักเรียนแต่ละคนได้ สภาพการณ์เช่นนี้ก่อให้เกิดอุปสงค์สำหรับการกวดวิชามากขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นจึงมีความจำเป็นจะต้องปรับปรุงสภาพแวดล้อมในโรงเรียนเพื่อให้ออกมาเป็นสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับครูอาชีพ และเหมาะสำหรับการเรียนรู้ของนักเรียน การที่จะบรรลุจุดประสงค์นี้ได้รัฐบาลควรเพิ่มเงินลงทุนทางการศึกษา และลดขนาดของห้องเรียนกับโรงเรียนลง

1) ภายในปี 2005 การลงทุนของรัฐทางการศึกษาคควร จะได้รับการขยายเพื่อลดขนาดของห้องเรียนทั่วประเทศให้จนนักเรียนจำนวนสูงสุดได้ 35 คน ทั้งในระดับอนุบาล ประถม และมัธยมศึกษา นอกจากนี้ยังควรต้องลดจำนวนห้องเรียนในแต่ละชั้นลงด้วยโดยให้เหลือสูงสุดเพียง 6 ห้องในระดับประถมศึกษาและเหลือเพียง 8 ห้องในระดับมัธยมศึกษา

2. การจัดทำโครงการโรงเรียนเอกชนอเนกประสงค์เพื่อปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกในโรงเรียนให้ทันสมัย

ควรจัดทำโครงการโรงเรียนเอกชนอเนกประสงค์ขึ้นเพื่อก่อให้เกิดการใช้ประโยชน์สูงสุดจากทรัพย์สินของโรงเรียน ทั้งนี้ต้องมีการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ต่าง ๆ ในโรงเรียนให้มีความทันสมัยเสียก่อน โครงการโรงเรียนอเนกประสงค์จะช่วยผลักดันให้โรงเรียนกลายเป็นศูนย์กลางของชุมชนได้

1) มูลนิธิโรงเรียนและรัฐบาลส่วนท้องถิ่น (หรือกองทุน วัฒนธรรมของบริษัทเอกชน) สามารถดำเนินงานร่วมกันในโครงการเรียน อเนกประสงค์เพื่อพัฒนาฟื้นฟูสภาพทรัพย์สินของโรงเรียน และจัดสร้าง อาคารเรียนขึ้น จากนั้นโรงเรียนและสมาชิกในชุมชนควรจะเปิดบางส่วนของ โรงเรียนที่ได้รับการฟื้นฟูโดยโครงการดังกล่าวให้สาธารณชนเข้ามาใช้ ประโยชน์ได้

2) โครงการโรงเรียนอเนกประสงค์นั้นควรจะได้รับ การดำเนินการในลักษณะสมัครใจและควรมีการทบทวน “กฎหมายการจัดการ เกี่ยวกับทรัพย์สินของ โรงเรียน” ด้วย

3. การลดปริมาณงานของนักเรียนเพื่อลดความจำเป็นในการ กวดวิชา

หลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งตั้งเป้าระดับของการเรียนรู้และ ปริมาณการเรียนรู้เอาไว้สูงเกินความเป็นไปได้ส่งผลให้นักเรียนส่วนใหญ่ต้อง แบกรับปริมาณงานที่เกินตัว นอกจากนี้ยังมีได้สะท้อนให้เห็นความแตกต่างของ ระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนผู้มีความถนัด และความสามารถส่วนตัวไม่เท่า เทียมกันด้วย และนี่คือหนึ่งในสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดความจำเป็นสำหรับการ กวดวิชาขึ้นมา การที่จะขจัดปัญหานี้ให้ได้ถึงรากเหง้าจำเป็นต้องมีการระบุเนื่อ หาในการเรียนรู้ในลักษณะเฉพาะเจาะจงและลดปริมาณลงโดยเริ่มที่หลักสูตร แห่งชาติ ฉบับที่ 7

1) เนื้อหาการเรียนรู้ในหลักสูตรแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ซึ่งจะมี ผลบังคับใช้ในปี 2000 ควรจะได้รับการลดปริมาณลงให้เหลือเพียงร้อยละ 70 ของเนื้อหาที่ระบุไว้ในหลักสูตรแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

2) ควรพัฒนาหลักสูตรในแต่ละวิชาและระดับสัมฤทธิ์ผลให้มีความหลากหลาย เพื่อลดปริมาณเนื้อหาที่นักเรียนต้องเรียนในบางวิชา เช่น ภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นความแตกต่างระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการของ นักเรียนได้อย่างชัดเจน

4. การจัดห้องเรียนพิเศษสำหรับนักเรียนที่ขาดทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้

โรงเรียนแต่ละแห่งควรจัดห้องเรียนพิเศษสำหรับสอนนักเรียนที่ยังขาดทักษะการเรียนรู้พื้นฐาน

1) ควรมีการจัดตั้งคณะครูเฉพาะกิจขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อทำหน้าที่ฝึกฝนทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ให้แก่นักเรียนภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์ใหญ่/ ผู้อำนวยการโรงเรียน

2) ควรมีการลดปริมาณงานสอนของคณะครูดังกล่าวลงด้วย และควรมีการเปิดหลักสูตรอบรมครูประจำการเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

5. การลดปริมาณการทดสอบระดับชาติลงในทุก ๆ โรงเรียนอย่างค่อยเป็นค่อยไป

การทดสอบระดับชาติที่กระทำกันในโรงเรียนแต่ละแห่งนั้นทำให้นักเรียนต้องแข่งขันเพื่อทำคะแนนให้ดีกว่ากัน จนสร้างแรงกดดันทางอารมณ์และจิตใจให้กับ นักเรียนตลอดเวลา ดังนั้นจึงควรค่อย ๆ ลดจำนวนการทดสอบลงเรื่อย ๆ ซึ่งเท่ากับเป็นการลดปริมาณการเรียนรู้ที่เกินขนาดให้กับนักเรียนทางหนึ่ง

6. การให้บริการสารสนเทศการศึกษาเพื่อแนะแนวทางด้านอาชีพ

ควรมีการประเมินระดับทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนและควรจัดให้บริการสารสนเทศที่เหมาะสมในเรื่องการสมัครเข้าเรียนในโรงเรียนและเส้นทางสายอาชีพให้แก่นักเรียนและผู้ปกครองด้วย

1) ศูนย์ประเมินผลหลักสูตรควรทำการทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการในระดับชาติเพื่อจัดทำสารสนเทศว่าด้วยสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ

2) ควรสนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาเปิดเผยเกณฑ์ที่ใช้ในการรับนักศึกษาเรียนในสถาบัน (คะแนนรวม SAT ของเกาหลีและคะแนนเฉลี่ยของหน่วยกิตในระดับมัธยมปลายของผู้สมัครซึ่งแตกต่างกันไปตามสถาบันคณะ และภาควิชา)

7. การวางยุทธศาสตร์การประเมินผลในเชิงมานุษยวิทยาที่อิงเป้าหมายใหม่

ควรมีการทบทวนการประเมินผลทางวิชาการเสียใหม่เพื่อให้ความสำคัญกับระดับผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายทางการศึกษาซึ่งได้กำหนดไว้ในหลักสูตรและควร หลีกเลียงแนวปฏิบัติที่ล้าสมัยซึ่งมุ่งประเมินผลในเชิงสัมพันธ์เป็นสำคัญ ทั้งนี้ควรพัฒนาวิธีการประเมินผลในเชิงมานุษยวิทยาอย่างต่อเนื่องเพื่อใช้วัดศักยภาพและความสามารถอันหลากหลายของนักเรียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมซึ่งจะช่วยให้การจัดการศึกษาใน โรงเรียนเข้าสู่สภาวะปกติได้อีกหนทางหนึ่ง

5.3 การเพิ่มความช่วยเหลือของรัฐให้แก่สถานศึกษาในระดับจังหวัดและการทบทวนระบบการรับนักศึกษาเข้าเรียนในสถาบัน

1. การเน้นความช่วยเหลือของรัฐไปที่สถานศึกษาในระดับจังหวัด

ควรทุ่มเทความช่วยเหลือจากรัฐให้แก่สถานศึกษาในจังหวัด เพื่อกระตุ้นให้เกิดความหลากหลาย ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางและความดึงดูดใจผู้เรียนซึ่งจะช่วยลดการแข่งขันระหว่างนักเรียนเพื่อชิงที่นั่งในสถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพฯและจะเป็นการลดความจำเป็นในการกวดวิชา ซึ่งหมายถึงการลดค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาไปด้วยโดยปริยาย

1) ควรทุ่มเทความช่วยเหลือจากรัฐลงไปที่สถาบันอุดมศึกษาของจังหวัดอย่างเต็มกำลังเพื่อใช้ในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและคุณภาพการศึกษา

2) ควรกระตุ้นให้บริษัทในภาคเอกชนและหน่วยงานของรัฐจัดทำระบบโควต้าในการรับพนักงานจากนักศึกษาที่จบมาจากสถานศึกษาในจังหวัดในอัตราส่วนที่สอดคล้องกับจำนวนประชากรในพื้นที่นั้น ๆ ซึ่งจะช่วยสร้างแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาในจังหวัดได้อีกทางหนึ่ง

2. การทุ่มเทความพยายามอย่างต่อเนื่องในการสร้างความหลากหลายและความชัดเจนในการรับนักศึกษาเข้าเรียน

เพื่อช่วยให้การศึกษาในโรงเรียนเข้าสู่สภาวะปกติการรับนักศึกษาเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาก็ควรจะคงความหลากหลาย และความชัดเจนตามที่ได้เสนอแนะไว้ในรายงานฉบับแรกของ PCER ว่าด้วยการปฏิรูปการศึกษา

1) สถาบันอุดมศึกษาควรนำวิธีการรับนักศึกษาที่หลากหลายและชัดเจนมาใช้โดยอิงเป้าหมายที่สำคัญ วัตถุประสงค์ในการพัฒนา และสถานการณ์จริงของสถาบันการศึกษานั้น ๆ มาเป็นเกณฑ์ตัดสิน

3. การใช้ระบบใหม่ในการรับนักศึกษาโดยมีคณะหรือภาควิชาเป็นผู้ควบคุม

ระบบการรับนักศึกษาเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาที่ใช้อยู่ในปัจจุบันซึ่งใช้มาตรฐานเดียวกันโดยมีสำนักงานกลางในการรับนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินงานต้องเผชิญกับความยุ่งยากในการคัดเลือกผู้สมัครที่มีคุณสมบัติเหมาะสมเข้าเรียนในแต่ละสาขาวิชา ฉะนั้น จึงควรอนุญาตให้สถานศึกษา คณะ หรือภาควิชาแต่ละแห่งสามารถจัดทำนโยบายในการรับนักศึกษาของตนเองได้เพื่อช่วยแก้ปัญหา

1) ควรอนุญาตให้สถานศึกษา คณะ หรือภาควิชาแต่ละแห่งสามารถใช้นโยบายการรับนักศึกษาที่มีความหลากหลายและมีลักษณะเฉพาะได้

4. การนำผลทดสอบความถนัดทางวิชาการของเกาหลี (KSAT) มาใช้ประโยชน์ในลักษณะที่หลากหลาย

ในปัจจุบันได้มีการใช้ KSAT เป็นเกณฑ์ที่สำคัญในการรับนักศึกษาเข้าเรียน ทว่าควรมีการปรับปรุงการทดสอบนี้ให้สามารถวัดผลกิจกรรมทางการศึกษาทั่ว ๆ ไปในระดับมัธยมปลาย รวมทั้งกิจกรรมอื่น ๆ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอ่านได้ด้วย ทั้งนี้เพื่อลดความจำเป็นในการเรียนกวดวิชา

1) ควรจะคงทิศทางพื้นฐานของ KSAT เอาไว้ดังเดิม แต่ควรจะมีการเพิ่มเติมและพัฒนาเพื่อช่วยให้การจัดการศึกษาในโรงเรียนเข้าสู่สภาวะปกติด้วย

2) ควรให้อิสระสถาบันอุดมศึกษา คณะและภาควิชาในการจัดแบ่งและใช้ประโยชน์จากคะแนน KSAT ในการรับนักศึกษาเข้าเรียน

3) ควรให้อิสระสถาบันอุดมศึกษา คณะ และภาควิชาที่จะเสนอคะแนน KSAT ต่ำสุดในการใช้เป็นข้อกำหนดในการรับนักศึกษาได้

4) ควรให้อิสระมหาวิทยาลัยในการประเมินคะแนน KSAT ในเชิงวัตถุประสงค์และสามารถขยายกำหนดเวลาในการใช้คะแนน KSAT ได้ตามสะดวก

5.4 การประกันความโปร่งใสในการดำเนินการของสถาบันกวตวิชา

1. การประกันความชอบธรรมของสถาบันกวตวิชาและการพร้อมที่จะให้สาธารณชนเข้าไปตรวจสอบ

ควรมีการทบทวนและเพิ่มเติมเนื้อความใน “กฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งและดำเนินงานของสถาบันกวตวิชา” เพื่อประกันความชอบธรรมและการเข้าไปตรวจสอบในเรื่องบริหารจัดการสถาบันดังกล่าว

1) ควรจะยังคงห้ามมิให้มีการกวตวิชาในวิชาต่าง ๆ ที่อยู่ในหลักสูตรอนุบาลและประถมศึกษา ยกเว้นศิลปะและการกีฬาโดยเด็ดขาด เฉกเช่นที่กระทำอยู่ในระบบปัจจุบัน

2) ห้ามมิให้มีการกวตวิชาส่วนบุคคลอย่างเด็ดขาด ยกเว้นที่กระทำโดยนักศึกษาด้วยกัน ข้อห้ามนี้หมายรวมครูประจำการด้วย

3) ควรนำข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันกวดวิชามาเปิดเผยให้สาธารณชนรับทราบ และควรดูแลลงโทษอย่างจริงจังในกรณีที่สถาบันกวดวิชาแจ้งความเท็จเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียน การโฆษณาในลักษณะหลอกลวงหรือเกินความเป็นจริง เก็บค่าเล่าเรียนเกินปริมาณที่กำหนดเอาไว้ และการปลอมแปลงภาษี

4) ควรสนับสนุนให้มีการจ่ายค่ากวดวิชาโครงการนำเงินเข้าธนาคารโดยตรง และควรมีการออกไปเสริมจรับเงินให้ด้วย เพื่อประกันความโปร่งใสทางด้าน ชุมการการเงิน

5) ในส่วนของการคุ้มครองผู้บริโภค ควรมีการปรับอัตราค่าธรรมเนียมในการกวดวิชาเสียใหม่ให้สอดคล้องกับประมาณการค่าใช้จ่ายในการลงทุนอย่าง ที่ียงตรง อีกทั้งควรมีการสร้างกลไกเพื่อช่วยให้ผู้บริโภคสามารถเรียกส่วนหนึ่งของค่ากวดวิชาคืนมาได้ในกรณีที่จำต้องออกกลางคัน รวมทั้งกลไกที่ทำหน้าที่ขจัดข้อขัดแย้งระหว่างผู้บริโภคกับสถาบันกวดวิชานั้นด้วย

6) ควรจัดตั้งสภาพหุภาคีขึ้นในระดับคณะกรรมการการศึกษาส่วนท้องถิ่น โดยมีผู้แทนจากโรงเรียน จากคณะกรรมการบริหารโรงเรียน ผู้ปกครองหรือองค์กรของประชาชน และเจ้าของสถาบันกวดวิชาเข้าร่วมเพื่อเป็นการส่งเสริมให้การดำเนินการของสถาบันกวดวิชาเป็นไปอย่างชอบธรรม

- ภาระหน้าที่ของสภาพหุภาคี : ส่งเสริมกิจกรรมทางการศึกษาในสถาบันกวดวิชา รายงานและควบคุมสถาบันกวดวิชาที่ผิดกฎหมาย เป็นต้น

2. การเพิ่มบทลงโทษการกวดวิชาที่ผิดกฎหมาย

ในการประกันแนวปฏิบัติอันชอบธรรมของการกวดวิชานั้น คณะกรรมการการศึกษาส่วนท้องถิ่นควรจะเน้นความสำคัญในการกำกับดูแล ทางด้านการบริหารจัดการเพื่อสืบหาและป้องกันการกวดวิชาที่ผิดกฎหมาย ขณะเดียวกันก็สนับสนุนและส่งเสริมการเคลื่อนไหวทางการศึกษาโดยสมัครใจ ของผู้บริโภคร

1) ควรเสริมความแข็งแกร่งให้กับคณะทำงานเฉพาะกิจ เกี่ยวกับการกวดวิชาที่ผิดกฎหมายในระดับอำเภอ มณฑล และจังหวัด และ ควรเพิ่มบุคลากรทางด้านการกำกับดูแลด้วย

2) ควรส่งเสริมอย่างเข้มแข็งให้สมาคมต่าง ๆ ของสถาบัน กวดวิชาได้เข้ามาควบคุมคุณภาพการกวดวิชาอย่างมีอิสระ ซึ่งควรจะเข้าไป มีส่วนในการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกวดวิชาที่ผิดกฎหมายด้วย

3) คณะกรรมการบริหารโรงเรียนของทุกโรงเรียนควรจะทำหน้าที่ คຸ້ມครองผู้บริโภครในเรื่องนี้ด้วย

- ควรมีการจัดตั้งเจ้าหน้าที่ประจำเพื่อรายงานเกี่ยวกับการ กวดวิชาที่ผิดกฎหมายและ/หรือการคิดค่ากวดวิชาในลักษณะเกินราคา โดยมีคณะกรรมการบริหารโรงเรียนเป็นผู้ดำเนินการ

5.5 การขยายโอกาสสำหรับกิจกรรมภายหลังชั่วโมงเรียน

1. การขยายศูนย์ดูแลเด็กก่อนวัยเรียนและเด็กประถมศึกษาตอนต้นภายหลังชั่วโมงเรียน

ควรขยายความช่วยเหลือทางการเงินและการบริหาร เพื่อ เปิด หลักสูตรสำหรับเด็กเล็กหลังชั่วโมงเรียนโดยทำหน้าที่ดูแลเด็กควบคู่ไปกับการพัฒนาบุคลิกภาพ

1) ควรขยายหลักสูตรเด็กปฐมวัยที่เปิดสอนเต็มวัน ขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่ให้การดูแลเด็กเป็นอย่างดีด้วย

2) ควรมีการจัดสร้างกลไกอย่างเป็นระบบ เพื่อเปิดโอกาสให้องค์กรเอกชนสามารถจัดทำโครงการดูแลเด็กเล็ก โดยเข้ามาใช้เครื่องอำนวยความสะดวกของโรงเรียนปฐมวัย และโรงเรียนประถมศึกษาได้หลังโรงเรียนเลิกแล้ว

3) ควรขยายโครงการจัดหาอาหาร (อาหารกลางวันและของว่าง) ให้แก่เด็กในโรงเรียนปฐมวัยและเด็กประถมศึกษาตอนต้น ผู้เลือกที่จะอยู่ร่วมกิจกรรม ภายหลังจากชั่วโมงเรียน

4) ผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมในโครงการนี้ควรจะเป็นผู้แบกรับค่าใช้จ่ายในการจัดกิจกรรมภายหลังจากชั่วโมงเรียนให้แก่เด็กในโรงเรียนปฐมวัย และเด็กประถมศึกษาตอนต้นเหล่านี้

2. การจัดทำและการจัดการโครงการ “สถาบันการเรียนรู้นอกเวลาเรียน” ที่มีความน่าเชื่อถือ

ควรมีการใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกของโรงเรียน ภายหลังจากชั่วโมงเรียนเพื่อตอบสนองความต้องการอันหลากหลายในการดูแลเด็กปฐมวัย และเด็กประถมศึกษาตอนต้นอย่างใกล้ชิด การที่จะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้ได้จำเป็นต้องมีการจัดตั้ง “สถาบันการเรียนรู้นอกเวลาเรียน” ขึ้นมาเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้บริโภคได้สนุกลูกหลานกับกิจกรรมทางการศึกษาอันหลากหลายภายหลังจากชั่วโมงเรียนตามปกติของเด็ก นอกเหนือจากโรงเรียนแล้ว ควรเปิดโอกาสให้รัฐบาลส่วนท้องถิ่นและองค์กรเอกชน ทั้งหลายได้เข้ามามีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบในโครงการนี้ด้วย

1) **การจัดการ** : คณะกรรมการบริหารโรงเรียนของสถาบัน
อาสาเหล่านี้ควรเข้ามาทำหน้าที่กำกับดูแลการจัดการ “สถาบันการเรียนรู้นอก
เวลาเรียน” ซึ่งเปิดสอนหลักสูตรที่แตกต่างไปจากหลักสูตรที่เป็นทางการของโรง
เรียน ทั้งนี้อาจจะมีการเชื้อเชิญกลุ่มของผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกมาเป็นที่
ปรึกษาในเรื่องการจัดการของสถาบันก็ได้

2) **หลักสูตรการศึกษา** : ควรเน้นที่กิจกรรมนอกหลักสูตร
และความต้องการที่เฉพาะเจาะจงของผู้บริโภคเป็นหลัก หากจำเป็นก็สามารถ
จัดให้มีการสอนพิเศษวิชาที่เรียนอยู่ในโรงเรียนได้ (โดยพิจารณาให้มีความสอดคล้อง
กับระดับความสามารถและสัมฤทธิ์ผลของนักเรียน)

3) **ครูผู้สอน** : นอกเหนือจากครูอาสาสมัครในโรงเรียนแล้ว
ก็อาจมีการใช้ประโยชน์จากคลังทรัพยากรมนุษย์ได้ เช่น ผู้ปกครองที่มีวุฒิปั
การสอน นักศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์นักศึกษาในสายวิชาเอกที่เกี่ยวข้อง
ข้อง และอาสาสมัครอื่น ๆ

4) **ค่าใช้จ่าย** : คณะกรรมการบริหารโรงเรียนควรเป็นผู้
กำหนดค่าเล่าเรียนให้ย่อมเยาจนผู้ปกครองส่วนใหญ่สามารถแบกรับภาระได้
โดยอิงหลักการที่ว่าผู้ที่ได้รับประโยชน์จากหลักสูตรนี้ควรจะเป็นผู้รับผิดชอบใน
เรื่องค่าใช้จ่าย

5) **ต้นทุนในการจัดการ** : บัญชีต้นทุนในการจัดการควร
จะแยกออกต่างหาก และค่าสอนพิเศษก็ควรสะท้อนให้เห็นราคาต้นทุนตามที่เป็น
จริงด้วย

6) คณะกรรมการการศึกษาในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับ
จังหวัด มณฑล หรืออำเภอ ต่างก็ควรจะจัดหาแหล่งทรัพยากรมนุษย์ และ
ช่องทางการ เผยแพร่สารสนเทศเอาไว้ให้พร้อม

1. การใช้ประโยชน์จากรายการเพื่อการศึกษาที่หลากหลายในระบบการถ่ายทอดเพื่อการศึกษา (Educational Broadcasting System หรือ EBS)

ควรเสริมบทบาทในการสนับสนุนการจัดการศึกษาในโรงเรียนของ EBS ให้แข็งแกร่งขึ้น และควรให้การสนับสนุนอย่างเหมาะสมแก่ EBS ในการจัดทำรายการสอนพิเศษที่มีคุณภาพสูงอย่างมากมายให้แก่ผู้บริโภค

1) ควรจัดให้บริการการสอนพิเศษที่มีคุณภาพและรายการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกเวลาเรียนโดยผ่าน EBS

2) ควรเปิดโอกาสให้ศาสตราจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา และครูผู้สอนได้เข้าเยี่ยมชมสถาบันการถ่ายทอดเพื่อการศึกษาของเกาหลี (Korean Educational Broadcasting Institute หรือ KEBI) และมีโอกาสออกแบบและผลิตรายการเพื่อเสริมการจัดการศึกษาในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกเหนือไปจากรายการสอนพิเศษ

3) ควรมีการจัดตั้งโรงเรียนเสมือนจริงขึ้นให้เป็นส่วนหนึ่งของรายการสอนพิเศษของ EBS

1. การตอบสนองความต้องการการกวาดวิชาผ่านการถ่ายทอดทาง

ดาวเทียม

ควรจัดให้บริการรายการสอนพิเศษที่มีคุณภาพสูงโดยส่งตรงถึงบ้านและโรงเรียน ผ่านการถ่ายทอดทางดาวเทียมเพื่อสนองความต้องการของสาธารณชนในสนนราคาต่ำสุด มาตรการนี้จะช่วยประกันความเสมอภาคทางการศึกษาด้วยการเปิดโอกาสให้นักเรียนที่อาศัยอยู่ในชนบท ในหมู่บ้านชาวประมง ในเทือกเขาและบนเกาะแก่งที่ห่างไกลสามารถรับบริการการสอนพิเศษได้

- 1) ควรเปิดโอกาสให้สถานี่ถ่ายทอดเพื่อการศึกษาผ่านดาวเทียมได้จัดทำรายการเสริมหลักสูตรวิชาการทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษา
- 2) ควรจัดหาครูผู้สอนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมมาทำหน้าที่จัดรายการสอนพิเศษในวิชาหลักทั้งหลายที่มีความสำคัญต่อการสอบเข้าเรียนต่อ
- 3) ควรส่งเสริมให้โรงเรียนใช้ประโยชน์จากรายการสอนพิเศษผ่านดาวเทียมทั้งในชั้นเรียนปกติ และในช่วงโมงกิจกรรมนอกเวลาเรียน

3. การจัดการศึกษาผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ EDUNET

ผู้บริหารควรจะสามารถึงเข้าถึงสารสนเทศทางการศึกษาที่มีคุณภาพสูงได้ง่าย โดยผ่านเครือข่าย EDUNET โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรมีการนำระบบการเรียนรู้อินเชิงปฏิสัมพันธ์มาใช้เพื่อตอบสนองความต้องการในเรื่องกวดวิชา

- 1) ควรพัฒนาและเผยแพร่สื่อการศึกษาให้มากยิ่งขึ้นโดยการใช้ประโยชน์จาก EDUNET
- 2) ควรมีการเน้นย้ำให้มากถึงภารกิจทำให้การศึกษาทางไกลผ่าน EDUNET เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถรับบริการการสอนทางไกลที่มีราคาถูกลงได้

5.7 การส่งเสริมความเคลื่อนไหวทางการศึกษาของผู้บริโภค

1. การเสริมเนื้อหาที่เป็นพื้นฐานทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิทางการศึกษาของผู้บริโภค

ควรทำการสำรวจกลไกในระบบที่จะให้ความคุ้มครองสิทธิทางการศึกษาของนักเรียน และผู้ปกครองเพื่อเป็นการเตรียมรับมือกับการเปิดเสรีตลาดการศึกษาและเพื่อเสริมสร้างระบบการศึกษาที่อิงผู้บริโภคนเป็นหลัก

1) ควรมีการเพิ่มข้อความเกี่ยวกับสิทธิและความรับผิดชอบของผู้บริโภคการศึกษา รวมทั้งการคุ้มครองลงไปในกฎหมายการศึกษาพื้นฐานด้วย

2) ควรจัดสร้างกลไกในระบบเพื่อประกันการชมเชยที่เหมาะสมให้แก่ผู้บริโภคที่ได้รับการสอนพิเศษในลักษณะต่อคุณภาพ

2. การสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กรประชาชนที่มุ่งปลูกจิตสำนึกทางการศึกษาให้แก่ผู้ปกครอง

ควรส่งเสริมให้ผู้ปกครอง และองค์กรประชาชนได้อาสาเข้ามาทำกิจกรรมปลูกจิตสำนึกของสาธารณชนในการลดการกวดวิชาลง นอกจากนี้ควรขยายช่องทางต่าง ๆ ในการรายงานเกี่ยวกับการกวดวิชาในลักษณะที่ผิดกฎหมาย ด้วยเหตุนี้จึงควร ส่งเสริมการช่วยเหลือทางการเงินและการบริหารให้แก่องค์กรประชาชน หรือองค์กรผู้ปกครองเพื่อการนี้ด้วย

3. การจัดตั้งระบบให้บริการสารสนเทศแก่นักเรียน/ผู้ปกครอง

ควรจัดให้บริการสารสนเทศทางการศึกษาที่หลากหลายแก่นักเรียนและผู้ปกครอง เพื่อช่วยปลูกฝังความถนัดและความสามารถส่วนบุคคล ช่วยพัฒนาศักยภาพให้ถึงขีดสูงสุด และช่วยลดความต้องการในการกวดวิชาลงให้เหลือน้อยที่สุด

ตัวอย่าง : เปิดหลักสูตรฝึกอบรมผู้ประกอบการ จัดตั้งระบบ
การเผยแพร่สารสนเทศการรับนักเรียนเข้าเรียน การออกแบบและการแจกจ่าย
แผ่นพับของโรงเรียนให้แก่ผู้ประกอบการ เป็นต้น

ภาคผนวก

I. ขั้นตอนในการจัดตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา ของ ประธานาธิบดี

3 มิถุนายน 1993

ข้อเสนอให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดีโดย
ผ่านความเห็นชอบจากประธานาธิบดี

29 กรกฎาคม 1993

ข้อเสนอให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดีโดย
ผ่านความเห็นชอบจากสภาแห่งชาติ

10 สิงหาคม 1993

ประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาของ
ประธานาธิบดี (พระราชกฤษฎีกา หมายเลข 13955)

5 กุมภาพันธ์ 1994

เปิดตัวคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี

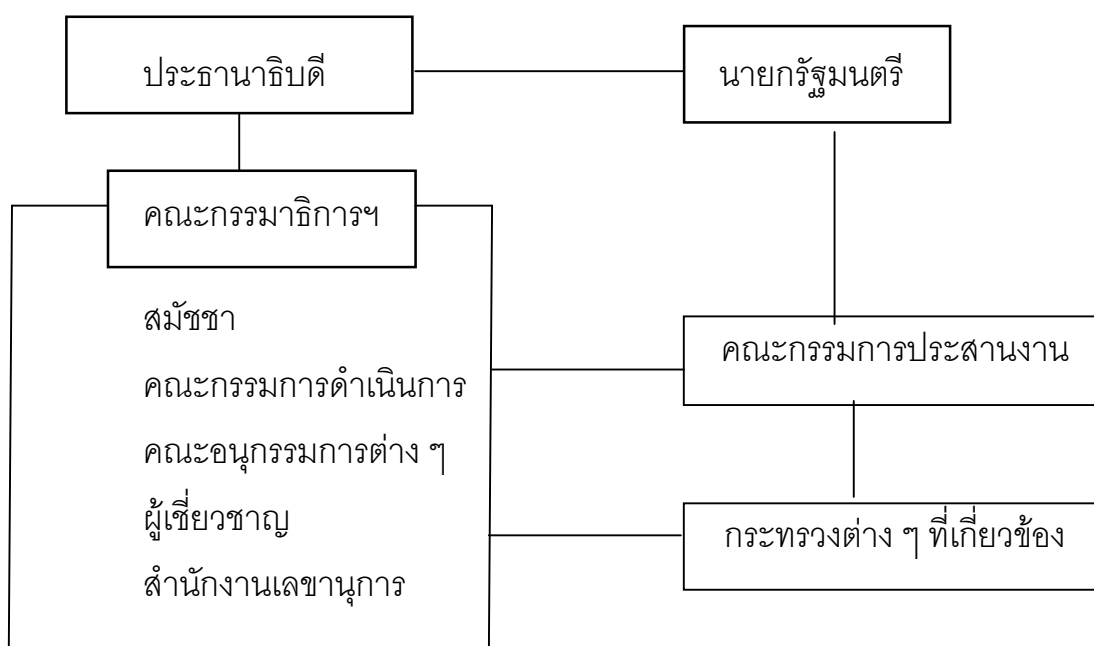
II. ภาระหน้าที่

คณะกรรมการฯ มีหน้าที่ให้คำปรึกษาตามที่ประธานาธิบดีร้องขอ
 ทั้งนี้ได้วาง เป้าหมายในการปฏิรูปการศึกษาไว้ที่การจัดทำพิมพ์เขียวนโยบาย
 การศึกษา สำหรับศตวรรษที่ 21 และการสร้างความเห็นพ้องต้องกันในระดับ
 ชาติเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการศึกษาในระยะยาว

การที่จะปฏิบัติภารกิจข้างต้นให้ลุล่วงไปได้ดีนั้น คณะกรรมการฯ มุ่ง
 ไปที่ภารกิจสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้คือ :-

- ทบทวนนโยบายการศึกษาพื้นฐานทั้งหลายและระเบียบวาระการ
 ปฏิรูป
- จัดทำแผนพัฒนาการศึกษาทั้งในระยะสั้นและระยะยาว
- กำกับดูแลกระบวนการปฏิรูปการศึกษา
- ให้คำปรึกษาในเรื่องการศึกษาอื่น ๆ ตามที่ประธานาธิบดีร้องขอ

III. การจัดองค์การกับการดำเนินงาน

- **สมัชชา**

ประกอบด้วยสมาชิกทั้งหมดรวมทั้งประธาน มีหน้าที่สั่งการและตัดสินใจเกี่ยวกับการปฏิบัติภารกิจที่สำคัญ ๆ ซึ่งคณะกรรมการบริหาร จะต้องนำไปปฏิบัติการตัดสินใจใน ขั้นตอนสุดท้ายในเรื่องข้อเสนอแนะที่จะนำเสนอต่อประธานาธิบดีเป็นหนึ่งในภารกิจที่มีความสำคัญที่สุด

- **คณะกรรมการดำเนินงาน**

ทำหน้าที่กำกับดูแลเรื่องทั่วไปที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของคณะกรรมการบริหาร ได้แก่ ให้คำปรึกษาและวินิจฉัยในเรื่องกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องระหว่างคณะกรรมการทุกชุด จัดทำตารางเวลาสำหรับแผนงาน และกลั่นกรองวาระการประชุมของสมัชชา คณะกรรมการดำเนินงานประกอบด้วย ประธาน รองประธาน ประธานคณะอนุกรรมการทุกชุด และกรรมการสามัญ 1 คน

- **คณะอนุกรรมการ**

คณะอนุกรรมการทั้งหมดได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานของคณะกรรมการบริหาร กรรมการแต่ละท่านสามารถเลือกที่จะเข้าไปทำหน้าที่ในคณะอนุกรรมการได้ 1-2 ชุด โดยให้มีความสอดคล้องกับความเชี่ยวชาญและความสนใจส่วนบุคคล หน้าที่ประจำของคณะอนุกรรมการคือ การตรวจสอบร่างข้อเสนอแนะการปฏิรูปอย่างละเอียดถี่ถ้วนและลงลึก สำหรับคณะกรรมการ ชุดแรก (1994-1996) ได้มีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ 5 ชุดด้วยกัน ส่วนคณะกรรมการ ชุดที่ 2 แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพียง 4 ชุด

- **คณะกรรมการประสานงาน**

ประกอบด้วยข้าราชการชั้นสูงที่มีความสามารถเยี่ยมยอดจากกระทรวงที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนไม่เกิน 20 คน โดยมีหัวหน้าสำนักประสานงานการบริหารทำหน้าที่ประธานนายกรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการชุดนี้เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมให้เกิดการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำมาตรการปฏิรูปการศึกษาที่คณะกรรมการฯ เสนอแนะมาลงไปสู่ภาคปฏิบัติ

- **ผู้เชี่ยวชาญ**

ผู้เชี่ยวชาญจะได้รับการเชิญให้เข้ามาทำงานให้กับคณะกรรมการฯ ทั้งในลักษณะเต็มเวลาและบางเวลา ทั้งนี้จะได้รับการแต่งตั้งได้ไม่เกิน 20 คน เพื่อทำหน้าที่ร่าง ข้อเสนอแนะการปฏิรูปในรายละเอียด จากนั้นร่างดังกล่าวจะได้รับการวิเคราะห์และผ่านการเห็นชอบโดยสมัชชา

- **สำนักงานเลขานุการ**

ทำหน้าที่ให้การสนับสนุนทางด้านธุรการสำหรับการทำงานของคณะกรรมการฯ ซึ่งครอบคลุมการจัดเตรียมการประชุมทุกครั้ง รวมทั้งจัดทำเอกสารรายงานการประชุมด้วยภายในสำนักงานเลขานุการนี้จะต้องมีการจัดสร้างเคาน์เตอร์สำหรับข้อเสนอแนะจาก สาธารณชนเพื่อรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอันเนื่องมาจากการปฏิบัติอัน หลากหลายรวมทั้งมาตรการในการแก้ปัญหาเหล่านั้นด้วย

IV. กิจกรรมหลัก ๆ ของคณะกรรมการฯ

7 กันยายน 1993

จัดตั้งสำนักงานเลขานุการ

5 กุมภาพันธ์ 1994

ประธานาธิบดีแต่งตั้งคณะกรรมการฯ ชุดแรก (1994-1996)

24 มีนาคม 1998

จัดตั้งคณะกรรมการประสานงาน

18 สิงหาคม 1994

ประชาพิจารณ์เรื่องปัญหาการศึกษา

5 กันยายน 1994

นำเสนอรายงานฉบับแรก “ทิศทางและภารกิจต่าง ๆ ในการปฏิรูปการศึกษา”

ต่อประธานาธิบดี

24 กันยายน 1994

ร่วมประชุมกับนายกรัฐมนตรีในเรื่องการปฏิรูปการศึกษา

24 มีนาคม 1995

ร่วมประชุมปรึกษาหารือกับสมาชิกในพรรครัฐบาลและข้าราชการ

31 พฤษภาคม 1995

นำเสนอรายงานฉบับที่ 2 “การปฏิรูปการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 (I)”
ต่อประธานาธิบดี

1 สิงหาคม 1995

แต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญว่าด้วยหลักสูตร

25 กันยายน 1995

ร่วมประชุมกับ OECD เพื่อทบทวนนโยบายการศึกษาของเกาหลี

30 พฤศจิกายน 1995

ประชาพิจารณ์เรื่องข้อเสนอแนะการปฏิรูปหลักสูตร

6 ธันวาคม 1995

ประชาพิจารณ์เรื่องข้อเสนอแนะการปฏิรูปการอาชีวศึกษา

1 กุมภาพันธ์ 1996

ร่วมประชุมกับกลุ่มผู้อำนวยการของกระทรวงศึกษาธิการ

9 กุมภาพันธ์ 1996

นำเสนอรายงานฉบับที่ 3 “การปฏิรูปการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 (II)” ต่อ
ประธานาธิบดี

9 เมษายน 1996

ประธานาธิบดีแต่งตั้งคณะกรรมการฯ ชุดที่ 2

27 พฤษภาคม - 18 มิถุนายน 1996

ตรวจเยี่ยมสำนักงานการศึกษาส่วนท้องถิ่นและร่วมประชุมกับผู้ตรวจราชการ

5-13 สิงหาคม 1996

ประชาพิจารณ์เรื่องมาตรการการปฏิรูปที่ได้รับการเสนอแนะ

20 สิงหาคม 1996

นำเสนอรายงานฉบับที่ 4 “การปฏิรูปการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 (III)”
ต่อประธานาธิบดี

9 ตุลาคม 1996

แต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญว่าด้วยหน้าที่พลเมืองศึกษา

11 ตุลาคม 1996

ร่วมประชุมกับกลุ่มอธิการบดีของมหาวิทยาลัยท้องถิ่น

15 ตุลาคม 1996

ร่วมประชุมกับกลุ่มผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิค

30 ตุลาคม 1996

ร่วมประชุมกับกลุ่มอธิการบดีวิทยาลัยครู

27 พฤศจิกายน 1996

ประชาพิจารณ์เรื่องการปรับปรุงหน้าที่พลเมืองศึกษา

4 ธันวาคม 1996

ประชาพิจารณ์เรื่อง การปฏิรูปการศึกษาปฐมวัย

26 กุมภาพันธ์ 1997

ร่วมประชุมปรึกษาหารือกับผู้ตรวจราชการ

28 กุมภาพันธ์ 1997

ร่วมประชุมปรึกษาหารือกับประธานคนปัจจุบันและคนก่อน ๆ ของสมาคม
ศึกษาศาสตร์ของเกาหลี

21-28 มีนาคม 1997

ประชาพิจารณ์เรื่องมาตรการการปฏิรูปที่ได้รับการเสนอแนะ

2 มิถุนายน 1997

นำเสนอรายงานฉบับที่ 5 “การปฏิรูปการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 (IV)”
ต่อประธานาธิบดี

มกราคม 1998

จัดตีพิมพ์สมุดปกขาว “การปฏิรูปการศึกษาในเกาหลี”

V. สมาชิกในคณะกรรมการฯ

1. รายนามคณะกรรมการฯ ชุดแรก (1994-1996)

กรรมการ

ชื่อ	ตำแหน่งในช่วงที่อยู่ในวาระ
Seok-Hee Rhee (ประธาน)	ประธานมูลนิธิแดดู
Yoon-Tae Kim (รองประธาน)	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย Sogang
Myung-Hyun Lee (กรรมการสามัญ)	ศาสตราจารย์สาขาปรัชญา มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
Moo-ki Bai	ศาสตราจารย์สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
Woong-Kyu Cho	ศาสตราจารย์สาขาต่างประเทศ ศึกษา มหาวิทยาลัย Keimyung
Chin-Wee Chung	รองอธิการบดีและศาสตราจารย์ สาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย Yonsei
Tae-Pyo Hong	อดีตผู้ตรวจราชการ สำนักงานการ ศึกษาจังหวัด Chumbuk
Choon-Kang Kim	หนึ่งในประธานสภาการปฏิรูป และฟื้นฟูการศึกษาแห่งชาติ

Dong-Jin Kim	นายกสภามคมการศึกษาคเทคนิก ของเกาหลี
Shinil Kim	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
Sook-Il Kwun	ศาสตราจารย์สาขาฟิสิกส์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
Byong-Sun Kwak	หัวหน้าศูนย์วิจัยคอมพิวเตอร์ ศึกษา สถาบันพัฒนาการศึกษา ของเกาหลี (KEDI)
Dae-Keun Lee	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
In-ho Lee	ศาสตราจารย์สาขาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
Kang-Hynk Lee	ศาสตราจารย์สาขากฎหมาย มหาวิทยาลัยต่างประเทศศึกษา Hankuk
Ki-Jun Lee	ศาสตราจารย์สาขาวิศวกรรม ศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุง โซล
Kwang-Hun Lee	บรรณาธิการใหญ่ หนังสือพิมพ์ The Kyunghyang Shinmun
Kyn-Beum Lee	ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษา Koje

Sang-Sun Lee	รองผู้อำนวยการโรงเรียนประถม ศึกษา Sungnam Dong
Young-Hee Lee	คณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย Inha
Nak-Hwan Paik	อธิการบดีมหาวิทยาลัย Inje
Se-Il Park	ศาสตราจารย์สาขากฎหมายและ เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่ง ชาติกรุงโซล
Yong-Sang Park	รองประธานบริษัท Namhung Trading
Il-Chul Shin	คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกาหลี
ผู้เชี่ยวชาญ ชื่อ	ตำแหน่งในช่วงที่อยู่ในวาระ
Chung-Ok Choi	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย Kyonggi
Tae-Yong Chung	ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษา Daechun
Choong-Youl Kang	ศาสตราจารย์สาขาการประถม ศึกษา มหาวิทยาลัยฝึกหัดครู แห่งเกาหลี
In-Soo Kang	คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยศึกษา ศาสตร์ มหาวิทยาลัย Suwon

Moo-Seop Kang	หัวหน้าสถาบันพัฒนาการศึกษา เกาหลี
Jae-Woong Kim	ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยเปิด แห่งชาติเกาหลี
Ching-Chan Lee	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติ Kangwon
Ju-Ho Lee	ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยนักวิจัย สถาบันพัฒนาเกาหลี (KDI)
Chun-Soon Lim	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย Sejong
Ki-Chang Song	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย In-Je
Chung-Wha Suh	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย Hong-IK
Kun-Young Yun	ศาสตราจารย์สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย Yonsei
Min-Hee Kim	นักวิจัยผู้ช่วย

2. รายนามคณะกรรมการฯ ชุดที่ 2 (1996-1998)

กรรมการ

ชื่อ

Chong-Suh Kim (ประธาน)

ตำแหน่งในช่วงที่อยู่ในวาระ

อดีตประธาน มหาวิทยาลัยสตรี

Duksung

Duk-Choong Kim (รองประธาน)	อธิการบดีมหาวิทยาลัย Aju
Yong-lin Moon (กรรมการสามัญ)	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
In-Suk Cha	ศาสตราจารย์สาขาปรัชญา มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
Oh-Hyun Chang	ศาสตราจารย์สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย Dongkuk
Dal-Gon Choi	ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษา Yungjin
Song-Wha Choi	รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยแห่ง ชาติกรุงโซล
Han-Sun Choi	อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยแห่ง ชาติ Chunnam
Pung-Ja Chun	หนึ่งในนายกสมาคมผู้ปกครอง เพื่อบรรจุการเรียนรู้ออนไลน์ มนุษยศาสตร์
Jay-Young Chung	ศาสตราจารย์สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัย Sungkyunkwan
Jae-Won Do	อาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย Geochang
Sang-Kook Han	อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพาณิชยการ สตรี กรุงโซล

Zen-Sang Han	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย Yonsei
Byung-Doo Huh	อาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษาตอน ปลาย Soongmoon กรุงโซล
Un-Na Huh	ศาสตราจารย์สาขาเทคโนโลยีทาง การศึกษา มหาวิทยาลัย Hanyang
Gong-Bin Im	อาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนต้น Younghoon กรุงโซล
Sung-Min Joo	ผู้อำนวยการสมาคมการศึกษาชุมชน ของเกาหลี
Kwi-Nynn Kim	อาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลายสตรี Changmoon
Nam-Jung Kim	อาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถม ศึกษา Donghae Choong-ang
Myung-Han Kim	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติ Kyungbuk
Mun-Bin Kim	ผู้อำนวยการกองการฝึกหัดครู ศูนย์การฝึกหัดครูกรุงโซล
Byung-Kook Kim	ศาสตราจารย์สาขานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัย Wonkwang

Soo-Kon Kim	รองอธิการบดี มหาวิทยาลัย Kyungee
Si-Im Kim	ผู้ดูแลผลประโยชน์สมาคมแม่บ้าน เกาหลี
Shin-Il Kim	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
Young-Chool Kim	อาจารย์โรงเรียนประถมศึกษา Chamwon กรุงโซล
Cha-Shik Kim	ผู้อำนวยการกองการศึกษา เขต การศึกษา Hapchun
Hyun-Jae Kim	ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยศึกษา ศาสตร์แห่งชาติ Inchon
Yonng-Bin Kwon	ผู้เขียนบทนำหนังสือพิมพ์ The Joong Ang Ilbo
Don-Hee-Lee	ประธานสถาบันพัฒนาการศึกษา ของเกาหลี
Sung-Jin Lee	ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุงโซล
Yeong-Choon Lee	ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยศึกษา ศาสตร์แห่งชาติกรุงโซล
Yong-Teh Lee	นายกสมาคมอุตสาหกรรมสาร สนเทศเกาหลี

Haeng-Won Lee	ผู้เขียนบทนำข่าวหนังสือพิมพ์ Hankook Ilbo
Hye-Jin Lee	อาจารย์โรงเรียนประถมศึกษา Chungju Hungduk
Sang-Ju Moon	นายกสมาคมสร้างความเข้าใจอัน ดีทางด้านวัฒนธรรมนานาชาติ
Seong-Sook Oh	นายกสมาคมผู้ปกครองเพื่อการ เรียนรู้ที่แท้จริง
Do-Soon Park	ประธานคณะกรรมการประเมิน ผลการศึกษาแห่งชาติ
Ung-Suh Park	ประธานสถาบันวิจัยเศรษฐกิจ Samsung
Won-Young Rhee	ศาสตราจารย์สาขาการศึกษา มหาวิทยาลัย Choonang
Ja Song	อธิการบดีมหาวิทยาลัย Myungji
Seung-Ok Suh	อาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถม ศึกษา Kadong กรุงโซล
Nak-In Sung	ศาสตราจารย์สาขากฎหมาย มหาวิทยาลัย Youngnam
Jong-Ok Woo	อธิการบดีมหาวิทยาลัยการฝึกหัด ครูเกาหลี
Bong-Yong Yoon	ศาสตราจารย์สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย Hongik

Yong-Ah Yoon

อาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษาตอน
ต้น Shinbangkak กรุงโซล

ผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ

Tae-Joong Gahng

ตำแหน่งในช่วงที่อยู่ในวาระ

ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยงานวิจัยสม
ทบ สถาบันพัฒนาการศึกษา
เกาหลี

Kyn-Won Jhong

ผู้ตรวจโรงเรียน ศูนย์การฝึกหัดครู
กรุงโซล

Jean-Gon Jung

ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัย Hanyang

Tae-Wan Kim

ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัย Kyemyung

Jong-Man Lee

ศาสตราจารย์สาขาการศึกษา
ปฐมวัย วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสตร์
Kyungin

Nam-Bong Lee

อาจารย์โรงเรียนประถมศึกษา
Yunmoo

Myung-Ho Lee

อาจารย์โรงเรียนกวีทากรุงโซล

Ching-Chan Lee

ศาสตราจารย์สาขาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยแห่งชาติ Kangwon

Jung Na	ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยงานวิจัย ศูนย์พัฒนาการศึกษาเกาหลี
Sung-Joon Paik	ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยงานวิจัย สถาบันพัฒนาการศึกษาเกาหลี
Koog-Hyang Ro	อาจารย์มหาวิทยาลัย Kyunghee
Min-Hee Shin	อาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งชาติ Kangwon
Byeong-Gil Sohn	ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยงานวิจัยสมทบ ศูนย์สื่อประสมเพื่อการศึกษาของ เกาหลี
Ki-Ok Sung	ผู้เชี่ยวชาญหลักสูตรการประถม ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
Yeo-Kak Yun	อาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งชาติกรุง โซล
In-Sim Park	นักวิจัยผู้ช่วย
Yun-Jeong Kwak	นักวิจัยผู้ช่วย

ที่ปรึกษา	<p>ดร.รุ่ง แก้วแดง</p> <p>เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ</p> <p>นางศรีน้อย โปวาทอง</p> <p>ที่ปรึกษาด้านต่างประเทศ</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ</p> <p>ดร.สิริพร บุญญานันต์</p> <p>รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ</p>
ผู้พิจารณารายงาน	นางศรีน้อย โปวาทอง
ผู้แปล	นางสาวพิศวาส ปทุมต์ตรังษ์
บรรณาธิการ	นางสุรางค์ โพธิ์พฤษาวงศ์
ผู้ประสานงาน	นางสาวสายวรุณ บุญคง นางสาววิภัศรินทร์ ประพันธ์สิริ
ศิลปกรรม	นายวิรัช ตาแก้ว
จัดพิมพ์เผยแพร่	<p>สำนักพัฒนาระบบการศึกษาและวางแผนมหภาค</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ</p> <p>ถ.สุขโขทัย กรุงเทพฯ 10300</p> <p>โทร. 668-7123 ต่อ 2431, 2433</p> <p>โทรสาร 243-2787</p> <p>E-mail : onec@onec.go.th.</p> <p>Web Site : http://www.once.go.th</p>

“... นานาประเทศตระหนักดีว่าการให้การศึกษาย่างเหมาะสมกับพลเมือง
ของตนคือหนทางเดียวที่จะทำให้ประเทศชาติสามารถรับมือกับปัญหาท้าทาย
ทั้งหลายในศตวรรษที่ 21 ได้สำเร็จ การที่จะดำรงตนให้อยู่รอดได้ในกระแส
โลกาภิวัตน์และยุคสารสนเทศที่กำลังจะมาถึงนั้น เราจำเป็นต้องพัฒนาระบบ
การศึกษาให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับยุคสมัยที่เปลี่ยนไปเพื่อสร้าง
ทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสามารถในด้านการแข่งขัน ด้วยเหตุนี้การปฏิรูปการ
ศึกษาจึงเป็นภารกิจของชาติที่จะพึงละเลยไม่ได้โดยเด็ดขาด”

ชง-ชูห์ คิม

ประธานคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี

สาธารณรัฐเกาหลี